

No. 24

Contents

No. 24	1
1. Quyển 1 - Chương 1	2
2. Quyển 1 - Chương 2	13
3. Quyển 1 - Chương 3	20
4. Quyển 1 - Chương 4	25
5. Quyển 1 - Chương 5	33
6. Quyển 1 - Chương 6	42
7. Quyển 1 - Chương 7	51
8. Quyển 1 - Chương 8	58
9. Quyển 1 - Chương 9	64
10. Quyển 1 - Chương 10	70
11. Quyển 1 - Chương 11	76
12. Quyển 2 - Chương 1	84
13. Quyển 2 - Chương 2	93
14. Quyển 2 - Chương 3	111
15. Quyển 2 - Chương 4	123
16. Quyển 2 - Chương 5	132
17. Quyển 2 - Chương 6	143
18. Quyển 2 - Chương 7	152
19. Quyển 2 - Chương 8	166
20. Quyển 2 - Chương 9	177
21. Quyển 2 - Chương 10	186
22. Quyển 2 - Chương 11-1	196
23. Quyển 2 - Chương 11-2	208
24. Quyển 2 - Chương 11-3	222
25. Quyển 2 - Chương 12-1: 100 Câu Hỏi Cho Cặp Đôi Jin/kame (1/2)	238
26. Quyển 2 - Chương 12-2: 100 Câu Hỏi Cho Cặp Đôi Jin/kame (2/2)	252
27. Quyển 2 - Chương 13-1: 100 Câu Hỏi Cho Cặp Đôi Ryoda (1/2)	266
28. Quyển 2 - Chương 13-2: 100 Câu Hỏi Cho Cặp Đôi Ryoda (2/2)	278

No. 24

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, phá án, hài, fanfic, HE, nhất công nhất thụTình trạng: 22 chương (2 phần)Người edit: tamsinnBeta:

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/no-24>

1. Quyển 1 - Chương 1

Khu vực bị niêm phong nghiêm ngặt, người người bao quanh, vô cùng đông đúc. Trời về chiều, học sinh tan học, nhân viên tan sở, tất nập người qua đường không ai không nán lại, cố kiểng chân nhìn xem chuyện gì đang xảy ra.

Hai bên sông được bảo vệ kỹ càng, lùm tùm những đám cỏ dại. Nổi bật giữa màu xanh mướt cùng nâu ẩm đậm là tấm bạt trắng phủ trên cỗ thi thể bất động, chung quanh là vài ba nhân viên phá án đang cau mày nhăn mặt, chăm chú quan sát nạn nhân. Gần đó lại có những tốp năm, tốp bảy nhân viên giám chứng đang lục lọi, tìm kiếm xung quanh khắp hiện trường.

Đây là cảnh tượng trước mắt Kamenashi và Akanishi khi hai người tới nơi.

“Ai da, nghĩ sao mà chết ở đây vậy nè. Người qua kẻ lại tất nập thế này...” Akanishi vừa mang bao tay vừa chặc lưỡi, giọng điệu mang chút hờn dỗi.

“Chi bằng mang nạn nhân lên thượng nguồn rồi giết thẳng tay, nơi đó ít người ha, sếp Akanishi?” Kamenashi nhướn mày.

“Cậu nói ngu thế? Nếu vậy thi thể sẽ trôi xuống hạ nguồn, còn khó kiểm chứng hơn nữa chứ chẳng đùa!”

“Tôi chỉ trả lời theo chỉ số thông minh của anh thôi.” Kamenashi dừng dừng đeo bao tay vào.

Sau đó cả hai người đi đến khu vực bị chằng dây, giơ lên giấy chứng nhận với nhân viên đang canh gác ngay đó.

“Tầng 24, tổ B, Kamenashi Kazuya và Akanishi Jin.” Akanishi nói với nhân viên kia.

Rồi cả hai luồn người qua sợi dây niêm phong, bước về phía thi thể.

Vị thanh tra phụ trách hiện trường khi ấy vừa nhìn thấy cả hai người, liền cau mày lại:

“Nơi này chúng tôi tiếp quản được rồi, không cần làm phiền đến các sếp cấp cao.” Vừa nói, thanh tra kia vừa đưa tay đẩy khăn trắng trở lại lên thi thể.

“Tầng 24 chuyên xử lý những vụ hình sự liên quan nội bộ. Dù nhân viên trong ngành là nạn nhân hay kẻ tình nghi, tất cả đều thuộc về chức trách của chúng tôi.” Kamenashi lạnh lùng đáp lại. “Nạn nhân tên Harada Nobuko, 24 tuổi, nhân viên tuần tra. Thanh tra Morikawa, thuộc hạ của ông phải không?”

Vừa nghe đến đây, sắc mặt vị thanh tra tên gọi Morikawa chợt sầm lại.

“Chuyển giao.” Akanishi không đợi đối phương nói lời gì mà gật gật đầu. “Các vị có thể đi điều tra vụ khác.”

“Cũng vì là bộ hạ của ta, thế nên...” Morikawa tiếp tục bướng bỉnh.

“Thanh tra à, cảnh hàm của tôi so với ông hơn không ít cấp bậc à...” Kamenashi vừa nói vừa ngồi xổm xuống bên xác chết nạn nhân.

Morikawa mím môi, đành hướng nhìn mấy thuộc hạ của mình, phát tay ra dấu quay về.

Akanishi cũng ngồi xuống bên cạnh cộng sự của mình, tay vén tấm vải trắng.

Nạn nhân nhìn qua tuổi đời còn trẻ. Tuy bị ngâm mình trong nước suốt một đêm, nhưng vẫn có thể thấy khi còn sống, nạn nhân khá xinh đẹp, trên người mặc bộ cánh phục, tuy rằng phần lớn đã bị xé nát.

“Lại là trong ca trực...” Akanishi đưa tay kéo váy của nạn nhân lên.

Thấy thế, Kamenashi liền cau mày, ánh mắt khó hiểu lườm tên ngồi cạnh mình.

“Tôi chỉ muốn xem trước khi chết nạn nhân có bị xâm phạm hay không thôi!” Akanishi vội vàng biện hộ.

“Tôi thì nghĩ anh mấy ngày rồi không có hơi nữ giới vào người, bắn quá đâm biến thái. Vụ này là án mạng hàng loạt a, ai chẳng đoán được trước khi chết nạn nhân bị làm nhục.” Kamenashi chép miệng, tay rút ra thẻ căn cước từ bóp tiền nạn nhân. “Harada Nobuko... 24 tuổi... A!”

“A cái gì?” Akanishi dừng dừng hỏi, mắt không đếm xỉa đến đồng minh của mình mà hướng tới nhân viên giám chứng gần đó, “Chụp lại hiện trường cho kỹ càng.”

“Ra là Nobuko a~” Kamenashi hô lên một tiếng.

“Người tình cũ sao?” Akanishi xoay người, tiếp tục kiểm tra thân trên của nạn nhân.

“Hồi đại học nhận được không ít thư tình từ cô này a~”

“Tôi đang lo nghĩ có hay không nên đi hợp tác với người khác thì cậu lại nói quen nạn nhân.” Akanishi vén tóc nạn nhân, nghiêng đầu quan sát. “Bông tai vẫn còn nguyên, cũng khá đầy chứ, nhất định là kim cương thật... Kazuya, ra là cậu thích mấy cô mặt tròn như bánh bao à?”

“Nạn nhân bị ngâm nước nên mặt mới biến dạng như vậy, đồ ngốc!”

xOx

Tầng 24, chuyên phụ trách những biệt án liên quan đến nhân viên trong ngành.

Tổ trưởng tổ B chính là...

Ueda Tatsuya...

Đang ngồi dũa móng tay.

“Vụ thứ ba trong tháng... Tháng trước có hai vụ, tổng cộng nội bộ chúng ta đã mất đi 5 vị mỹ nhân trẻ tuổi xinh đẹp, toàn bộ đều xảy ra ở ca trực của nạn nhân. Bị làm nhục rồi giết chết.” Kamenashi khép lại tập hồ sơ báo cáo.

“Harada Nobuko, nguyên nhân tử vong theo phán đoán ban đầu là chết đuối. Thời gian tử vong vào khoảng 11 giờ đêm qua, đến 3 giờ rạng sáng hôm nay... Trước khi chết, từng bị xâm phạm, trên người có dấu tích bị hành hung... Tuy nhiên, ở âm đạo không tìm thấy tinh dịch của nam giới... lần thứ 5 trong vụ giết người hàng loạt.” Akanishi trên tay cầm bản báo cáo xác chết từ bên giám chứng, miệng ngêu ngao đọc.

Ueda tiếp tục dũa móng tay.

“Leader?” Akanishi gõ gõ mặt bàn. “Chỉnh xong móng tay yêu quý của sếp thì kính nhờ lên tiếng chỉ bảo hai con nai vàng ngơ ngác, đang lạc giữa rừng sâu này.”

Kamenashi liếc mắt nhìn Akanishi, miệng nhếch mép.

“Đạo này hai con nai vàng ngơ ngác làm việc sao mà... chắc chắc...” Ueda miễn cưỡng ngẩng đầu, biếng nhác nhướn mày, “Kamenashi, thời gian tử vong của Harada Nobuko là 11 giờ đêm hôm qua tới 3 giờ rạng sáng hôm nay phải không?”

“Đúng vậy.”

“Ca trực của nạn nhân là mấy giờ?”

“A... lúc chết, nạn nhân trên người mặc cảnh phục... Đương nhiên là chết trong ca trực.” Ueda đưa tay chỉnh sửa lại ngón tay xinh đẹp của mình, miệng tự trả lời câu hỏi chính mình vừa đặt.

“Có gì... không giống với mấy vụ trước sao?” Kamenashi cau mày.

“Đói rồi...” Ueda tròn xoe hai mắt nhìn thủ hạ của mình, giọng nũng nịu, “khao Tatsuya ăn cơm đi! Khao Tatsuya ăn cơm rồi Tatsuya sẽ nói cho Kazu-chan nghe~”

“Sếp còn nói nữa chắc cả bữa tối của tôi bị ới ra hết mất.” Akanishi gấp mạnh bản báo cáo của mình, rồi trừng mắt nhìn người mang tiếng là leader.

...

Bên cạnh sở cảnh sát có quán mì gia truyền rất nổi tiếng. Mì vừa ngon, thái độ phục vụ của chủ quán lại thân thiện, thế nên rất nhiều người tìm đến quán mì này.

“Quấy rầy a.” Kamenashi vén bức màn, dẫn đầu đoàn quỷ đói.

“Jin-chan đến thăm chủ quán đây!” Tiếp sau là Akanishi.

“...” Ueda bước vào.

“A... là các cậu à...” Chủ quán vui vẻ tiến lại chỗ ba người, tận tình hỏi han, “Vụ án giết người dã man giải quyết đến đâu rồi?”

“Mấy vụ đó thuộc về tổ E, chú ạ. Chúng cháu chuyên phụ trách mấy vụ mất trộm đồ đạc này nọ thôi.” Ueda cười toe toét.

“Leader, cá nhân tôi cho rằng đây không phải chuyện đáng tự hào đâu, đừng hồ hởi như thế.” Akanishi che miệng, thì thầm vào tai Ueda.

“Cho chúng cháu ba bát mì sợi. Cảm ơn chủ quán.” Kamenashi điềm nhiên gọi mì.

Chốc lát, trước mắt ba người bọn hắn là ba bát mì sợi nóng hổi, mùi hương ngun ngút. Không ai nói ai, cả ba đều lập tức cúi mũi vào, nhai húp sùm sụp. Bất chợt Kamenashi nhớ đến nguyên nhân chính của bữa ăn này, cậu ta liền lên tiếng:

“Tatsuya... cái kia...”

“A, vì sao cảm giác được vụ lần này không giống với bốn vụ trước à?” Ueda ngẩng đầu nhìn Kamenashi rồi toét miệng cười thân ái, “giác quan thứ sáu thôi.”

“Ôi... ví tiền của mình... thật đau lòng mà

” Kamenashi rên rỉ, “sếp có phải cấp trên của em không đấy? Mỗi lần phá án xong lại bắt bọn em khao, mỗi lần nhận được án mới cũng bắt bọn em khao, mỗi lần nhàn rồi không có án nào, vẫn là bọn em khao.”

“Dù gì cũng không phải anh muốn làm cấp trên của mấy cậu. Nếu anh mà được giao cho vụ án mạng nào, anh nhất định đãi các cậu ăn cơm.” Ueda nhún vai, miệng húp sùm sụp bát mì.

“... Xác suất này khá thấp a. Trừ phi Koyama tổ C, Kato tổ E, Yokoyama tổ G, tất cả đều chết hết, à còn có Kazama tổ D, trong tổ F thì...” Akanishi đếm từng ngón tay.

“Thôi được rồi!” Kamenashi ầm ực lên tiếng, tiền đồ của chính mình xem ra rất u ám...

“Nói cỡ nào chúng ta vẫn nằm ở đuôi xe!” Ueda vươn dài hai tay, một xoa đầu Kamenashi, một vỗ vai Akanishi, miệng hớn hở cười nói, “Hai thằng ranh con các cậu theo anh ở đuôi xe!”

“Cũng không hẳn a... có người đi lo mấy vụ án mạng này nọ thì phải có người tiếp nhận mấy vụ trộm vặt chứ! Nói thế nào cũng thấy tổ chúng ta rất quan trọng! Tần suất phá án đứng đầu bảng chứ giỡn hả! Đầu bảng đó nha!” Akanishi gật gù.

“Một năm 12 tháng, chưa có tới 10 vụ...” Kamenashi xịu mặt, “ôi tiền đồ của ta a a a...”

“Kazuya... cậu còn trẻ thế mà miệng cả ngày cứ tru tréo tiền đồ này tiền đồ nọ, không thú vị gì cả! Coi chừng tiền đồ đâu không thấy, chỉ thấy nếp nhăn đầy mặt thôi!” Ueda xoa đầu Kamenashi, giọng điệu vô cùng ôn nhu.

“Em cũng không giống sếp cả ngày chỉ lo lập gia đình!”

“A, anh nghĩ tới kết hôn với đàn bà hồi nào?” Ueda trừng mắt nhìn Kamenashi.

“STOP!!! Không cần nhắc chuyện tình này nọ của mấy người trước mặt tôi, một nam nhân cao ráo, khỏe mạnh, bình thường!” Akanishi vội vàng chen vào.

“Hừ, gay cũng là đàn ông bình thường chứ khác gì! Anh đúng là một thằng đã đàn còn ích kỷ!”

“Ăn nói kiểu đó ra đường có ngày thằng em nhỏ Jinjin của cậu bị cắt mất đấy!”

“...” Akanishi cứng họng. Cậu đành chỉ biết lắc đầu, ngậm ngùi tiếc thương cho số phận của mình, “Tôi ăn ở thế nào mà vào nhầm cái tổ toàn gay thế này hử trời?”

“Sự thật là cậu đang chung tổ với hai người gay.” Ueda không chần chừ gì mà dội nước lạnh vào Akanishi.

Kamenashi khoái chí, hăm hở cúi đầu, tiếp tục ăn mì.

“Nói gì thì nói, bọn tôi hai người, một người 0, một người 1, bản chất khác xa í chứ...”

“Phụt!!!! khụ khụ...” Kamenashi ứ họng.

Akanishi bĩu môi, điệu bộ không thèm quan tâm, rầu rĩ dúm đầu vào bát mì.

“Sếp! Sếp không cần phải giải thích mấy thuật ngữ với tên này. Với chỉ số thông minh lè tè đó, chỉ sợ nghe cả trăm lần cũng không hiểu!” Kamenashi liền lên tiếng. “Còn nữa, không cần ở giữa ban ngày ban mặt mà nói huých tọt như thế!”

“Ai bảo tôi nghe không hiểu??” Akanishi trừng mắt, “Tôi với cậu chung tổ bao lâu rồi mà không hiểu mấy chuyện này???”

“Thì thể đầy đủ.” Ueda đột nhiên lên tiếng, giọng điệu vô cùng bình tĩnh.

...

...

...

5 giây trôi qua.

“Hả?” Akanishi há mồm.

“Hung thủ lần này có chút khác biệt. Xét về thời gian gây án, thủ giết người không lưu lại dấu vết, tất cả đều được mưu tính rất kỹ càng, nhưng không phù hợp với động cơ giết người nếu chỉ đơn thuần là một hung thủ cuồng loạn biến thái.”

“Tiếp, tiếp, tiếp?” Akanishi miệng nhai mì, mắt tròn xoe.

“Hung thủ những lần trước ra tay tàn nhẫn, lại biến thái, chú ý nhiều đến những đặc trưng trên cơ thể phụ nữ, thí dụ như vú bị cắt mất, âm đạo bị tra tấn bằng các loại dụng cụ...” Ueda gắp một miếng thịt, bỏ vào miệng nhai ngồm ngoàm.

Kamenashi cùng Akanishi nghiêng đầu, chăm chú lắng nghe.

“90%, xét theo số liệu thống kê của FBI.” Ueda tiếp tục. “Tuy chưa thấy qua tư liệu bốn vụ kia, xem xét thi thể của nạn nhân, tôi không có xác thực mà chỉ nói theo cảm tính, tôi không nghĩ nạn nhân bốn vụ lần trước cũng chết đuối. Hay hai người các cậu đi thăm dò điều tra thử? Xem bốn vụ trước có phải chết chìm không? Bốn vụ đó, hiện trường đầu tiên nhất định không phải ở bờ sông.”

“...” Kamenashi cúi đầu ăn mì, gương mặt hơi sầm lại.

“A... Anh các cậu đây chỉ là chuyên gia phân tích số liệu thôi...” Ueda nhún vai.

Đến khi trở về trụ sở, sắc mặt Kamenashi không khá hơn gì.

“Này, cậu cần gì gấp gáp bỏ đi như thế? Bộ ghê tởm lắm sao?” Lần trước, thân thể kia bị giòi gặm cũng không thấy mặt cậu biến sắc a.” Akanishi vỗ vai an ủi Kamenashi.

“Đang lúc ăn cơm mà nói chuyện âm đạo này nọ... anh chịu được sao?” Kamenashi trừng mắt nhìn Akanishi.

“Tôi chịu được a. Thế mới nói, Kazu-chan của chúng ta vẫn còn non trẻ — không hổ danh là em út cưng của giám chứng khoa.” Akanishi tay cầm tập hồ sơ, vỗ vỗ lưng Kazuya.

“Sếp Akanishi, sếp Kamenashi!!” Tiếp tân ngực đeo băng “Horikita” gọi giật ngược hai người.

“A... Chuyện gì?” Akanishi đối với phái nữ luôn phản ứng rất mau lẹ.

“Cấp trên có nhắn lại cho các sếp, vào phòng 1 họp.” Horikita vừa nói vừa đưa thẻ ra vào cho hai người.

...

Ueda ung dung ngồi trong phòng họp, tay cầm gương soi.

Takizawa ở ngoài cửa, căn rằng đối phó với tổ trưởng Uehara của tổ F, cũng là người phụ nữ duy nhất làm tổ trưởng ở tầng 24.

“Sao lại không giao vụ này cho bọn tôi? Bọn tôi vừa giải quyết xong vụ trước, đang nhàn rỗi ăn chơi cả ngày đây.” Uehara cau mày, bất bình với Takizawa.

“Xong rồi thì cứ việc nghỉ ngơi!” Takizawa xoa đầu, đàn bà đúng là chỉ giỏi ồn ào lắm chuyện!

“Thế tại sao lại đem vụ này cho tổ B, cái tổ cả năm chỉ ngồi ở đuôi xe phè phỡn? Bọn họ căn bản không có khả năng tiếp quản vụ này!”

“Sếp Uehara à, tần suất phá án của mấy người đó là 100% a...”

“Một năm mười hai tháng, lại chỉ có mười vụ biệt án giao cho bọn họ, vụ lớn nhất cũng là mất sủng. Cả bọn mới vào nghề còn được 100%, hưởng hồ bọn họ!!!! Còn nữa, vụ lần này là hình sự nghiêm trọng. Một ngày chưa phá án, cả Nhật Bản cơ hồ một ngày không yên ổn. Sếp cư nhiên dám đưa một vụ lớn như vậy cho cái bọn cả năm ngồi ở đuôi xe!! Thật vô trách nhiệm!!! Bọn họ cả tổ, trừ bỏ Akanishi Jin trước đây từng theo tổ trưởng Yamashita nên còn chút hữu dụng, hai tên còn lại, một tên một sách cả ngày điệu đà, một tên gà mờ xuất thân khoa giám chứng, sao tôi có thể phục bọn họ?” Uehara nghiêng răng, kiên trì giảng giải.

“Giao cho bọn tôi so với giao cho phụ nữ các người nghe còn có vẻ thuyết phục hơn a!” Thanh âm Kamenashi lạnh lùng vang lại từ phía sau lưng Uehara. “Bởi vì phụ nữ mấy người với án mạng hiếp dâm giết người thế này dễ dàng bị xúc động, công tư lẫn lộn, sơ sẩy có người hi sinh vì nghiệp vụ thì ai bồi thường cho?”

“A~ đội trưởng~~” Akanishi giơ tay chào hỏi Takizawa.

Uehara trừng mắt nhìn Kamenashi, mặt đanh lại.

“Đừng có phí công thuyết phục! Mấy vụ thế này không giao cho phụ nữ đâu—“ Kamenashi không chút e dè, thuận người ghé mặt thì thăm vào tai Uehara.

Akanishi cười cười rồi bỏ đi theo đồng minh của mình.

“Không giao cho phụ nữ là có ý gì?” Uehara trừng mắt với Takizawa.

Đối phương nhún vai, “Vì các cô khó giữ được bình tĩnh nghiệp vụ. A... chỉ vậy thôi, chứ không liên quan gì năng lực phá án cả.”

“Tôi sẽ không vì bản thân là phụ nữ mà xử trí theo cảm xúc!”

“Uehara, cô bình tĩnh chút...”

...

Kamenashi và Akanishi bước vào phòng họp.

“Bà chị đó không phải là phụ nữ. Nói chính xác là biến-thái-giả-dạng-nữ-quyền. Ở Nhật Bản mà tuyên truyền nữ quyền...” Akanishi lắc đầu.

“Sai rồi! Tôi thấy bà chị đó chỉ giỏi miệng mồm chanh chua! Sếp mình ngồi trong phòng, mà ngoài cửa bả cứ oang oang chê bai bọn chúng ta ăn không ngồi rồi, cả năm ở đuôi xe không góp lên nổi. Đàn bà mà không có ý tứ gì hết!” Kamenashi hậm hực.

“A, Kazuya, cái miệng nhỏ của cậu sao càng ngày càng độc thế kia~” Akanishi thích thú đưa tay bẹo má Kamenashi.

“Hô... đàn bà!!” Takizawa chắc lưỡi, tay đóng lại cửa phòng.

“Sao sếp thoát được bà chị hay thế?” Akanishi chồm người về trước, tò mò hỏi.

“Thì tôi phải đưa vụ buôn lậu vũ khí cho bà chị. Cung kính hai tay dâng án của tổ A bọn tôi cho đấy. Thế mới bảo toàn được vụ lần này cho các cậu. Tôi quả là người thủ lĩnh vĩ đại!!!”

“... Bà chị đó không phá án được đâu.” Kamenashi lạnh lùng phán một câu. “Sếp phải theo sau mà dọn phân cho bả đấy!”

“Ha, thằng nhóc này hôm nay sao miệng mồm khá thế?” Takizawa xoa đầu Kamenashi.

“Nhất định là bị mì kích thích.” Akanishi ra chiều suy nghĩ rồi đập bàn quyết một câu như thế.

“A! Tóm lại là...” Takizawa đẩy tập hồ sơ đến trước mặt Ueda. “Ueda, tiếp nhận đi! Lẽ ra vụ này định giao cho Koyama tổ C — thế nhưng đêm qua trong lúc truy đuổi tội phạm thì cậu ta bị thương. Đối phương cài bom trong xe — thế nên tập thể tổ C mất hết ý chí chiến đấu rồi.”

“Không ai hi sinh vì nhiệm vụ sao?” Ueda nhướn mày.

“A... không có. Cũng dở, uy lực bom nhỏ quá... Không được, không được nói bậy bạ như thế. Phải nói là thật may mắn mới đúng!” Takizawa khoanh tay, gật gật đầu. “Cứ vậy đi. Hồ sơ có chỗ nào không hiểu thì cứ hỏi Koyama. Nghe bảo cậu ta đã tỉnh lại.”

“Okay.”

“Các cậu cố gắng một chút cho anh. Làm không xong, bà chị Uehara cả đời tru tréo anh là anh cho các cậu về vườn đấy!” Takizawa quát mắng.

“Bả không dám đâu.” Kamenashi lại lạnh lùng phản tiếp một câu. “Đường tiến danh của bà coi như xong từ đây vì vụ buồn lậu kia!”

“Ai nha, thằng nhóc này! Hôm nay ăn nhầm thuốc nổ à?”

“Nó không sao đâu. Cậu không cần lo. Cho dù nó ăn phải thuốc nổ cũng không đi đánh bom sự nghiệp của cậu đâu.” Ueda điềm nhiên lên tiếng biện hộ cho Kamenashi. Ai bảo bà chị kia ăn nói khó nghe như thế?

Takizawa đưa mắt nhìn cả ba người rồi yên tâm gật đầu, xoay người bước ra khỏi phòng.

xOx

“Bốn nạn nhân đầu, quả nhiên khi chết đều bị hung thủ cắt bỏ vú...” Kamenashi khép tập hồ sơ, “cả bốn vụ hiện trường đều khác nhau. Thời gian tử vong tuy nhiên đều trong ca trực của nạn nhân... Xung quanh hiện trường không tìm được manh mối nào, trên thi thể cũng vậy. Trong móng tay không có lưu lại gì, âm đạo không có tinh dịch, cả trong miệng cũng không...”

“Có thể kết luận là do ma quỷ gây ra?” Ueda tiếp tục dũa móng tay.

“Mỗi tuần một vụ. Tính luôn vụ Harada Nobuko vừa rồi, hiện chúng ta chỉ có giới hạn một tuần.” Kamenashi bỏ mặc lời Ueda, chép miệng lắc đầu.

“Jin, trước kia chẳng phải cậu từng theo một vụ tương tự sao?” Ueda đột nhiên hỏi.

“A? Cái gì?” Akanishi đưa tay quệt nước miếng. Người vừa ngủ gục, mắt còn đầy ghèn, cơ hồ mở không ra.

“Hỏi cậu ở trong tổ của Yamashita chẳng phải từng giải quyết vụ giống như vậy? Nữ cảnh sát bị hiếp dâm, cắt bỏ vú... Ba năm trước á!” Ueda nói. “Bản ghi chép đầy đủ thế này, cậu từng giải quyết qua vụ này rồi!”

“Tôi chỉ ở trong tổ đó thôi.” Akanishi nhún vai. “Vụ đó là án lớn, làm gì tới phiên tôi. Lúc bọn họ đi bắt hung thủ, tôi không chừng đang cong lưng tìm chó cho phú bà.”

“Chứ không phải cong lưng trên giường phú bà à?” Kamenashi nhếch mép.

Akanishi lập tức quay người, thanh âm hạ thấp mấy bậc, gần giọng với tiểu tử kia, “Phú bà a. Chứ không phải tiểu thư đài các.”

Kamenashi nhún vai, “với anh thì ai chẳng thế.”

“Điều tra xem... Không, đi xin Yamashita giúp đỡ, cung cấp thông tin cho việc điều tra.” Ueda đứng dậy vươn vai. “Đến giờ ăn cơm!!!”

Kamenashi ngẩng đầu nhìn Ueda, ánh mắt tràn đầy hi vọng.

“Jin, cậu đi đi. Dù gì cũng là sếp cũ của cậu.”

“Cậu ta không chịu gặp tôi đâu, nguyên tắc của người đó mà.” Akanishi lắc đầu.

“Vậy thì nói cho tên đó biết, một tuần hần không chịu gặp cậu, tức là hần giết một nữ đồng sự của chúng ta. Một tháng không gặp là 4 người.” Ueda không chút do dự mà bỏ đi ra ngoài, “Kamenashi Kazuya, cậu không cần lo vụ này, giải quyết cho xong vụ trộm xe kia đi.”

Kamenashi bĩu môi, xịu mặt, “Nếu Yamashita Tomohisa chịu gặp em thì em theo vụ này được không?”

“Hần chịu gặp cậu rồi hãy nói.” Ueda vẫy tay, hô lớn, thân ảnh cơ hồ đã muốn biến mất ở góc hành lang.

“Đừng có nghe chuyên gia phân tích số liệu đó, mặc dù giác quan thứ sáu kia không tồi a. Tôi đi lo vụ Yamashita, cậu cứ việc đi tát nước uống trà.” Akanishi cười chế giễu.

“Tát cái gì mà tát! Anh giỏi thì đưa mặt đây cho tôi tát!”

“Tôi ngu sao? Thôi đi đi!” Nói rồi, Akanishi cũng bỏ ra ngoài.

Kamenashi cau mày dăm chiêu, tay xoay bút, “Tôi mà lo được vụ Yamashita thì anh tự nhận mình ngu đi!”

xOx

Cổ vấn tâm lý của tầng 24, hàng chính cống, Ikuta Toma.

Kamenashi để thẻ căn cước của mình ở bàn thư ký rồi ngênh ngang đẩy cửa bước vào.

“Mời ngồi...” Ikuta xoay người lại. “... Sao lại là em? Con rùa nhỏ...”

“Hôm nay trời nhẹ mây cao, mà lòng em có chút phiền muộn nên đến tìm anh bác sĩ để khám bệnh í mà. Tắt cái camera đi!” Kamenashi nhếch mép, thư thái ngồi xuống đối diện Ikuta.

“Em tha anh đi... Anh không ngu tới nỗi ở chỗ làm việc mà làm với em đâu.” Ikuta lắc đầu.

“Có phải anh từng phụ trách một vụ về viên cảnh sát giết người không? Hung thủ hiện tại đang ở tù, tên gọi Yamashita Tomohisa.” Kamenashi điềm nhiên hỏi, lòng không khỏi tự phục chính mình, quả nhiên ở bên cạnh sếp Ueda lâu ngày, riết học thói bỏ mặc người khác của ông.

“Ha?”

“Ai bảo anh mang hồ sơ lên giường đọc làm gì. Em chỉ vô tình nhìn thấy thôi.” Cậu bĩu môi, ủy khuất nhìn người tình.

“Hung thủ đã yên ổn trong tù ba năm nay rồi, làm gì có liên hệ tới em mà hỏi?” Ikuta nhướn mày, quắc mắt.

“Em muốn nói chuyện với anh ta.” Kamenashi nhún vai. “10 phút. Anh cho em vào 10 phút. Sẽ không chậm 1 phút 1 giây. Có một vài vấn đề cần hỏi.”

Ikuta bật cười, “Sao em không bảo anh vào trông ngồi vài tháng luôn đi?”

“Tuyệt đối sẽ không có chuyện gì xảy ra.”

“Tuyệt đối không được. Chúng ta chẳng phải đã giao kèo, không xen vào công việc của đối phương?” Ikuta nhất quyết lắc đầu.

“A...” Kamenashi đảo mắt một lượt quanh phòng, “nơi này khá đầy chứ... Nếu ở trong này mà phát ra mấy tiếng rên rĩ... nghe có vẻ thú vị nhỉ?”

“Vô ích thôi Kazuya. Phòng này cách âm tốt lắm. Hay em muốn anh bật camera quay lại cảnh của bọn mình?”

“Quên đi.” Kamenashi không chân chừ mà phẩy tay.

“Ha~~ Kame-chan nhà chúng ta quả nhiên là đứa nhỏ ngoan hiền, không hù dọa được ai.” Ikuta nhếch mép cười.

“Anh... một lần thôi...” Bắt đầu giọng làm nũng.

“Kazuya, em cho anh giữ chút đạo đức trong công việc với chứ?”

“Cùng lắm em cho anh nằm trên (ý nói người giữ vai nam khi quan hệ tình dục giữa hai người đàn ông)... một tuần?”

“Yamashita mà khởi tố chúng ta thì có mà cạp đất mà ăn a...”

“... Một tháng?”

“Tối nay mời em đi ăn cơm, đừng nhắc lại chuyện này nữa.”

“Ba tháng?” Giá chót rồi nha!

“Nửa năm.” Ikuta cười dịu dàng.

“... Anh đi chết đi. Không thêm nữa.” Kamenashi sầm mặt, đứng phắt dậy.

“Không tiền nha~” Ikuta vẫy tay.

Kamenashi hậm hực bước ra ngoài, đóng sầm cửa lại.

1...2...3...

Cửa được mở ra lần nữa. “Nửa năm. Thành giao.”

xOx

Giây phút Kamenashi nhìn thấy Yamashita, cậu không khỏi lúng ta lúng túng.

Hung thủ giết người mà được như thế này, chính mình cũng tình nguyện bị giết a.

Yamashita ngẩng đầu nhìn cậu, “Bạn Toma sao? Có chuyện gì cần tôi hỗ trợ à?”

“...Ừ...” Thanh âm thật nhẹ nhàng, êm tai a...

“Cứ nói đi, giúp được gì, tôi sẽ giúp.” Yamashita đặt hai tay đang bị còng lên bàn, miệng cười nhẹ, “Mỗi cuối tuần, tôi được đi dạo bên ngoài lâu hơn những người khác... Chuyện này nhờ Toma cả...”

“Ba năm trước, anh đã từng phụ trách vụ án nữ cảnh sát bị giết hại, còn nhớ không?” Kamenashi thận trọng hỏi.

Yamashita ngược mắt nhìn thẳng vào cậu, nét mặt vẫn nhu hòa như trước.

“A... nếu anh không muốn nói cũng không sao, tôi chỉ tới hỏi chút thôi.”

“Tái diễn sao?” Đối phương đột nhiên lên tiếng, giọng điệu không nhanh không chậm, dịu hòa nhưng không quá ôn nhu, loại cảm xúc này – Kamenashi trầm nghĩ – may ra chỉ có sếp Ueda mới định nghĩa được.

“5 người. Trừ bỏ lần chết đuối mới nhất, bốn vụ còn lại... đều có đặc thù tương tự.”

“Mỗi tuần chết một người, hiếp dâm rồi giết hại, vú bị cắt bỏ. Trên thi thể không tìm ra dấu vết nào của hung thủ đã lại, không chút manh mối.” Yamashita nói một hơi không nghỉ, tựa hồ bản thân đang đọc to một văn bản nào đó.

Kamenashi gật đầu.

...

Mãi hơn mười giây sau, Yamashita đột nhiên lên tiếng, “Absolute Zero, Shibuya. Quán bar cho gay. Tìm người tên Kawashima Shoji, đàn ông, 32 tuổi, trên trán có vết sẹo. Theo dõi hắn. Khi hắn ra tay thì liền bắt giữ.”

Kamenashi tròn mắt há mồm, “Sao anh biết đó là hung thủ?”

“Vì năm đó tôi bắt nhầm người.”

“Ha?”

“Năm đó người nhận tội là Sawada Hikaru, bạn trai của Kawashima Shoji...”

“Nhận tội thay người tình.” Kamenashi lên tiếng.

Yamashita hướng Kamenashi mỉm cười, “Ừ. Sawada Hikaru nhận tội thay cho người tình của mình. Chúng tôi bắt người, nhưng sau đó anh ta lại tự sát ở trong tù. Vụ án vì vậy cũng khép lại.”

“... Cảm ơn sự giúp đỡ của anh. Tôi sẽ báo cáo ngay với cấp trên của mình.”

“Không cần khách sáo. Bạn trai của cậu là người rất tốt.” Yamashita cười thân thiện.

Kamenashi giật mình, tròn mắt nhìn người trước mặt.

“Nói thế nào nhỉ... Tôi dù gì cũng từng là tổ trưởng tổ B, có nhiều chuyện chỉ cần quan sát sơ qua liền hiểu.” Đối phương nhoẻn miệng cười tươi hơn, ánh mắt sáng ngời. Người này thật là hung thủ giết người sao?

xOx

Kawashima Shoji bị bắt giữ. Thủ phạm không có chút phản kháng.

Mãi đến khi vào phòng hỏi cung, hắn vẫn ngoan ngoãn nghe lời.

“Dục vọng trong lòng... chính là đã nhúng tay vào, liền không rút ra được. Tôi giết người thứ nhất... không hề nghĩ sẽ có người thứ hai...” Kawashima Shoji khốn khổ ôm đầu.

“Nạn nhân thứ nhất... cũng là anh?” Akanishi nhướn mày.

“... thứ sáu.”

Akanishi cùng Kamenashi hướng mắt nhìn nhau. Rốt cuộc có thể giúp Sawada Hikaru trắng tội.

“Vì sao cách một năm mới tái diễn?” Akanishi bình tĩnh tra hỏi.

“Tôi không muốn Hikaru hi sinh vô ích.” Hung thủ mím môi, đầu cúi gằm.

“Sao lại giết các nạn nhân? Động cơ vì đâu?” Akanishi tiếp tục khảo cung.

“... Tôi... từng... bị một gái điểm lây bệnh giang mai... khi ấy cô ta mặc bộ đồ nữ cảnh sát... vì vậy mà Hikaru phát hiện tôi là bisexual (thích cả nam và nữ)... em liền chia tay với tôi... Huống hồ... tôi còn lây bệnh cho em...”

Kamenashi buông bút.

Akanishi chăm chăm nhìn hung thủ, không nói lời nào.

“Tôi... Tôi lúc ấy... thực sự không cố tình... Tôi chỉ muốn giáo huấn các cô ấy một chút... nào ngờ... lại thành giết người... Thật sự!!!” Kawashima trừng mở hai con mắt đỏ ngầu. “Thật sự!! Tôi không cố tình!”

“Ông muốn chúng tôi đưa ông đi kiểm tra tâm lý, ở tòa án giúp ông giảm tội sao?” Kamenashi lạnh lùng hỏi.

Akanishi nghiêng đầu, ngạc nhiên nhìn đồng sự của mình.

“Ông biết giết các nạn nhân là gây tội. Ông biết Hikaru vì ông mà chịu gánh tội thay. Ông biết anh ta ở trong ngục tự sát. Vậy ông làm được gì cho anh ta? Hay chỉ giỏi mạnh mẽ nói người đó nợ ông?”

Akanishi lắc đầu, đờ vai Kamenashi, ép cậu ngồi xuống.

“Tôi không có...” Hung thủ lắc đầu thật mạnh. “Mấy năm nay tôi sống không yên lòng...”

“Ôm người tình mới của mình mà nói không yên lòng đi!!!” Kamenashi gằn từng tiếng.

“Kazuya, cậu đi ra ngoài cho tôi!” Akanishi đánh giọng ra lệnh.

“...” Kamenashi không nói lời nào, gấp lại bản báo cáo rồi bỏ ra ngoài.

Kawashima ngược nhìn Akanishi, ánh mắt tựa hồ muốn cầu sự đồng tình cùng thương hại.

“Tôi muốn ông tường tận kể lại quá trình vụ việc. Mời ông hợp tác với chúng tôi một chút.” Akanishi kéo bản báo cáo về phía mình rồi mở ra.

“Tôi muốn gặp luật sư.” Kawashima đột nhiên nói. “Nếu không tôi sẽ không trả lời bất cứ câu hỏi nào của các anh.”

Akanishi nheo mắt nhìn hung thủ, bất đắc dĩ gật đầu.

...

Akanishi từ phòng hỏi cung bước ra, trừng mắt nhìn người ngồi trước cửa, Kamenashi Kazuya.

“Thằng khốn đó muốn gặp luật sư. Cậu muốn vào khích tướng thêm vài câu thì cứ việc! Đồ ngốc!” Akanishi giận dữ quát.

“...” Kamenashi mím môi.

“Rảnh rồi thì về nhà tự kiểm điểm lại hành vi vừa rồi của mình đi!” Nói rồi, Akanishi hậm hực ngoảnh người bỏ đi.

xOx

Ueda nhảy phốc xuống xe, khịt khịt mũi. A, trời lạnh a! Sau đó, cậu quay người, vẫy tay với người lái xe, “Cám ơn chú nha!”

Người lái xe chột bên mắt trái cười hắc hắc rồi nhấn ga phóng đi, tốc độ nhanh hơn đi ăn cướp.

Sở cảnh sát địa phương.

...

“Tôi là Ueda Tatsuya của tầng 24. Muốn đến hỏi vụ Harada Nobuko.” Ueda đánh mặt, lạnh lùng nói với người đàn ông trung niên ra mở cửa.

“À, vâng, vâng...” Người trung niên kia gật gật đầu. “Tôi là cấp trên của Nobuko, tên tôi là — Morikawa.”

“Có thể cho tôi xem bản ghi chép giao ban hôm qua được không?” Ueda bộ dáng thờ ơ, đảo mắt nhìn xung quanh.

“... sao phải xem lại? Chẳng phải là cùng vụ sát nhân cuồng loạn biến thái sao?” Morikawa gãi đầu, có điểm hơi không tự nhiên.

“Cũng không phải cái gì nghiêm trọng. Chỉ là thuộc hạ của tôi ghi chép nhiều chỗ không rõ, nên tôi muốn đến bổ sung một chút.” Ueda cong môi, điệu bộ giống đứa trẻ đang gắt gỏng.

“Nếu chỉ có thế, gọi điện thoại đến hỏi tôi không được sao mà đích thân cậu phải tìm đến?” Morikawa lắc đầu cười cười, rồi bước khỏi phòng.

Ueda liếc mắt thấy đối phương rời đi, rồi vội vàng đeo găng tay trắng vào, bắt đầu sục sạo quanh văn phòng.

“A... về bản báo cáo của Nobuko — cậu đang làm gì đó?” Morikawa vừa bước vào phòng liền thấy Ueda đang ung dung ngả lưng trên ghế, gác chân lên bàn.

“A... gia đình ông có vẻ hạnh phúc nhỉ. Một trai, một gái... con gái ông bao nhiêu tuổi?” Ueda thư thái đứng dậy.

“À, 12 tuổi rồi.” Sắc mặt Morikawa chợt dịu lại.

“Hm...” Ueda cầm lấy bản báo cáo từ tay Morikawa. “Nạn nhân trực ca đêm phải không?”

“Đúng vậy.”

“Sau đó... nạn nhân cư nhiên thân mặc cảnh phục mà bị giết hại lúc rạng sáng. Chẳng phải là trẻ hơn ca trực vài tiếng sao?”

“A... có lẽ là hung thủ tra tấn nàng vài tiếng rồi mới giết hại?” Morikawa đưa tay quệt mồ hôi.

“Căn cứ hồ sơ của chúng tôi, hung thủ cuồng sát kia mỗi lần ra tay đều không quá một tiếng đồng hồ.” Ueda nhướn mày nhìn người đàn ông trước mặt.

“Này... chẳng phải là nhiệm vụ của tầng 24 các cậu sao?” Đối phương vỗ vai Ueda, cười gượng gạo.

“Rạng sáng, hết ca trực rồi mà vẫn mặc cảnh phục ra đường sao? Bốn vụ trước toàn bị giết trong ca trực a!”

“...”

“Vụ này cơ thể nạn nhân lại nguyên vẹn... Hung thủ không nở ra tay chẳng?”

“...”

“Nghĩ muốn tạo hiện trường giả, quy tội cho tên hung thủ cuồng sát kia. Thế mà giả không giống... Ông vì không có thời gian hay ông ngu thật?”

“Cái gì? Sếp Ueda, cậu nói gì kỳ vậy? Cái gì mà tạo hiện trường giả? Chẳng lẽ cậu nghi ngờ tôi giết Nobuko???”

“A, xưng tên nạn nhân gần gũi thế sao, mối quan hệ hai người nhất định rất thân mật. Chúng tôi có chứng cứ chứng minh Harada Nobuko không phải do tên hung thủ cuồng sát kia giết.”

“Chỉ có vậy mà cậu kết luận người giết Nobuko là tôi?” Morikawa cơ hồ muốn rống lên.

“Hiện trường đầu tiên là chỗ này phải không? Tuy rằng ông đã lau sạch sẽ, nhưng thứ tự văn kiện không đầu vào đầu hết. Không có thời gian sao?”

“Tại sao cậu nghi ngờ tôi???” Đối phương trừng mắt, giọng vô cùng giận dữ.

“Mua bông tai kim cương tặng vợ, cũng không quên mua một cặp tặng Harada. Ông khá đầy đủ chứ, đang theo đuổi Harada sao? Hai người là tình nhân à?” Ueda tay cầm lên bức hình trên bàn, nhếch mép cười.

Morikawa cơ hồ đứng còn không vững, tay nắm chặt thành ghế.

“Không chút dấu vết trên người nạn nhân. Thế nhưng ông lại không để ý, trên cúc áo của nàng vô tình lưu lại một sợi tóc nhỏ của ông... Tình thế không hay cho lắm đâu thanh tra à...”

Morikawa lập tức rút súng, nhắm thẳng Ueda. “Tôi giết cậu.”

“Mấy loại súng này hơi bị ồn ào đấy.” Ueda cười nói. “Đã giết một người thủ hạ, nay giết thêm một người cấp trên, hai tội cũng không khác gì mấy nhỉ?”

Hai tay hung thủ run rẩy không thôi.

“Nạn nhân bị ông cưỡng hiếp. Sau đó chính mình tự sát, hay là ông đẩy nạn nhân xuống sông... thanh tra à, mối quan hệ của hai người là bằng chứng tố cáo ông.”

“Tôi không biết!!! Tôi không có giết Nobuko!!! Là Nobuko!!! Cô ta nhận chân tình của tôi, luôn cười nói với tôi, thế nhưng mỗi ngày lại càng xa cách tôi!!!! Tôi quả thực chịu không nổi!!!!”

“Cô ta nhất định cũng chịu không nổi ông.” Ueda khoanh tay. “Tự thú đi, hình phạt sẽ được giảm nhẹ.”

...

“Thế mới nói, đàn bà là loại phiền phức.” Ueda đứng trước cảnh cục, vươn vai thở dài.

xOx

“Sếp mới đi đâu về đấy?” Akanishi hát cảm. “Bọn tôi bắt được hung thủ rồi.”

“Đi bắt tội phạm hiếp dâm.” Ueda nhún vai. “Vụ kia sao? Chứng cứ thế nào?”

“Hung thủ tự sát rồi.” Akanishi nghiêng răng, rít lên một câu.

Ueda quay phắt người nhìn cậu.

“Cảm ơn Kazuya-chan nhà sếp đã thuyết phục hung thủ đi.” Akanishi bực bội khoanh tay.

“Đừng có oán tôi. Tôi không có kêu hắn tự sát a.”

“Này, tôi hỏi thật nhá, cậu hằng ngày ăn cái giống gì vậy? Đầu óc biết suy nghĩ không? Dám đi khích tướng kẻ tình nghi như vậy, bộ muốn chuyển nghề làm Cha hả?”

“Cậu bớt ăn hiếp Kazuya đi.”

“Ăn hiếp cái gì? Tôi muốn đổi cộng sự!”

“Với chỉ số thông minh của cậu thì chỉ có Kazuya mới kham nổi.”

“Cậu mắng ai đó?”

“Tôi chứ.”

“UEDA TATSUYA!!!!”

“A... đói bụng rồi. Khao sắp lớn ăn cơm đi nào!”

2. Quyển 1 - Chương 2

Đồng hồ điểm 12 giờ. Bụng Akanishi rên rỉ, cồn cào không thôi. Nhịn không được nữa, cậu ta liền đứng phát dậy, mon men đi tìm đồ ăn.

“Trong tủ lạnh nhất định còn bịch bánh quy... Hồi tối có thấy con rùa chết tiết kia ăn. Tên này vốn ăn như mèo ngủ, nhất định bánh còn nhiều.” Nghĩ thầm trong lòng, Akanishi ù chạy vào phòng bếp, nhanh tay mở tủ lạnh.

Ôi!!! Chúa ơi, con xin cảm người, con rùa kia chỉ mới ăn có mấy miếng

~“Ba!” một tiếng, đèn đột nhiên sáng lên. Kamenashi khoanh tay, đứng dựa vào tường, lạnh lùng trừng mắt nhìn kẻ ăn vụng.

“Nhìn cái gì?”

“Tôi còn tưởng là chuột. Hóa ra... quả nhiên là một con chuột to tổ chẳng!”

“Hừ!” Sẽ không tranh cãi với tên này, bụng của mình giờ là vua!

“Akanishi, hồi tối, tôi nhớ đã phân chia ranh giới rõ ràng... Hình như nhà bếp là lãnh thổ của tôi a!”

“Thế thì sao?”

“Anh muốn bước chân vào thì phải xin phép tôi!”

“Ai thèm quan tâm cậu?” Cứ ăn! Phải ăn cho nhanh!

“Không giữ tín không phải đàn ông! Lúc tôi muốn xài phòng tắm, chẳng phải anh đã quát như thế??”

“Chẳng phải cậu sau đó vẫn tắm rửa sạch sẽ sao?”

“Nhưng miệng của tôi cũng bị anh đánh toét cả ra!”

“Ai nha, con rùa chết tiết kia, cậu đá một phát vào bụng tôi rồi còn gì?”

“Bịch bánh kia là tiền của tôi bỏ ra mua!”

“Cậu lúc trước ăn mực nướng của tôi mua có thấy tôi nói gì không????”

“Lúc đó tôi với anh cãi nhau à?”

“Thằng nhóc mắc dịch!!!! Không giáo huấn cậu một chút, cậu lên đẳng đầu tôi ngồi mất!!!! Phải cho cậu biết thế nào gọi là đàn anh!!” Akanishi nhanh tay bỏ tọt cả mấy miếng bánh vào mồm, nhai ngồm ngoàm, rồi xắn tay áo.

...

Kết quả là ngày hôm sau đi làm...

“Tôi đã nói rồi, mấy vụ như thế không thuộc trọng trách của tầng 24 chúng tôi...” Imai đánh giọng nói vào điện thoại. Anh là tổ phó tổ A. Nếu Takizawa có chuyện gì, Imai chính là người đảm đương nhiệm vụ lãnh đạo. Mặc dù thoát nhìn qua, Imai có vẻ bí ẩn và uy quyền hơn Takizawa...

Thang máy dừng lại, Imai cũng vừa cúp điện thoại. Anh ngẩng đầu nhìn lên, lập tức giật mình hô một tiếng, “Oaa! Hai người các cậu, bộ mới đi đánh khủng bố về à?”

Akanishi và Kamenashi trừng mắt nhìn nhau.

“... Đi ra, đi ra, thang máy đang đi xuống!” Imai xua tay, đuổi hai tên đàn em ra. Thang máy chuẩn bị đóng, anh ta đột nhiên vươn tay cản lại, rồi mỉm cười, “Kazuya, ăn sáng chưa?”

Kamenashi lắc đầu. Miệng cậu bị tên Akanishi kia đánh nứt cả ra, làm sao ăn được?

“Vào đây, vào đây. Tôi dắt đi ăn.” Imai ngoắc gọi Kamenashi tiến vào.

“Thế là thế nào!!! Sếp!!! Còn tôi thì sao?” Akanishi bất bình phản kháng, “Sao sếp đối xử đàn em bất công thế?”

“Nếu cậu chịu ngoan ngoãn ở trong bụng mẹ thêm hai năm, ra đời sau Kazuya mấy tháng, tôi sẽ cưng cậu như thế!” Imai cười quỷ dị, buông tay để mặc thang máy đóng lại.

“Các người cứ chiều nó đi!!! Cứ chiều nó đi!!!! Chiều thằng quỷ nhỏ tới chết tôi cũng không quản!!!!” Akanishi đưa chân đạp vào cửa thang máy, hậm hực quát lớn.

“Akanishi, cộng sự của cậu đâu?” Takizawa từ đâu xuất hiện.

“Bị bà xã của sếp dắt đi ăn sáng.” Akanishi rầu rĩ bĩu môi.

Takizawa ngẩng đầu nhìn thằng nhóc già đầu mà mặt ảo não như đứa con nít bị cướp mất đồ chơi. lát sau hẳn mới hiểu ra ý Akanishi nói là Imai. “... Vậy sao? Cậu lại đây, có case (vụ án) mới.”

“Lại là vụ dùng điện thoại trong trụ sở mà đi phá rối con gái nhà lãnh phải không sếp?” Akanishi vươn vai gập dài, vẻ mặt biếng nhác.

“Một người phụ nữ bị giết chết tại nhà ở khu biệt thự A. Muốn chúng ta qua điều tra.”

“... từ khi nào nhóm mình phụ trách cả cái chết của mấy vị giám đốc cấp cao?”

“Không còn cách nào khác, ai bảo bà là vợ giám đốc làm gì? Dù là giám đốc chết, có khi cũng chẳng phức tạp thế này! Tatsuya đi rồi, cậu với Kazuya đi luôn đi!”

“Nó với bà xã của sếp đi ăn sáng rồi!”

“Vậy cậu qua trước đi! Đừng có lộn xộn đấy!”

“T___T tôi có cảm giác các sếp đối xử với con rùa chết tiệt kia tốt hơn tôi nhiều lắm...”

“Bọn tôi thương các cậu cả. Có điều, nếu cậu chịu ngoan ngoãn ở trong bụng mẹ thêm hai năm...”

“STOP!!! Tôi đi là được chứ gì?”

xOx

Akanishi vừa đẩy cửa bước vào, liền bị Ueda ngăn cản lại.

“Sao thế sếp?”

“Lão già bệnh hoạn!” Sắc mặt Ueda rất khó coi.

“...” Akanishi nhếch mép cười, “Lão dê sếp à? Ai... cũng đâu phải chuyện lạ gì! Chẳng phải sếp hay bị mấy lão già biến thái thả dê sao? Nghe bảo sếp quyết tâm làm cảnh sát vì hồi nhỏ bị dê mà?”

“Im mồm đi thằng ranh con! Nghe này, lão già đó muốn tổ C đến. Nhưng lần trước cả đám ấy bị thương, vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, còn đang phè phỡn trong bệnh viện...”

“Cho nên?” Akanishi liếc mắt nhìn sếp mình.

“Cho nên hiện tại, cậu phải gọi tôi là Koyama~” Ueda híp mắt nhìn thẳng đàn em, mỉm cười quỵn rữ.

“...” Akanishi không nói lời nào mà đi thẳng vào trong.

...

Nạn nhân nằm chết trên mặt đất, cửa phòng được khóa lại. Trên người không một ngoại thương.

Chủ nhà tên gọi Maeda Tadao, giám đốc khu A. Vợ là Maeda Kaori, con trai là Maeda Kenji, cả gia đình người Hokkaido.

“Án mạng trong phòng kín!!! Đây là án mạng trong phòng kín!!!!” Maeda Tadao luôn mồm rít gào bên tai cả bọn.

“Lão coi phim nhiều quá à?” Akanishi nhỏ giọng.

“Vậy sao? Tôi thì nghĩ lão uống nhầm thuốc.” Ueda nhướn mày.

“Lão già uống nhầm thuốc!” Một thanh âm quen thuộc chọt vang lên sau lưng hai người.

“Ai da, Kamenashi thiếu gia đã ăn sáng xong rồi sao?” Akanishi ngả ngón chằm chọc.

“...” Kamenashi trừng mắt nhìn người trước mặt, không nói lời nào mà bỏ đi. Khi đi ngang qua tên cộng sự nhiều chuyện đấy, cậu không quên đá một phát vào chân Akanishi.

“Ui da!” Akanishi ôm chân hô hoán.

Kamenashi nhếch mép cười. Không hề quan tâm, cậu bước tới bên bình hoa hồng đặt trên bàn.

“Các cậu muốn điều tra tới khi nào???? Tôi muốn các cậu phải tìm chứng cứ cho thật nhanh!!! Bắt tên hung thủ đã giết vợ tôi!!!!” Maeda Tadao lại tiếp tục gào rú.

“Uy, Akanishi Jin, đi hỏi khẩu cung đi!” Kamenashi hất cằm, nói với đối phương.

“Sao cậu không đi hỏi?”

“Vì tôi nhỏ tuổi hơn anh a...” Kamenashi mỉm cười ngây ngô, bình tĩnh đáp trả.

“... Sớm muộn gì tôi cũng bóp chết cậu!!!!” Akanishi giật phăng lấy cây bút và tập hồ sơ, lăm le lườm mắt.

...

“Án mạng trong phòng kín?” Kamenashi lên tiếng hỏi sếp mình.

“Nếu lão giám đốc không nói dối.” Ueda gật đầu.

“Tự tin vậy sao?” Kamenashi đưa tay ngắt một đóa hồng, rồi bảo vào bao ni lông chuyên dụng cho vật chứng.

“Tôi không nói hung thủ là con người a...”

“A?”

“Cậu không phát hiện sao? Thư phòng đơn giản, gọn gàng, trên bàn đặt một bình hoa hồng lớn, không cảm giác có chút kỳ lạ à? Cậu trước kia từng làm ở giám chứng khoa, chẳng phải phần hoa có thể giết người?”

“... Có tình huống này.”

“Án mạng trong phòng kín à...”

“Khám nghiệm rồi sẽ rõ ràng chân tướng, chẳng phải sao? Quyết định vậy đi!” Kamenashi gật gù.

...

Sau khi thi thể của Maeda Kaori được chuyển đi, Ueda vẫn trụ lại ở hiện trường. Chính xác là giám đốc Maeda không cho bọn cậu đi.

“Vợ tôi không thể tự sát!!!! Hôm qua cổ còn hứa hôm nay sẽ đi đánh golf với tôi mà!!!!”

“Chứng vọng tưởng.” Akanishi ghé tai Ueda nói nhỏ.

“A... Maeda phu nhân có vẻ thích hoa cỏ nhỉ? Vườn tược được chăm sóc rất khá...” Ueda bỏ mặc Akanishi, điềm nhiên nói.

Maeda Tadao có chút khựng lại, rồi vội vàng gật đầu.

“Dùng hoa hồng trang trí phòng, quả nhiên rất có thích thú với hoa... Là vợ ông tự chọn hoa hồng vàng này sao? Bình thường phụ nữ hay chọn hoa hồng đỏ a...”

“Sở thích của vợ tôi... rất đặc biệt.” Maeda Tadao rầu rĩ.

Ueda nhướn mày nhìn người giám đốc, không nói thêm lời nào.

“Con rùa kia đâu? Mới một chút mà đã chạy rông rồi sao?” Akanishi nhìn quanh quất, hậm hực.

“Tôi sai nó đi làm việc rồi. Cậu cũng biết nó là người quen của giám chứng khoa. Có nó đi theo thi thể, à không, đi theo phu nhân của ngài đây, có thể chen ngang mà khám nghiệm nhanh hơn.”

“Sếp lớn gan thật, dám nói thi thể nhá.” Akanishi thì thầm, mắt lén nhìn gương mặt bức bối của Maeda Tadao.

xOx

“Không bảo hiểm, không nợ nần, không ngoại tình, không tài sản riêng...” Kamenashi ôm điện thoại, báo cáo tường tận với Ueda, “Nói tóm lại là không động cơ.”

“Không thể không có gì cả, thí dụ như thông tin liên lạc của con lão.” Ueda ngẫm nghĩ một lát rồi lên tiếng.

“A... cái đó thì có thật. Nhưng tôi phải hỏi gì? ‘Ê, cậu có biết động cơ vì sao bố cậu giết mẹ cậu không’ hả?”

“Cậu cứ việc đi hỏi. Dù gì cái điện thoại nhỏ như thế, cánh tay to lớn của anh ta không chọc tới lỗ mũi cậu đâu.”

“... Sao sếp biết anh ta to lớn?”

“Cậu không thấy ông bố à? To đến ngu cả người ra đấy.”

“Tatsuya, sao tôi có cảm giác sếp kỳ thị đáng người a...”

“Đi thăm dò đi!!! Kỳ thị cũng không tới phiên cậu. Nhanh tay lên cho tôi!”

“Yes sir!!!” Nói rồi, Kamenashi liền cúp điện thoại.

“A, Kazuya, sao cậu ở đây? Không phải đang phá án sao?” Imai từ đâu xuất hiện.

“A... bọn họ sợ tôi làm mất mặt thủ lĩnh, phá vỡ hình tượng tầng 24 nên đuổi tôi về.” Kamenashi bĩu môi, tay bấm bấm điện thoại, rồi nâng lên nghe, “Alô, cho hỏi đầu dây có phải Maeda Kenji không ạ? Chúng tôi là cửa hiệu hoa Peace ở Tokyo. Làm phiền anh cho biết vừa rồi mẹ anh từng đặt qua hoa hồng vàng ở chỗ chúng tôi không?”

“...”

“Vâng. Tôi đã biết. Cảm ơn anh.” Kamenashi cúp điện thoại.

“A, thằng nhóc cậu nên đi làm DJ đi. Giọng nghe khá như vậy!”

“Sếp chịu đi làm bảo mẫu thì tôi sẽ làm DJ!” Kamenashi nheo miệng cười rồi thoát cái chạy mất.

xOx

“Các cậu còn có chuyện gì sao? Nếu không có gì thì mời các cậu ra khỏi nhà tôi. Khi nào có báo cáo khám nghiệm tử thi của vợ tôi thì hãy đến!” Maeda Tadao khoanh tay nói.

“Okay!” Akanishi gật đầu. Cậu chỉ đợi có thể.

“Được.” Ueda nhún vai. “Hiệu suất làm việc của tầng 24 chúng tôi là 24 giờ sẽ phá được án, nhất định quay lại gặp ông!”

Từ phía cửa, Kamenashi chợt lao tới, cả giày cũng chưa kịp cởi.

Maeda Tadao liền nhăn mày nhíu mặt.

“Không tìm được động cơ giết người, nhưng đã tra ra chứng cứ giết người!” Kamenashi vừa thở hồng hộc, vừa hồ hởi nói.

“????” Akanishi mở tròn hai mắt.

“Ông Maeda, ông có lời nào giải thích về chuyện trong phòng bà Maeda có hoa hồng vàng không?” Kamenashi nhướn mày hỏi Maeda Tadao.

“Là vợ tôi mua về để trang trí trong phòng.” Người giám đốc có chút bất mãn, ngữ khí vô cớ lớn hơn.

“Chẳng phải vợ ông dị ứng hoa hồng vàng sao? Phấn hoa của một đóa cũng đủ giết bà. Chẳng lẽ bà nhà mua cả bó về tự sát?” Kamenashi tiếp tục tra khảo.

“Tôi không biết. Hoa hồng vàng không phải tôi mua, có lẽ người nào đó đưa tới?”

“Ông biết vợ ông dị ứng với loại hoa này không? Nếu biết, trong phòng thấy có hoa, sao lại không ngăn cản bà? Còn nữa, trong lúc chúng tôi điều tra sự việc, sao ông không đề cập chuyện bà nhà dị ứng hoa hồng vàng?”

“... Tôi quả thật không biết.” Maeda Tadao đưa tay quệt mồ hôi.

Kamenashi nhếch mép lắc đầu, “Ông Maeda, con trai ông nói ông biết.”

...

xOx

“Động cơ là gì?” Akanishi đập bàn hỏi Maeda Tadao. Hiện tại vị giám đốc chức cao trọng vọng cư nhiên lại ngồi ở ghế phạm nhân.

“Các cậu sao liên lạc được với con tôi?” Maeda Tadao thể nhưng hỏi ngược trở lại.

“Điện thoại. Đơn giản thế thôi. Với tầng 24 chúng tôi, điều tra mấy thông tin này khó khăn gì.” Kamenashi nhún vai, trả lời thay cho cộng sự của mình.

“Nó căn bản không phải họ Maeda. Tôi cũng không biết nó họ gì. Nhưng nó nhất định không phải họ Maeda. Tôi nuôi con người khác suốt hai mươi mấy năm mà không biết. Các cậu nói xem, động cơ của tôi là gì?”

...

Bên ngoài phòng hỏi cung, các tổ trưởng vây quanh màn hình.

“May là phạm nhân cứ thế nhận tội. Bằng không sẽ phiền toái lớn.” Uehara lên tiếng. “Giám đốc khu A chứ chẳng đùa.”

“Ý cô là để tránh phiền toái, chúng ta nên phán đây là cái chết ngoài ý muốn à?” Yokoyama tổ G điềm nhiên nói.

Uehara trừng mắt nhìn hần.

“Nạn nhân là phụ nữ đấy... Tôi nghĩ dù là cái chết ngoài ý muốn, tổ trưởng Uehara nhất định vẫn cố gắng truy ra hung thủ để an ủi vong linh bà ta a...” Ueda ngả lưng, chống cằm nói.

“Các cô cậu im lặng một chút cho tôi nhờ!” Takizawa vừa nói vừa vỗ đầu hai người Ueda và Yokoyama.

...

“Thế nên ông giết bà nhà?” Akanishi nhướn mày.

“Đúng vậy.”

“Nếu chúng tôi điều tra không ra, ông sẽ giết cả Maeda Kenji?” Khẩu cung tiếp tục lần tới.

Hung thủ cứ nhiên lại lắc đầu, “Tôi yêu Kenji như con ruột của mình. Dù nó là con của ai đi nữa, tôi cũng thương nó, giống với trước khi kiểm tra DNA, sẽ yêu thương nó. Nó vô tội.”

...

“Đến ngày của cha, lập tên hung thủ này cái bia tưởng nhớ đi.” Yokoyama nói.

“Tôi quyên góp 10 yên.” Ueda phụ họa.

Uehara hừ lạnh một tiếng rồi xoay người bỏ đi.

Phía sau lưng mọi người vỗ tay rần rần. Uehara cắn môi, dám chắc đội trưởng Takizawa cũng có phần trong đó.

...

“Vì sao lại yêu cầu chúng tôi? Nếu để cảnh sát bên khu ông đảm nhiệm, có lẽ đã không bị phát hiện.” Kamenashi đột nhiên hỏi.

“Tôi chỉ muốn làm một người chồng tốt đến cùng. Muốn tự nhủ với chính mình, Kaori không phải tôi giết... nhưng xem chừng không thể...”

“Có lẽ không nên nói với ông chuyện này. Trong lúc điều tra, tôi đã tìm thấy bệnh án của bà Maeda. Liên quan tới bí mật kia của ông.” Kamenashi thản nhiên nói. “Nếu tra ra bệnh án này sớm hơn, chúng ta vẫn sẽ biết được động cơ giết người của ông.”

Maeda Tadao tròn mắt nhìn Kamenashi.

“Hai mươi hai năm trước, vợ ông lâm bồn ở bệnh viện Okubo. Khi ấy, ông đang truy bắt một phạm nhân vượt ngục. Con trai ông vừa được sinh ra liền tắt thở mà chết.”

Hung thủ nắm chặt bàn tay, hàng mi run run.

“Bên cạnh phòng vợ ông lúc bấy giờ là bà Chidori, vì khó sinh mà qua đời. Thế nên, ông Chidori lúc đó vì khốn khổ và thất vọng nên đã chấp thuận thỉnh cầu của vợ ông, đem con mình cho bà Maeda.”

“Kenji... kỳ thật họ Chidori.” Kamenashi mắt dán chặt ở Maeda Tadao, rồi thở dài. “Giờ thì ông đã biết sự thật.”

Maeda Tadao tròn mắt nhìn hai người trước mặt, nước mắt không cầm được mà chảy dài.

Kamenashi khép lại bản báo cáo.

Akanishi nghiêng đầu, nhìn về hướng khác.

“Tôi yêu cô ấy...” Maeda Tadao chột lên tiếng, giọng run rẩy, “Tôi vì quá yêu cô ấy... nên mới giết cổ...”

“Ông biết hoa hồng vàng có nghĩa gì không?” Kamenashi đột nhiên lên tiếng, giọng điệu trầm thấp. “Lời chúc phúc thực lòng, ganh ghét thất tình, miễn cưỡng yêu đương, từ chối tình yêu, xin lỗi tình yêu... là loài hoa tượng trưng cho sự chia tay.”

Toàn thân phạm nhân kia cứng đờ.

“Không phải bà Maeda tặng ông... mà chính ông đã tặng cho bà nhà lời ấy.”

...

“Có thể giấu Kenji chuyện này được không?”

“Thực xin lỗi. Chuyện này nằm ngoài chức trách cũng như khả năng của chúng tôi.”

...

“Tatsuya, giác quan thứ sáu của cậu nhận biết hung thủ từ lúc nào?” Takizawa khoanh tay dựa bàn.

“Cửa sổ đóng kín. Khóa chặt. Phần hoa nhở thể phát huy tác dụng. Nếu muốn chắc chắn giết người, phải đem cửa sổ đóng lại hết... Thế mới nói, đàn bà là loại phiền phức.”

xOx

Ikuta vừa bật đèn, liền thấy Kamenashi đang cuộn tròn người, nằm ngủ trên sofa.

“... Con rùa nhỏ...” Ikuta đưa tay ôm lấy người tình vào lòng. “Chui vào từ đâu đấy?”

“Hmm...” Kamenashi dụi mắt, nũng nịu, “từ cái cửa nhỏ dành cho mèo ấy.”

“Ranh con, hôm nọ hứa sẽ cho người ta nằm trên, thế nào mà cứ tránh người ta như tránh ôn dịch thế kia!” Ikuta cúi đầu, hôn lên mái tóc người trong lòng.

“Hôm nay cho anh ở trên...” Kamenashi quàng tay, ôm chầm lấy cổ Ikuta, hôn lên bờ môi đối phương, “Nhưng phải hứa... đừng bao giờ tặng em hoa hồng vàng.”

xOx

“Kamenashi Kazuya... Akanishi Jin, vì bất hòa mà bị đình chỉ công tác tạm thời?” Ikuta đưa mắt nhìn một lượt cả hai người.

“Giám định bọn tôi nhanh lên! Tốt nhất nên ghi vào là chúng tôi hai người không thích hợp cộng tác với nhau!” Akanishi trừng mắt, bộ dáng tựa hồ muốn ăn tươi nuốt sống ai đó.

“... Nguyên nhân vì sao?”

“Tên này đêm qua không về nhà, hại tôi cả buổi tối, còn có sáng nay nữa, chưa có gì bỏ bụng... T_____T Đang muốn chết đói đây!!!!”

“Thế nên cậu đánh người ta?” Ikuta đưa tay chỉ vào vết thương trên trán Kamenashi.

“Cậu ta lần nào cũng toàn đánh tôi mấy chỗ không ai thấy! Giả bộ ngây thơ, khiến ai cũng nghĩ tôi khi dễ hần!!!! Chính là cậu ta ra tay trước!!!!”

“Akanishi, Kamenashi nhỏ hơn cậu a. Huống hồ còn nhập sở sau cậu ba năm. Trước kia lại là nhân viên văn chức...”

“Hừ!! Các người toàn nói giống nhau cả!”

“Giống như hiện tại, cậu thì hùng hù hỏ hỏ mắng chửi, em nó nãy giờ một câu cũng chưa nói a!”

“... Đã bảo tên này chỉ giả bộ ngây thơ thôi! Mới nãy ngoài cửa còn rất khí thế cãi nhau với tôi mà!!!”

“Chính vì thế nên tôi hết sức nói với anh rồi!”

“Tôi thấy các cậu rất thích hợp cộng tác với nhau đấy chứ. Chỉ số thông minh cũng giống nhau này!” Ikuta phì cười.

“Cậu giám định chúng tôi nhanh lên!!! Đừng có nhiều lời vô nghĩa!” Akanishi hậm hực, như muốn bùng nổ.

...

“Hãy dùng bốn chữ để miêu tả đối phương.” Ikuta Toma ung dung dựa lưng, khoanh tay, bản báo cáo được đặt trước ngực.

“Ngu ngốc vô dụng.” Kamenashi không chút chần chừ.

“Bác sĩ!!! Tôi chỉ dùng ba chữ thôi!!!! Cậu ta a! Thích đàn ông!”

“Psshhh...” Kamenashi nhin không được mà phá lên cười, gục mặt trên bàn, ôm bụng cười ngặt nghẽo. Bộ dáng không nói nên lời, nhìn rất đáng yêu. “Hahahahahhahaha”

“Cậu cười cái gì? Không nghĩ tới tôi sẽ làm xấu mặt cậu thế sao? Ha ha, bác sĩ đỡ người rồi kia!!! Từ giờ về sau, mỗi lần bác sĩ nghĩ tới cậu thì chỉ nghĩ tới “thích đàn ông” hahaha!”

“Hahahahaha” Kamenashi càng cười hung tợn hơn, một tay đỡ lấy thắt lưng liên tục vận động suốt ngày hôm qua.

“Này? Câu tức quá hóa điên rồi à?” Akanishi nhú mày.

“Chuyện này... Akanishi, tôi bình thường nhìn đến Kamenashi, đúng là trong đầu chỉ hiện ra ba chữ... ‘rất ngon miệng.’”

“Xạo!!!” Kamenashi nghiêng răng, trừng mắt. “Lúc trước chẳng phải nói người ta là ‘thật đáng yêu’ sao?”

“Hôm qua em cho anh ăn xong, giờ thành ‘rất ngon miệng’ rồi.”

“O_____O”

xOx

Tôi cảm thấy được riết rồi tôi đối với thế giới của mấy người đồng tính luyến ái, càng lúc lại càng thân thuộc hơn... Vì có gì cơ chứ???

Cũng may bọn họ chỉ thỉnh thoảng nháo nhào một chút...

Tôi, một người đàn ông chân chính, cùng tổ với hai em uke (vai nữ trong mối quan hệ giữa hai người đàn ông)...

Thật may không phải hai thằng seme (vai nam trong mối quan hệ giữa hai người đàn ông)...

P/s: Kamenashi Kazuya muốn thắng tôi thì phải đợi kiếp sau nữa.

__ Akanishi Jin.

3. Quyển 1 - Chương 3

Ueda thò đầu qua cửa sổ, nhìn vào văn phòng tổ B. Hừng hực khí lửa lập tức dội thẳng vào mặt, cơ hồ muốn đẩy ngược anh trở về. Chiến sự quả nhiên nóng bỏng a...

“Từ bàn làm việc tới chỗ này là lãnh địa của tôi, thế nên nước uống cũng thuộc về tôi!” Kamenashi chống nạnh, trừng mắt nhìn Akanishi.

“Ha~ uống nước nhiều vào, nhịn không đi toilet sẽ tổn hại thằng em nhỏ đấy!” Akanishi không chịu thua thiệt.

“Tôi xài của tổ khác!”

“A, phải rồi, phải rồi. Cậu cứ việc đi khắp các tổ, ủy mị khóc lóc, ‘Akanishi sư huynh khi dễ em ah ~~~’”

“Tôi giả khóc cũng không tởm như thế.”

“Tránh ra! Tôi muốn uống cà phê!”

“Không được bước lại đây!”

“Uy, Tatsuya...” Kazama từ đâu bước lời, vẫy tay chào Ueda, “hai con nai vàng ngơ ngác của cậu đang làm gì đấy?”

“Chúng nó đang chơi với nhau. Rất vui vẻ hòa đồng.” Ueda thần nhiên nhún vai.

“Kỳ thật... có vụ này muốn nhờ các cậu...”

“Cảnh sát quấy rối tình dục một nữ sinh?” Ueda nhướn mày.

“Nghiêm trọng hơn một chút a~” Kazama cười cười, đưa tay quàng vai Ueda.

“Mấy vụ quấy rối tình dục... nữ sinh này nọ... không phải chuyên môn của tổ tôi...”

“Hơn nữa tổ các cậu...” Kazama nhỏ giọng nói gì đấy, rồi thật nhanh thay đổi biểu tình, “Nữ sinh tố cáo cảnh sát.”

“Quấy rối tình dục?”

“Cưỡng dâm.”

“Mấy case kiểu này là sở thích của tổ trưởng Uehara đấy. Bà chị đó sẽ không nương tình mà bức cung kể tình nghi đến khi nào nhận tội mới thôi. Còn nữa, giao cho bà chị đó, tội danh 3 năm tù cũng thành 30 năm. Thế nên, để bà chị đấy làm đi.” Ueda lắc đầu, đưa tay cầm lấy ly cà phê trên tay Kazama, thản nhiên nâng lên uống một hớp.

“Tổ trưởng Uehara vẫn còn vướng vào vụ buôn lậu súng đạn mà Takizawa giao cho lần trước ấy...”

Ueda tròn mắt. Cà phê trong miệng thiếu chút nữa đã phun thẳng ra ngoài.

Thằng ranh con Kamenashi miệng mồm độc địa thế mà tiên đoán như thần!!! Chẳng lẽ sự nghiệp cả đời của bà chị Uehara thật sự sẽ bị vụ súng ống này bắn nát không còn mảnh giáp?

“Hay cậu cho Kazuya-chan đảm nhiệm cũng được! Thằng nhóc chẳng phải xuất thân giám chứng khoa sao?”

“Cậu mà ở trước mắt nó nhắc một chữ ‘chan’ thôi, coi chừng bị một đấm gãy mũi đấy.” Ueda cầm lấy tập tài liệu trong tay Kazama, uống thêm ngụm cà phê, “... ở Fukuoka à?”

“Ai~ tôi còn nhớ cái hồi thằng nhóc mới vào đội... sao mà nó đáng yêu, ngoan hiền...”

“Đáng yêu vậy sao các cậu không thâm về tổ mình mà để nó lưu lạc qua tổ tôi thế?”

Hai người vừa đi vừa bàn tán. Thanh âm mỗi lúc một xa.

Kamenashi và Akanishi ở bên này...

“Tôi hôm nay mà không cho cậu biết thế nào gọi là đàn anh, uống phí hai mươi mấy năm sống trên đời!!!”

“Ha, vậy chui lại vào bụng mẹ đi!”

Vừa dứt lời, hai người túm lấy cổ áo nhau, vật qua vật lại, hung hăng xô đẩy đối phương về phía tường, lăn qua lăn lại.

...

xOx

“Cái tên Koyama Keiichiro chết bầm tính dọn tới ở bệnh viện luôn hả?” Takizawa quay người, hậm hực với Imai, “Mấy cái case chồng chất trên bàn tôi cao như núi rồi kia kìa!”

“Thì cứ đem giao một phần cho mấy đứa trong tổ Ueda. Rồi đem mấy vụ tham ô, hối lộ này nọ chia đều cho các tổ khác...”

Phía sau lưng, cửa thang máy chợt mở ra.

Người xuất hiện không thuộc về nhân viên tầng 24, nói chính xác là sếp tầng cao hơn.

“Takizawa Hideaki! Tôi không muốn dong dài, cho tôi mượn tên giám chứng dưới quyền của cậu một chút!” Nishikido dùng ngữ khí mạnh mẽ như khẩu AK47 nói với Takizawa.

“... Dưới quyền tôi không có giám chứng viên nào hết a. Bọn giám chứng ở tầng 3 đấy. Nếu cậu sợ lạc đường, thì tôi sẽ nhờ Imai dẫn cậu đi.”

“Tôi không rảnh mà so đo với cậu. Thời gian của tôi là vàng là bạc! Nhanh lên! Đưa tên giám chứng kia ra!” Nishikido gằn giọng, điệu bộ tựa hồ như quả núi lửa sắp bùng.

“Ngóáy tai cho kỹ mà nghe, dưới. quyền. tôi. không. có. giám. chứng. viên. nào. hết!!!!”

“Năm kia chẳng phải có tên giám chứng nào chuyển tới tầng này sao? Tên Kame gì gì đó?”

“A!” Takizawa vỗ tay, chợt nhớ ra điều gì, rồi nhún vai, thản nhiên nói, “Nhóc đó không thuộc phụ trách của tôi, nên tôi không có quyền cho cậu mượn a.”

“Cậu chẳng phải đội trưởng tầng 24 sao????!!!” Nishikido trừng mắt, nôn nóng đưa tay nhìn đồng hồ.

“Tiền lương của tôi mà được thăng tới mức đó thì sẽ mời cậu đi ăn cơm. Đáng tiếc, mỗi tháng, số tiền tôi rút từ ngân hàng so với thăng vợ Ueda Tatsuya của cậu ngang nhau a.”

“Tên đó không phải vợ tôi!!!”

“Vợ cũ.”

“Cậu muốn chết hả?” Nishikido sầm mặt, bắt đầu vén tay áo, điệu bộ chực chờ như muốn nhảy xồm vào.

“Tôi bận nhiều chuyện lắm, không rảnh cùng cậu chơi đấu vật.” Takizawa đưa tay đẩy Nishikido ra xa, “thằng nhỏ giám chứng viên kia ở dưới quyền vợ cũ của cậu đấy. Cần thì đi nhanh đi, còn nếu muốn toàn mạng bước ra, tốt nhất là dừng đi.” Takizawa nhếch mép, cùng Imai bước vào thang máy. “Đi dọc xuống hành lang, quẹo trái, phòng thứ năm. Tối nay nhớ mời tôi ăn cơm đấy, tiền công làm tình báo cho cậu.”

xOx

“Muốn tôi tìm gì trong cái đồng rác này?” Kamenashi vừa đeo bao tay, vừa liếc mắt nhìn Nishikido, “thưa sếp?”

“Thì thế.” Nishikido điềm nhiên.

“... toàn ven... hay từng bộ phận?” Kamenashi nhú mày.

“Theo tư liệu chúng ta điều tra được thì từng bộ phận.”

“Vậy là... bộ trưởng bộ ngoại giao tứ mã phân thân vợ mình, rồi gói thành từng bọc rác, quăng tới đây?” Akanishi nhướn mày, nhanh nhẹn đeo bao tay vào.

“Cái đồng này không khác gì núi Phú Sĩ thu nhỏ... chúng ta phải ở đây tìm từng bộ phận thật sao...” Kamenashi xịu mặt, ảo não than thở.

“24 tiếng. 24 tiếng sau, hung thủ đi dự hội nghị ở Berlin. Nếu đến lúc đó, chúng ta không tìm ra chứng cứ, vụ này không thể kết được. Lão nhất định trốn ở nước ngoài. Hiện tại tài khoản ở ngân hàng Nhật Bản của lão đã trống rỗng, toàn bộ tiền đều được chuyển đi.” Nishikido nhú mày nhìn đồng hồ. “22 tiếng.”

“Bọn tôi giúp sếp tìm các bộ phận... có được chứng cứ... 22 tiếng sau, ngăn cản bộ trưởng lên máy bay?” Kamenashi nghiêng đầu nhìn vị cấp trên.

Nishikido ngồi xồm xuống, chăm chăm nhìn Kamenashi, “Thế mà tôi từng nghe ai khen cậu là Sherlock Holmes?”

“Cái đó là tổ trưởng Koyama, cương chiều thằng nhỏ hỉ mũi chưa sạch!” Akanishi đồng dục, ngữ khí giấu cợt.

“Cũng khá hơn cái tên suốt ngày chỉ biết sex siếc, chôn mặt trong chân đàn bà!” Kamenashi nghiêng răng.

“A, sếp, mâu thuẫn nội bộ của hai bọn tôi thôi. Sếp không cần quan tâm. Mà chỉ có bọn tôi sao? Bộ sếp thiệt muốn hai người với bốn cái tay mà di dời quả núi Phú Sĩ này hả?” Akanishi hướng Nishikido cười ngọt ngào.

“Tôi đã điều động thêm mấy nhân viên đang nghỉ lễ trong đội pháp y. Bọn họ đang trên đường đến đây.”

Kamenashi rầu rĩ nhìn Akanishi. Tên nào ngu mới vác mặt tới. Nói tới nói lui, hiện tại cũng chỉ có hai người bọn hắn.

“Xong vụ này chắc mỗi lần nhìn núi Phú Sĩ là ói mửa quá.” Akanishi chép miệng, rùng mình nhìn núi rác.

xOx

Cùng lúc đó, ở Fukuoka.

“Cảnh sát hiệp dân nữ sinh... nạn nhân Shizuka Nohara, bị cáo Kawamura Yasu.” Ueda cúi đầu đọc bản báo cáo, “thời gian gây án vào đêm qua?”

“Vâng.” Vị cảnh sát cấp dưới gật đầu.

“Kawamura đang ở đâu?”

“Phòng tạm giam.”

“25 tuổi, khô ngô tuần tú, còn có vị hôn thê... tên này bắt măn cái gì mà phải đi hiệp dân nữ sinh trung học?” Ueda nhú mày, gãi đầu.

“Có cần đi hỏi cung Kawamura không sếp?”

“Tôi muốn gặp nữ sinh Shizuka kia trước.”

xOx

Trở lại Tokyo...

“Oa!!!!!!” Tanaka hứng khởi hô hoán.”POSTER CỦA KOIKE EIKO!!!!!!”

“Thích thì đem về nhà mà treo.” Kamenashi lạnh lùng nói, tiếp tục đưa tay lục lọi trong đồng rác trước mặt.

“Đội ngũ pháp y được sếp lớn triệu tập sao không thấy bóng dáng ai hết mà chỉ có bọn tôi với hai người trong giám chứng thế này!!!!!!” Akanishi than thở.

“THẤY RỒI!!!” Thanh âm Nakamaru vang lại từ đầu bên kia. “Một con mèo chết.”

Akanishi ngã ngửa.

Kamenashi cầm bọc rác trắng, sẫm soi một chút, rồi ném thẳng sang một bên.

“Cậu chưa kiểm cái bọc đó đó!” Akanishi vội vàng ngăn cản.

“Cái túi rác này là của khu dân cư ngoại thành Tokyo, cách nhà bộ trưởng bộ ngoại giao rất xa. Trừ phi mấy bộ phận cơ thể của bộ trưởng phu nhân biết đi, bằng không sao nằm được trong cái túi này. Chúng ta chỉ có 22 tiếng để di dời cái núi Phú Sĩ chết bầm, không nhanh trí như thế thì làm sao đủ thời gian? Đồ ngốc!”

xOx

Fukuoka.

Shizuka Nohara. 17 tuổi. Tóc ngắn. Rất xinh xắn.

“Shizuka...” Ueda đưa cây bút trên tay lên gãi đầu, “17 tuổi à?”

“Vâng.”

“Có thể giảng giải lại quá trình vụ án một lần cho tôi nghe không?”

“Anh có thể đọc bản khẩu cung của tôi. Tôi đã nói đi nói lại không biết bao nhiêu lần, e là so với bản khẩu cung không thiếu một chữ.”

“Vậy sao...” Ueda gật gật đầu. “Tôi cũng không tính dựa theo khẩu cung mà tìm ra lỗ hổng nào để chứng minh đồng sự của mình vô tội.”

Shizuka Nohara ngẩng đầu nhìn anh.

“Bị cáo có tội, quan hệ tình dục với vị thành niên.”

“Là anh ta hiệp dân tôi.” Shizuka lên tiếng chỉnh sửa.

“Cô cũng là đùa giỡn với anh ta thôi, đơn thuần chỉ muốn chơi cái gì kích thích một chút. Thế mới có mấy cái dấu vết này nọ trên người, chẳng phải sao?” Ueda bình tĩnh tiếp tục.

“Tôi muốn đổi người lấy khẩu cung!”

“Ai da, chỗ này cấp bậc của tôi là cao nhất rồi, cáo lỗi không thỏa mãn yêu cầu của cô em được.”

“Anh rốt cuộc muốn nói gì?” Ngữ khí của nạn nhân bắt đầu có chút kích động.

“Tên đàn ông kia bỏ cô sao? Vì anh ta có được vị hôn thê giàu có? Cô em tuổi còn nhỏ mà đã hận thù xã hội rồi a...”

“Tôi muốn đổi người lấy khẩu cung!!!! Anh căn bản không có chứng cứ gì hết!! Vết thương trên người tôi đều là thật!”

“Cô có thai.” Ueda nhướn mày, thanh âm không cao không thấp.

Shizuka Nohara trợn trừng hai mắt, sửng sốt nhìn người trước mắt.

“Chúng ta có thể dễ dàng truy ra bố của đứa bé là ai. Huống hồ, quan sát bụng của cô, chắc chắn thai nhi không thể một ngày mà trưởng lớn như vậy. Nói cách khác, cái thai này không phải ngày hôm qua mới có. Kawamura kia thể mà tài, có nữ sinh tình nguyện mang thai vì mình.”

Bờ môi Shizuka run rẩy không thôi.

“Hiện tại cô có thể dùng tội khác để tố cáo gã đàn ông đó, nhưng cũng đừng mong hắn ở tù lâu như vậy.” Ueda thản nhiên đứng dậy, đưa tay phủi quần. “A, phải rồi. Tôi nghĩ Yasu-chan của cô còn mạn mà tình cảm lắm. Anh ta xem chừng đã muốn nhận tội hiếp dâm rồi, bằng không cô đã dính vào tội vu cáo. Nohara, cô cũng khá đầy chứ, có người tình nguyện vì cô mà ngồi tù... ai~ hai người xứng đôi thật!”

“Tôi muốn rút lại đơn kiện...” Shizuka Nohara nắm chặt hai tay, giọng run run.

“Cô cứ để tên đó ngồi tù, chẳng phải tốt hơn sao? Bị thế, anh ta sẽ không kết hôn với vị hôn thê của mình nữa. A, phải rồi, tôi, với quan điểm một người đàn ông, phân tích vụ này cho cô nghe, Yasu-chan của cô không hề biết một nữ sinh 17 tuổi có những suy nghĩ táo bạo hận thù như thế, nên chia tay với cô... lần này chỉ là vu cáo, lần sau, nói không chừng là cầm dao giết người tình nhĩ?” Ueda nhún vai.

“Tôi muốn rút đơn kiện!!!” Shizuka Nohara đập bàn, giận dữ quát lớn.

Ueda bỏ mặc cô nữ sinh 17 tuổi, ung dung bước ra ngoài.

“Sếp Ueda, kết quả xét nghiệm vết thương đã có.” Viên cảnh sát ban nãy từ đầu chạy lại.

“A, không cần nữa, nguyên cáo đã muốn rút đơn kiện.” Ueda lắc đầu. “Thế mới nói... đàn bà là loại phiền phức!”

xOx

Tokyo.

“A

~” Nakamaru rút cuộc rút từ đồng rác rưởi trước mặt một cánh tay đầm máu.

“Thành công!” Tanaka ngồi phịch xuống đất, rồi quay ra nhìn hai tên còn lại, “Hai người các cậu, ai đái cơm đây?”

“Hung thủ dùng cửa điện sao? Kiểm tra miệng vết thương xem.” Akanishi bỏ mặc lời kia, quay người thúc giục tên cộng sự của mình.

“Vết cắt rất giống...” Kamenashi gạt đầu, tạm thời gạt bỏ qua ân oán cá nhân giữa hai người.

“Bộ trưởng ngoại giao giết vợ, rồi dùng cửa điện phân nạn nhân ra từng khúc?” Nakamaru tròn mắt, không khỏi rùng mình.

“Thế nào? Đưa cho sếp Nishikido làm chứng cứ đi xét nhà?” Kamenashi húych cùi chỏ vào hông Akanishi, hất cằm nói.

“Lão có khùng mới để hung khí ở nhà!” Akanishi chặc lưỡi lắc đầu.

Kamenashi chậm chậm quay đầu, kinh hãi nhìn núi rác Phú Sĩ trước mặt.

“Aaaaaa!!! Không phải chứ, tìm nữa sao???? Chết người chứ không đùa đâu!!!!” Tanaka tru tréo, giãy chân đành dạch.

“Dù gì cũng chết, tìm tiếp đi!” Akanishi vung chân đá tên đầu trọc đang xịu mặt.

“Nếu không tìm thấy hung khí thì sao? Chúng mình được cái gì?”

“Phải ráng thôi... một giây trước khi hung thủ lên máy bay cũng có thể tính... thà làm mà thất bại... còn hơn bỏ cuộc... làm thất vọng vị phu nhân bộ ngoại giao đang ở bên chúng ta suốt 24 tiếng này.” Kamenashi vỗ hai tay, khích lệ mọi người.

“Kazuya, cậu còn nói nữa, đêm nay tôi gặp ác mộng là tôi tìm cậu đấy!” Nakamaru rùng mình, kinh hãi nhìn Kamenashi.

“Tôi hận núi Phú Sĩ!!!!” Akanishi ngửa đầu than thở.

xOx

“Về rồi đây

” Ueda tay ôm một đồng hồ vật, dùng móng đẩy cửa. “A, Koki với Maru cũng ở đây sao?”

Nakamaru đột nhiên chạy lại ôm chầm lấy hắn.

“... người cậu có mùi gì lạ thế?” Ueda cúi đầu, cọ cọ mũi vào cổ người tình của mình.

“A... tôi đổ nước hoa đấy mà.” Nakamaru lúng túng, gãi đầu.

“Hả??? Phải rồi, tôi đi làm việc ở Fukuoka, mua mấy món đặc sản về cho các cậu này...”

“... Lương tâm bị chó ăn năm xưa của sếp nay cũng biết đường quay về sao?” Akanishi tròn mắt, rồi cắn một miếng sandwich thật bự, nhai ngồm ngoàm. “Một mình sếp phè phỡn ở bên ngoài, bỏ mặc hai người thuộc hạ yêu dấu đi đào núi Phú Sĩ!!!!”

“Đừng có nhắc Phú Sĩ nữa!!!!!!” Kamenashi đưa chân đá mạnh vào Akanishi.

“A, bắt được bộ trưởng bộ ngoại giao rồi sao?” Ueda thần nhiên nói. “Maru, hôm nay tôi qua nhà cậu.”

“... Cửa điện có dấu vân tay của hung thủ... bị chôn vùi ở tận chân núi Phú Sĩ.” Akanishi nhăn mặt, kinh hãi nghĩ về núi rác khi nãy.

“... Hèn gì tôi nghĩ thấy có mùi là lạ mà tởm tởm trên người Maru...” Ueda nhíu mày cau mặt.

“Tôi đã tắm sạch lắm T___T... thật đấy!!!” Nakamaru rầu rĩ ảo não.

“Hôm nay không qua nhà cậu!!!! Cậu tới nhà tôi.” Ueda đồng dặc ra lệnh.

“Đừng aaaaaaa!!!!” Nakamaru tru tréo.

“Khác gì nhau sau?” Akanishi nghiêng đầu khó hiểu, quay người hỏi Kamenashi.

Kamenashi nhún vai, “có thể là vấn đề trên dưới, hoặc là sếp của chúng ta thích chơi S&M (sadist – thích nhìn người khác đau đớn & masochist – thích bị hành hạ)... Tôi cá 10,000 yên là cái thứ 2.”

“O_____O vì cái gì xung quanh tôi toàn gay?????”

Kamenashi ngoảnh người, không thèm liếc đến tên đồng sự đang há mồm trợn mắt.

4. Quyển 1 - Chương 4

“Kazuya, em đã tắm nhiều lần lắm rồi đấy...” Ikuta gõ cồng cọc lên cánh cửa, “Rùa thối như em cũng đủ khiến anh không kiềm chế được rồi, không cần phải...”

“Em hôm nay đi đào núi Phú Sĩ mà tìm thì thể bị phân thân chứ chẳng đùa, anh cứ để mặc em!” Kamenashi nói vọng ra từ phòng tắm, tiếng nước vẫn ồ ồ chảy đều.

“... A, cái này là bệnh tự kỷ sạch sẽ quá nha.” Ikuta nhếch mép, đẩy cửa bước vào căn phòng đang nghỉ ngơi hơi nước, “Để bác sĩ Toto đến chữa cho nào...”

Tiếp theo sau là tiếng thét thất thanh của Kamenashi, còn có tiếng chân tay qua lại. Rốt cuộc cả phòng tắm ngút hơi chỉ còn tiếng thở dốc.

“A... dừng... cổ... ở cổ ấy...” Kamenashi ngã đầu tựa vách tường, tay nín chặt bờ vai Ikuta.

“Muốn cổ thì có cổ...” Ikuta cười nhẹ, rồi nâng hai chân Kamenashi vòng qua eo mình, dùng tay ẵm bồng đối phương lên, tựa lưng vào buồng tắm.

“A... dừng... chỗ này không được... a...”

“Chưa từng ai nói với em là bọn bác sĩ tâm lý biến thái hơn người thường sao?” Ikuta không ngừng hôn cắn tấm ngực trắng nõn.

Ở đằng sau...

Di động của Kamenashi chợt vang lên.

- _____ -

“Kamenashi Kazuya!” Kamenashi ủy khuất nhắc điện thoại. Ikuta chỉ cười trừ, giúp cậu lau khô mái tóc.

“Mau trở về, có chuyện rồi.” Thanh âm lạnh như băng của Akanishi vang lên từ đầu dây bên kia.

“Okay...” Kamenashi bĩu môi cúp máy.

“Chi bằng anh viết một bản báo cáo nói em và Akanishi tính cách trái ngược nhau, chỉ phá nhà chứ không phá án, để em được một cộng sự mới?” Ikuta chống cằm nhìn người tình của mình lau người.

“Phá nhà thì cũng phải làm việc.” Kamenashi hôn nhẹ lên trán hắn.

“Hay em trở về bộ phận giám chứng đi, không được mười cũng được chín?”

Kamenashi không đáp lại lời nào, mà chỉ lẳng lẳng mặc quần áo.

xOx

“Tham ô, cướp súng, hiếp dâm...” Kamenashi xòe bàn tay trước mặt Akanishi, vừa nói vừa chen người qua đám đông.

“Đào núi Phú Sĩ nữa.” Akanishi bổ sung.

“Nói gì thì nói, chưa có vụ nào đêm hôm khuya khoắt gọi tới hiện trường nha! Kamenashi Kazuya, tầng 24!” Kamenashi giơ thẻ căn cước cho người cảnh sát đang canh giữ, đầu vẫn hướng về phía người cộng sự của mình.

“Akanishi Jin.” Akanishi xuất ra thẻ của mình. “Nếu là có người chết thì không gọi chúng ta đâu.”

“A... phải rồi, nạn nhân còn sống nhăn răng mà đung đưa trên sân thượng kia!” Kamenashi ngẩng đầu, chép miệng nói.

Akanishi cũng hướng đầu lên trên, “Ồ!!! Mặc cảnh phục sao! Thi thể tương lai!”

Kamenashi trừng mắt, thuận tay thúc cùi chỏ vào hông Akanishi, khiến thằng nhỏ la bai bai.

...

Cảnh sát tự tử trên sân thượng cục bộ. Chuyện ly kỳ như thế không chỉ hứng thú với người qua đường, mà cả bọn phóng viên cũng đã tề tụ đông *** để ghi tin.

Khi Kamenashi và Akanishi lên tới nơi, Ikuta cũng từ đầu bước vào.

“A! Con rùa nhỏ!” Cậu âu yếm xoa đầu Kamenashi.

“Sao cậu lại ở đây? Lúc tôi đi, cậu còn chưa mặc quần áo mà?” Kamenashi tròn mắt.

Ikuta nhún vai, nhếch mép cười, “Vì tôi lái xe nhanh hơn cộng sự của cậu a.”

“Hừ! Các người cứ ở đó mà đóng phim. Tốt nhất là đứng trước mấy ống kính của tụi phóng viên kia mà diễn kìa!” Akanishi hừ lạnh một tiếng, rồi lạnh lùng nói.

“Tôi chỉ sờ đầu đàn em thôi, mà đâu phải có mình tôi sờ. Tổ trưởng Tatsuya của các cậu cũng hay sờ mà.” Ikuta cười toe toét, hai tay giơ lên, tựa hồ chính mình vô tội, “Anh ta muốn gặp giám đốc của khu B.” Rồi cúi xuống nhìn đồng hồ, “trong vòng một tiếng.”

“Cứ kêu đội cứu hỏa tới là xong chuyện. Tên đó ngồi vắt vẻo trên đó đã hơn hai tiếng, nếu có dũng khí nhảy thì bọn tôi chẳng nhọc công đến đây làm gì.” Akanishi đưa tay ngoáy tai, bĩu môi nói.

“Anh ta từng tham gia đội đặc nhiệm Scotland Yard, không thể dùng vũ lực để đối phó, vì bản tường trình về người này rất dữ dội a.” Ikuta lắc đầu. “Tốt nhất là cứ gọi sếp lớn, người anh ta muốn gặp tới.”

“Lỡ vị sếp lớn kia đang hộ tống thị trưởng Tokyo đánh golf rồi sao?” Kamenashi liếc nhìn Ikuta, rồi đảo mắt tới viên cảnh sát đang treo mình nơi lan can. Người đàn ông này bộ dáng cao lớn, nhưng từ đằng sau, bờ vai anh rũ hạ, trông rất đáng thương.

“Yên tâm... sếp lớn nhất định tới.” Ikuta nhẹ giọng, mắt dán chặt vào cảnh sát nọ.

“Bởi vì toàn bộ phóng viên ở Tokyo xem chừng đã tới đông đủ hết rồi, bọn họ đang xếp hàng đợi tin nóng ở dưới kia kìa!” Takizawa từ đâu bước tới, giọng hậm hực. “Tổ A tiếp quản!”

“A, đội trưởng!” Akanishi giơ tay chào.

“Tự sát thì cứ việc tự sát. Sao phải mặc đồng phục mà chọn tòa nhà cục bộ để nhảy chứ, chỉ muốn thu hút sự chú ý của mọi người đây mà!” Kamenashi bĩu môi.

Takizawa cười ha hả, vỗ đầu cậu, “Đối phó với truyền thông là một nghệ thuật, người đối phó là một nghệ sĩ đấy Kazuya... Tỉ như đối phó không xong thì nghệ sĩ như tôi đây phải gom vén mà đi Hokkaido điều khiển giao thông... Nghệ thuật, nghệ thuật đấy.”

...

Ueda rút cây kẹo mút trong miệng ra, đắm chiêu nhìn hàng bento trước mặt, chọn cái nào đây a... Anh đưa tay lượn lơ qua từng hộp, tựa như đang dạo tấu một bản piano nào đó, rồi điềm nhiên cầm lên một cái.

Nơi góc tường trong cửa hàng tạp hóa là chiếc tivi đang trực tiếp truyền lại những hình ảnh của viên cảnh sát muốn nhảy lầu.

Ueda thần nhiên mang hộp bento đến quầy thu ngân, chia chia cây kẹo mút đang ngậm, “Chỗ các anh không bán loại này sao?”

Người thu ngân lắc lắc đầu, rồi nhanh tay kiểm giá.

Ueda xoay người, dứt cây kẹo mút trở vào miệng, mắt dừng dừng xem tivi.

Di động trong túi chợt rung lên.

“Tôi là Ueda Tatsuya, bây giờ đang cách hiện trường rất xa, đến không kịp.” Ueda không đợi đối phương nói gì mà liền tuôn ra một tràng.

...

“Cậu mỗi lần mua bento thì chỉ mua ở một cửa hàng, đối diện là shop quần áo, tên gì nhỉ... à REAL FACE.”

...

Ueda ngoáy lỗ tai, “Sếp à, sếp chuyển nghề làm thám tử tư hồi nào thế?”

...

“Từ chỗ cậu đang ở tới chỗ bọn tôi đang đứng, không quá 10 phút... đi bộ.” Takizawa phất tay với Imai.

...

“Chỉ là tự sát thôi mà. Tên đó muốn chết thì cứ để hắn nhảy xuống. Anh ta không muốn chết thì bỏ mặc hắn chết cóng trên đó đi.” Ueda hậm hực than thở.

Người thu ngân hơi dừng lại, liếc nhìn Ueda rồi đảo mắt tới những hình ảnh trên tivi.

...

“Thế nào?” Takizawa cúp điện thoại, rồi quay ra hỏi Imai, “Sếp lớn đâu?”

“Không liên lạc được.” Imai chép miệng lắc đầu. “Trong nhà nói ông ta chưa về, di động thì tắt máy.”

Takizawa cau mày nhíu mặt, “Giám đốc của cả một khu mà di động lại tắt máy?”

“Đã gọi là sếp lớn thì có cần đụng tới ngón tay đâu.” Imai nhún vai.

“Tôi muốn đổi nghề làm giám đốc a

~~” Takizawa xoa đầu, rồi thiếu não bước lên cầu thang.

xOx

Akanishi và Kamenashi đứng trước máy bán nước di động mà chơi... oản tù tì.

Kamenashi cảm phần nhìn bàn tay đang nắm chặt của mình. Búa gì mà búa hả trời?

“Ha ha! Cám ơn nha~~ tôi lấy cái này!” Akanishi hí hửng chỉ vào tủ kính.

“Diên à? Đang làm nhiệm vụ không được uống bia!!!!” Kamenashi trừng mắt.

“Bộ cậu muốn mua bình sữa mẹ bỗng con cho tôi, rồi khuyến mãi thêm cái ti à?”

“Anh muốn bị đội trưởng lột da hả?”

“Nhanh tay lẹ chân lên! Đã thua thì không được ý kiến ý cò gì hết!”

“Đang làm nhiệm vụ không...”

“Tổ A tiếp nhận vụ này rồi, sếp mình không có ở đây, xem như không phải làm nhiệm vụ.” Akanishi điềm nhiên đoạt lấy cái bóp trên tay Kamenashi.

Từ đằng sau, Ikuta cùng một người đàn ông trạc ngũ tuần chạy vội lại.

Kamenashi nhướn mày.

“Không tìm thấy sếp lớn, nên phải mời tới một chuyên gia đàm phán để kéo dài thời gian.” Akanishi thuận tay khui bia. “Sếp lớn không tới... Ha ha, tôi nghĩ tới bộ mặt của đội trưởng lúc biết tin này chắc buồn cười lắm.”

“Vì cái gì phải mặc đồng phục cảnh sát mà nhảy lầu chứ?” Kamenashi nghiêng đầu tròn mắt.

“Cậu đừng có ra vẻ nữ sinh ngây thơ vô số tội với tôi như thế, rợn hết cả da gà đây này!” Akanishi đưa chân đá một phát vào mông Kamenashi.

“Trả bia lại đây!”

“A... được! Trả này!” Akanishi vỗ bụng, trả lại lon bia đã cạn từ lúc nào cho Kamenashi.

“... cổ họng anh là gì thế?” Kamenashi tròn mắt.

“Là cổ họng thực thụ của một người đàn ông thực thụ!”

Di động trong túi hai người đột nhiên vang lên, kịp thời ngăn cản một trận phong ba bão táp.

“Tôi là Ueda Tatsuya, hiện tại ra lệnh cho hai người phải cứu tên cảnh sát ngu ngốc trên mái nhà kia!”

Akanishi cùng Kamenashi trân trối nhìn nhau.

...

“A... anh các cậu đang ở xa lắm, không tới kịp đâu.” Ueda dùng đũa gắp một miếng nấm hương trong hộp bento, rồi bỏ vào mồm, nhai ngồm ngoàm. Công viên lạnh thiệt nha, nhưng không khí trong lành, ta thích. “Yên tâm đi, cái tên đó sẽ không nhảy nếu chưa gặp vị sếp lớn kia đâu. Các cậu nên đóng góp chút sức mình đi... như là... đi thăm dò động cơ tự sát của tên đó vậy. Oai, năm này cứng thế!”

xOx

“Kogeshi Taira. 39 tuổi. Không nợ nần. Biểu hiện trong công việc rất tốt, gia đình hòa thuận, không nhìn ra anh ta có động cơ gì.” Imai cau mày đọc bản báo cáo.

Kamenashi ngồi xồm ở một bên, miệng gặm sandwich, tay mân mê di động.

“Anh ta muốn gặp giám đốc khu B.” Takizawa xoa cằm bổ sung.

“Tài khoản ngân hàng không có gì đặc biệt, trừ phi anh ta còn nguồn tài chính nào khác.” Một thành viên khác của tổ A lên tiếng.

“Sếp!” Có người đẩy cửa bước vào. “Kogeshi Taira hôm nay nghỉ phép. Nói cách khác, hấn cố tính mặc đồng phục tự sát.”

“... Cố ý gây sự chú ý của các phóng viên.” Takizawa dăm chiêu.

Ở phía sau, Kamenashi ngậm ống hút trong miệng, thổi búng búng, tạo nên những âm thanh làu bàu.

Mọi người quay người nhìn hấn.

Kamenashi le lưỡi, gãi đầu.

“Sếp các cậu đâu?” Takizawa cau mày hỏi Kamenashi.

“A... sếp đang bận... cử em đến họp, sếp đang vất vả đi điều tra hiện trường này nọ a.” Kamenashi nghiêm túc gật gù cái đầu.

Mọi người cũng không ai hỏi gì thêm.

...

Ngoài công viên, Ueda bỏ một miếng nấm vào mồm, nhai ngồm ngoàm, rồi ợ một tiếng thật to.

...

“Cậu điều tra đường dây điện thoại của Kogeshi đi Tsuba-chan!”

“Hả?”

“Phải đào tằm tắc đất thì cũng phải tìm ra thằng cha giám đốc khu B kia! Còn có vợ của Kogeshi nữa. Khuya thế này mà không ở nhà, di động thì không nhắc, chẳng lẽ ra ngoài ngoại tình?”

“Đã biết.”

Kamenashi từ trên bàn nhảy chồm xuống, quăng miếng sandwich chưa ăn được bao nhiêu vào thùng rác.

“Ăn gì như mèo ngủi thế?” Một tổ viên hỏi hấn.

“Tôi chỉ ăn phần cần ăn thôi.” Kamenashi gật gù, nghiêm túc đáp trả.

xOx

“Thông qua điện thoại của vợ Kogeshi mà tìm sếp lớn?” Akanishi đỗ xe lại bên đường, ngạc nhiên nói vào điện thoại. “Sao lại như thế?... Quên đi, giác quan thứ sáu chứ gì?”

Akanishi đưa tay đẩy gạt cần, vừa vặn nhìn thấy Imai đưa một người phụ nữ từ khách sạn đi ra. Cả hai bước vào chiếc xe gần đó, rồi chạy đi mất.

“Oa... Tatsuya, tôi vừa mới thấy một chuyện kinh thiên động địa của sếp Imai nha... Người đàn bà kia già hơn sếp ấy rất nhiều... thế mà...” Akanishi chặc lưỡi. “Chết, vậy đội trưởng của chúng ta thì sao? Bị quăng xó à?”

“Ngu ngốc! Đừng có ở đó đoán già đoán non!” Thanh âm Ueda từ đầu dây bên kia vọng lại, “Mau đi tìm thằng cha giám đốc kia đi!!!”

“Hả?”

“Vào quầy tiếp tân hỏi số phòng của Kogeshi Noriko, thằng cha đó nhất định ở bên trong!”

“Sếp muốn tôi vào khách sạn??”

“Chẳng phải cậu vẫn thường vào đó hay sao?”

“Chỉ sợ gặp người quen thôi...”

“Tôi đang ăn cơm, đừng để tôi ới ra!”

...

Kamenashi nhìn Akanishi dẫn vị giám đốc cấp cao đến, suýt chút nữa cậu đã té vào người Ikuta.

xOx

Vị giám đốc chậm chậm bước tới chỗ Kogeshi. Mọi người nín thở quan sát.

“Hắn tính nói gì với tình địch nhỉ? ‘Cám ơn ông đã chiếu cố vợ tôi bấy lâu nay?’” Imai liếc mắt nhìn Takizawa.

“Hoặc là ‘tôi muốn đem chuyện của hai người nói cho toàn Nhật Bản biết’” Takizawa khoanh tay, gật gù đầu.

“A, người đàn ông kia đứng đợi trên sân thượng lâu như vậy, rốt cuộc cũng toại nguyện...” Kamenashi chép miệng. “muốn nói chuyện thẳng thắn với vợ và tình địch.”

Ikuta im lặng không nói gì.

Akanishi dựa lưng vào tường, nhú mày quan sát, tựa như đang nghi hoặc điều gì đó.

“Người đàn ông kia có chút kỳ quái, bộ dạng tuyệt vọng cùng đáng thương, tôi tưởng hắn thực sự muốn nhảy lầu... nào ngờ bày bao nhiêu chuyện chỉ để ba mặt một lời sao?” Ikuta quay đầu nhìn Kamenashi.

Người giám đốc đưa tay mình ra.

Kogeshi cũng vươn tay về trước.

“Ok! Giã hòa!” Takizawa thở phào, vỗ tay hai phát.

Akanishi đột nhiên đứng thẳng người, toàn thân lao về trước.

Kamenashi đẩy Ikuta qua một bên.

Nhanh như chớp, Akanishi chạy về phía vị giám đốc, hét lớn, “Đừng!!! Đừng nắm tay hắn!!! Hắn sẽ kéo ông xuống!!!”

“Khoan đã!!!!” Kamenashi cùng Akanishi đồng loạt lao lên.

Người giám đốc giật mình, muốn rút tay trở về. Thế nhưng mọi chuyện đã quá muộn, Kogeshi lập tức dùng hết sức bình sinh túm chặt lấy tay ông, kéo mạnh về phía mình.

xOx

Kamenashi và Akanishi cùng nhau giữ chặt lấy tay của người giám đốc kia, tay còn lại của ông đang bị Kogeshi níu chặt.

Quả thật là nghìn cân treo sợi tóc.

Lập tức mọi người ò ạt tiến lên.

Vợ Kogeshi vì kinh hãi mà ngất xỉu, nằm dài trên đất.

Hai người được cả bọn kéo lên. Vị giám đốc kinh sợ, gương mặt trắng bệch, cắt không còn hột máu. Kogeshi thể nhưng lại rất bình tĩnh.

“Đưa súng cho tôi!” Akanishi rút súng, chìa thẳng vào đầu Kogeshi, “Tôi muốn khởi tố ông với tội danh giết người không thành.”

Kogeshi chỉ im lặng, không chút phản đối hay chống cự. Kamenashi nhanh tay đoạt lấy khẩu súng sau lưng bị cáo.

Một đám nhân viên chạy lại túm lấy người, rồi đè xuống đất.

...

“Âm mưu giết chết tình địch trước mặt vợ mình. Hay a, một mũi tên giết hai con chim!” Takizawa lạnh lùng nói sau khi đã áp giải Kogeshi vào xe.

“Tình yêu có thể khiến con người ta mù quáng, điên cuồng vậy sao?” Kamenashi quay đầu nhìn Ikuta, “Nếu tôi làm vậy với cậu thì sao? Khi cậu yêu người khác?”

“Không đâu. Cậu chưa yêu tôi thắm thiết như vậy.” Ikuta cười trừ. “Cậu mà chịu làm thế, tôi hạnh phúc chết mất.”

“Hai người các cậu sến súa quá đi.” Akanishi bĩu môi, cau mày nhìn khinh bỉ.

...

Ueda đóng lại hộp bento đã ăn sạch, quăng nó vào thùng rác, vỗ bụng cười phê phê, “No nê!... Thế mới nói... đàn bà là loại phiền phức!”

xOx

“Mọi người vất vả rồi, hôm nay giải tán, ngày mai cả đội được nghỉ phép.” Takizawa vỗ vỗ hai tay, lớn tiếng nói với đám đàn em.

Ai nấy đều mừng rỡ hoan hô.

“Trừ bỏ tổ B, cả tổ trưởng lẫn tổ viên!”

“Á!!!! Tại sao????” Akanishi trừng lớn hai mắt.

“Cái này là xử phạt hành chính! Đang làm nhiệm vụ mà dám bia rượu! Tội lớn như thế, phạt các cậu không được nghỉ phép là nhẹ lắm rồi!!!” Takizawa nhún vai.

Kamenashi ngoảnh phắt người, liếc xéo Akanishi, hai ánh mắt phừng phực lửa hận, cơ hồ muốn thiêu chết tên đồng sự chết tiệt này.

“Cộng thêm tổ trưởng bỏ nhiệm vụ!” Takizawa thần nhiên tiếp tục. “Được rồi. Về nghỉ ngơi đi! Tsuba-chan, cậu lưu lại một chút, cùng tôi đi thông báo với bọn phóng viên như lang như hổ kia.”

“T__T, thế có được cho tiền lương tăng ca không?” Imai xịu mặt, cong môi.

“Đăng trên mà cho tôi, thì tôi sẽ chia một nửa cho cậu!” Takizawa lạnh lùng đáp trả.

“Sếp Takizawa bị bệnh biến thái à?” Kamenashi che miệng, thì thầm nhỏ giọng với Ikuta.

“A... không có, cậu ta có thú tiêu khiển là ăn hiếp người mình thích thôi.” Ikuta khoanh tay trước ngực, nhếch mép cười.

xOx

“Mấy vụ án ngày mai của tổ mình, các cậu tự lo liệu cho ổn thỏa!” Ueda nằm phụng xuống lên giường, hươ tay trước mặt hai tên đàn em của mình.

“Hả?” Akanishi.

“Bất công! Tại sao ngày mai sếp cũng không đi làm?!!” Kamenashi.

“Dù gì cũng không phải anh các cậu uống bia a, còn ngu tới nỗi bị Đầu To phát giác!” Ueda cười lạnh.

“...” Akanishi.

“...” Kamenashi.

“...” Ueda.

“Sếp vừa gọi đội trưởng là gì?” Akanishi là người đầu tiên lên tiếng.

“Đầu To? Đội trưởng đúng là có cái đầu bự thật, nhưng mà cái tên này nhất định không được nồng nhiệt chào đón đâu nha sếp!” Kamenashi xoa cằm.

“Tôi chưa nói gì hết.” Ueda lắc đầu.

“Ha ha ha... hai mươi mấy năm sống trên đời, rốt cuộc Akanishi Jin ta đã nắm bắt được nhược điểm của Ueda Tatsuya!!!!” Akanishi khoái chí hô lớn, hai tay vỗ bồm bộp.

“A... Cậu mà ở trước mặt tên đó nói hai chữ ‘Đầu To’ thôi, không cần biết người nào đầu tiêu, nhất định sẽ chém cậu không còn mảnh giáp!” Ueda điềm nhiên nhún vai.

“Jin...” Kamenashi nhỏ giọng.

“Gì cưng?”

“Đừng để ý sếp! Chúng ta ngày mai đi mách với Đầu To!”

“Được!”

“... Có ngày anh chúng mày sẽ cho chúng mày lên đoạn đầu đài!!!!!!”

xOx

Sáng hôm sau, mặt trời đã lên cao, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Ueda đâu.

Akanishi và Kamenashi đang cặm cụi ở căn tin lâu một.

“... Khó ăn muốn chết!” Akanishi bĩu môi, nhìn khinh bỉ miếng bánh ngọt trước mặt.

“Tôi không rảnh mà mỗi ngày nấu cơm cho anh. Còn không thì cưới một cô vợ về hầu hạ, nấu cho mà ăn!” Kamenashi hậm hực mắng.

“Vợ là để hầu hạ trên giường, còn bếp núc là nhiệm vụ của cậu! Tôi có cưới người đẹp nào về thì cũng bắt cậu nấu cơm!” Akanishi bẻ một miếng bánh rồi bỏ vào mồm, cau mày lè lưỡi.

“... Tôi sẽ dọn đến nhà bạn trai ở luôn!” Kamenashi liếc xéo.

“Đi đi, đi đi! Muốn đi thì cứ đi! Mỗi tối tôi nhất định tìm đến phá rối hai người, đến khi nào cậu chịu về nấu cơm cho tôi thì mới thôi!” Akanishi đắc ý.

“T____T, Đầu To... Akanishi sư huynh ăn hiếp em

” Kamenashi tròn xoe hai mắt, xịu mắt, cong môi, bộ dạng như một trẻ thơ ngoan hiền.

“Ha! Cậu quả nhiên là bạn thân của tên Uchi Hiroki kia!” Akanishi đập bàn một cái, “học được cách xuất thần nhập hóa, biến đổi trong chớp mắt của tên đó!”

“Diên à? Tôi mà học cậu ta? Hồi đó là cậu ấy học tôi đấy!”

Từ trong túi quần hai người, điện thoại di động chợt rung lên. Ueda gọi.

“Alô, Tatsuya...” Akanishi vừa ăn vừa nói, “Mau dậy đi làm! Hôm nay có case mới, nghe nói là tham ô lớn lắm nha, số tiền hơn cả 100,000,000 yên ấ!”

“Được... chỉ cần... có thể mang anh các cậu thoát khỏi cái quả bom to như cái két tiền của con rùa nhà cậu là được.” Ueda thần nhiên trả lời.

“Hả?” Kamenashi buông đũa.

“Alô, Akanishi Jin, trước đây chẳng phải cậu từng ở trong tổ phá bom sao?” Ngữ khí Ueda vẫn như trước, không nhanh không chậm, “Quả bom này phá thế nào?”

“Sếp ly khai khỏi đám đông trước đã.” Akanishi trầm giọng, vẻ mặt thoáng chốc liền nghiêm túc.

“Chỗ này là quán cà phê, phía trước là khu thương mại đông đúc, rất nhiều gian hàng, phía dưới còn có cửa hàng bánh kẹo. Tính đến hiện tại chỉ còn đúng 1 phút. Tôi không kịp sơ tán mọi người.” Thanh âm Ueda đều đều, tựa như đang thao giảng về địa hình Tokyo.

Akanishi đưa tay chống đầu, “Quả bom đó hình dạng thế nào? Mau dùng điện thoại của sếp gửi hình về cho tôi!”

“A...”

“Sếp đừng chết a!!!! Sếp còn nợ tôi 100,000,000 yên đấy!!!!!! Nợ gì mà nhiều như tham ô ấy!”

Kamenashi chăm chăm nhìn mồ hôi nhễ nhại trên trán Akanishi, ly giấy trong tay đã bị cậu bóp nát tự lúc nào.

5. Quyển 1 - Chương 5

Tầng 24.” Takizawa bước nhanh qua cửa bệnh viện, tay cầm thẻ căn cước của mình, bỏ lại đằng sau bọn ký giả đang liên tục bấm máy, hò hét ầm ĩ. Akanishi và Kamenashi, hai thằng nhỏ dưới quyền Ueda, lủi thủi chạy theo sếp lớn.

“Các cậu biết bọn phóng viên sau khi chụp hình Ueda đã tuyên bố thế nào với các nhà đài không?” Imai che tay nói nhỏ với Akanishi và Kamenashi, “bộ dạng yếu ớt như vậy, năng lực làm việc rất đáng hoài nghi.”

“Chẳng phải cậu ta đã phá bom mà cứu bao nhiêu mạng người sao?” Akanishi nhướn mày.

“Nhưng lại bị thương.”

Vừa đến trước phòng bệnh của Ueda, Takizawa đá mạnh một phát, cơ hồ muốn đập gãy cả cửa phòng.

Ueda thư thái ngồi dựa lưng vào tường, tay băng bó mấy lớp.

“Chúc mừng cậu nha sếp Ueda, trong tích tắc mà đã nổi tiếng hơn cả tôi.” Takizawa khoanh tay trước ngực, nhếch mép giễu.

“A... a... Tsuba-chan

tay đau lắm í!” Ueda bỏ mặc tên đồng nghiệp đang trừng mắt nhìn mình, anh hướng về phía Imai, cong môi nũng nịu.

“Sao lại thành ra bị thương như thế?” Imai ân cần quan tâm.

“Có một bà chị nào đấy vì sợ quá mà cào nát tay tôi nhá T_____T móng tay gì mà dài như đinh, cào tới lòi cả thịt!!!”

Mọi người trút một hơi dài.

Kamenashi đưa lưng về phía Ueda, nhắm mắt nhìn Akanishi.

“Thân cậu là cảnh sát, đừng có nhõng nhẽo như thế! Phá xong bom là được rồi.” Takizawa đưa tay xoa hai bên trán, “cần gì phải làm ồn ào chuyện như thế!”

“Sếp à... bộ sếp bị tên độc xà kia móc mĩa gì hả?” Ueda tròn xoe hai mắt, nơi khóe chẳng hiểu sao còn ươn ướt ngấn lệ.

“Phải, phải, phải... cậu thì khỏe rồi! Cậu có biết đời tôi bị cậu hại thế nào không? Cấp trên hiện tại khen người của đội mình rất khá, thế là cái vụ đánh bom này quảng cho đội mình luôn rồi!!!!” Takizawa trợn trừng hai mắt, tay chống nạnh, gần từng tiếng.

“Sếp à, sao sếp cứ oang oang như thế? Vụ án lớn như vậy chẳng phải giúp sếp thăng cấp nhanh hơn sao?” Ueda khôi phục vẻ mặt đứng đưng thường ngày, đưa lưng dựa tường, nhún vai thản nhiên.

“Ueda Tatsuya! Cái kia là vụ đánh bom hàng loạt, liên tục mấy án liền với nhau. Bom được sắp xếp vô cùng hoàn hảo, phía chúng ta hoài nghi là do bọn khủng bố gây ra. Cậu quả thực đã phá được một quả, nhưng ở những chỗ khác, còn có ba quả đã nổ rồi! Số người chết còn nhiều hơn số bị thương.” Takizawa thở dài, bất đắc dĩ lên tiếng, “Đội nào cũng muốn từ chối không nhận. Thế mà nhờ ưu ái của cậu đây mà thân tôi phải đứng ra gánh của nợ này!!!!”

“Sếp à, sếp không ưa bọn em đã đành, do sếp không ngoại giao bợ dút mấy ông lớn tốt đấy chứ, sao sếp lại đổ tội hết vào em thế này?” Ueda lạnh lùng đáp trả.

Takizawa trừng mắt nhìn thẳng đồng đội của mình, rồi quay ra nói với Imai, “Tsuba-chan, mang hai thùng ranh con kia đi uống cà phê, tôi có lời muốn nói với sếp Ueda đây!”

“Ngược đãi đàn em, lại còn hành hạ về thể xác! Hừ! Sếp tưởng sếp thắng được tôi sao?”

“Có giỏi thì đọ móng vuốt với tôi này!” Takizawa cởi áo, bẻ đốt tay răng rắc.

“Hê

bên ngoài toàn là phóng viên đấy, tôi hô một tiếng là sếp đi Hokkaido điều khiển giao thông nhá!” Ueda rướn rướn người về phía cửa sổ.

“Này...” Imai giữ chặt cánh tay Takizawa, “đừng đùa...”

“Hôm nay tôi không giáo huấn tên này một trận, cậu ta không biết thế nào gọi là uy lực đàn anh!!!!” Takizawa vén tay áo.

“A, câu này sao nghe quen thế nhỉ?” Akanishi đưa tay ngoáy lỗ tai.

“Anh chuyên nghề dùng câu đó mà hù tôi.” Kamenashi thản nhiên trả lời.

Takizawa đẩy Imai sang một bên, xồng xể nhảy bổ vào.

Đột nhiên một tiếng nổ mạnh vang lớn. Kính cửa sổ lập tức vỡ vụn thành nghìn mảnh, văng tưng tóa.

Một khoảnh trầm mặc.

“Khốn khiếp!!!!” Takizawa nghiêng răng mắng một câu.

Kamenashi nhanh chân bước đến bên cửa sổ, vén lên tấm màn đang tung bay phấp phới, “bọn phóng viên ở bên dưới... lớn chuyện rồi.”

xOx

“Vâng, thực xin lỗi, vâng, chỉ phải... vâng... Tôi biết.” Takizawa liên tục gật đầu, tay cầm chiếc di động.

“Hô

hiếm khi lắm mới thấy Đầu To khúm núm như thế a!” Akanishi che miệng, nói nhỏ với Kamenashi.

“Phóng viên chụp được hình chúng ta bước vào đây, cùng với vụ nổ lần này, xem như là chuyện lớn rồi. Tuy rằng những phóng viên kia đa phần đều chết hết, nhưng cả nước ai nấy đều đã chứng kiến.” Imai đẩy cửa bước vào. “Họp gấp.”

Mọi người đã ổn thỏa an tọa vào vị trí của mình.

Takizawa cúp điện thoại, chống hai tay lên bàn. Anh đảo mắt một lượt quanh cả phòng, rồi thấp giọng, “Gọi hết toàn bộ đến đây cho tôi! Mặc kệ đang lo vụ gì!”

“A... Ở bệnh viện còn Koyama...” Kazama chần chừ. “còn tổ F thì...”

“Vũ khí buôn lậu không bán được nhiều ở Nhật Bản đâu mà lo.” Takizawa lạnh lùng nói.

“Bọn người của Shigeaki đang ở ngoại thành phía Đông lo vụ cảnh sát bắt người làm tin...” Yokoyama nhún mày.

“Đổi mấy cảnh sát bình thường vào. Con tin không chết đâu mà lo.” Takizawa quắc mắt, tựa hồ con sư tử bị bỏ đói mấy ngày đang giương móng chờ mồi.

Kazama cùng Yokoyama không dám hó hé thêm tiếng nào, hất đầu với bọn thủ hạ, ra dấu đi gọi mấy người kia trở về.

“OK. Tình huống hiện tại là thế này, cứ 3 tiếng nổ một quả. Bốn vụ bom vừa rồi ở Tokyo đều nhắm vào những khu dân cư đông đúc. Phía bên ta hoài nghi đây là do những phần tử khủng bố ngoại quốc gây nên. Đội ta nên lấy làm vinh hạnh được giao cho một vụ lớn như thế mà nỗ lực hết mình.” Takizawa đập mạnh lên bàn.

“Loại bom này chưa được chúng ta nghiên cứu kỹ càng, chính xác hơn là không có tư liệu xuất xứ của nó.”

“Chúng tôi đã xem xét qua các địa điểm đặt bom, dữ liệu cho thấy không có điểm đồng nhất nào, ngoại trừ tất cả đều là những dân cư đông đúc.”

“3 tiếng nổ một quả, tất cả đều có uy lực mạnh.”

“Hình dáng bom không định dạng được loại nào, thế nên chưa tìm ra được các tài liệu liên quan.”

“Từ phía hải quan cung cấp danh sách những người ngoại quốc nhập cảnh vào Nhật Bản nhưng dường như không có gì khả nghi.”

...

“Ueda Tatsuya.” Takizawa liếc mắt đến người vừa được nêu tên.

“A?” Ueda dừng bút, đặt tay lên bàn, ngược nhìn thủ lĩnh. “À... tôi đang suy nghĩ làm thế nào Akanishi Jin có thể đưa ra chỉ dẫn cho tôi phá quả bom đó một cách nhanh chóng như vậy.”

Kamenashi rướn người về phía sếp của mình, len lén nhìn xấp giấy trước mặt Ueda. Một con rùa to tướng a! Quả nhiên trình mỹ thuật của sếp mình không tồi nha!

“... Cậu cứ từ từ mà nghĩ.” Takizawa sầm mặt, nghiêm trang nói.

Một người đột nhiên bước vào, tấm bản đồ đang trải ra trên khung lại được đánh thêm một dấu X.

xOx

Quy Lê đưa một ly cà phê đến trước mặt Akanishi.

“Bia. Cảm ơn.” Akanishi lắc đầu.

“Tôi không muốn bị làm tăng ca không lương nữa đâu anh hai... A! Sếp Koyama! Mời sếp uống cà phê!”

Koyama mỉm cười, xoa đầu Kamenashi, “Cảm ơn. Sếp các cậu đâu?”

“Đang họp hà hà.” Kamenashi cười tí mắt, cọ cọ đầu vào tay Koyama.

“Về lại phòng bệnh của ngài đi, chuyên gia tham án. Vụ lần này lớn như thế thương tật như sếp không được tha đâu. Coi chừng bị bắt dắt thân còi đi tìm chứng cứ đấy.” Akanishi trừng mắt, trầm giọng gằn từng tiếng với Koyama.

“A, tổ bọn tôi chỉ làm hậu cần thôi.” Koyama gật gù, miệng vẫn cười tươi tắn, bỏ mặc ánh nhìn phùng phộc của đối phương.

“Thí dụ như là... giao cơm?” Akanishi nhếch mép, ngữ khí không chút ôn hòa hơn.

“Thí dụ như là điều hành! Mọi người bôn ba vất vả ở ngoài, mà tôi lại an nhàn hưởng thụ máy lạnh trong văn phòng... Ai~ thật ngại quá.” Koyama chặc lưỡi, rồi lại đưa tay xoa đầu Kamenashi. Sau đó, anh xoay người bỏ đi.

“Tên kia vẫn muốn đem cậu về tổ bên đó đấy. Cẩn thận một chút.” Akanishi lập tức quay ra nhìn Kamenashi, trừng lớn hai mắt.

“Anh mà còn ăn hiếp tôi, tôi nhảy qua tổ bên đó cho coi!”

“Ai gia~ tôi mà dám ăn hiếp Hòa Dã thiếu gia sao? Bảo bối của toàn cái tầng 24 này mà sao Akanishi tôi dám đụng vào. Hừ! Yên tâm đi, chuyện này không cần tới tôi đâu. Chỉ cần cái suy nghĩ kia nhen nhóm một chút xíu trong đầu cậu, đủ để Tatsuya bầm vằm cậu rồi đem xả cầu tiêu rồi!”

“Bầm ai? Xả cái gì?” Tiếng Ueda đột nhiên vang lên từ đằng sau.

“Oa~ leader~~ sếp làm bọn em sợ muốn chết! Từ đâu chui ra thế? Chẳng phải đang bị Đầu To mắng nhiếc sao?”

“Hô~ Đầu To như cậu ta có bao nhiêu thứ trong đầu phải lo, hơi đầu mà quản tôi. Đúng rồi, nhiệm vụ của tổ mình so với mấy tổ khác vĩ đại và vinh quang hơn nhiều nha.” Ueda gật gù, tay khoanh trước ngực, gương mặt đầy vẻ tự hào.

Kamenashi gục đầu trên bàn, xịu mặt cong môi, “Mỗi lần sếp nói vậy, em chỉ muốn khóc ré lên thôi.”

“Thiệt đó! Giảm bớt số thương vong hay truy tìm đầu mối xem như điều nhờ vả vào tổ mình hết!”

xOx

“Sau đó, cắt sợi dây này đi... Nhớ kỹ, sợi màu đỏ. Nếu muốn xác nhận hơn nữa thì đếm từ trái qua, sợi thứ ba...” Khóe miệng Akanishi run rẩy. Cậu uể oải đưa mắt nhìn hàng cảnh sát viên trước mắt. Cả nghìn người chứ không ít à...

...

“Từ trái qua, sợi thứ ba, màu đỏ.” Kamenashi khoanh tay trước ngực.

“Xin hỏi sếp lớn!” Một người giơ tay lên. “Rốt cuộc là sợi thứ ba hay sợi màu đỏ?”

Kamenashi hít mạnh một hơi, găng gượng kiềm nén bao lời muốn chửi mà mỉm cười “đau đớn”, “Cắt sợi thứ ba... màu đỏ. Nếu không phải màu đỏ, mời các anh cắt luôn!”

...

“Đã qua 10 phút rồi mà các vị chưa phá được bom sao? Tôi hôm nọ chỉ có 60 giây á! Bây giờ đã 600 giây, tổng cộng 10 quả bom nổ rồi nha...” Ueda thần nhiên nhún vai.

...

“Cậu giao tổ B nhiệm vụ gì thế?” Imai nhướn mày hỏi Takizawa.

“Dạy nhân viên tuần tra cách phá bom.” Takizawa điềm nhiên trả lời, mặt không chút suy chuyển.

“Ha?”

“Dạy các nhân viên tuần tra cách phá bom, sau đó cho họ đi khắp nơi để tìm rồi phá. Cứ ba giờ là cho một đội đi.”

“Cậu giao nhiệm vụ đó cho bọn họ? Coi chừng ngày mai cả đội nhân viên tuần tra đưa đơn khiếu nại đấy.”

“Còn đỡ hơn nhìn cái bản mặt của tên Ueda Tatsuya đó.”

xOx

“Ôi một nghìn cái đầu gỗ!!!” Akanishi ngồi phịch xuống ghế, tay xoa hai bên đầu.

“Cạn hết nước miếng của tôi rồi

~” Kamenashi mệt mỏi tựa cả người vào lưng đồng sự của mình.

Ueda vẫn trầm tư suy nghĩ.

“Sếp, chúng ta có nên đổi chỗ ăn cơm không? Nơi này người qua kẻ lại đông đúc vậy, có khi nào chúng ta đang ngồi trên một hố bom không... ai, tuổi tôi còn trẻ lắm nha, làm sao bây giờ?” Akanishi lay vai Ueda.

“Sao cậu có thể phá bom một cách dễ dàng như thế?” Ueda bỏ mặc lời khẩn thiết kia, trầm giọng lên tiếng.

“... tôi mà chết đi sẽ có rất nhiều chị em gái khóc đấy!!!!” Akanishi ôm đầu tru tréo.

“Tên béo kia! Đừng có lộn xộn! Để yên cho người ta dựa cái!” Kamenashi nhăn mặt, hai tay giữ chặt lấy Akanishi, phúi phúi lưng rồi tiếp tục ngả người dựa.

“Jin, sao cậu có thể tài năng đến nỗi trong vòng 30 giây đã xác định phải cắt sợi dây màu đỏ kia?” Ueda không chút ngó ngang tới hai thằng em của mình.

“... Giác quan thứ sáu...”

“Đừng có ăn cắp bản quyền! Vụ này không liên quan tới đàn bà!”

“A, tại quen với loại bom đó rồi. Nhìn một cái là biết liền, chẳng phải bom này rất thông dụng sao?” Akanishi nén giận đáp trả.

“Bốn năm trước cậu chuyển tới từ tổ phá bom... Nói cách khác, bốn năm nay cậu chưa từng phá qua quả nào. Bom mỗi năm mỗi thay đổi, cậu có thể nhận định phá hủy nó nhanh như vậy... Kết luận là...”

“Người đánh bom có cùng kiến thức về bom của bốn năm trước!” Kamenashi đánh tay ngồi bật dậy.

“Muốn mắng tôi lạc hậu thì cứ nói thẳng!”

“Khủng bố... thuê chuyên gia bom của bốn năm trước? Bọn họ nghèo vậy sao?” Ueda tiếp tục bỏ mặc hai thằng em. “Còn nữa, bọn khủng bố không nhân đạo tới nỗi mỗi lần uy lực bom chỉ bằng 1/10 theo bài bản.”

...

Ba người đồng loạt khựng lại.

xOx

Trường bỏ túi ngoại ngữ Tokyo.

“Các bạn cần phải ghi nhớ dạng cú pháp này.” Người cô giáo xinh đẹp thao thao giảng giải. Trước mặt là một đám đàn ông trung niên đang mê mẩn lắng nghe thanh âm ôn nhu kia.

Cửa đột nhiên bị đẩy ra.

“Cảnh sát, cho bọn tôi mượn phòng học của các vị một lát.” Kamenashi đồng dục hô.

“Xin cô cho mượn phòng học một chút.” Akanishi cười dịu dàng, cúi người trước cô giáo.

“15 giây. Không ra khỏi phòng lập tức khởi tố tội cản trở cảnh sát làm công vụ!” Ueda vừa sẫm soi móng tay, vừa nói băng quơ.

Quả nhiên tổ trưởng nổi tiếng có một không hai của tầng 24 a...

...

Bản đồ Tokyo được trải rộng trên bảng. Những nơi đã nổ ra các vụ bom được đánh dấu X thật rõ.

“Kết luận là... do một nhóm cảnh sát gây ra? Chúng ta đang điều tra một vụ nghiêm trọng trong ngành a!” Kamenashi nhướn mày nhìn Ueda.

Ueda lắc đầu, “chỉ do một người gây ra.”

“Một người sao có thể gây nổ ở nhiều nơi như vậy.” Kamenashi nghiêng đầu. “Mỗi lần đều là 4 quả nổ cùng một lúc.”

“Bom hẹn giờ. Chỉ cần điều chỉnh thời gian một chút là có thể cho đồng loạt nổ. Dựa theo bản đồ cùng số liệu về thời gian và địa điểm thì chuyện này khả thi.”

“Mỗi ngày ở Tokyo gieo bom... quái vật bom a!!!” Akanishi gật gù, vỗ mạnh hai tay.

“Bốn năm trước, bên cảnh sát nhất định còn dư liệu?” Kamenashi cau mày. “Nếu không điều tra xong, cả Tokyo chắc bị tên này san bằng mất.”

“Kazuya, cái này là toàn đội ta phá án nha, không phải chỉ có tổ ngồi cuối xe bọn mình đâu.” Ueda xua tay. “Mấy chuyện mò kim đáy biển thế này... rất thích hợp với chuyên gia tham án của đội mình. Năm xưa vụ án cậu ta theo, bọn bắt cóc bị giết sạch, cậu ấy trong vòng ba ngày, chỉ thông qua một căn phòng mà có thể tìm ra con tin trước khi con tin chết vì đói khát. Lúc đó sếp mấy đứa đây rất ái mộ người đó nha.”

“Sếp lười không muốn làm thì nói đại cho rồi.” Akanishi ngáp dài, rồi uể oải chen vào.

xOx

Quả nhiên hung thủ là một cảnh sát đã về hưu. Khi bị thẩm vấn, cư nhiên hung thủ không chút nao núng. Ngược lại, ông còn toét miệng cười với cả đội.

...

“Vợ lão chết trong một vụ nổ, nên lão muốn đánh bom chỗ này chỗ kia để trả thù?” Takizawa khép lại tập hồ sơ. “Koyama, làm khá lắm. Ngày mai cho tổ các cậu nghỉ ngơi!”

“Cám ơn sếp. Nhờ Kazuya cho bọn tôi đầu mối cả. Tôi chỉ là đi bắt người thôi...” Koyama gãi đầu, then thùng lên tiếng.

...

“Còn nói tên đó không có ý đồ với Kamenashi Kazuya? Dem bao công trạng cho hết thằng ranh con ấy mà còn hô không có gì!” Akanishi hung hăng hăm hực.

“Cậu ta không nói sai a. Là tôi cho Kazuya qua báo cho tổ đó mà.” Ueda vỗ vai thằng em nhỏ của mình. “Không cần lo như thế. Con rùa nhà cậu thiếu cậu sống không nổi đâu.”

“Hừ!”

...

“Đội trưởng, bọn tôi mấy bữa nghỉ ngơi ở bệnh viện đã rồi. Có thể cho phần thưởng khác thực tế được không?” Koyama bắt đầu nhẹ giọng, tranh thủ kiếm ăn.

...

“Thí dụ như là mang Kamenashi-kun của tổ B cho bọn tôi đi~” Akanishi chấp tay, bắt chước giọng điệu của Koyama.

“Bò sát trở thành động vật quý hiếm bao giờ mà đem thưởng cho tên đó?” Ueda nhú mày.

...

“Cậu không thấy tôi đang nói lời khách sáo sao? Tôi không có quyền tăng lương cho cậu đâu mà ham.” Takizawa lạnh lùng trả lời, rồi liền ngoảnh mặt bước đi.

...

Akanishi ngả rạp người cười ngất.

“Thế mới nói... đàn bà là loại phiền phức!” Ueda chép miệng, rồi cũng xoay người định bước đi.

“Sếp, hung thủ là đàn ông a!” Akanishi chạy theo sau. “Không liên quan phụ nữ nha.”

“Vợ lão không phải đàn bà sao?” Ueda quắc mắt.

“Sếp... bộ sếp vì ghét phụ nữ mà thành đồng tính luyến ái sao?”

“Tôi không ghét mẹ tôi nha... chỉ cần bà đừng đụng vào người tôi.”

...

Vụ án bom nổ hàng loạt đầu tiên của tầng 24 được kết án thành công trong vòng 24 tiếng.

xOx

Kusano ngược nhìn tòa nhà cao tầng trước mặt. Cậu hít mạnh một hơi, mỉm cười tự hào rồi hăng hái bước vào.

...

“Tôi là Kusano Hironori. Mong được chỉ bảo nhiều hơn.” Kusano lễ phép cúi người trước Takizawa.

Takizawa nhíu mày, sầm soi tập hồ sơ của lính mới trong tay mình. Con trai của sếp lớn bộ an ninh nha. Tới đây làm gì nhỉ? Tính điều tra xem cha mình có trốn thuế không à?

“Xin hỏi... Tôi có thể yêu cầu được chuyển tới bộ phận nào không?” Kusano chần chừ hỏi, biểu tình có chút rụt rè.

“Cậu muốn vào tổ của tổ trưởng nào à? Tổ trưởng Koyama không tệ nha, tính tình người này tốt nhất cả tầng đó.” Takizawa giả nhân giả nghĩa mỉm cười ôn nhu. Cậu mà có nổ súng bắn chết con tin, tên đó cũng không mắng đến khóc vật vả đến bỏ việc đâu.

“Tôi muốn vào tổ của tổ trưởng Kamenashi!” Kusano nắm chặt hai tay, ánh mắt tràn đầy hi vọng cùng hồ hởi.

“Phụt!!!!!!!” Imai đang uống cà phê.

“...” Takizawa.

“????” Kusano.

“Cậu đợi khi nào thăng nhóc đó ngồi lên chức tổ trưởng rồi quay lại cũng được.”

“Á! Sếp ấy không phải tổ trưởng sao?”

“Đợi tôi lên được đại tá rồi nó sẽ được làm tổ trưởng.” orz

“Thế có thể xếp tôi chung đội với sếp Kamenashi được không?” Kusano lại cúi người lễ phép trước Takizawa.

“Không thành vấn đề.” Takizawa cười nói, mặc dù nụ cười không khỏi vắn vẹo.

Akanishi Jin kiểu này nổi điên nữa rồi. Anh thầm nghĩ trong lòng.

...

“Cho tổ các cậu một lính mới này.” Yokoyama đưa tập hồ sơ giao cho Ueda. “Em nhỏ nha. Xem ra ông bố làm chức to lắm đấy, thần tượng của thằng nhỏ là Kamenashi Kazuya tổ các cậu.”

“Phụt!!!!!!” Lần này tới Akanishi Jin phun cà phê phì phì. “Hả?”

“Không phải Akanishi Jin, mà là Kamenashi Kazuya.” Yokoyama nhin cười, cố gắng giữ vẻ nghiêm túc.

“Thằng nhóc kia mắt bị đuôi hay lệch?” Akanishi trừng mắt nhìn.

“Cậu trộn trùng với tôi như thế cũng không có cách nào khác a. Tôi không ái mộ cậu, không ái mộ Kazuya. Nhưng mà nếu các cậu muốn tặng con rùa đấy cho tổ tôi thì tôi không từ chối đâu nha. Ueda, không ý kiến gì chứ?”

“A...” Ueda hồ hững nói. “Hỏi tên nuôi rùa trước đi.”

“Lính mới đâu?” Akanishi tay cầm đĩa thức ăn, nuốt vội một miếng mì.

“... Đi tìm sếp Kamenashi của nó rồi.” Yokoyama thò tay chop lấy cái đĩa trên tay Akanishi.

“A... Hôm qua Kazuya nói cậu ta qua bên nhà Toma ngủ, thế nên Akanishi cả đêm không một hạt cơm vào bụng... hiện tại xem chừng khí áp trong phòng hơi thấp à...” Ueda bưng lên cái đĩa đã được xử lý sạch sẽ.

“Lần nào Kazuya đi nhà Toma, sáng hôm sau thằng nhóc nhất định đến muộn.”

“Thằng nhóc kia muốn bắt chước thần tượng của mình mà đi làm trễ sao?” Akanishi nhướn mày.

“Cậu yên tâm. Cho dù chiều nay con rùa kia mới lết xác vào, nó cũng chăm chỉ hơn cậu.” Ueda nhếch mép, điềm nhiên lau miệng.

“Tại vì hôm qua tôi chưa ăn miếng cơm nào hết a!!!!” Akanishi hậm hực.

...

Kamenashi vươn vai ngáp dài trước cửa thang máy. Một giọng nói bất chợt vang lên từ đằng sau.

“Kazuya, giúp anh cầm cái này tới khoa giám chứng.” Kazama đặt một thùng vào tay Kamenashi.

“...” Thằng nhỏ chưa tỉnh ngủ.

“Tôi nay mà có kết quả thì sẽ bao em ăn cơm.” Kazama ôn nhu xoa đầu hắn.

“...” Vẫn chưa tỉnh ngủ, nhưng cũng ngoan ngoãn ôm thùng bước vào thang máy.

“Đợi một chút!!!!” Một thân ảnh nhỏ nhắn vội vàng chạy theo Kamenashi vào thang máy.

“...” Kamenashi nghiêng đầu nhìn người vừa vào, ánh mắt lim dim chưa tỉnh hẳn.

“Thật sự là sếp Kamenashi nha!!!! Rốt cuộc có thể nhìn thấy sếp bằng xương bằng thịt.” Kusano hớn hở lớn tiếng reo hò.

“... Thật đáng tiếc đây không phải đám ma của tôi nha.” Chớp mắt, Kamenashi liền tỉnh táo hẳn.

“Ai...” Kusano thẹn thùng gãi đầu, rồi tiếp tục hồ hởi, “Em tên Kusano~ là đứa học sinh trung học được sếp cứu mấy năm trước á!!!”

“... Ờ...” kỳ thật thì đầu óc Kamenashi hiện tại hoàn toàn trống rỗng, không nhớ gì cả.

“Sếp muốn đi đâu? Đang làm nhiệm vụ gì sao?” Ánh mắt lóng la long lánh nhìn cậu.

“Tôi chỉ đem cái thùng này tới khoa giám chứng thôi. Trước đây từng làm ở đây nên có thể chen hàng.”

“A... kỳ thật em vẫn tưởng anh làm bên khoa giám chứng nên mới bỏ mấy năm đi học pháp y... sau đó theo anh đến tầng 24 này. Hà hà!”

“...” Đầu Kamenashi khi ấy đau như búa bổ. Hôm qua bị Toto-chan chuốc say, anh nói mình say rồi sẽ hăng hái hơn a T____T.

“Sếp, em cầm giúp anh nha?”

“A... Ừ...” Thằng nhóc này thế mà ngoan. Thần trí Kamenashi phấn chấn hẳn.

...

“Akanishi Jin, đi nộp báo cáo đi.” Ueda hắt cằm về phía thằng đàn em của mình.

“Để Kamenashi đến rồi kêu nó đi.” Akanishi không mấy may nhúc nhích.

“Thằng nhóc hôm qua nhất định bị Toma chuốc say đến không biết trời trăng mây gió gì rồi, cậu đi đi!” Ueda chăm chăm soi gương, rồi đưa tay vuốt tóc. “Tôi xuống tầng 3 chơi với Maru đây.”

“A!!!!” Akanishi hậm hực đập bàn, vẻ mặt oán giận. “Coi chừng thái tử đại gia mới được đầu to điều đến về mách với thánh thượng đấy!”

“Hê

Nó có mách, thánh thượng chưa chắc biết Ueda Tatsuya là nam hay nữ, bộ dạng thế nào a.”

“Sếp, thằng đui cũng thấy sếp bán nam bán nữ rồi.” Akanishi tròn xoe đôi mắt, ra vẻ vô tội. Nói xong, cậu lập tức cong đuôi chạy mất.

xOx

Khoa giám chứng ở tầng 3.

“Ưu tiên cái này một chút được không?” Kamenashi cò cọ đầu vào vai Nakamaru, biểu tình vô cùng đáng yêu cùng khả ái.

“... Chúng tôi đang phụ trách vụ phân thân rất nghiêm trọng.” Nakamaru chép miệng, khó xử lên tiếng.

“Lên kêu sếp Tatsuya xuống bây giờ!” Kamenashi lập tức đổi giọng hung-thần-hỏi-cung Akanishi Jin.

“T____T Koki, tiến hành thử nghiệm cái này đi...” Nakamaru liền xoay ngoắt 180 độ.

“Cậu cứ nghe thằng nhóc đó nói nhảm đi! Tatsuya nhà cậu chẳng hơi đâu mà lo chuyện bao đồng, ôm thùng vật chứng của tổ khác xuống đây xin chen ngang đâu!” Tanaka đưa tay chống nạnh, nhếch mép giễu.

“A!!! Tanaka Koki!!! Tôi giết cậu giờ a!!!” Kamenashi đưa chân đá một phát vào cái ghế bên cạnh.

“Cậu tự làm lấy đi! Bọn tôi không rảnh tay đâu.” Tanaka lắc đầu bĩu môi. “Mà này, thằng nhãi con đi với cậu từ đâu chui ra thế?”

“Trong thang máy!” Kamenashi đưa tay xoa đầu Kusano. “Đáng yêu không?”

“>__< sếp=”” kamenashi=”” thật=”” hòa=”” nhĩ!!!!=”” kusano=”” đê=”” mê=””>

“=____=” Nakamaru.

“O_____O” Tanaka.

“ # % # % # % ...” Những người còn lại trong phòng (trừ Kamenashi và Kusano).

“Cậu thành sếp bao giờ thế?” Tanaka liếc mắt nhìn Kusano, rồi nói nhỏ với Kamenashi.

“Cách đây mười lăm phút!” Kamenashi tự hào ngênh mặt.

“Kazuya, cậu ra ngoài đi. Bọn tôi xong cái này sẽ làm cái đó cho cậu.” Một đồng sự trong khoa giám chứng chợt lên tiếng.

“Cám ơn

~” Kamenashi cười toét miệng. “Hiro-chan, đi thôi, để tôi dẫn cậu đi gặp tổ trưởng của chúng ta!”

“Được!!” Thằng nhỏ hơn hờ chạy theo.

...

Kamenashi cùng Kusano đứng ở đại sảnh tầng 3, tên lính mới ngoan ngoãn bưng cà phê lại, rồi đưa cho Kamenashi một ly.

“Tổ trưởng Ueda hung dữ lắm sao?” Kusano vừa uống một ngụm, vừa tò mò hỏi.

“Không dữ. Mà là hắc ám.” Kamenashi gật gù.

“Ôi thế sao???”

“Còn có một tên Akanishi Jin, cậu tốt nhất đừng chọc tức anh ta. Tên này nổi tiếng hay ăn hiếp các đàn em, đặc biệt là lính mới!”

Kusano gật đầu lia lịa, rồi đột nhiên ôm ngực ho khù khụ. Mồ hôi lạnh bỗng chốc ướt đầm vầng trán. Cả người ngã ngào xuống đất.

“Hiro-chan!!!! Cậu sao thế? Hiro-chan!!!!” Kamenashi buông ly cà phê, hối hả ngồi phụp xuống bên Kusano.

xOx

“Ê, Jin!” Yokoyama gọi giật ngược Akanishi. “Trưa nay đi ăn cơm đi!”

“Không muốn.” Akanishi cau mặt, thanh âm thiếu nã.

“Tôi hỏi cậu này, lúc trước không có Kamenashi, cậu ăn cơm thế nào? Phải tập cho quen nha! Thằng nhóc đâu ở với cậu hoài?”

“... lúc trước cái gì tôi ăn cũng được... Nhưng hiện tại thì...” Akanishi thở dài, xoay người nhìn Yokoyama.
“Dạ dày này bị con rùa kia dường như rồi T___T.”

“Hê~” Yokoyama đưa ly cà phê lên miệng, uống một ngụm lớn.

“Thế nên trưa nay phải ép nó nấu cho tôi ăn!!!! Bằng không tôi sẽ ăn sạch con rùa đấy!!!”

“Khụ khụ khụ...” Yokoyama đột nhiên ho kịch liệt, rồi ngã khụy xuống đất.

Anh đau đớn ôm hòng nhìn Akanishi, miệng mở ra như muốn nói gì nhưng lại không thốt được tiếng nào.

“Gọi xe cứu thương!!! Nhanh lên!!!” Akanishi hét hoảng quát lớn tiếng với người ngồi gần đấy.

6. Quyển 1 - Chương 6

“Tại sao sáng nay cậu không mang cà phê cho tôi?” Takizawa lạnh lùng nhìn Imai.

“...”

“Nếu cậu làm thế, tôi đã có thể an nhàn nằm hưởng thụ trong bệnh viện, mà không phải nằm trong đám ‘may mắn’ còn sót lại a.” Takizawa cảm hận nói, rồi ảo não đẩy cửa bước vào phòng họp.

Những cảnh viên không trúng độc được triệu tập đông đủ.

“Vụ án đầu độc toàn sở cảnh sát, chúng ta hợp tác cùng tầng 28, và đội trọng án của tầng 7.” Takizawa đập tay lên bàn, hướng mọi người tuyên bố.

Cả phòng đồng loạt rên rỉ.

“Tầng 28 hợp tác với trọng án tầng 7 chẳng phải đã là bộ đôi siêu xay da cấp 10 hay sao, còn triệu tập chúng ta làm gì?” Ueda sầm soi móng tay, điềm nhiên lên tiếng.

Takizawa lập tức quát mất lờm tên tổ trưởng thần nhiên ấy, “Bởi vì đội chúng ta có nhiều người không trúng độc nhất!”

“A, tầng 24, số nhân viên đi trễ nhiều nhất.” Akanishi nhỏ giọng. “Thế nên ít người uống cà phê nhất.”

Kamenashi ảo não ngồi một bên, lẳng lặng không nói tiếng nào.

“Tầng 28!!!” Takizawa đưa tay chống đầu, cau mày nhăn mặt, “lần này nhất định là ác mộng, ác mộng thật sự!!!!”

“E hèm! Một cách tổng thể, những ai uống cà phê đều bị trúng độc. Độc phát tán rất nhanh... Ngay cả tầng 1 cũng không thoát.” Imai vội vàng chen vào, đánh gãy cuộc đấu tranh nội tâm của tổ trưởng mình.

“Tư liệu do bệnh viện đưa tới...” Kazama đẩy cửa bước vào. “Không có gì nghiêm trọng. Chỉ là một loại tê liệt thần kinh... Trong khoảnh khắc có thể chế ngự hoạt động của hệ thần kinh, khiến cả người vô lực... Nhưng khi thuốc hết tác dụng, người trúng độc sẽ không có việc gì mà có thể xuất viện.”

Imai tiếp nhận tư liệu trên tay Kazama.

“Bản báo cáo này được tầng 28 đọc rồi mới đưa xuống cho bọn mình chứ gì?” Takizawa tiếp tục nghiến răng.

“A... Không phải. Là một đồng sự của tầng 28 mang tới.” Kazama mỉm cười.

“Cậu đừng dọa đàn em như thế!” Imai cau mày, lên tiếng khiển trách Takizawa.

Đối phương bĩu môi, ngậm ngùi cúi đầu.

“Nói cách khác... có người muốn cảnh sát chúng ta... sáng nay không chút sức lực mà hoạt động, hoặc đây là bước đầu của một cuộc khủng bố cảnh sát.” Uehara lên tiếng.

“Mục đích của hung thủ rốt cuộc là gì?” Kato đăm chiêu.

“Khủng bố toàn trụ sở cho hắn có việc làm?” Koyama phỏng đoán.

“OK. Chỉ cần có một chút manh mối cũng phải truy tới cùng. Từ tầng 1 đến tầng 30 vì vụ ngộ độc lần này mà tất cả công việc đều bị trễ nại.” Takizawa vỗ hai tay. “Ueda Tatsuya!”

“Hử?” Ueda lập tức dừng tay. Con rùa hôm nay mình vẽ đáng yêu hơn nha!!!

“Cậu thăng tiên này giờ đã chưa? Đang nghĩ gì đấy?”

“... Trưa nay ăn cái gì?” Ueda mỉm cười dịu dàng.

“Hành động tổ B lần này được hủy bỏ, tôi tạm tha cho các cậu đấy! Tổ G cũng vậy, nghỉ ngơi đi!” Takizawa xua tay.

“Sao lại thế? Chỉ vì leader của bọn tôi đang ngồi họp mà nghỉ tới bữa trưa sao?” Akanishi tò mò hỏi.

“Vì các cậu có tổ viên liên quan. Chiều theo quy định, toàn tổ phải cách ly, rời khỏi vụ án.” Takizawa nhướn mày, khoanh tay nói với Akanishi.

“Ba người bọn tôi đều không trúng độc mà!” Akanishi trừng lớn hai mắt.

“A, thái tử điện hạ Kusano Hironori... đã là người của tổ mình.” Ueda bình tĩnh chen vào. “Được nghỉ!!! Thật tốt quá!”

“Tổ G nộp cho tôi bản báo cáo về số liệu xuất nhập cảnh rồi có thể đi.” Takizawa đập đập đầu bút lên mặt bàn. “Khi nào công tác trở lại thì tôi sẽ báo sau. Giải tán.”

xOx

“Tatsuya, sắp thu dọn đồ đạc làm gì?” Akanishi tròn mắt nhìn tổ trưởng của mình.

“Đi coi mắt. Hôm nay được nghỉ phép nên phải đi coi mắt.” Ueda vui vẻ trả lời, miệng không ngừng huýt sáo.

“...” Akanishi.

“...” Kamenashi.

“Kazuya, gọi điện cho thằng anh Maru của cậu, nói vợ ổng muốn đi coi mắt.” Akanishi huých khuỷu tay vào hông Kamenashi.

“Gọi đi, gọi nhanh lên. Sắp trễ giờ rồi này.” Ueda mỉm cười, vẫy tay với hai thằng đàn em rồi bỏ đi.

“...” Kamenashi vẫn không nói lời nào.

“Hôm nay sao thế? Hay lỡ uống miếng cà phê nào nên bị tê lưỡi rồi?” Akanishi vỗ bình bịch lên cái đầu nhỏ.

“Không có gì hết.” Kamenashi trừng mắt nhìn hắn.

“Thằng nhóc fan của cậu không chết đâu mà lo.” Akanishi bĩu môi. “Lúc đó đang đứng cạnh cậu sao? Bên cạnh tôi lúc đó là tổ trưởng Yokoyama nha!”

“Không muốn nói chuyện với anh.” Kamenashi đánh mặt, đứng phắt dậy.

“Tôi thì muốn nói a... Không ăn cơm nữa sẽ bị chết đói mất. Thế nên trưa nay cậu về nhà nấu cơm cho tôi!!!!”

“... Nếu người uống cà phê là tôi thì sao? Anh tính để mình chết đói luôn à?”

“Tôi sẽ lấy tiền lương của cậu mà đi ăn một chầu thỏa thích!”

“Anh đi...”

“Đừng có lộn xộn! Về thôi!! Chúng ta tạm thời bị đình chỉ công tác mà!” Akanishi chen vào cắt lời, rồi quàng vai Kamenashi.

“A! Khoan đi đã! Kazuya cần giúp bọn tôi thu thập manh mối!!!” Koyama không biết xuất hiện từ lúc nào, đang đứng ở ban công gần đây gọi giết ngược hai người trở lại.

“Không rảnh!!” Akanishi gằn giọng trả lời.

“A? Làm gì sao sếp?” Kamenashi đạp mạnh lên chân Akanishi, rồi quay ra hỏi Koyama.

Akanishi hừ lạnh một tiếng, khoanh tay trước ngực.

“A. Bọn tôi phải lấy dấu vân tay ở các máy bán cà phê. Nhân thủ không đủ, hay Jin cũng giúp một tay đi! Nhưng xem ra cậu có vẻ không rảnh quá hen?”

“Hừ!” Akanishi ngoảnh mặt sang một bên.

“Đã biết.” Kamenashi gật đầu. “Không cần kéo tên Akanishi Jin này vào, cứ mặc anh ta chết đói ở đây đi.”

“Hôm nay tôi không giáo huấn tên này một trận, nó không biết thế nào gọi là...”

“A... Akanishi, hình như tôi là đàn anh của cậu nha.” Koyama ôn hòa nhảy vào hòng Akanishi ngồi uống trà. “Lại đây giúp một tay đi!”

xOx

“Biết vậy tôi đã uống cà phê ở đây mà không tự mình pha cho rồi!!!!” Imai vừa đi vừa cắn nhần. “Tại sao lại để tôi đối phó với cái bọn tầng 28 độc mồm độc miệng ngu không hết kia chứ?”

“Bởi vì đội trưởng không muốn đi.” Kato cười dịu dàng.

“A, sếp Nishikido!” Imai đẩy cửa bước vào.

Nishikido hai tay khoanh trước ngực, dăm dăm nhìn nhân viên của mình phân tích số liệu. Liếc mắt thấy Imai, cậu điềm nhiên lên tiếng, “các cậu đi thăm dò động cơ của thủ phạm, đưa chuyên gia phá án tổ mấy cậu đi kiểm tra máy cà phê của từng tầng, tôi lo về thời gian gây án, tầng 7 phụ trách xuất xứ của loại độc này.”

“A, mọi người cùng nhau cố gắng a!” Imai gật đầu. “Có manh mối gì không?”

“Chẳng phải bên các người chia ra làm hai nhánh điều tra rồi sao?” Nishikido nhếch mép. “Số nhân viên đi trễ nhiều hơn số đi đúng giờ. Thế nên số người uống cà phê cũng ít hơn... Sao lại đi hỏi bọn tôi làm gì?”

Độc xà Nishikido Ryo bắt đầu phun nọc.

“Koyama mang theo nhân viên bên giám chứng để điều tra.” Imai nhún vai giải thích. “Không tính là một nhánh của bọn tôi.”

“Khoa giám chứng trước giờ chẳng phải đều bị các cậu quản xuyên sao? Sớm biết cái tên bò sát kia chuyên nghề chen hàng như thế, tôi đã chặn đứng thẳng nhỏ không cho nó đi xuống tầng 3.” Nishikido không hề nao núng, rồi quay sang nói với nhân viên mình. “In ra tư liệu này. Tôi muốn nhìn kỹ hơn.”

“Tầng 24 bọn tôi làm gì thì kệ bọn tôi. Sếp Nishikido không phải đang ghen tị đấy chứ?” Kato đang đứng bên cạnh Imai lúc bấy giờ cong môi chống trả.

“Tầng 24 các cậu chỉ dựa vào con rùa chết tiết mà chen ngang hông, chuyện này cả 30 tầng ai cũng biết!” Nhân viên dưới quyền Nishikido ngồi gần đây cũng không chịu thua, oang oang lên tiếng.

“Kỳ thực thì được khoa giám chứng ưu ái thế có gì xấu đâu.” Imai nhovn miệng cười. “Tầng 24 bọn tôi thật có uy nha!”

...

...

O_____O

T____T. Đội phó, rốt cuộc tôi đã hiểu vì sao đội trưởng để sếp tay không đi đánh độc xà. Sếp so với xà còn dữ dội hơn nha... Kato ngưỡng mộ nhìn Imai, hai mắt đắm lệ.

“A! Sếp Nishikido, bộ mặt sếp khó coi vậy vì nhân thủ không đủ sao? Nhưng tiếc thật, tôi không thể đem mấy nhân viên bên khoa giám chứng cho sếp mượn được...” Imai đưa mấy ngón tay lên đếm, rồi cười tiểu ý, “à, còn có tổ B của bọn tôi nha! Hai con nai vàng của sếp Ueda đấy!”

T___T. Đội phó, uy lực của sếp thật mạnh mẽ. Rốt cuộc sếp đã nổi giận sao? Kato tiếp tục nhân lệ chảy dài.

“Không cần!” Nishikido vội vàng từ chối.

“Không nên khách khí như thế!” Imai cười tít cả hai mắt, rồi rút chiếc di động từ trong túi ra.

“Ba người này là tình nghi số một hiện tại. Nhân viên quét dọn, sau ca đêm ngày hôm qua vẫn chưa đi làm, hành tung không rõ!” Nishikido nhăn mặt, lấy một xấp tư liệu trên bàn rồi đưa cho Imai. “Không cần ở đây làm trò!”

“A~ cảm ơn nha~ Bên bọn tôi chưa tra ra manh mối nào hết. Nhưng nếu có, sẽ cho người báo lại với các cậu.” Imai cười ôn nhu, tay đón lấy tập tư liệu.

Nishikido đưa tay xoa hai bên trán, “lần sau để Takizawa đến gặp tôi, cậu đừng đi nữa.”

“A... tôi tận lực mà...” Imai cúi đầu lướt mắt qua tập tư liệu, không chút để ý đến lời độc xà tầng 28.

xOx

Kamenashi chăm chỉ dùng bản keo dán để lấy dấu vân tay, hết một lượt từ trái qua phải.

“Kỳ lạ thật...” Akanishi nheo mày. “Tại sao máy cà phê ở tầng 13 không có dấu vân tay nào?”

“Bởi vì anh không biết cách lấy dấu vân tay.” Kamenashi thản nhiên lên tiếng, tay di chuyển nhịp nhàng.

“Thằng ranh con!!!! Ông nội đây biết lấy dấu vân tay từ hồi miệng cậu còn ngậm ti kia kìa!!!!” Akanishi tức giận đưa chân đá một phát vào mông tên đồng sự nhãi nhép của mình.

“Hê

~~ 5 tuổi mà cậu biết lấy dấu vân tay rồi sao?”

“Hê

~~ 3 tuổi mà cậu còn ngậm ti sao?”

“Akanishi Jin!!!!”

“Kamenashi Kazuya!!!!”

“Đưa đây cho tôi xem!!!” Koyama nhanh tay đẩy hai người ra. “Tầng 13?”

Thế nhưng hai tên kia không chút ngó ngang tới cậu mà chỉ lo xắn tay áo, mắt phùng phục lửa nhìn nhau, nghiêng răng ken két.

“Đi tầng 13.” Koyama đột nhiên đánh giọng, nét mặt vô cùng nghiêm túc. Quả nhiên không có dấu vân tay.

xOx

“Anh này là Ueda Tatsuya của tập đoàn Ueda, cảnh sát cấp cao của Tokyo nha.”

“Còn cô này là bác sĩ Kiyokawa Nozomi của bệnh viện Kiyokawa, tốt nghiệp trường đại học Harvard.”

“A, thật xứng đôi vừa lứa nha!”

“Hà hà quả là trai tài gái sắc!”

“Thế... bọn tôi không quấy rầy hai người nữa!”

...

“Anh là cảnh sát sao?” Kiyokawa liếc mắt nhìn Ueda.

“Cứ xem là vậy đi...” Hững hờ.

“A... Nếu cặp với nhau, tôi hay ra ngoài gặp gỡ người khác lắm nha? Anh chịu không?”

“Tùy cô thôi. Đàn ông như tôi không chấp nhất.”

“... Lâu rồi không gặp người như anh. Bình thường mấy người kia nghe tôi nói câu đầu tiên đều đã chạy dài, như thể tôi giống bà la sát ấy.” Kiyokawa lè lưỡi ngán ngẩm.

“Người ta muốn ra ngoài thì cứ việc ra, tôi giữ làm gì?”

“Đúng vậy! Nếu mỗi ngày chỉ ở nhà làm công việc nội trợ thì chán chết, không có tương lai gì cả!” Kiyokawa gật gù, tay đập bàn, ánh mắt sáng rực.

“Cô là đồng tính luyến ái sao? Không muốn kết hôn như thế...”

“Đương nhiên là không!”

“Tôi vậy đó.”

“Hả?”

“Cho cô xem nha, bạn trai của tôi này!”

“=____=, đồng tính luyến ái thì đi tìm đàn ông mà coi mắt!!”

“Nếu vậy thì mẹ yêu của tôi tự sát tại chỗ cho coi.”

Điện thoại trong túi đột nhiên rung lên.

“Alô, tôi là Ueda Tatsuya, hiện tại đang đi coi mắt. Có gì gọi lại sau, trừ phi Kamenashi Kazuya và Akanishi Jin bị trúng độc.”

...

“Tatsuya, nếu ở một tầng không có ai trúng độc, theo sếp, nguyên nhân vì đâu?” Kamenashi cắn một miếng sandwich.

...

“Vì muốn bỏ qua một tầng.” Ueda điềm nhiên trả lời. “Tầng mấy?”

...

“13. Chuyên phụ trách những vụ án về kinh tế. Người duy nhất trúng độc của tầng này là vì uống cà phê ở tầng 15. Ai da, sandwich bán ở ngoài sao mà khó ăn thế này!”

..

“... Bên trong sở sao? Cả căn tin cũng bị đình chỉ hoạt động sao? T____T bánh ngọt của ta

~”

...

“Tôi vẫn luôn tự hỏi về động cơ gây án của thủ phạm. Nếu chỉ muốn đình chỉ công tác trong một khoảng thời gian nhất định, cần gì phải đầu độc một loạt 30 tầng, mà lại chừa một tầng ra, chẳng phải sẽ dễ dàng bị phát hiện hơn sao?”

...

“Thăm dò cả phòng nghỉ xem.” Ueda đánh giọng.

...

“Tổ trưởng Koyama đã cho người điều tra.”

...

“Cậu đi tra. Vân tay hay những cái khác đều mặc kệ. Tra xem còn có những gì khác không, có thể không liên quan tới chuyện đầu độc.” Ueda cau mày.

...

“A?”

...

“Tôi nghĩ có khi động cơ đầu độc chính là dẫn sự chú ý của mọi người đến tầng 13. Điều tra xem phòng nghỉ của tầng đó có gì đặc biệt không.”

...

“Đã biết.” Kamenashi cúp điện thoại.

...

Ueda bỏ điện thoại trở vào túi, rồi ngược nhìn Kiyokawa, “Vụ án đầu độc bằng cà phê, cô muốn nghe không?”

“A a a a a!! Ueda anh thật đẹp trai nha!” Kiyokawa mơ màng chấp hai tay vào nhau.

“Uống hộ tôi ly cà phê này đi. Tôi giờ bị cà phê ám ảnh rồi.” Các cô gái ngây thơ dạo này thật dễ dụ a...

“Vâng!!”

xOx

“A!!! Bắt quả tang nha, cậu dám trốn ở đây ăn một mình!!!!” Akanishi hô hoán, tay chỉ thẳng vào Kamenashi.

“...” Kamenashi cau mày nhìn sandwich trong tay rồi đưa lên. “Muốn ăn không? Tôi ăn không vô.”

“Cậu làm à?”

“...” Anh cho tôi rảnh vậy sao??; ‘Cứ cho là... vậy đi.’

“Thế đưa đây!!” Akanishi không chút khách khí mà đưa tay chop lấy miếng sandwich, rồi nhanh nhẹn bỏ vào mồm nhai ngồm ngoàm.

“!!!!!!??????? O_____O ngon không?”

“... Tay nghề của cậu từ lúc nào thành thế này? Nhưng tạm chấp nhận.”

“Tôi nghi ngờ anh có phải muốn ăn những gì tôi làm vì anh tin tưởng trong đó không có độc...” Kamenashi chép miệng lắc đầu, rồi nhảy bổ xuống đất.

“... Cái gì cái gì? Cậu nói cái gì?” Akanishi vội vàng đứng xuống.

“Tôi nói anh có bệnh tâm lý.”

“Bệnh gì?”

“Bệnh ý lại... chứng rối loạn hoang tưởng...”

“Bạn trai cậu cũng dạy cậu không ít nha~”

xOx

“Sếp Ryoki, tan sở rồi sao?”

“Vâng, hôm nay phải về sớm.” Ryoki mỉm cười với người gác cổng.

“Xin chờ một chút.” Thanh âm Nishikido đột nhiên vang vọng từ đằng sau.

Ryoki quay người.

“Tầng 28, phụ trách điều tra những biệt án, chúng tôi hoài nghi anh liên quan đến vụ đầu độc toàn sở, mời anh hợp tác với công việc điều tra của chúng tôi.” Nishikido lạnh lùng đưa ra giấy bắt người.

Người qua kẻ lại tò mò hướng mắt nhìn cậu cùng kẻ tình nghi.

...

Khi Imai lên tới tầng 28, nhân viên tổ trọng án đã tề tụ đầy đủ.

“Vẫn bị tầng 28 bắt lấy cơ hội... Hiệu suất phá án của sếp Nishikido thật đáng khâm phục!” Tổ trưởng tổ trọng án gật gù nói với Imai.

“Tầng 13, phụ trách điều tra các án liên quan đến kinh tế, Ryoki Shun.” Kato nhanh nhẹn cập nhật tin tức với Imai.

“Mà nói chứ, Tsuba-chan, tôi thấy dù bắt được người, muốn hung thủ khai ra không phải chuyện dễ đâu à.” Vị tổ trưởng kia lắc đầu chép miệng.

“Miệng hần dán keo rồi sao?” Imai nghiêng đầu.

“Ryoki Shun trước đây nằm ở tổ khảo cung.” Kato cúi đầu đọc tập tư liệu.

“Tức là trước đây hung thủ xuất thân là người tra khảo phạm nhân?” Imai xoa cằm nhún vai.

“Hay chúng ta ra ngoài, tắt camera, tác chiến với tên này một phen?” Tổ trưởng tổ trọng án cười nói.

“Xuất thân tổ tra khảo thì nhất định đã trải qua huấn luyện bao nhiêu năm.” Imai lắc đầu. “Gọi Akanishi Jin.”

“Hả?” Kato tròn mắt ngạc nhiên.

“Gọi Akanishi Jin đến tiếp sức.” Imai tiếp tục. “Thủ phạm xuất thân tra khảo viên thì kệ hần, chúng ta có hung-thần-hỏi-cung trong tay.”

“Đã biết.”

...

Tầng 13.

“Tầng 24, phụ trách điều tra những biệt án. Tổ trưởng tổ C, Koyama Keiichiro, bọn tôi muốn kiểm soát khu vực này.” Koyama đưa ra giấy chứng nhận với đội trưởng tầng 13 Takai.

“Chẳng phải đã tra xét rồi sao?” Takai nhú mày lắc đầu.

“Bọn tôi cần kiểm soát lần nữa. Mời sếp bước ra ngoài.”

“Cậu nói gì? Muốn tôi bước ra?” Takai trừng mắt cau mặt.

“Sếp muốn thủ lĩnh đầu to của chúng tôi đích thân xuống đây mời sếp ra sao?” Kamenashi đeo bao tay vào.

“Sếp lớn à, bọn tôi chỉ có ba người thôi, hay sếp sợ bọn tôi ở phòng nghỉ này đầu độc toàn bộ nhân viên của sếp?”

Takai đánh mặt, không cam lòng mà né sang một bên.

“Chỉ biết dùng danh nghĩa của Đầu To mà đi hù dọa người khác.” Akanishi mang bao tay vào, nhếch mép nhìn Kamenashi.

“... Các cậu vừa gọi đội trưởng là gì?” Koyama nghiêng đầu.

“... Sếp xem như chưa nghe gì hết.” Kamenashi nhướn miệng cười vô cùng khả ái.

“Cẩn thận coi chừng bị đội trưởng nghe thấy.” Koyama phì cười. “Tatsuya tin tưởng các cậu nhỉ, cái tên thế mà cũng dám dạy cho hai cậu.”

“Jin, đội phó gọi cậu kia.” Kato gõ cửa, không đợi trả lời mà liền bước vào. “Kết án tới nơi rồi mà các cậu còn ở đây làm gì?”

“Tìm tôi làm gì?” Akanishi lật lật mấy tờ tạp chí.

“Thủ phạm không nhận tội thì sao kết án được.” Koyama kiểm tra một lượt các ngăn tủ.

“Ồ, gọi cậu đến cạy miệng cái tên trước đây xuất thân tổ tra khảo.” Kato gật gù.

“Thế tôi đi đây.” Akanishi vươn vai, rồi gỡ bao tay ra. “Kazuya, không có tôi ở đây, cậu đừng có lười biếng đấy!!”

“Cút đi, anh mau cút đi!!!” Kamenashi xua tay, miệng la to.

xOx

“Đây là cái gì?” Kiyokawa nghiêng đầu hỏi Ueda.

“Vé xem phim!”

“Không phải anh đang điều tra vụ án nào sao?”

“Ai da, tôi mà không đưa cô vào cái rạp chiếu phim kia, mẹ tôi sẽ tự sát trước mặt tôi đấy.”

“Mẹ anh yếu vậy sao? Chuyện gì cũng có thể tự sát?”

“Thật đấy. Cũng nhờ tôi hiếu thảo nên chưa từng làm gì khiến bà muốn tự tử.”

“A~~ tôi càng thấy anh khôi ngô tuấn tú nha...”

“Cô cứ việc thấy vậy đi!”

xOx

“Tsuba-chan, bao giờ thì vào đó tra tấn thủ phạm được?” Akanishi ngáp dài, đưa tay dụi mắt.

“Đợi con độc xà tự cao tự kỷ tự cuồng Nishikido Ryo kia tuyệt vọng, nhận ra không ai có thể cạy miệng Ryoki Shun được thì có thể vào. Muốn ăn sandwich không? Mua ở ngoài đấy.”

“Ăn

!... Sao khó ăn thế!!! Cái này mà quăng vào bồn cầu, có khi nó cũng không thèm ăn!”

“Jin, con rửa nhà cậu mới mua cái y chang vậy đó.”

“...” Nhớ tới khi nãy chính mình nhai ngồm ngoàm miếng sandwich kia... “Xem như tôi chưa nói gì hết.”

“Đội phó!” Koyama chột đẩy cửa bước vào.

“Thế nào rồi?”

“Chúng ta tra được manh mối mới.” Koyama mỉm cười, dương dương tự đắc đưa ra một tập hồ sơ.

“Nhược điểm của Ryoki Shun?” Imai nhướn mày.

“Động cơ của Ryoki Shun.” Kamenashi trả lời.

...

“Anh đầu độc khắp 30 tầng, nguyên nhân muốn bọn tôi chú ý đến phòng nghỉ tầng 13, nơi Takai giấu những sổ sách tham ô?” Akanishi rướn người về trước, chăm chăm nhìn Ryoki.

“Lần đầu tra xét, các cậu chẳng tìm thấy gì cả.” Ryoki nói.

“Anh nghĩ bọn tôi sẽ không tra ra cấp trên của anh?”

Ryoki lắc đầu, “Tra được hay không, tôi không dám chắc.”

“Ryoki, những chuyện này thế này chỉ cần làm đơn tố cáo là được, cần gì phải dàn dựng một màn như thế?”

Ryoki ngẩng đầu nhìn Akanishi, “Vì người tham ô kia là Takai Makoto, bố vợ của tôi. Tôi không muốn vợ mình phải khó xử, con rể mà lại tố cáo bố vợ. Huống hồ, dù tôi làm cách gì để báo lên cấp trên, ông sẽ biết được là ai làm, so với chuyện đầu độc, xác suất bị phát hiện cao hơn nhiều.”

Akanishi khép lại tập hồ sơ.

Kamenashi gấp lại bản tường trình.

“Chính là một khi bị phát hiện, cái giá phải trả đắt hơn rất nhiều lần.” Akanishi thấp giọng nói một lời kết.

xOx

“Thế mới nói... đàn bà là loại phiền phức!” Ueda điềm nhiên uống sạch lon nước, rồi quăng vào cái thùng rác gần đấy.

“Leader... vụ lần này không liên quan đến phụ nữ.” Giọng Akanishi vang lên từ đầu dây bên kia.

“Động cơ gây án chẳng phải liên quan sao? Giữa hai tên đàn ông có một người đàn bà.” Ueda chép miệng. “Cúp máy đây.”

“Tatsuya!” Nakamaru đứng đầu đường bên kia, hồ hởi vẫy tay.

Ueda mỉm cười, đứng phốc dậy, rồi chạy vội đến bên người tình.

“A... rốt cuộc đã kết án. Hôm nay mệt chết đi được.” Nakamaru đưa tay gỡ xuống khăn quàng trên cổ, rồi cẩn thận choàng qua Ueda. “Sao em đuổi được cô kia thế?”

“Em đưa bà chị đấy đến chỗ pháp y mổ xẻ, bà rất vui.”

“Sau đó thì sao?”

“Em đưa bà đến nhà Jin và Kazuya, có đủ loại báo khiêu dâm với phim sex tựa tựa, rồi bảo là nhà của em với anh.”

“Tiếp đó?”

“Bà chị ấy bảo hai ta thật biến thái, rồi cong đuôi bỏ chạy, cứ như gặp ăn cướp.”

“Jin với Kazuya biến thái lắm sao?”

“Không hẳn a. Hai thằng nhãi đó chỉ bị cái là một thằng thích đàn ông, một thằng thích đàn bà, ở chung với nhau bấy lâu, đồ đặc cất giữ cũng có chút biến thái. Nói chứ bà chị Kiyokawa đó không phiền phức lắm nha.”

“A... hôm nay đến nhà anh.”

“Được~”

xOx

“Ăn cơm!!!!” Kamenashi hồ hởi đặt tô canh lên bàn, lớn giọng gọi Akanishi.

“Đói chết mất...” Akanishi từ đâu bay lại, nhanh như tên bắn nhảy chồm lên ghế ngồi. “Chắc chắn do cậu nấu?”

“Chắc chắn!” Kamenashi đưa tay lên trời thề.

“... A

hương vị lâu ngày

nhớ quá

”

“Tôi mua từ siêu thị về rồi hâm nóng lại... xem như là tôi nấu nha?”

...

“CẬU MUỐN CHẾT VỚI TÔI HẢ????”

7. Quyển 1 - Chương 7

Kamenashi ôm rùa nằm dài trên ghế sofa xem ti vi. Trong lúc đó, Akanishi đang cúi cúi lách cách trong nhà bếp.

Lát sau, ngồi không mãi đâm nhàm, hai mi mắt Kamenashi bắt đầu nặng trĩu, từ từ nhắm lại. Bỗng dưng Akanishi hí hục từ bên trong chạy ra, rút nhiệt kế đang ngâm trong miệng cậu.

Kamenashi nhú mày nhìn người đồng sự của mình.

“38 độ 9.” Akanishi đồng dục tuyên bố, mắt đắm đắm vào chiếc nhiệt kế.

“A ha! Không sốt nha!” Kamenashi hứng khởi đứng phắt dậy.

“Nóng như thế mà còn bảo là không? Đầu óc bị nung trụi rồi hả?” Đột nhiên một thanh âm xì xì vang lên từ nhà bếp. Akanishi hốt hoảng rút nhiệt kế trở vào miệng Kamenashi, rồi chạy đi.

“...” Kamenashi bĩu môi, ngả người trở lại trên ghế sofa, tiếp tục coi tivi (nói chính xác là ti vi coi cậu).

...

“Trước khi ngủ, phải ăn hết chỗ cháo này rồi uống thuốc, nghe chưa?” Akanishi trừng mắt dặn dò, rồi bước về phía cửa.

“Á... đây là cái gì? Sao đen thùi lui như thế?” Kamenashi cau mày nhìn cái tô trước mặt.

“Cậu mà không ăn, tối về lột da cậu!!!!” Akanishi hung tợn đe dọa, đưa tay đóng sầm cánh cửa.

Kamenashi ngán ngẩm nhìn tô cháo trong chốc lát, rồi nhanh tay chụp lấy chiếc điện thoại, bấm bấm vài nút, “Toto-chan

~~ người ta đổ bệnh rồi... Đến thăm đi

nhớ mua cái gì mà người ăn được ấy!”

xOx

Tầng 24. Lại một ngày bận rộn.

“Case mới, bảo vệ nhân chứng.” Takizawa đặt một tập hồ sơ đến trước mặt Ueda.

“Giao cho Kato Shigeaki đi sắp.” Cả ngược nhìn cũng không thêm mảy may.

“Takai Makoto không phải các cậu bắt sao? Tiếp tục phụ trách áp giải ổng đến tòa án, đến khi án xử xong, ổng bị chung thân hay bắn bỏ thì không liên quan gì đến chúng ta.” Takizawa chép miệng.

“Giao cho Koyama Keiichiro đi sắp.” Ueda tiếp tục không nhìn lên, lạnh lùng từ chối.

“Thương thế cậu ta trở nên nghiêm trọng hơn nên đã quay lại bệnh viện. Shigeaki đang ngáp đầu trong đồng case mới.” Imai từ đâu xuất hiện, điềm nhiên bước vào văn phòng tổ B. “Bệnh viện vừa mới đưa tin thái tử điện hạ Kusano đã xuất viện.”

“Ueda Tatsuya, thằng nhóc Kamenashi Kazuya nhà cậu đâu?” Takizawa lập tức lảng sang chuyện khác.

“Bị sốt 40 độ, đang nằm rên hừ hừ ở nhà.” Ueda nhún vai. “Nhưng vẫn còn Akanishi Jin.”

“Cậu lo phụ trách tiếp đãi thái tử điện hạ cho tốt, rồi đi giải quyết cho xong vụ Takai Makoto.” Takizawa chỉ tay lên tập hồ sơ, rồi cùng Imai bỏ đi thật nhanh.

“... Thái tử chứ có phải quỷ vương đâu mà các cậu sợ nó thế?” Ueda chớp chớp hai mắt, mặt đắm chiêu.

...

“A!!!!” Akanishi tru tréo giữa văn phòng. “Kamenashi Kazuya!!!!”

“Thằng nhóc chết rồi sao?” Ueda điềm nhiên đưa cốc cà phê lên miệng.

“Sếp.” Akanishi tá hỏa nhìn hấn. “... bộ sếp không bị ám ảnh bởi cà phê hả?”

“A... Akanishi Jin, đi pha nước chanh cho sếp đi.” Ueda liếc nhìn cái cốc trước mặt rồi hắng giọng ra lệnh.

“Dùng nghiệp vụ mà nhận xét, lần tới hung thủ mà đầu độc vào nước uống, sẽ không là cà phê nữa mà nhất định là nước chanh nha!” Akanishi nhếch mép, đứng dậy chuẩn bị đi lấy cốc nước chanh cho sếp mình.

“Xin chào mọi người, em là Kusano Hironori! Hôm nay tới ra mắt! A... sếp Kamenashi đâu?” Kusano tròn mắt, ngây ngô nhìn một lượt xung quanh.

“...” Ueda.

“...” Akanishi.

“???” Kusano.

“Đã hi sinh. Vào đêm qua.” Akanishi trầm giọng, bình tĩnh lên tiếng.

“Hả??? Không thể!!!! Làm thế nào???” Kusano vỡ òa, thanh âm vang vọng khắp cả hành lang tầng 24.

Kusano nước mắt ràn rụa, ngồi phụp trên đất nức nở. Thương tình thằng nhỏ, Ueda chặc lưỡi, cúi người xuống an ủi, “Chỉ là đổ bệnh thôi.”

“Ai bảo cậu ta hôm qua còn đòi thi tắm nước lạnh với tôi... Ha! Đáng đời!” Akanishi khoanh tay, tự cao hất mặt.

“A... Kusano, đây là đàn anh của cậu, Akanishi Jin.”

“Sếp Akanishi! Sếp Ueda!” Hướng từng người cúi đầu, Kusano lễ phép chào hỏi. “Tan sở, em đi thăm sếp Kamenashi được không?”

“Cái đó còn phải xem bao giờ cậu xong việc. Ước chừng mà nói, giờ tan sở của cậu hôm nay có lẽ là sáng ngày mai.” Ueda đập tập hồ sơ lên ngực Akanishi. “Akanishi Jin, mang theo Kusano đi giải quyết cho xong case này đi.”

“... Cái gì thế?” Akanishi đưa tay mở hồ sơ. “Cái này phải tìm Shigeaki chứ!!! Chẳng phải cậu ta chuyên phụ trách bảo vệ nhân chứng sao?”

“Takai Makoto do ai bắt? Không phải là cậu sao? Tiễn phạt thì phải tiễn đến tận tây thiên, nghe câu đó chưa?”

“Sếp, sao không giao cho Koyama Keiichiro?”

“Cậu có gì bất mãn thì cứ đi gặp Takizawa Hideaki mà than thở, tiếp đó là thuyết phục thêm Imai Tsubasa. Làm xong hai cái đó, thế giới lập tức được yên bình!”

“Ueda... đồng sự của tôi...” Akanishi xịu mặt, ra vẻ cầu tình năn nỉ.

“Yên tâm, hôm nay đội mình có tiếp ứng!” Ueda mỉm cười, chỉ tay vào Kusano.

“Thằng nhóc này mà biết cái gì? Lông cánh còn chưa mọc đầy đủ!!!”

“Sếp Akanishi, trước đây tôi từng là một trong những thành viên chủ chốt của hình cảnh suốt hai năm, sau đó mới chuyển tới tầng 24.” Kusano lập tức phản kháng trước lời nhận xét của Akanishi.

“Gọi điện thoại cho Kamenashi Kazuya!!!”

“Mang theo Kusano!!!!”

“Tôi không phải bảo mẫu của lính mới!!!!!!”

“Năm đó chẳng phải Kamenashi Kazuya được cậu dạy dỗ nên người sao? Bảo mẫu siêu cấp của tầng 24?”

“Thằng ranh con đó giờ muốn leo lên đầu tôi ngồi rồi đây này!!!”

xOx

“Sếp Akanishi, giờ chúng ta làm nhiệm vụ gì?”

“Bảo vệ nhân chứng.”

“Em cụ thể làm gì?”

“Nhìn tôi bảo vệ nhân chứng.”

“T____T em thực sự có hai năm kinh nghiệm ở hình cảnh á!!!”

“Hồi đó tôi từ tổ phá bom chuyển tới tầng 24 phải đi pha cà phê hết một năm rồi sao?”

...

Takai Makoto hiện tại đang trú ngụ ở một khách sạn 5 sao, xung quanh được thiết đặt bảo an chặt chẽ. Thân là một sếp lớn ở trụ sở cảnh sát, vụ án hồi lộ của Takai bị phanh phui, khiến không ít những bí mật đằng sau bị kéo theo. Chính vì thế, Takai nghiễm nhiên trở thành đối tượng truy sát của rất nhiều người. Akanishi và Kusano đảm nhiệm việc an toàn áp giải ông đến tòa án.

Akanishi khám xét một lượt quanh căn phòng của Takai Makoto, từ phòng tắm ra tới phòng khách.

Kusano nhanh nhẹn đưa tay kéo lại tấm màn.

“Không cần gấp gấp kéo lại đâu, kiếng ở trong này đều là chống đạn.” Akanishi lên tiếng. “Cậu sao lại theo gót Kamenashi Kazuya sát đến thế?”

“Sếp ấy là ngôi sao sáng của khoa em nha!” Kusano mỉm cười tự hào, tay gãi đầu.

“=___= con nít không hiểu chuyện thật hạnh phúc.” Akanishi nhún vai, thở dài một hơi.

Đột nhiên thanh âm gõ cửa vang lên từ đằng sau.

“Takai Makoto, ngài gọi phục vụ phòng?” Akanishi quay ra hỏi nhân chứng. Nhìn đến gương mặt đối phương hóa trắng bệch, cậu đành thở dài, “coi như tôi chưa hỏi gì hết. Kusano, mở cửa.”

“Hả?”

“Chẳng lẽ hai năm ở hình cảnh cậu chưa từng bảo vệ nhân chứng?” Akanishi rút khẩu súng bên hông ra, rồi lên đạn.

“Em đi, em đi.” Kusano nhảy dựng cả lên.

Akanishi Jin đưa tay, ý bảo Takai núp ra sau lưng mình, rồi thận trọng nhìn về phía cửa ra vào.

Kusano ghé đầu sát mép cửa, đánh giọng hỏi, “Ai?”

“À vâng... Tôi đến đưa bưu kiện, có người gửi cho ngài Takai Makoto.” Một thanh âm vang lên từ ngoài cửa. “Phía sau tôi còn có mấy vị cảnh sát, các ngài không cần lo.”

Kusano thở dài một hơi, rút súng trở về, rồi đưa tay mở cửa.

Takai cũng trút một hơi nhẹ nhõm, xoay người bước về phía ghế sofa, định ngồi xuống thì lại bị Akanishi níu tay, kéo vội ra sau lưng.

Người bước vào mặc bộ đồ của nhân viên phát thư, nhìn qua có vẻ chuyên nghiệp cùng rành rọt công việc. Sau lưng hẳn là ba nhân viên của tổ trọng án.

“Bưu kiện từ Paris gửi tới, mời ngài ký tên.” Người phát thư lịch sự nói với Takai.

“Okay.” Takai chuẩn bị bước tới.

“Để tôi ký cho ông.” Akanishi vội vàng ngăn lại. “Có thể chứ?”

“A, được.” Takai gật đầu.

“Ngài Takai, cho tôi mượn một cây bút.” Akanishi nhanh tay ký tên mình vào biên nhận.

Tiếp sau, người phát thư chợt nói với hắn, “Có thể cho tôi mượn cây bút được không?”

Akanishi xoay cây bút, rồi đưa cho người phát thư.

Đối phương ký tên mình vào, sau đó trả lại cho Akanishi.

Akanishi đưa bút lại cho Takai.

Takai cất nó kỹ càng vào túi áo.

Đến khi người phát thư rời đi, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

“Sếp Akanishi cẩn thận thật nha.” Kusano cười nói, “không hổ danh là bảo mẫu của sếp Kamenashi!”

“Đương nhiên! Tôi nói cho cậu nghe nhá Kusa-chan, đừng cái gì cũng học theo sếp Kamenashi của cậu, có mất thì phải biết nhìn lên bậc tôn trưởng, đừng bắt chước con rùa quên đấy.” Akanishi gật gù.

“A! Sếp Kamenashi không thích sếp à?”

“O_____O, năng lực hiểu chuyện của cậu là số âm hả?” Akanishi sầm mặt. “Tôi ra ngoài một chút.”

“Hả? Sao sếp lại ra ngoài? Không phải đang làm nhiệm vụ sao?”

“Thế tôi mới nói cậu, mắt phải biết nhìn lên bậc tôn trưởng, cái gì không nên hỏi thì đừng hỏi.

Một lúc sao, Akanishi trở lại căn phòng.

Điện thoại đồng thời vang lên.

Takai tiến lên một bước, định nhấc điện thoại thì liền bị Akanishi ngăn cản.

“Alô?” Akanishi tiếp nhận.

“Ha ha, xin hỏi đây là ngài Takai, hay tên cảnh sát bên cạnh ngài ấy?” Đối phương cười quỷ dị.

“Anh nhân viên phát thư gọi đến có chuyện gì sao?”

“...” Đối phương nhất thời kinh ngạc trước cách xưng hô của Akanishi mà không nói thành lời.

“Anh cũng hài hước nhỉ, đi rồi mà còn dám gọi điện thoại tới sao?” Akanishi bước tới bên cửa sổ, vén lên chiếc màn. “Đang ở đâu đấy?”

“Mày không cần quản!”

“A, đương nhiên, nhưng đáng tiếc nha, tao hiện tại đã biết mày trốn ở đâu rồi.” Akanishi nhếch mép. “Mày thả cái gì trong cây bút thế?”

“Ý mày là sao?”

“Bom hẹn giờ à?” Akanishi phì cười.

“Rốt cuộc bọn cấm chúng mày cũng phát hiện?”

“Không nha, một mình tao phát hiện thôi. Nhưng mẹ tao sinh tao ra vốn là người lịch sự, nhận quà thì phải trả lễ cho người ta, tao cũng tặng mày một viên, ở trên người mày đấy.”

“... Mày nói gì???” Đối phương lập tức kích động hô hoán.

“Cứ từ từ mà tìm nha, không nên gấp gáp, chỗ tao bỏ rất dễ tìm mà.” Akanishi khoái trá trả lời.

“Khốn nạn!!!”

“Ai da, đừng cử động mạnh đấy. Nhúc nhích một chút cũng có thể BÙM đó.”

“Tao sẽ không tha...”

Đúng lúc đó, đầu dây bên kia chợt ầm ầm thanh âm đánh nhau, tay chân giao đấu hòa lẫn tiếng thét chói tai cùng lời mắng mỏ chì chiết.

“OK, Jin, bọn tôi đã bắt được hắn.” Rốt cuộc một ai đó nhấc điện thoại lên, nói với Akanishi.

“Okay, vất vả cho các cậu.” Akanishi gật đầu, rồi cúp điện thoại.

“Sếp Akanishi oai thật nha!!!!” Kusano tròn xoe hai mắt, ngưỡng mộ nhìn hắn. “Cư nhiên có thể gài bom trên người sát thủ!!!”

“Thế mới nói chỉ số thông minh của cậu cũng giống con rùa Kamenashi kia. Tôi chỉ cài cái GPS trên người sát thủ thôi.” Akanishi lắc đầu, rồi đưa tay xoa hai bên trán.

“Hắc hắc, được giống với sếp Kamenashi sao...” Kusano càng hứng khởi, nhoeo miệng cười ngu ngơ.

“=____= con nít không hiểu chuyện thật hạnh phúc...”

xOx

“Alô, Tatsuya à? Akanishi Jin đâu? Sao di động của tên đó lại tắt máy?” Kamenashi ngả lưng trên ghế sofa, cong môi nói vào chiếc điện thoại. “Hả? Bảo hộ nhân chứng? Sao không giao cho Shigeaki? Chẳng phải cậu ta chuyên phụ trách mấy vụ này sao?... Không có gì, chỉ muốn gọi điện thoại phá một chút...”

“Em chán vậy sao?” Ikuta đưa tay ôm lấy vòng eo người tình của mình.

“Hà hà...” Kamenashi cười tí mắt. “A, Tatsuya, em cúp máy đây. Khi nào Akanishi Jin xong việc thì nói anh ta gọi cho em. Em muốn mắng một trận!”

“Cậu ấy không có đắc tội em nha...” Ikuta thì thầm vào tai Kamenashi, hơi thở nhẹ nhàng phả vào cánh cổ trắng nõn.

“Nhưng em vẫn muốn mắng.” Kamenashi khẽ rụt cổ.

“Hạ sốt rồi sao?” Đối phương mỉm cười, hôn nhẹ lên cái trán âm ẩm của hắn.

“Rồi...”

“Còn nóng hổi đây này... Hay chúng ta vận động thân thể một chút cho đổ mồ hôi?”

“Không cần!!! Người ta còn bệnh nha... Không có tính người!!! Để em nằm trên!!!”

“Chưa hết nửa năm.”

“Người ta đang bệnh mà...”

“Đổ mồ hôi nhiều sẽ tốt cho cơ thể...”

“Cứu mạng a a a a a a!!!!”

xOx

Akanishi cúi đầu, chăm chú vào trò chơi Ô Chữ. lát sau, cậu chợt ngẩng lên nhìn đồng hồ rồi xoay người, “Kusa-chan!”

“Vâng? Sao thế sếp?” Kusano tròn mắt.

“Đi ngủ đi.”

“Hả? Đang thi hành nhiệm vụ không được ngủ!”

“Cậu ngủ 2 tiếng, rồi đến lượt tôi.” Akanishi xoa đầu thẳng bé. “Đi đi!”

“Nhưng...”

“Đi đi! Thằng anh Kamenashi của cậu mỗi lần nghe tôi nói thế là nó lật đật chạy đi ngủ một phát cho tới sáng, không cần biết tôi sống chết thế nào.”

“Được, thế em đi ngủ.” Kusano gật đầu, nhoeo miệng cười toét, rồi thoát cái đã biến mất tăm hơi.

“=____= bọn trẻ thời nay yêu mù quáng các thần tượng đâm bại não cả!” Akanishi nghiêng răng, rồi quay trở lại ô chữ của mình.

Đột nhiên đèn khắp phòng tắt phụt.

Toàn thân Akanishi lập tức căng thẳng. Cậu vội vàng rút súng, “Kusano, nghe tôi nói không?”

“Nghe được!”

“Mau đi tìm đèn hay nến gì đấy!!! Nhanh lên!!!” Akanishi lớn tiếng, rồi bước nhanh đến phòng Takai.

Tay chân Kusano luống cuống tìm khắp nơi trong nhà bếp. Rốt cuộc đèn pin vừa tìm được thì một tiếng súng vang lên từ phía phòng Takai.

“Kusano, dừng bật đèn!!!!!!” Giọng Akanishi vọng lại từ trong phòng.

Cùng lúc đó, cậu loáng thoáng thấy một bóng đen chạy hốt hải từ bên trong ra ngoài.

Theo sát đằng sau là Akanishi. Cậu dừng trước mặt Kusano, nhanh nhẹn ra lệnh, “Takai không sao. Cậu mau gọi tiếp ứng từ ngoài vào. Tôi sẽ đuổi theo tên kia.”

“Vâng, đã biết!” Kusano gật đầu lia lịa.

...

Akanishi đuổi theo sát thủ đến thang máy. Kusano nhanh nhẹn theo sau. Sau đó, Akanishi đưa tay làm dấu, ý nói Kusano dùng thang máy, còn chính mình đi thang lầu.

Đến khi Akanishi tới tầng hầm, cậu khẩn cấp dùng bộ đàm liên lạc với đồng sự của mình, “Kusano, trấn giữ ở cửa lớn.”

“Em đang núp sau cánh cửa.” Thanh âm Kusano có chút hồi hộp cùng lo lắng.

“Ổ yên đó.” Akanishi cau mày nhíu mặt, đảo một lượt quanh tầng hầm lúc bấy giờ. “24B, xin trợ giúp.”

Một viên đạn từ đâu bắn xẹt trước chân cậu.

Akanishi vội vàng né người vào một góc. Cậu nhanh mắt liếc nhìn vết đạn vừa bắn ra.

“24B, trợ giúp.” Một người đột nhiên ngồi phụp xuống bên cạnh Akanishi.

“Tổ trưởng!!!!” Akanishi trừng mở hai mắt.

“A, tôi đang đi coi mắt gần đây nên muốn ghé qua thăm cậu chút.” Ueda cười tí mắt với tên thuộc hạ của mình. “Thái tử điện hạ đâu?”

“Ai biết nó.” Akanishi lầm bầm, rồi xông ra ngoài.

Ueda thở dài, lắc đầu, rồi cũng đứng dậy.

...

Đến khi tên sát thủ bị cảnh sát áp giải vào xe, Akanishi cùng Ueda đứng trước cổng khách sạn, vươn vai thư giãn, mắt ngược nhìn bầu trời đầy sao.

“Ê, đem trả súng lại cho nhân viên tổ trọng án.” Ueda bắt chợt giao cây súng trên tay cho Akanishi. “Nói với mấy người đó là viên đạn kia cứ báo cáo với tầng 24.”

“Sếp không mang súng!!!!” Akanishi trợn trừng hai mắt.

“Tôi đi xem mắt chứ có đi xem cướp đâu mà mang súng?”

“Không mang theo súng, thế sếp xông vào làm gì???”

“Không nhờ tôi thì cậu đã sớm bỏ mạng!!!”

“Không có sếp thì tôi dễ giữ mạng hơn a!!!”

“Cậu chê tôi không hữu ích như Kamenashi Kazuya chứ gì?”

“Mấy năm rồi sếp không mở súng? Tôi thấy độ chính xác của sếp giờ sắp thành con số 0 rồi đấy.”

“Thế lúc tôi nổ súng sao không thấy cậu chê đi? Mấy năm gì, ba năm chứ mấy!!!”

“... =___=” Akanishi nuốt nước bọt. “Tôi hết ý kiến.”

“Xong chuyện, tôi tiếp tục đi coi mắt.” Ueda mỉm cười đắc ý, rồi xoay người, khoan thai bỏ đi.

“T___T khi này không bị viên đạn kia bắn trúng... đúng là trời còn thương mình...”

xOx

“A? Takai được áp giải xong xuôi tới tòa án rồi à?” Sáng hôm sau, tinh thần Kamenashi vô cùng phấn chấn. Cậu hồ hởi bước vào văn phòng.

“Vâng!” Kusano ngẩng đầu nhìn thần tượng của mình. “Sếp đỡ bệnh chưa?”

“A... bớt nhiều rồi, hiện tại rất khỏe.” Kamenashi mỉm cười, đưa tay ôn nhu xoa đầu thằng em nhỏ, rồi liếc sang tên đồng sự Akanishi, “Làm gì mà ỉu xiu như con của lột thế?”

“Nếu cậu bị leader của mình hù cho một phen, thì cậu cũng bị lột như con của này!!!” Akanishi bĩu môi. “Tên đó nói ba năm rồi chưa từng đặt chân đến bãi tập bắn... lạy Chúa, hôm qua cậu ta còn nổ súng với nghi phạm... mà tôi đứng cách tên kia chưa tới nửa thước...”

“... Chúc mừng cậu còn sống.” Kamenashi chép miệng, rồi đưa ra một hộp to, “Đừng nói là anh hai Kazuya đây không thương cậu, ăn đi cho nóng, tôi làm đấy.”

“Hừ!!! Để tôi ăn xong rồi sẽ giải quyết cậu!!!” Akanishi trừng mắt, tay giựt lấy cái hộp nọ.

“Sếp...” Kusano chột lên tiếng.

“A? Sao thế? Kusa-chan cũng chưa ăn sáng sao?” Kamenashi mỉm cười ôn nhu, ánh mắt vô cùng dịu dàng, “thể điểm tâm kia để cậu ăn. Akanishi Jin, trả lại đây.”

“Muốn chết à?? Cẩn thận không tôi phân thây thằng em nhỏ của cậu!!!” Akanishi đá một phát vào hông Kamenashi.

“Tôi với cậu xuống căn tin đi!” Kamenashi xoa đầu Kusano, cười nói.

“Sếp... em... vẫn chưa đủ năng lực để hợp tác với sếp Kamenashi... không có được lợi hại của sếp Akanishi...” Kusano cúi thấp đầu, ngưỡng ngừng lên tiếng, thanh âm có chút nghẹn ngào.

“Chỉ số thông minh của cậu dư sức hợp tác với con rùa này!” Akanishi nhếch mép.

“Lo mà chăm cái bụng của anh đi!!!!” Kamenashi hung hăng đánh vào vai Akanishi.

“Thế nên em muốn tiếp tục rèn mình hơn, tham gia các khóa huấn luyện đào tạo, chân chính trở thành người bảo vệ sếp Kamenashi! Em vừa mới nộp đơn xin qua Hoa Kỳ tập luyện. Tuy rằng nói ra thì có vẻ không hay... toàn nhờ vả quyền lực của bố, nhưng em quyết tâm học hành!!!”

“Hả???? Kusa-chan chưa gì đã muốn đi rồi sao???? T_____T vất vả lắm mới có được một đàn em mà...”

“Vâng. Em muốn lấy sếp Akanishi làm mục tiêu... đến khi có thể đánh bại được sếp ấy, em sẽ trở về, rồi cướp lại sếp Kamenashi!!!” Kusano nắm chặt hai tay, ánh mắt tràn ngập quyết tâm, “Em đi nộp đơn đây!”

...

“Thằng nhóc nói cái gì mà sao tôi nghe thấy kỳ kỳ?” Đợi đến khi bóng Kusano đã khuất, Akanishi mới chậm rãi lên tiếng, hai mắt nhắm lại.

“?? Tôi cũng thế...” Kamenashi gật gù.

“Cậu... thằng nhóc... bắt đầu sùng bái cậu từ khi nào thế?”

“Thực ra thì... tôi quên rồi.” orz.

“=____= không phải thằng ranh con kia... yêu thầm cậu chứ?”

“Anh đi chết đi!!!!”

xOx

Ueda trừng mắt nhìn tờ giấy trước mặt, phiếu báo danh Cuộc Khảo Sát Năng Lực Chiến Đấu của Cảnh Sát.

“Đầu To... tôi có thể từ chối tham gia không?”

“Vốn là có thể... nhưng vì cậu vừa xưng hô thế kia với tôi, làm tôi rất không vui lòng, nên tóm lại là KHÔNG THỂ!” Takizawa điềm nhiên khoanh tay trước ngực.

“Nhưng... sếp không sợ tôi bắn chết mấy đứa nhỏ à?”

“Không sao. Mọi người đều có bảo hiểm sẵn trong người.”

“... Ba năm rồi tôi không mở súng đó sếp...”

“Đó là do cậu. Ai bảo lười biếng làm gì?”

“Chẳng phải do sếp phân công Akanishi Jin đến tổ tôi sao??? Cả Kamenashi Kazuya nữa!!!”

“Thời hạn một tuần, lo mà luyện bắn súng cho tốt đi. A, còn nữa, nghe bảo có thi chạy việt dã nha.”

“Sếp cho tôi một súng ngay tim, giết quách luôn còn hơn.”

8. Quyển 1 - Chương 8

“Làm cách nào để một tổ trưởng tầng 24 không phải tham gia cuộc khảo sát năng lực chiến đấu?” Ueda sầm soi cốc nước chanh trước mặt.

“Bỏ mình, hi sinh vì nhiệm vụ.” Kamenashi điềm nhiên.

“Kết hôn, nghỉ tuần trăng mật.” Akanishi thanh thoi.

“Thế anh các cậu ngay lập tức kết hôn với Maru, sau đó trong tuần trăng mật có biến cố xảy ra, anh bỏ mình hi sinh vì nhiệm vụ?” Mắt Ueda vẫn dán chặt ở cốc nước.

“Sếp vì muốn trốn cuộc khảo sát kia mà cả chết cũng dám làm?” Akanishi nhướn mày.

“Nghe bảo...” Kamenashi cười nói, “nghe bảo Đầu To không có tính người. Quả nhiên là vậy, sếp ấy nhất quyết bức tổ trưởng mình vào đường cùng nha.”

“Hôm nay sếp đi làm làm gì? Sao không ở nhà tự đánh gãy tay mình đi? Có lẽ trốn được đó.” Akanishi nhếch mép, hých khuỷu tay vào hông Ueda.

“... Ý hay!”

“Hay cái gì mà hay!!! Sếp bị bại não à? Chẳng phải còn tới một tuần sao? Chỉ cần chăm chỉ tập luyện, chuyện đạt tiêu chuẩn có khó khăn gì?” Kamenashi chống tay lên bàn. “Năm đó lần đầu tiên em tham gia khảo sát, cả súng còn chưa từng cầm qua cơ mà!!! Thế nhưng chẳng phải vẫn đạt tiêu chuẩn sao? Xét về mấy chuyện huấn luyện này, Akanishi Jin tuy không khác gì hung thần, nhưng cũng có thể xem là thiên tài nha.”

“A...” Ueda đưa tay xoa đầu thằng em út của mình. “Nhớ rồi... suốt một tuần sau khi thi đỗ, mỗi lần nhìn thấy Akanishi, em chẳng phải hai mắt ngấn lệ, cơ hồ muốn khóc ré lên à?”

“Thằng nhóc đấy không chỉ muốn khóc ré lên...” Akanishi bật cười khanh khách, rồi mở tập hồ sơ trước mặt, “nó còn nói với tôi... ‘hic hic chết cũng không muốn gặp lại sếp Akanishi!!!’ ”

“Anh câm miệng cho tôi!”

“Anh các cậu không cần sự giúp đỡ của hung thần Akanishi Jin nha. Với chuyện này, Akanishi biến thái lắm, yếu đuối như anh đây chịu không nổi đâu.” Ueda lắc đầu xua tay.

“Tùy sếp thôi!” Akanishi bĩu môi.

xOx

Khu tập bắn.

“Sếp à, tôi bắn hết 10 phát rồi đây, sếp cả nửa viên cũng chưa bắn ra nữa.” Akanishi liếc mắt nhìn Ueda.

Ueda chĩa súng vào tấm bia cách đây ba mươi mét, gương mặt vô cùng nghiêm túc, “Tôi đang tập trung tinh lực.”

Akanishi lắc đầu thở dài, rồi nhanh tay đổi hộp đạn.

Đột nhiên, Ueda bắn ra một phát súng, cái móc treo văng bật ra, cả tấm bia liền rơi xuống đất.

“... O_____O” Akanishi trợn trừng hai mắt, “lần trước không chết đúng là ông trời còn thương tôi a a a a a a~~”

“Hừ!” Ueda hừ lạnh một tiếng.

“Leader, sếp đi hưởng tuần trăng mật đi!!! Hay xin nghỉ sanh cũng được!!! Chẳng phải sếp là 0 sao?”

“Tôi quyết định từ lúc này trở đi, nhất định phải đạt được tiêu chuẩn cuộc khảo sát đặt ra!!!!” Ueda liếc mắt nhìn thẳng nhóc đang tru tréo bên cạnh mình.

“... Hay sếp dùng mỹ nam kế với ban giám khảo đi.” Akanishi đập tay.

“Giám khảo là nữ à?”

“=____= leader, sếp đừng đột nhiên trở thành đàn ông bình thường như thế khiến đàn em tôi đây sợ lắm!!!!” Akanishi đưa tay xoa đầu, vô lực lên tiếng.

xOx

“Nhóm thứ hai.” Takizawa cau mày nhìn danh sách trong tay, trên ngực đeo lồ lộ tấm bảng đề hai chữ to tướng “Giám Khảo”.

Các thí sinh ngay ngắn đứng vào vị trí của mình. Takizawa đảo mắt một lượt rồi lại cúi nhìn bảng danh sách.

“Ueda Tatsuya của tầng 24 tổ B đâu? Mau vào vị trí của cậu đi.” Takizawa chỉ tay vào một chỗ trống.

Một người vội vàng chạy lại, ngoan ngoãn đứng vào chỗ nọ.

Takizawa thờ ơ nghiêng đầu nhìn, rồi lập tức trợn trừng hai mắt. Thiếu chút nữa miệng đã phun ra bao lời mắng chửi thô tục nhất.

Akanishi đưa ngón tay lên miệng, suýt suýt mấy cái, ánh mắt tròn xoe như con cún nhỏ đang cầu tình.

“Tổ trưởng các cậu gan thật, dám cho cậu đến thi thế!!!” Takizawa hạ giọng thì thầm với Akanishi.

“T__T Em bị ép buộc, bắt đắ dĩ thôi sếp, tội em nhỏ ngây thơ vô tội lắm...”

“Tôi đi tố giác con quỷ ranh đây!” Takizawa hùng hổ tiến về trước.

“A!!! Đội trưởng, sếp không tuyệt tình vậy chứ!!! Người nhà với nhau cả mà!!!” Akanishi vội vội vàng vàng nín lại, nhỏ giọng năn nỉ.

“... Cậu đừng có thi đố xuất sắc quá nghe chưa? Không thôi làm giám khảo như tôi cảm giác tội lỗi với chức nghiệp đạo đức của mình!!!” Takizawa chép miệng, đưa tay vỗ đầu Akanishi.

“Mà sao sếp làm giám khảo thế?”

“Chuyện này đi hỏi đội phó của các cậu, đừng hỏi tôi.” Takizawa buồn bực chép miệng.

xOx

“Đây là đâu thế?” Kamenashi đảo mắt một lượt quanh tòa nhà đổ nát.

“Hiện trường án mạng ba năm trước.” Ueda đeo găng tay vào, điềm nhiên trả lời.

“Ba năm trước?” Kamenashi cũng lấy găng tay đeo vào.

“A! Đến rồi à?” Ueda bất chợt cúi chào người đang đứng bên trong tòa nhà.

Kamenashi cũng bắt chước động tác của anh, tổ trưởng Ueda mà còn cúi chào... nhất định đây là nhân vật dữ dội lắm nha!

“Ừ, nhiệm vụ bí mật.” Người nọ bước tới về phía hai người bọn họ, miệng mỉm cười, rồi tự giới thiệu, “Tôi là chuyên gia vết tích, Murakami Shingo.”

“Chuyên gia vết tích có thể làm gì với một vụ án đã xảy ra ba năm trước đây?” Kamenashi nghiêng đầu, ra chiều khó hiểu.

“Cậu ta chuyên nghiên cứu những vết đạn.” Ueda điềm nhiên trả lời, rồi rảo bước về trước.

xOx

“Ai thì chạy việt dã giùm Ueda Tatsuya?” Giờ ăn trưa, Takizawa nhướn mày hỏi Akanishi, rồi xúc một thìa cơm bỏ vào miệng.

“... Tôi.”

“... -____- cậu tính giảm béo à?”

“T____T đội trưởng, tôi muốn đổi tổ!!! Chính ra không thấy thương gì cả, nhưng nghe sếp nói xong, tôi thật thương cho số phận quá mức bi đát của mình.”

“...” Takizawa nuốt vội miếng cơm, rồi vội vàng đứng phắt dậy bỏ đi.

“...”

xOx

“Kazuya, giúp tôi chằng sợi dây này qua bên kia.” Murakami đưa tay chỉ dẫn, rồi quay đầu nói với Ueda, “Thằng nhóc con này thông minh đấy chứ.”

Ueda ngồi trên bậc thang bên cạnh Murakami, tay cầm lon bia uống ừng ực, “Nếu không, sao có thể làm thuộc hạ của tôi?”

Kamenashi nhanh nhẹn chằng dây. Xong xuôi, cậu ngồi phụp xuống, bắt đầu nghiên cứu các vết đạn.

“Tatsuya.”

“Chuyện gì?”

“Nếu thằng nhóc trả lời đúng ba câu hỏi của tôi thì đem nó cho tổ tôi đi. Bọn tôi đang cần người lắm.”

“Được!” Ueda gật đầu, rồi uống thêm một ngụm bia.

Hai người đập tay giao kèo với nhau. Sau đó Murakami bước tới bên cạnh Kamenashi. Ueda cầm lên tập hồ sơ bên cạnh mình, rồi đi theo sau.

“Thế nào? Có thể nhận định nổ mấy phát súng không?” Murakami hất cằm hỏi.

“Tổng cộng là hai người, mở ba phát.”

“Khẩu cung là...” Ueda lật mở tập hồ sơ, “Yamashita Tomohisa đứng ở phía này nổ hai phát súng với nạn nhân thứ nhất.”

Kamenashi nghiêng đầu nhìn Ueda, rồi tiếp tục, “Hai viên trong đó do một người bắn ra. Một phát vào ngay ót nạn nhân, mất phát bắn trật vào tường.”

“Phát thứ nhất trật, phát thứ hai vào giữa ót.” Ueda hắng giọng đọc khẩu cung trong tay.

“Không sai biệt lắm.” Kamenashi nhún vai.

“Mục tiêu của người thứ hai thì sao?”

“Bắn chết nạn nhân thứ hai. Ngay giữa ót. Phong cách khá giống với... Akanishi Jin...”

“Thế...” Murakami tiếp tục hỏi.

“Cậu thấy tôi đẹp trai hay sếp Murakami đẹp trai?”

“Sếp Murakami.” Kamenashi không chần chừ mà trả lời.

“Tatsuya, đừng phá! Kazuya, theo cậu, tình hình lúc đó là thế nào?” Murakami trừng mắt với Ueda rồi quay trở lại hỏi Kamenashi.

“Tình cảnh lúc ấy... có thể nói là... Sếp Murakami, sếp đứng ở chỗ này, Tatsuya làm nạn nhân thứ nhất.” Kamenashi đưa tay chỉ nhanh vào hai vị trí gần đó.

Hai vị sếp lớn gật gù nề phục.

“Xem như tôi là Yamashita, tôi đứng ở chỗ này...” Kamenashi thụt lùi vài bước, tới sát bên cây cột lớn, “tôi nổ phát súng đầu tiên, nhắm vào ót của Tatsuya, nhưng Tatsuya né được. Sau đó, tôi mở phát thứ hai. Còn sếp Murakami do một người từ bên ngoài nổ súng bắn chết, cũng ngay ót.”

“A... cậu muốn nổ súng bắn chết tôi thế sao?” Ueda cong môi, rầu rĩ lên tiếng.

“Xem ra khẩu cung của Akanishi Jin không sai.” Murakami thở dài lắc đầu.

“...” Kamenashi sững sốt, trợn trừng hai mắt. “Các người rốt cuộc đang điều tra cái gì?”

Murakami cùng Ueda liếc mắt nhìn nhau.

xOx

“Phần của cậu này.” Murakami đưa một hộp cơm cho Kamenashi.

“Cám ơn.” Kamenashi thấp giọng. “Tôi muốn biết chuyện gì đã xảy ra? Sao các sếp phải điều tra vụ án ba năm trước? Khẩu cung của Jin có vấn đề gì sao?”

“Cám ơn sếp Murakami chuyên gia vết tích giải thích cho thằng em của tôi nha.” Ueda hai mắt sáng rõ nhìn hộp cơm của mình. “Tôi ăn đây.”

Murakami trừng mắt, ném cho Ueda một cái liếc rồi trầm giọng, “sự tình là thế này, Yamashita Tomohisa ba năm trước trong lúc làm nhiệm vụ, đột nhiên giết chết đồng sự của mình. Cố ý mưu sát, cậu ta bắn hai phát vào Suzuki Kou, phát thứ nhất Suzuki né được, phát thứ hai ghim vào giữa ót. Lúc ấy, cả hai người đang cùng nhau truy đuổi nghi phạm của một vụ án mạng khác. Đến khi bọn tôi đuổi tới địa điểm trú ẩn của kẻ tình nghi thì đã không thấy hai người đó đâu, Akanishi là người đến đây đầu tiên. Theo như khẩu cung của Akanishi, khi cậu ta đuổi tới chỗ này, ba người kia đang đứng xếp thành hình tam giác, nghi phạm chìa súng vào Yamashita, Yamashita chìa súng vào Suzuki, Suzuki không hề nâng súng. Sau đó, Yamashita nổ súng với Suzuki, Akanishi theo bản năng nổ súng vào nghi phạm. Cậu ta một phát bắn chết nghi phạm trong lúc không hề phòng bị. Tiếp theo sau Yamashita nổ phát thứ hai giết chết Suzuki.”

“Khẩu cung khá giống với những gì chúng ta đã nhận định.” Kamenashi hít mạnh một hơi.

“Chính là... vấn đề là...”

“Yamashita Tomohisa căn bản không có động cơ hạ thủ với Suzuki, mà cậu ta cũng chưa từng thừa nhận chính mình bắn chết Suzuki.”

“Nên các người nghi ngờ Jin????” Kamenashi quát lớn tiếng, rồi đứng phắt dậy, hai mắt trợn trừng.

“Bọn tôi chỉ muốn đến đây kiểm tra một chút, không có ý hoài nghi ai hết.” Ueda quắc mắt nhìn Kamenashi. “Ngồi xuống!!!”

Kamenashi cong môi xị mặt, lẳng lặng ngồi xuống.

“Chính là chuyện xảy ra rất kỳ quái và bất ngờ.” Murakami tiếp tục. “Phía thượng cấp liên tục hỏi thúc bọn tôi phải kết án, nhưng... ai nấy trong bọn tôi luôn muốn lật lại vụ án này vì Tomohisa. Dù gì cũng từng là một đồng sự rất thân thiết của bọn tôi. Huống hồ... Suzuki là người bạn rất tốt với mọi người. Chuyện này không phải chúng tôi thiên vị, mọi người chỉ muốn tìm đến chân tướng của sự việc. Tomohisa không thừa nhận mình giết người, nhưng từ chối khai ra bất cứ điều gì khác.”

“Vì sao vụ án lại bị ngăn chặn không cho tiếp tục điều tra?” Kamenashi cau mày.

“Bởi vì bố của Suzuki Kou là cấp trên của bọn tôi, ông ta lúc ấy luôn nhận định Yamashita chính là hung thủ.” Ueda trả lời, ánh mắt có chút xa xăm nhìn vào khoảng không trước mặt. “Chính vì thế, vụ án này của Yamashita không có cả một luật sự biện hộ, cứ vậy mà chìm xuống. Các vị cấp cao muốn thế nào, thì đều có được thế ấy.”

“Jin không nói dối. Sếp là chuyên gia vết tích, chẳng phải sếp đã điều tra kỹ càng rồi sao?” Kamenashi ngồi thẳng người, ánh mắt nghiêm túc hướng Murakami.

“Sáng hôm vụ án xảy ra, tôi còn ngồi ăn cùng một bàn rất vui vẻ với Tomohisa và Kou. Chỉ hơn một tiếng sau, lại nghe được tin tên thì bỏ mạng, tên thành kẻ sát nhân, cậu nghĩ tôi nghiêm nhiên để yên vụ này được sao?” Murakami nhướn mày. “Tôi chỉ muốn tìm ra chân tướng của sự việc.”

“Chân tướng chính là Yamashita Tomohisa đã nổ súng bắn chết Suzuki Kou, cái các người muốn tìm chẳng qua chỉ là động cơ của anh ta mà thôi!!!!” Kamenashi lớn tiếng, rồi hung hăng đứng phắt dậy, ngang nhiên bỏ đi.

“A! Đừng để ý thằng nhóc đấy, ngày mai sẽ trở lại bình thường thôi.” Ueda vỗ vai Murakami.

“Phải rồi, cậu mới nói đem thằng nhóc cho tôi nha!”

“Tôi nói hồi nào?”

“Mới khi nãy!!!! Đừng có lật lọng với tôi đấy!”

“A, ba câu hỏi chứ gì? Cậu hỏi ba câu rồi sao?” Ueda ngược nhìn trần nhà.

“Thứ nhất, tôi hỏi nó mấy phát súng được bắn ra, nó nói ba, chính xác. Thứ hai, tôi hỏi mục tiêu của người thứ hai, nó nói bắn vào nạn nhân thứ hai, 10 điểm. Thứ ba...”

“Tôi đẹp trai hay cậu đẹp trai.” Ueda nhếch mép chen vào.

“=____=”

“Nó nói cậu đẹp nên nó sai.”

“=____=”

“Thế nên nó vẫn là thuộc hạ của tôi. Cảm ơn.”

“=____=”

“A~ chuyên gia vết tích, sao ngài im ắng thế?”

“Tôi muốn giết cậu!!!!!!!!!!”

“Dựa theo số lượng sôcôla mỗi năm tôi với cậu nhận được, của tôi nhiều hơn nên đương nhiên là tôi đẹp trai hơn cậu.”

“T____T tôi đã sớm nói không nên hợp tác với cái tên ranh ma như cậu...”

“A, tính tiền đi nha. Cảm ơn. Tôi không mang theo tiền.”

xOx

“Sếp,” Akanishi ngồi phịch vào xe Takizawa. “Một chết đi được, sếp chở tôi về thẳng nhà đi.”

“Hừ!!” Takizawa quắc mắt rồi nổ máy xe.

“Kỳ thật tôi vẫn muốn hỏi sếp... Năm đó tôi ra tòa làm nhân chứng, chỉ điểm tổ trưởng của mình... Yamashita thân thuộc với mọi người như thế, sếp đương nhiên thương cậu ta... Vì sao vẫn tiếp nhận tôi ở lại tầng 24 làm việc?”

“...” Takizawa bẻ ngoặt tay lái.

“...” Akanishi im lặng thật lâu, hướng mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Bởi vì cậu không làm sai.” Takizawa đột nhiên lên tiếng. “Cậu chỉ làm những gì cậu nên làm. Chính vì thế, cậu đã đứng ra làm chứng. Chuyện này từ đầu chí cuối, cậu không làm sai... hơn nữa còn rất có dũng khí.”

“... khó có được một câu nghe lọt tai như thế từ sếp...”

“Tôi xếp cậu cùng Tatsuya vào một tổ chính là vì lúc đó, chỉ một mình tên đó tin tưởng cậu nói thật.” Takizawa thấp giọng.

“...”

“Ueda vì cậu mà đánh nhau cả với tổ trưởng của mình... tổ trưởng năm đó...”

“Hả? Không phải chứ? Sao tôi luôn cảm giác cậu ấy coi tôi như cái gai trong mắt thế?”

“Jin, nếu Tatsuya không thích cậu, cậu nghĩ tên đó chịu bỏ bao công sức mà nhìn tới cậu à?” Takizawa phì cười.

“Bộ Ueda không thích Kamenashi Kazuya vậy sao?” Akanishi phủ định lại lời suy luận của Takizawa.

“A, cậu đừng so mình với người không cùng cấp bậc với mình thế chứ.”

“T___T Đầu To, sao sếp với vợ sếp miệng lưỡi ẩn giấu toàn nọc độc thế...”

KẾT!!!!!!!!!!

Xe đột nhiên phanh lại.

“Cậu mới bảo tôi là gì?” Takizawa liếc mắt, ánh mắt phùng phịch nhìn Akanishi.

“... >_____<” cứ=“” mạng=“” a!!!!=“” tôi=“” đang=“” ở=“” trên=“” xe=“” của=“” đầu=“”>

“U E D A T A T S U Y A!!!!!!!!!!!!!!!!!!” Takizawa nghiêng răng.

“Sếp... muốn trả thù hay rửa hận gì em cũng không quản, nhưng sếp ngàn vạn lần đừng nhắc tới tên em nha...”

“Hừ. Xuống xe.”

“T___T... đầu... ai... sếp, chỗ này là ngoại thành á...”

“Cậu còn bảo tôi một tiếng Đầu To là coi như cậu chuẩn bị đến Hokkaido điều khiển giao thông đi!!!!”

“Em mà gọi sếp một tiếng đầu to nữa, sếp cứ việc đem em đi hỏa thiêu...”

xOx

“Về rồi đây.” Akanishi ném chiếc khóa lên bàn, rồi ngồi phịch lên ghế sofa. “Kamenashi Kazuya, hôm nay cậu mà không nấu cơm cho tôi, tôi sẽ quăng hết hành lý đồ đạc của cậu ra ngoài đường!!!!”

“A!! Ăn cơm!” Kamenashi thò đầu từ nhà bếp, vui vẻ nói.

“O___O thằng ranh con hôm nay nghe lời thế?” Akanishi nhú mày, chống tay ngồi bật dậy, rồi bước vào nhà bếp.

Kamenashi mặc chiếc tạp dề màu hồng phấn, mái tóc được cột lên rất đáng yêu, miệng ngậm chiếc thìa. Nghe thấy tiếng bước chân, hắn quay đầu, mỉm cười dịu dàng, “Anh muốn tắm trước hay ăn trước?”

“... Cậu tính lấy chồng à?”

“Hả?”

“Nhìn cách ăn mặc kia, cái tạp dề hồng lè!!! Còn mái tóc nữa!!!”

“Anh muốn chết hả??” Kamenashi co chân cởi bỏ chiếc dép lê, rồi hung hăng ném về phía Akanishi.

Akanishi nhanh nhẹn rút cổ, liền né được.

“Từ nay về sau, mỗi ngày tôi sẽ nấu cơm cho anh.”

“Chẳng phải bây giờ mỗi ngày đều nấu sao?”

“Sẽ không bỏ sót bữa nào!” Kamenashi vội vàng giải thích.

“...” Akanishi.

“Hê hê, hạnh phúc đến ngay người rồi chứ gì?”

“Bộ cậu nợ tiền bọn cho vay nặng lãi rồi đâm túng quẫn à? Tính mượn tôi chút đỉnh chứ gì?”

“Anh đi chết đi!!! Tôi chỉ muốn mỗi ngày dành ra chút ít thời gian đi làm chuyện của mình.”

“Hả?”

“Mỗi ngày cho tôi khoảng 2 tiếng trống. Những lúc còn lại sẽ nấu cơm cho anh ăn.”

“Cậu tính làm gì?”

“Anh không cần biết.”

“Tôi đi tắm đây.” Akanishi xoay người bỏ đi, ý tứ đồng ý lời giao kèo kia.

...

Kamenashi quay lại với nồi canh của mình, ánh mắt tràn ngập quyết tâm.

Tôi muốn điều tra vụ án của Yamashita Tomohisa và Suzuki Kou.

Tôi muốn tìm ra động cơ vì sao Yamashita Tomohisa giết Suzuki Kou.

Jin, anh tuyệt đối không nói dối.

Tôi nhất định tìm ra được động cơ, để không ai còn lý do gì nghi ngờ anh.

9. Quyển 1 - Chương 9

Kamenashi đưa ra tờ giấy chứng nhận cho nhân viên bảo vệ ở ngoài.

“Đồng sự của cậu đâu?” Kazama đặt một tập hồ sơ vào tay cậu.

“Đang nghỉ ạ.” Kamenashi ngoan ngoãn đón nhận lấy văn kiện kia.

“Tôi còn tưởng hai cậu dính chặt như hình với bóng chứ.” Kazama lắc đầu cười.

“Vì anh ta thấy em đủ lông đủ cánh, có khả năng thay thế được rồi.” Kamenashi bắt đầu lật mở tập hồ sơ.

“OK. Vụ án kinh tế. Nhiệm vụ của cậu đơn giản chỉ là kiểm toán thôi. Tôi không nhờ tới Akanishi Jin vì cái đầu ngốc như tên này biết gì kiểm toán... Kinh nghiệm xương máu sau một lần được nó giúp. 24 giờ sau báo cáo lại cho tôi.” Kazama vỗ vai Kamenashi, rồi xoay người bỏ đi.

Kamenashi tiếp tục ngoan ngoãn gật đầu.

...

“Cậu nghĩ một mình Kamenashi Kazuya dọn dẹp được đồng sổ sách cao như núi đấy à?”

“Sếp yên tâm. Gì chứ cái chuyện này không ai giải bằng con rùa đó đâu.” Akanishi xoay người, mở tủ lạnh, lấy ra phần cơm trưa mà Kamenashi đã chuẩn bị từ sáng, rồi bỏ vào chiếc lò vi sóng.

“Chuyện này là chuyện gì?”

“Những chuyện tầm phào không cần kỹ năng.” Akanishi điềm nhiên. “Lại cơm chiên à >____<”

“Dù gì cũng nên đi giúp thằng nhỏ. Mà sao tự nhiên nó nghe lời cậu thế?”

“Leader, bộ sếp không nhận ra sao? Ranh con ấy nói thẳng ra là sùng bái tôi nha.” Akanishi nhếch mép, mày hơi nhíu lại, “nó lúc nào mà chẳng nghe lời, luôn nhẫn nhục chịu đựng với Akanishi Jin tôi đây a, ha ha ha!”

“... Tôi thì thấy người chịu nhục ở đây là cậu thì có. Thằng nhóc không ngang nhiên mà nghe lời cậu như thế đâu. Thôi, cúp máy đây.”

“Vâng, chào sếp.” Akanishi đóng lại chiếc di động.

Chuông cửa chợt vang lên.

Akanishi nhíu mày, bỏ xuống tờ cơm chiên đang thơm lừng, rồi chạy đi mở cửa.

Ikuta Toma đang đứng ở ngoài.

“Ồ, bạn trai của cậu không có ở nhà.” Akanishi không chần chừ gì mà xua tay.

“Tôi tìm cậu.” Ikuta thấp giọng, sắc mặt vô cùng nghiêm túc.

...

Akanishi đặt một cốc cà phê trước mặt Ikuta, rồi ngồi xuống bên cạnh, ánh mắt tò mò nhìn đối phương, “tìm tôi có gì sao?”

“Thật tình mà nói, hiện tại, ngoài công việc ở sở cảnh sát, tôi còn có một đề án nghiên cứu của riêng mình.” Ikuta chợt dừng lại. Hắn đưa tay nâng lên cốc cà phê, uống một ngụm, rồi tiếp tục, “Đề án chú trọng nghiên cứu tâm lý của các phạm nhân trước đây là cảnh sát. Cấp trên chỉ điểm cho tôi một vụ, người này cậu cũng quen...”

“Nếu là chuyện của Yamashita Tomohisa thì thực xin lỗi, tôi không thể giúp được gì.” Akanishi lập tức đánh gãy lời Ikuta.

“Tôi chỉ muốn biết những gì có thể giúp cho đề án nghiên cứu của mình.” Ikuta đan hai tay vào nhau rồi chống cằm, thanh âm cao hơn, “thí dụ như, ngày hôm đó, cậu rốt cuộc đã chứng kiến những gì?”

“Những gì tôi biết và tận mắt chứng kiến đều đã được ghi đầy đủ trong bản khẩu cung. Huồng hồ, vụ án này đã kết thúc ba năm trước, tôi còn lợi ích gì với cuộc nghiên cứu này của cậu?” Akanishi tròng mắt, bộ dáng tựa hồ không giữ được kiên nhẫn, “tôi không biết động cơ của Yamashita. Cậu muốn biết vì sao hắn ta lại hành động như thế thì nên hỏi người đó. Chẳng phải Yamashita là một vụ đặc biệt của cậu sao, chí ít cậu nên tra hỏi bệnh nhân của mình trước, rồi hãy tìm tới tôi chứ?”

“Tôi...”

“Tôi biết cậu muốn làm gì, giúp Yamashita Tomohisa lật lại vụ án, chẳng phải sao? Ai cũng vậy, tất cả mọi người quen biết Yamashita đều nói cậu ta không thể là hung thủ giết người, mà cả chính hung thủ cũng luôn miệng nói mình không hề giết người.”

“Sếp Akanishi, sếp nên bình tĩnh lại chút...”

“Bác sĩ Ikuta, người là cậu ta giết. Sau khi gây án, thần tình hung thủ rất ổn định, vô cùng tỉnh táo. Tôi sợ dĩ chi ra tòa làm chứng vì chính Yamashita đã giết người. Chấm hết.

Ikuta nhún vai, “Cậu đã nói thế, thì tôi không nói gì hơn. Tôi về trước đây.”

“Cậu...” Akanishi ngắc đầu, cơ hồ muốn nói điều gì. “Đừng... Quên đi, không có gì.”

Ikuta nghiêng đầu nhìn cậu, chợt mỉm cười thân thiện, “cậu nên cẩn thận chút.”

xOx

“Đây là bên phòng thí nghiệm bọn tôi nuôi, nhìn cực kỳ giống chuột trong nhà ” Tanaka hồ hởi vuốt ve con chuột thân đen bóng trong lòng bàn tay, gương mặt vô cùng đắc ý. “Mà cậu định làm gì thế?”

“Điều tra hiện trường.” Kamenashi đỡ lấy con chuột, nâng lên ngắm soi. “Cảm ơn cậu nha, Koki.”

“Tầng 24 các cậu kỳ quái thật, dùng mọi cách để phá án à?”

“Hà hà.” Kamenashi xoa cái đầu trọc của Tanaka rồi nói, “tôi nào rảnh thì mời cậu ăn cơm.”

Chào tạm biệt Tanaka, Kamenashi mang theo lồng chuột, lái xe thẳng tới khu biệt thự A.

Suzuki Kou. Bố là Suzuki Seichi, vừa được thăng chức phó giám đốc cục cảnh sát. Suốt hơn mười năm nay gia đình luôn cư ngụ tại khu biệt thự xa xỉ này.

Kamenashi thuần thục khóa giải hệ thống báo động, rồi lên mình vào bên trong nhà, nhanh tay mở chiếc lồng sắt.

Một lúc lâu sau, theo đúng dự định của cậu, tiếng thét chói tai vang ầm lên, náo động cả ngôi nhà.

Kamenashi khoái chí bụm miệng cười đến run cả hai bờ vai. Sau đó, cậu búng tay một cái, rồi nhanh nhẹn trèo trở ra ngoài.

xOx

Yamashita ôn nhu nhìn Ikuta, miệng cười tươi tắn, “Anh tìm cho tôi thêm sách được không? Cuốn lần trước tôi đọc sắp xong rồi. Bên trong có cả thẻ kẹp sách, cảm ơn anh đã thật chu đáo với tôi.”

“Tomohisa, kỳ thật tôi luôn cho cậu là bạn của mình.” Ikuta nhẹ nhàng đặt cây viết xuống.

“Tôi cũng xem anh là bạn mình, nhưng... tôi không muốn liên lụy anh vào những chuyện đã và đang xảy ra với tôi... Mọi chứng cứ đều bất lợi với tôi...”

“Nhưng cơ bản cậu không có động cơ giết người phải không?”

“Vòng vây tư pháp sao có thể tin vào một cái động cơ mà để tôi thoát tội? Định tội cũng vậy, lật lại án cũng thế.” Yamashita lắc đầu, nhếch mép cười trừ với người ngồi trước mặt. “Nhưng tôi rất vui. Anh tin tưởng tôi không giết người, lại muốn vì tôi mà mở lại án này. Tôi...”

“Sao thế?”

“Tôi có cái này muốn tặng cho anh. Tôi đã đưa cho người gác ngục, lúc nào đi ra, anh nhớ đến đó lấy.”

“Là vật gì thế?” Ikuta nhõn miệng cười.

“A... không là gì thú vị cả, đừng mong đợi như thế... tôi sẽ cảm giác tội lỗi đấy...” Yamashita phì cười vui vẻ.

Có tiến bộ...

Từ khi bắt đầu tiếp xúc với Yamashita, cậu chưa từng thấy qua đối phương nở một nụ cười thật vui vẻ và chân thật. Ikuta miên man nhìn người trước mặt.

Nếu cậu ấy có thể ra ngoài... có lẽ nụ cười kia sẽ còn đáng yêu hơn bội phần... chẳng phải sao?

...

Yamashita tặng hẳn một sợi dây chuyền bạch kim, mặt dây hình vị thiên thần được điêu khắc rất tỉ mỉ cùng sắc sảo. Thế nhưng chưa từng một lần Ikuta nhìn thấy Yamashita đeo sợi dây này...

xOx

“Xin chào, tôi ở bên dịch vụ diệt chuột Fujiki.” Kamenashi giơ thẻ công tác trước mặt bà Suzuki. “Trong lúc tôi làm việc, mọi người có thể tránh đi một lát được không? Thuốc chuột khó gửi lắm.”

Bà Suzuki gạt đầu lia lịa, tựa hồ bà không còn muốn gì hơn thế.

...

Trước hết là phòng riêng của Suzuki Kou.

Dù người đã chết ba năm nay, nhưng liếc mắt một lượt quanh phòng, Kamenashi có thể nhận ra người trong nhà vẫn còn để ý và quan tâm đến nạn nhân rất nhiều. Căn phòng được quét tước sạch sẽ, có cảm giác như chủ nhân của nó chỉ tạm thời vắng mặt.

Kamenashi mang bao tay vào, rồi nhanh nhẹn kiểm soát khắp phòng.

Dụng cụ tập thể hình, tạp chí kinh tế, bóng đá... một cuộc sống lành mạnh mà không thể lành mạnh hơn... không hổ là con trai nhà có tiền. Lành mạnh... Kamenashi nhú mày, cảm giác có chút kỳ lạ ở đây.

Trên kệ sách, một hàng những khung ảnh được sắp xếp sát vào nhau theo trình tự thời gian từ tấm bé đến lúc nạn nhân 25 tuổi...

Khoan!

25 tuổi...

Một người đàn ông bình thường...

Vì sao lại không có những tờ báo khiêu dâm giống trong phòng tên Akanishi Jin kia?

A không nha, tên Akanishi Jin có phải là người bình thường đâu. Nhất định là vậy!

Nạn nhân bộ dáng rất khôi ngô tuấn tú, vì sao lại không có bạn gái? Còn những hình ảnh trên kệ sách...

Trừ bỏ mẹ ra, căn bản không hề có bóng dáng một người phụ nữ nào khác.

Trong đầu Kamenashi lập tức hiện lên bốn chữ “Đồng Tính Luyến Ái”.

Như ngộ ra điều gì, Kamenashi vội vàng mở quyển album được xếp gọn ở một góc trên kệ sách. Số lượng hình của nạn nhân và Yamashita Tomohisa chụp chung với nhau từ những năm nạn nhân 20 tuổi chiếm hơn nửa.

Kamenashi trả album trở về vị trí cũ, rồi tiến đến bên chiếc bàn làm việc, mở ra ngăn kéo đầu tiên. Bên trong là một chiếc hộp đựng sợi dây chuyền bạch kim, mặt dây hình vị thiên thần, đường nét rất tinh xảo.

Bên dưới chiếc hộp, cậu phát hiện có thẻ hội viên của quán gay bar Comrades. Kamenashi sở dĩ biết đây là quán bar cho người đồng tính vì sếp Ueda nhà cậu cũng có một thẻ hội viên tương tự thế này.

Giết người vì tình sao?

“OK! Bắt tay vào diệt mấy em chuột thôi!” Kamenashi đóng lại học tủ, vươn vai một cái thật dài.

xOx

“Mời quý khách đi bên này.” Nụ cười lịch thiệp chế ngự trên môi, người bồi bàn dẫn dắt Akanishi vào một không gian được bày biện trang trí hết sức xa hoa.

Akanishi gật đầu, đưa cho đối phương chút tiền boa rồi nép mình vào một góc, âm thầm đảo mắt quan sát một lượt xung quanh.

Kể sát nhân bị tình nghi ba năm trước là khách quen của quán bar dành cho gay này. Không chỉ đơn giản như thế, kẻ tình nghi cùng với Suzuki Kou dường như còn có một mối quan hệ quá mức bình thường. Người này tên gọi Fuji Yasunobu.

“Tôi ngồi ở đây được không?” Một thanh niên ăn mặc rất thời trang tiến lại gần Akanishi.

“A, xin lỗi, tôi đang đợi bạn.” Akanishi nhướn miệng cười với đối phương, trong lòng không khỏi có chút đắc ý. Ra là chính mình có sức quyến rũ như vậy... ngồi chỗ này chưa được một phút mà đã có người muốn tìm đến... Hê~ về sau không thể ở bên cạnh cái con rùa ngốc kia quá lâu, không thôi cậu ta sẽ bị mình hấp dẫn mà làm càn mất.

Đến khi người thứ 12 bị từ chối bỏ đi, cơ miệng trên mặt Akanishi đã muốn đông cứng.

Cậu thở dài, không nhẫn được nữa mà đứng phắt dậy. Sự thật rành rành như thế, Yamashita Tomohisa giết Suzuki Kou, động cơ nhất định là Fuji Yasunobu.

Dù là một người bình tĩnh đến đâu, đối diện với tình yêu đều có thể trở thành kẻ ngông cuồng.

Yamashita Tomohisa không chịu thừa nhận hành động của mình thì kệ tên đó. Cần gì phải phí sức tìm những chứng cứ khác cơ chứ... Akanishi tự trách mình, đưa tay vuốt lại mái tóc, rồi xoay người bỏ đi.

Ngay lập tức, cậu khựng lại...

Kamenashi Kazuya.

Akanishi trừng lớn hai mắt. Trời đất quỷ thần!!! Tên kia đến chỗ này làm gì?? A... quên mất, thằng nhóc này đến đây thì có gì lạ nhỉ.

Nheo mắt nhìn kỹ, Akanishi không khỏi giật mình, con rùa kia đang bị một người khác kéo xệch đi, đầu ngả trên vai đối phương, ánh mắt mê man, vô cực. Trực giác liền mách bảo với cậu có chuyện bất thường ở đây.

Kamenashi một mực thủy chung với người tình của mình là Ikuta. Tên này không phải dạng lằng lộn ăn chơi tùy tiện gì... Bị một thằng đàn ông khác kéo đi như thế, chín mươi phần là do...

Bị bỏ thuốc!!!!

Ranh con chết tiệt, tới cả chỗ này mà còn rước phiền toái cho người khác!

Akanishi thở dài, chân bước vội về phía cửa ra vào.

...

“Ê, hàng này không tồi nha.”

“Mới nhìn là biết lính mới, non nớt như thế... Thằng nhóc này bám theo tao riết, nhất quyết muốn hỏi chuyện Suzuki, tên đó chẳng phải đã chết ba năm nay à?”

“Trông nom nhiều làm gì... Ai lên trước?”

“Dem cậu ta cho tôi thì sao?” Giọng Akanishi lạnh lùng vang lên từ phía sau bọn thanh niên.

“Mày là ai? Cút đi! Đừng quấy rối chuyện của các đại gia, không biết đây là địa bàn của tụi tao sao?”

“A... vậy à? Thế mời các đại gia cứ tự nhiên, đừng quấy tới tôi.” Akanishi nhếch mép, cánh tay chậm chậm đưa lên. Ánh đèn le lói trong con hẻm nhỏ, nhưng không ai trong bọn kia không nhìn ra thanh súng lục đang lăm lăm trong tay Akanishi.

Cả đám không ai bảo ai hốt hải bỏ chạy tán loạn.

Toàn thân Kamenashi lập tức ngã phịch xuống.

“Đồ ngu!!!” Akanishi vội vàng chạy lại đỡ lấy tên cộng sự của mình, “Về nhà rồi biết tay tôi!!!!!!”

Kamenashi nheo mắt, miên man nhìn Akanishi, rồi ôn nhu lên tiếng, “Jin?”

Nếu bình thường, Akanishi nhất định sẽ tru tréo, “nổi hết ca da gà đây này!!!!” Nhưng không hiểu sao, ngày hôm nay nghe thấy con rùa kia thủ thủ tên mình như thế, lòng cậu không khỏi xôn xao.

Quàng tay Kamenashi qua cổ, Akanishi hăm hực đỡ cái thân gầy nhỏ đến xe mình, rồi hung hăng đẩy thằng nhỏ vào.

Tiếp theo sau, cậu chạy vòng qua phía bên kia, ngồi vào bên tay lái.

Không đợi Akanishi đóng lại cánh cửa, Kamenashi, tựa hồ loài mãng xà không xương, đã trườn bò lên cả người cậu, môi tìm đến môi.

“Này này này!!! Đừng đùa... a... Kame... từ từ!!!!!!” Akanishi giật mình, hung hăng đẩy đối phương ra.

Thế nhưng Kamenashi không hề bỏ cuộc. Cậu dúm tay về trước, bắt đầu cởi bỏ những nút áo của Akanishi.

“Trời đất!!!! Cậu không phải bị hạ...” XUÂN DƯỠC CHỨ!!!!!!!!

Akanishi kéo vội tên đồng sự của mình ngồi dậy, rồi vả nhẹ mấy bạt tai vào hai bên gò má, “Tĩnh tĩnh!!!!!!”

“A... đau...” Kamenashi cau mày, cong môi nũng nịu.

“Tĩnh chưa?? Tôi là ai???” Akanishi chỉ ngón tay vào mình, tôi không phải Ikuta Toma... Nghìn vạn lần con rùa cậu đừng mơ tưởng đặt tôi nằm dưới!!!!

“Jin chứ ai!!! Jinjin!!!!” Kamenashi cười tít mắt, rồi rướn người, hôn lên bờ môi kia thật sâu.

“Hm... Ê!!!!!! Không được... tôi không phải...” Akanishi cất lực đẩy con măng xà đang đè mình qua một bên.

“Hic...” Kamenashi bĩu môi. “Jinjin không thích em hôn môi anh sao?”

“Thần kinh à???? Đương nhiên là không!!!!!!” Tuy rằng cái môi kia rất mềm và ngọt nha...

“...” Kamenashi nghiêng đầu, ra vẻ dăm chiêu một lát, rồi lại phẩn chấn mà hồ hởi, “thế em hôn chỗ khác!!!!”

“Ai da~ muốn hôn chỗ nào thì tùy cậu...” Akanishi đưa tay định nỏ máy... bệnh viện nào gần đây nhất nhỉ? Chưa kịp định thần, hần lập tức cảm thấy hối hận vì những lời mình vừa nói ra. Kamenashi không hiểu vì sao động tác rất nhanh nhẹn, tự lúc nào đã kéo cái áo của hần lên, xem ra mục tiêu của con rùa này là... “A!!!! DÊ XỒM!!!! Không được hôn ở chỗ đó!!!!!!!!!!”

Kamenashi liền khựng lại, cau mày bĩu môi, ý tứ như muốn nói ‘người đâu mà khó hầu hạ’.

“Cậu... bị bỏ thuốc rồi mà sao còn nhìn tôi như thế?” Con rùa bướng bỉnh thường ngày bắt đầu hiện thân. T___T cậu mau tỉnh lại đi, tôi không phải đồng tính luyến ái đâu!!!

“Cổ!!!!” Kamenashi không chần chừ gì mà tấn công ngay vào mục tiêu tiếp theo.

“A!!!! Đừng cắn!!!!!! Đừng liếm... a... a...” Akanishi lập tức cảm giác thân thể mình mềm nhũn cả ra, nhưng không thể trách cậu, ai bảo kỹ thuật thằng nhóc này khá như thế...

Miệng Kamenashi không ngừng liếm mút cánh cổ trước mặt, hai tay không yên phận mà bắt đầu rờ rẫm khắp nơi.

Đến khi Akanishi mở mắt bừng tỉnh, áo trên người cơ hồ đã bị con rùa kia lột gần sạch.

“Này!!!!!!!!!! Tôi là Akanishi Jin đó!!!!!!!!!!” Akanishi dùng hết sức bình sinh mà đẩy đối phương ra.

“Em biết mà

” Kamenashi nheo mắt cười, “đừng đẩy người ta ra mãi thế... Jinjin ăn rất ngon a

~~”

“!!!!!!!!!!” Quả nhiên tên này mưu đồ đặt mình nằm dưới!!!! Không thể!!!! Tuyệt đối không thể!!!!!!!!!!

Akanishi hất Kamenashi về sau, nhanh tay gạt ngã thành ghế xuống rồi thuận thực trấn áp con rùa động dục. Cậu chăm chăm nhìn hai gò má ửng hồng cùng cái miệng đỏ mọng đang mỉm cười quyến rũ, “Cậu nhận ra tôi không?”

Kamenashi cười ngây ngô, gạt đầu lia lịa.

“Tên đầy đủ của tôi là gì?” Không nên lộn xộn, phải định thần lại... cái thằng Jin nhỏ thế nhưng lại không nghe lời răn dạy của lý trí mà bắt đầu giương cờ khởi nghĩa.

“Akanishi Jin!!!!” Kamenashi đưa tay sờ lấy hai bên má hần, đôi mắt tím cả lại, vô cùng đáng yêu “Kazuya thích nhất Jinjin!!”

Akanishi mím chặt môi, mỡ ngay tận miệng, cả lý trí còn muốn nhào vào, hướng hồ là hần. “Được!!!! Cậu tự chịu trách nhiệm với hành vi của mình đấy!!!!” Dù là tôi tình nguyện giúp cậu giải quyết chuyện này... tôi cũng phải nằm trên!!!!

Akanishi hạ người, đôi môi chậm rãi sát kề Kamenashi, hai mắt khẽ nhắm lại.

Chợt có ai đó gõ cồng cộc lên cửa xe

Thế nhưng động tác của Akanishi không hề dừng lại. Cậu trực tiếp hôn lên đôi môi mọng ướm kia, bàn tay giữ lấy vòng eo nhỏ nhắn, những ngón tay rờ rẫm mân mê. Con rùa này mùi vị rất khá... A... đường cong cũng rất vừa tay... tuy rằng không có...

Cửa xe đột nhiên mở ra.

“A~~ dụ dỗ gian dân! Dụ dỗ gian dân nha!!! Cái này còn cầm thú hơn cả cưỡng hiếp rùa nhà lành đấy!!!!” Ueda thần nhiên lên tiếng.

Akanishi lập tức bừng tỉnh, trợn trừng hai mắt.

“A...” Vì đối phương bất ngờ buông ra, khiến Kamenashi ủy khuất mà rên một tiếng. Không chịu khuất phục, cậu nhanh nhẹn quàng tay qua cổ Akanishi, ôm chặt mãi không buông.

“Akanishi Jin, tránh ra. Mấy chuyện này nên để cho tôi.” Ueda xua Akanishi qua một bên.

“Hả?” Akanishi đẩy tên đồng sự của mình ra. “Sếp tính giúp thế nào?”

“Đương nhiên là hi sinh thân thể xinh đẹp này của tôi!” Ueda điềm nhiên nhún vai, rồi phủi phủi hai tay.

“=____= Tuyệt đối không được!!! Vậy sếp khác gì dụ dỗ gian dân?”

“Ít ra kỹ thuật của tôi khá hơn cậu nha! Tránh ra!!!”

“Không được!!! Sếp mà làm vậy, chắc tôi bị ám ảnh cả đời mất!!!!”

“Cậu ăn thằng nhỏ rồi ngày mai nó không bị ám ảnh hả? Còn không thì để tôi tìm giúp cô gái nào đó đến giúp, gì chứ mấy em đó ở chỗ này có nhiều lắm~” Ueda cau mày xoa cằm.

“Vậy cũng không được!!!!” Càng bị ám ảnh >____

“Thế làm sao bây giờ? Cậu ăn không bằng tôi ăn, tôi ăn không bằng để đàn bà ăn, bộ cậu tính gọi điện thoại cho Iku...”

“... Để thằng nhỏ trong này tự giải quyết.” Akanishi vội vàng đánh gãy lời Ueda.

“... Cậu không có tính người mà.” Đối phương lắc đầu, không nói không rằng mà vòng tay ra sau gáy Kamenashi, điều luyện chém một phát vào ót.

Kamenashi lập tức hôn mê bất tỉnh.

“... tổ trưởng, sao từ đầu sếp không làm vậy?” Akanishi hô hoán, ánh mắt có chút ủy khuất cùng bất mãn.

“A! Thế sao từ đầu cậu không làm vậy?” Ueda nhướn mày, tay vuốt lại mái tóc.

“... Tôi không nghĩ ra.”

“Bởi vậy mới nói, chỉ số thông minh của cậu còn thua tôi xa... Đưa thằng nhỏ đi bệnh viện.” Ueda chép miệng, rồi mở cửa xe, ngồi vào băng sau.

“Sao sếp ở đây?” Akinishi bắt đầu nổ máy, mắt liếc nhìn tên sếp của mình.

“Cái con rùa này lấy đi thẻ hội viên của tôi để mò tới đây. Nó không phải điều tra Suzuki Kou nữa mà lần này là Fujii Yasunobu. Nay, nó biết chuyện của cậu rồi đấy~”

“Chắc chắn là Ikuta Toma!! Tên đó nhất quyết giúp Yamashita Tomohisa lật lại vụ này sao??” Akanishi hậm hực.

“Toma thật ra không phải người xen lẫn công với tư.”

“Tôi không đời nào để con rùa này dính vào vụ án của Yamashita!!!” Akanishi quắc mắt, giọng trầm thấp.

10. Quyển 1 - Chương 10

Beta: Hắc Mộc Tử Lam

xOx

Đến khi Kamenashi tỉnh lại, Akanishi đã ngồi bên giường, đàng đàng sát khí nhìn cậu.

“... Bố anh bị tôi giết à?” Sau ba giây im lặng, Kamenashi rót cuộc nuốt nước bọt mà lên tiếng.

“Tôi muốn giết bố cậu a!!!” Akanishi hung tợn quát lại.

“A... tùy anh thôi, nhưng trước hết phải đào mộ ông lên đã.” Kamenashi nhún vai, thản nhiên ngáp dài.

“Kamenashi Kazuya! Tôi giết cậu!!!” Không nghĩ ngợi gì nhiều, Akanishi liền nhảy chồm lên giường, hai tay túm lấy cổ thành đồng sự trời đánh của mình.

Một vật thể đột nhiên từ đâu bay lại, va mạnh vào đầu cậu.

“Akanishi Jin, lại đây giúp tôi đi!” Ueda trên người mặc chiếc tạp dề hồng phấn của Kamenashi, đang đứng khoanh tay ở ngưỡng cửa.

“Giúp cái gì?” Akanishi cau mặt, hai tay ôm đầu.

“Thí dụ như là... tôi sắp đốt trụ cái nhà bếp của các cậu chẳng hạn.” Ueda sẫm soi móng tay của mình, thanh âm không cao không thấp, thản nhiên đến lạnh người.

“Tatsuya, sắp đến nhà bọn em làm gì thế?” Kamenashi đẩy Akanishi qua một bên, vòng chân bước xuống giường, định bụng chạy đi giải cứu cái bếp thân thương mình. Nào ngờ vừa đứng thẳng người, đầu óc đột nhiên ong ong cả lên, chịu không nổi mà toàn thân ngã phịch xuống.

“Thuốc kích thích có hiệu quả không tôi chứ hả? Hừ!!!” Akanishi trừng mắt, ném cho Kamenashi cái liếc dài, hừ lạnh một tiếng rồi đỡ con rùa nhỏ nằm trở lại lên giường.

“Thuốc gì?” Kamenashi nhủ mày.

Gương mặt Akanishi thoáng ửng đỏ.

“Còn thuốc gì nữa, cái loại mà thiếu-chút-nữa-đã-làm-cậu-nhảy-thoát-y-trước-mặt-người-khác đấy,” Ueda xua xua tay. “Akanishi Jin, mau đi dập lửa trong nhà bếp!! Cháy rụi thì đừng có đổ thừa cho anh các cậu đấy!”

...

Kamenashi cùng Akanishi tròn mắt kinh hãi nhìn hai khối đen thùi trong bát của mình.

“Ăn hết nghe chưa?!! Khó khăn lắm đại gia đây mới đích thân nấu cho một bữa cơm, hai cậu có diễm phúc lắm đấy!” Ueda gác chân ngồi ở một bên đĩa móng tay, chép miệng đắc ý.

“Đại gia Ueda, chi bằng bọn em chia sẻ thành quả lao động này với đại gia?” Akanishi nhoẻn miệng cười, dù trong lòng đang rỉ rả nước mắt với cục than đen không rõ hình thù kia.

“A, không cần.” Ueda lắc đầu, rồi phỉu mông đứng dậy. “Anh các cậu đang giảm béo!”

“T___T Đáng thương em thân là bệnh nhân mà còn phải ăn cái món người-không-ăn-chớ-không-thèm thế này. Chết người như chơi đó sắp.” Kamenashi nước mắt lưng tròng nhìn bát cơm của mình.

“Bên ngoài nhìn thế thôi. Hừ! Maru lần nào cũng vui vẻ ăn hết đấy!”

“Thế nên càng ngày cậu ta càng gầy đét như con mấm ấy!!! Tổ trưởng, sắp chẳng phải muốn giảm cân sao? Dễ lắm, mỗi ngày sắp tự nấu tự xử, bảo đảm hai ngày sụt chục ký!” Akanishi bĩu môi.

“A, phải rồi, Kazuya có muốn xin nghỉ không?” Ueda bỏ mặc lời chế giễu của Akanishi mà quay ra nhìn thẳng đàn em còn lại. “Ghi vào đơn lý do là hôm qua bị người ta bỏ thuốc kích thích...”

“Không cần!!!” Kamenashi lắc đầu kịch liệt.

“Tốt, vậy hôm nay đừng đi làm trễ nha.” Ueda vẫy tay. “Anh các cậu đi đây, cứ từ từ mà ăn, phải chén cho sạch đấy!!”

...

Đợi đến khi Ueda đóng cửa lại, hai người nuốt nước bọt nhìn hai bát than trước mặt.

“Jin, anh vốn ăn nhiều mà, ăn luôn phần của tôi đi!... Này, làm gì mà nhìn tôi chăm chăm thế?”

“Ranh con chết tiệt, tôi cảnh cáo cậu, đừng dính vào vụ án của Yamashita Tomohisa. Bằng không tôi thiên cậu!!!” Akanishi trừng mắt, sát khí bùng bùng mà hăm dọa.

“... Tôi không....”

“Tâm địa gian xảo của thằng ranh như cậu mà tôi còn không biết? Đừng mơ tưởng qua mặt được đàn anh!”

“Vì sao? Vì sao không muốn tôi nhúng tay vào? Nếu những gì anh làm là chân lý và đúng đắn, sợ gì tôi đi kiểm chứng?” Kamenashi mím môi, nhin không được sự gay gắt của đối phương mà buông lời khích tướng.

“... Cậu nghi ngờ tôi bị chứng hoang tưởng mà bịa đặt toàn bộ cậu chuyện?” Akanishi lập tức sầm mặt, âm điệu hạ thấp đến lạnh người.

“Tôi chỉ muốn nghiệm chứng một số chuyện... Tuy tôi không quen biết Yamashita Tomohisa, nhưng bộ dạng cậu ấy không giống một kẻ sát nhân.”

“Thế ra bộ dáng tôi rất giống kẻ lừa đảo?” Sắc mặt Akanishi mỗi lúc một khó coi.

“Anh tức giận cái gì?” Kamenashi nhăn mày nhíu mặt. Cậu không thích cách đối phương đang chăm chăm nhìn mình, tựa hồ cậu đang làm một điều gì rất sai trái.

“Tôi không rảnh mà đi tức giận với ranh con như cậu, muốn tra thì cứ việc tra! Tốt nhất là đem tôi bỏ vào ngục, thế chỗ cho Yamashita Tomohisa!!!” Akanishi hung hăng đứng bật dậy bỏ đi, cả chiếc ghế cũng ngã ngửa ra đằng sau.

“Đồ điên!” Kamenashi đập mạnh tay lên bàn, rồi giận dữ bỏ về phòng.

xOx

“Thời tiết hôm nay không tệ nhỉ.” Yamashita ngược nhìn bầu trời trong trẻo, không một gợn mây, “Nhưng hình như tâm tình của bác sĩ không được tốt cho lắm.”

“A? Bộ sắc mặt tôi kém lắm à?” Ikuta khẽ nhếch mép cười trừ, hướng mắt nhìn Yamashita một lát rồi lại cúi đầu ghi ghi chép chép.

“Ừ. Anh biết không, cả ngày hôm nay anh chưa từng nhìn thẳng vào mắt tôi mà nói chuyện, đây chẳng phải là một dấu hiệu không hay sao? Giống như... anh đang... lừa gạt, che giấu tôi điều gì.”

Ikuta lập tức ngẩng lên, mặt đối mặt với Yamashita, ánh mắt không chút suy chuyển sang hướng khác.

“Anh giấu tôi chuyện gì?” Yamashita lên tiếng hỏi, miệng vẫn mỉm cười ôn nhu.

“Không có gì, chỉ là chuyện riêng của tôi thôi.” Ikuta hơi trầm lặng, rồi cười trừ.

“Anh gặp Akanishi Jin rồi sao? Cậu ta vẫn ở tầng 24 chứ? Nó rất thích chỗ đó nha.” Nụ cười trên môi Yamashita càng mở rộng hơn.

“À... ừ... cậu có hận Akanishi không?” Ikuta hướng người về trước, tay chống lên bàn.

“Không hận.” Không nghĩ ngợi gì nhiều, Yamashita liền lắc đầu. “Tuy tôi vẫn không hiểu vì sao cậu ta lại ra tòa chỉ điểm tôi, nhưng tên ấy không phải dạng người xấu xa muốn hãm hại tôi. Tôi còn biết Akanishi luôn sùng bái tôi đấy chứ.”

“A?”

“Akanishi Jin vì tôi mới xin chuyển từ tổ phá bom qua tầng 24, vì tự tay tôi bắt người thủ trưởng cậu ta thân tượng nhất.” Yamashita cười thật xinh đẹp.

“Được đàn em ngưỡng mộ sùng bái là một chuyện rất đáng tự mãn phải không?”

“Không hẳn.” Yamashita lắc đầu. “Không hẳn... vì nó rất áp lực. Giống như với Akanishi Jin vậy, một khi cậu ấy nhận định tôi là hung thủ giết người, chẳng phải sẽ rất hận tôi sao? Chống trả lại sự sùng bái trước đây, loại cảm tình này rất dễ vượt qua giới hạn mà trở thành hận thù.”

Động tác Ikuta chợt dừng lại, cây viết đang đưa đẩy cũng được đặt lên mặt bàn, “Thế nên cậu rất hận bố cậu?”

Yamashita ngược mặt, nhìn thẳng vào Ikuta, biểu tình trong ánh mắt vô cùng khó hiểu.

“Cậu hận ông ấy lắm sao? Vì đã ruồng bỏ cậu và mẹ cậu, khiến mái ấm gia đình đang hạnh phúc liền vỡ tan chỉ trong một đêm.” Ikuta tiếp tục hỏi sâu hơn vào câu chuyện.

“Anh cho là khi tôi nhìn thấy mẹ mình tự tay cầm con dao vào ngực ba mình, tôi sẽ có một loại khoái cảm... giống như khi tôi bắn chết Suzuki Kou?” Yamashita đột nhiên hỏi, thanh âm vô cùng lạnh cảm.

Ikuta chậm rãi nhấn nút ghi hình trên chiếc máy camera đặt gần đấy.

...

xOx

“Tatsuya, hai con nai nhà cậu làm sao thế?” Takizawa vỗ vào bả vai Ueda, hất mặt về phía hai chiến sĩ đang ngồi tách biệt ở hai góc phòng.

“Không có gì, mâu thuẫn nội bộ thôi.” Ueda nhún vai, thản nhiên trả lời.

“Mâu thuẫn nội bộ gì? Chiến tranh lần này sẽ kéo dài bao lâu?”

“Dựa theo số liệu mà tôi thu thập được, nếu hai chiến sĩ chỉ đấu võ mồm trên đường đi làm thì tới giờ cơm là hai bên sẽ ký hòa ước. Còn nếu mà có vết tích trên mặt thì nửa ngày. Phùng mang trợn má, ôm nhau vật lộn trên đất thì cùng lắm là ba ngày... Nói đi nói lại, cuộc chiến chưa từng kéo dài qua ba hôm. Tuy nhiên... xem xét chiến sự hiện tại, hai người không nói với nhau lời nào, cả liếc cũng không thêm... kết luận là ngoài phạm trù thống kê của tôi.” Ueda xoa cằm nói một mạch.

“Thế cho tôi mượn chiến sĩ Kamenashi Kazuya một ngày.” Takizawa gật gù, rồi chỉ tay về phía Kamenashi.

“Làm gì?”

“Cộng sự với nhau thỉnh thoảng cũng nên tách ra để còn vun đắp tình cảm. Giống như hai vợ chồng ở với nhau lâu ngày thì đâm muốn ngoại tình, nên xa nhau ra trong một thời gian ngắn. Rất có lợi trong việc cải thiện hạnh phúc gia đình đó nha.” Takizawa tặc lưỡi giải thích, ra chiều rất hiểu biết.

“Đầu To, rốt cuộc tôi đã hiểu vì sao năm trước cậu điều Tsuba-chan qua Mỹ công tác, ra là cậu muốn ở nhà ngoại tình!!”

“-_____, tôi chỉ muốn cậu ấy ra ngoài học hỏi nhiều hơn, không được sao? Còn nữa, đừng gọi tôi là Đầu To!!!”

“Cậu nhất định là loại động vật năng động ban đêm, thụ động ban ngày mà.” Ueda nhếch mép, buông lời giễu cợt.

“Không nhiều lời với quý ranh như cậu. Cho tôi mượn Kamenashi Kazuya trong một ngày, tôi phải dẫn thẳng nhóc đi kiểm nghiệm xác chết.”

“Mấy người trong khoa giám chứng chết hết rồi à?”

“Cả 30 tầng đông đúc như thế mà chỉ có một khoa giám chứng phục vụ thôi anh hai!!! Bộ anh nghĩ họ là Siêu Xay Da cấp mười à?”

xOx

“Tầng 24.” Takizawa đưa lên thẻ căn cước với cảnh sát viên đang đứng gác phía trước hiện trường.

Kamenashi lẳng lặng theo sếp lớn tiến vào.

“Thi thể vừa được đào lên, chôn ở vị trí này, được xi măng che phủ ở phía trên.” Koyama cởi ra chiếc bao tay, rồi mỉm cười với Kamenashi. “Ồ, Kazuya, hôm nay rảnh rồi nên đi theo đội trưởng à?”

Kamenashi rầu rĩ gật đầu, miệng lí nhí một chữ “vâng”.

“Thằng nhỏ này hôm nay sao mà bí xì thế?” Koyama nhướn mày hỏi Takizawa.

“Không có gì, cãi nhau với Akanishi Jin thôi.” Takizawa đeo bao tay vào. “Thi thể được giấu trong ký túc xá của cảnh sát...”

“Nhận định sơ bộ... thi thể được chôn ở đây trên dưới nửa năm.” Kameanshi cũng đeo bao tay vào, rồi cẩn thận kiểm tra.

“Ký túc xá này bắt đầu hoạt động 5 năm trước.” Koyama nói. “Không quá 5 năm?”

Kamenashi lắc đầu.

“Thời gian tử vong để sau, hiện tại điều tra lý lịch của nạn nhân.” Takizawa nheo mắt.

Kamenashi đột nhiên rút một thẻ căn cước từ trong quần áo của nạn nhân. “Không cần phiền toái vậy, chỉ cần tìm trên hệ thống lưu trữ của sở mình. Kasu Hikochi.”

xOx

“Tầng 24.” Ueda giơ thẻ căn cước trước cảnh viên ngay cửa.

“Ồ, giám khảo đợt này à?” Murakami cúi người chào Ueda.

“Ừ, tiện thể đến xem có nhân tài nào mới lạ không để còn gom về đội, không thôi để các cậu rình hết à?”

“Hai thằng em nuôi của cậu đâu?”

“Một tên bị Đầu To kéo đi kiểm nghiệm xác chết, một tên ở nhà viết báo cáo...” Ueda cài thẻ căn cước lên ngực áo. “À, chủ đề cuộc thi lần này là gì thế?”

“Thì cũng vậy... thử nghiệm những kỹ năng cơ bản, khả năng xử lý tình huống, vân vân.”

“Ai da~ cho cái gì mới chút đi!” Ueda thở dài ngán ngẩm, rồi liếc nhìn Murakami.

“Cậu muốn thêm cái gì?” Murakami bắt giắc thấy tóc gáy hơi dựng lên.

“Có xem qua bộ phim Battle Royale chưa? Cứ xếp hai người vào một tổ, cùng nhau hoàn thành nhiệm vụ. Nếu khoảng cách giữa hai người vượt qua ba mét, lập tức coi như cả hai cùng bỏ mạng. Khảo sát khả năng tác chiến cùng phối hợp của từng cá nhân, không tồi chứ?”

“T___T Cậu thích tra tấn người khác thế sao? Đúng là S (sadist) mà! Cái đó sao mấy người này làm được? Lần đặc huấn năm đó chống cự đến cuối cùng chỉ có mỗi cậu và Ryo. Bọn tôi bị mấy huấn luyện viên đập đến tởm, không còn mảnh giáp!!!”

“Chỉ là muốn xem có nhân tài nào mới không thôi mà ha ha ha~” Ueda cười tươi tắn đến tít cả hai mắt.

“...”

xOx

“Nước chanh.” Takizawa đưa một chai nước cho Kamenashi.

“Cảm ơn đội trưởng.” Kamenashi ngược nhìn Takizawa. “Sao lại là nước chanh?”

“Vì đây là nước uống của tổ các cậu. Từ sau vụ cà phê kia, tổ B chính thức chuyển sang uống nước chanh.” Takizawa điềm nhiên trả lời.

“=___=”

“Kazuya vì sao muốn vào tầng 24? Khi cậu mới vào khoa giám chứng chẳng phải là một lính mới rất hứa hẹn và có tiềm năng sao?”

“A... tại em thấy... tầng 24... rất oai phong?” Kamenashi hơi nhúm mày, dăm chiêu nghĩ ngợi.

“Vì Akanishi Jin à?”

PHỤT!!!!!! Nước chanh khó uống thật nha.

“Tôi biết cậu mà, vì hồi cậu ở khoa giám chứng, tôi đã rất coi trọng con rùa này. Cậu quyết tâm ghi danh vào tầng 24 chẳng phải vì muốn cùng hợp tác với Akanishi Jin sao?”

“Em thiếu chút nữa bị tên đó hại chết đó sếp!”

“Cậu ta chẳng phải từng đỡ một súng cho cậu sao?”

“Chính lúc đó em suýt bỏ mình vì hấn đấy!”

“Kết quả xét nghiệm đã có...” Koyama từ đâu xuất hiện, gián đoạn cuộc trò chuyện. “Còn lại chỉ là việc truy bắt hung thủ.

“Tốt!” Takizawa đứng dậy, đưa tay phải quăn. “Bắt người xong thì viết bản báo cáo nộp cho tôi.”

“Yes sir.” Koyama gật đầu, rồi xoay người bỏ đi.

“Kazuya, Jin trước đây cũng từng sùng bái một người, vì người đó mà Jin nộp đơn xin chuyển từ tổ phá bom sang tầng 24...”

“Yamashita Tomohisa phải không? Em có biết.” Kamenashi cúi thấp đầu, chăm chăm nhìn vào chai nước trong tay.

“Hm?”

“Cậu ta thực ngưỡng mộ người kia, thế nhưng đối phương lại phạm vào tội danh giết người ngay trước mắt mình, như vậy rất đau nhĩ? Chính mình phải đứng trước tòa án mà chỉ tội người mình sùng bái.”

“Kazuya, cậu sẽ chỉ tội Akanishi không? Nếu cậu ta hành động giống như Yamashita?”

“Sẽ.”

“Không chút chần chừ?”

“Vì người em sùng bái đã quyết định làm vậy.” (ôiiiiiiiiiiii Kame xDDD anh ngưỡng mộ Jin thế sao anh xDDDDD)

xOx

“Nhiệm vụ này nói thẳng là bất khả thi!!!”

“Cái gì mà trong vòng 3 mét? Sao không bó tứ chi lại luôn cho rồi!”

Đề thi do giám khảo Ueda Tatsuya đưa ra... Số thí sinh hoàn thành: 0.

“A~ toàn bộ rớt hết.” Ueda bình tĩnh kết luận.

“Giám khảo! Nhiệm vụ này chẳng phải là bất khả thi sao? Trừ phi sếp tìm được người làm mẫu cho bọn tôi xem, nếu không bọn tôi không thừa nhận kết quả cuộc khảo thí này.”

“Cậu với Ryo tính gương vỡ lại lành à?” Murakami liếc mắt quan sát Ueda.

“A,cần gì. Cứ gọi điện thoại kêu Akanishi Jin với Kamenashi Kazuya tới là xong chuyện.” Ueda vươn vai, ngáp dài một cái.

...

Nhiệm vụ kết thúc hoàn hảo, chuông báo động không hề reng cả nửa lần. Toàn bộ 25 tên cướp đều bị tiêu diệt.

Thí sinh hoàn thành: Akanishi Jin và Kamenashi Kazuya.

“Con rùa thối kia!!! Chi mà đứng gần tôi như thế? Che hết tầm nhắm cả!!” Akanishi hung hăng đẩy Kamenashi qua một bên.

“Hừ! Ba lần dẫm lên chân tôi, bắn ra phát súng nào thì đều xẹt qua tay áo của tôi phát đó, hợp tác kiểu này có cho tiền tôi cũng không dám!”

Ueda hài lòng nhìn hai thằng em của mình đầu đá nhau, rồi mỉm cười với những thí sinh khác, “không nên trở mặt nhìn người ta như thế. Hai tên này tuy nhiều động tác còn vụng về, ra tới đấu trường không chết

thì cũng bị thương, nhưng cả hai đều hoàn thành với số điểm 95 trên 100 nha. Nếu không tốn bao thời gian cãi nhau lia chia thì có khi điểm đã tuyệt đối! Thế mới nói, các cậu vẫn còn hoạt động đơn lẻ lắm.”

...

Quán mì sợi gia truyền bên cạnh sở cảnh sát.

“Hôm nay anh các cậu đãi, nghìn thu mới có một lần đấy. Cứ ăn thoải mái đi!” Ueda vỗ vai Kamenashi và Akanishi, cao hứng cười nói.

“Mắc nhất ở đây là mì thịt bò.” Kamenashi cong môi.

“Mắc hơn cả là ba tô mì thịt bò!” Hai mắt Akanishi rạng rỡ nhìn Ueda.

“Hôm nay anh không mang theo tiền. Jin, cậu ứng trước cho tôi đi!” Ueda đưa tay xoa hai bên trán.

“T_____T” Akanishi.

“Em ra ngoài nghe điện thoại lát.” Kamenashi cau mày nhìn chiếc di động đang lóe sáng của mình.

“Đi đi.” Ueda vò đầu hấn một cái rồi xua tay.

Đợi đến khi Kamenashi đã ra khỏi quán, Ueda liền quay người nói với Akanishi, “Vì tin tưởng cậu nên nó mới đi điều tra vụ này.”

“Hả?” Akanishi đang húp mì sùp súp thì dừng lại, ngạc nhiên ngược nhìn.

“Xét theo góc độ nào cũng vậy, thằng nhóc đó thật sự ngưỡng mộ cậu.” Ueda uống một ngụm nước. “Nó rất hiểu tâm trạng của cậu khi phải đứng trước tòa làm chứng năm xưa.”

“Ueda Tatsuya, nói đến chuyện năm đó... không sợ tôi trở mặt sao?”

“Ha ha ha, cậu không trở mặt với tôi đâu, cậu nợ tôi còn không hết. Vì cậu mà tôi chia tay với người cộng sự tốt nhất của mình đấy.”

“Đã xảy ra chuyện.” Kamenashi đột nhiên tiến vào.

Ueda cùng Akanishi lập tức ngoảnh lại nhìn hấn.

“Yamashita Tomohisa đã vượt ngục.”

11. Quyển 1 - Chương 11

Beta: Hắc Mộc Tử Lam

xOx

“A

thật là, sao anh không khiếp sợ một chút gì hết vậy? Yamashita Tomohisa vượt ngục rồi đó!!!!” Kamenashi trừng mắt nhìn người cộng sự của mình.

“Bộ cậu sợ hấn tìm tôi trả thù à?” Akanishi nguyệt một cái thật dài rồi bĩu môi. “Yên tâm, tôi có niềm tin vào bản thân lắm!”

“Yamashita Tomohisa vượt ngục đó anh hai!!!!” Chẳng lẽ anh ngu thật hay giả ngu không biết vì sao một sát nhân vượt ngục?”

“Có tù nhân nào trong ngục mà không muốn vượt, cậu nói tôi nghe? Hết 90% ai cũng có tư tưởng đó trong đầu.” Akanishi vỗ vai Kamenashi, nghiêm túc nói.

“Tôi không thêm nói với anh nữa.” Kamenashi cong môi, nện cho đối phương một đá vào chân.

Cùng lúc đó, Ikuta từ trong thang máy bước ra, vẻ mặt có phần tàn tạ so với thường ngày.

“A~ Toto~” Kamenashi bỏ mặc tên cộng sự điếc không sợ súng của mình mà vui vẻ chạy lại bên Ikuta, “Cùng đi ăn cơm đi!”

Ikuta đưa tay xoa lấy đầu cậu.

“Cậu tránh ra.” Akanishi hung hăng đẩy Kamenashi qua một bên, rồi nói với Ikuta, “Tôi với cậu đi ăn cơm, cho con rùa này về nhà ngủ.”

“Akanishi Jin!!!!” Kamenashi nhẫn không được, liền tung thêm một đá.

“Tôi có chuyện nói với bạn trai của cậu, lo về nhà nấu cơm đi!” Akanishi không chịu thua, đá một cú trả đũa.

“Sao không cho tôi nghe?” Kamenashi bĩu môi.

“Cậu sợ tôi cướp đi bạn trai cậu rồi cao chạy xa bay à? Tôi không dám nhận đâu!” Akanishi gạt tên nhóc đang ủy khuất nhìn mình ra.

“Tôi muốn nghe!!!!” Kamenashi giãy nảy.

“Kazuya, về nhà trước đi. Tôi có chuyện muốn nói với Akanishi.” Ikuta mỉm cười dịu dàng, lên tiếng dỗ dành người tình.

Kamenashi cong môi, ném cho Akanishi một cái liếc dài, rồi xoay ra nói với Ikuta, “vậy khi nào nói xong thì gọi điện thoại cho em.”

...

“Cậu muốn nói gì?” Akanishi lạnh lùng nhìn Ikuta.

“Yamashita. Năm đó cậu đã giấu chuyện gì? Có thể nói cho tôi biết không?”

Akanishi im lặng, đảo mắt một lượt quanh văn phòng của đối phương, bất giác chính mình cảm thấy không được tự nhiên.

“Tôi biết cậu đang che giấu một điều gì đó, có thể tin tưởng đạo đức nghề nghiệp của tôi không? Tôi sẽ không nói với một ai khác.”

“Tôi đã nói, người là hẩn giết.” Akanishi cao giọng, thanh âm không khỏi có chút căm tức.

“Người là hẩn giết.” Ikuta gạt gù, đỡ lời Akanishi. “Nhưng sau đó, cậu ta có khiến cậu cảm giác có điều gì bất thường không?”

Akanishi tròn mắt.

“Có sao? Yamashita Tomohisa vào thời điểm đó. Jin, cậu che giấu điều gì?”

Akanishi khẽ suy chuyển đáng ngờ, giọng hạ thấp, “Tôi không ngại biện gì cả, người là do hẩn giết.”

Ikuta chăm chăm nhìn cậu.

“Được rồi. Yamashita... lúc ấy... thực sự rất giống như... một người đang bị quỷ ám.” Akanishi đưa tay vuốt mặt rồi thấp giọng kể. “Cậu ta muốn tôi giúp giải quyết thì thể cho gọn. Vô cùng lạnh lùng... có thể nói là nhẫn tâm. Kế hoạch rất chu toàn, chỉ cần tôi giúp cậu ta ngại chứng. Nhưng... tôi không làm thế.”

“Jin, tuy tôi không quen thân với cậu, nhưng tôi biết cậu sẽ không giúp bất luận kẻ nào ngại chứng cứ.” Hai mắt Ikuta vẫn dán chặt trên người Akanishi.

“Cậu ta rất tin tưởng vào sự ngưỡng mộ của tôi với hẩn.” Akanishi lắc đầu nhẹ, miệng nhếch lên một nụ cười trừ.

“Jin, cậu chưa từng chứng kiến một Yamashita lạnh lùng đến kinh sợ lòng người như thế phải không? Tôi muốn nói... lúc ấy, cậu ấy đang bị rối loạn nhân cách.”

Akanishi giật mình, tương mắt nhìn Ikuta.

“Yamashita có một nhân cách khác trong người.” Ikuta lắc đầu thở dài. “Suzuki Kou phản bội hắn. Từ vụ án mưu sát mà Fuji Yasunobu là kẻ tình nghi đến tận cuối cùng đều là kế hoạch của Yamashita. Trước khi chuyện xảy ra, cậu ta và Suzuki Kou giảng hòa — nhưng kết quả vẫn không khiến hắn yên tâm cùng hài lòng.”

“Ikuta Toma, ý cậu là sao?”

“Giết Suzuki Kou là Yamashita Tomohisa, nhưng không phải Yamashita Tomohisa mà cậu quen biết. Nói cách khác, cậu ấy bị chứng nhân cách phân liệt, có hai con người. Tôi từng dẫn dắt con người thứ hai đó xuất hiện, tuy thất bại nhưng có thể chứng minh sự tồn tại của nó. Cuối cùng, tôi phải lựa chọn cách thôi miên.”

Akanishi không nói lời nào, neho mày nhìn Ikuta, chờ đợi đối phương diễn giải kỹ càng hơn.

“Jin, cậu không nói sai, nhưng Yamashita cũng không sai. Phạm tội cũng là một Yamashita Tomohisa. Hiện tại không hiểu vì sao nhân cách thứ hai ấy tỉnh dậy, thế nên người mới vượt ngục.”

Akanishi đột nhiên hít mạnh một hơi, cả thân thể ngã cả về sau ghế.

“Hắn ta vượt ngục để làm gì? Nguyên nhân nào khiến con người thứ hai trỗi dậy?” Ikuta cau mày, đắm chiêu suy nghĩ. “Bệnh trạng cậu ấy trước giờ vẫn rất ổn định.”

Akanishi ngao ngán lắc đầu.

“Ai~ cùng đi ăn cơm đi. Tôi sẽ gọi điện thoại kêu Kazuya tới.” Ikuta vỗ hai tay, rồi rút di động từ trong túi quần ra.

“Không cần. Tôi về trước. Hai người các cậu cứ đi đi.” Akanishi thở dài.

“... Không ai nhắc máy. Thằng nhóc mang theo di động mà nhỉ?”

“Đương nhiên. Điện thoại của bọn tôi phải mở suốt 24 giờ cả 7 ngày trong tuần mà.” Akanishi chột khựng lại.

“... vẫn không ai nhắc.”

Akanishi ngạc nhiên, tròn mắt nhìn Ikuta đang cầm điện thoại bên tai.

Ikuta cau mày, xoay đầu nhìn chiếc di động trong tay mình.

Akanishi vội vàng rút di động của mình ra, bấm một vài nút để gọi cho Kamenashi.

Đường dây bận...

“Kỳ lạ, tên này chưa bao giờ bỏ điện thoại không nghe lâu như thế.” Ikuta chắc lưỡi, khép lại chiếc di động của mình.

Akanishi chột cảm giác có gì đó thật bất thường.

“Chúng ta đi ăn cơm vậy.” Ikuta đưa tay mở ngăn kéo. “Tôi vì chuyện Yamashita mà đang bị tạm thời đình chỉ công tác, nên rất rảnh rỗi.”

“Chờ một chút!!!!” Akanishi đột nhiên la lên, giơ bàn tay lên ngăn Ikuta lại.

Đối phương kinh ngạc tròn mắt, động tác lập tức dừng lại.

“Sợi dây chuyền trong ngăn tủ của cậu...”

“A, là Yamashita tặng tôi. Sao thế?” Ikuta nghiêng đầu, có chút khó hiểu vì sao Akanishi lại phản ứng mạnh mẽ như thế.

“Sợi dây chuyền này là một đôi. Còn có một sợi khác... của Suzuki Kou.” Akanishi vội vàng giải thích.

Toàn thân Ikuta lập tức căng thẳng.

“...” Akanishi bấm điện thoại gọi cho Kamenashi. Vẫn như trước, không ai nghe máy.

“Không thể... Yamashita không thể...” Ikuta lắc đầu, gương mặt phút chốc đã trắng bệch.

“Tôi đi báo cho Ueda Tatsuya.” Akanishi lập tức phóng ra ngoài.

Năm xưa người bỏ mạng là Fuji Yasunobu. Hôm nay... tuyệt đối không thể là Kamenashi Kazuya!

xOx

Kamenashi nhú mày, chậm rãi tỉnh lại thì chợt nhận ra toàn thân đang bị trói chặt ở một góc tường.

Cậu biết đây là đâu. Chỉ mới tuần trước chính mình đã đến đây kiểm tra những vết đạn.

Hiện trường vụ án của ba năm trước.

“Tỉnh rồi à?” Yamashita từ đâu bước lại, vẫy tay trước mặt Kamenashi.

Miệng bị dán chặt, Kamenashi không thể cất tiếng nào, mà chỉ trợn trừng hai mắt, ngạc nhiên nhìn người trước mặt.

Đối phương ôn nhu mỉm cười, “Thật ngại quá, phải phiền cậu tới đây một chuyến.”

Kamenashi cúi đầu. Xung quanh lồng ngực cậu đang cột chặt một quả bom hẹn giờ. Những con số liên tục chuyển đổi. Không còn nhiều thời gian.

“Đừng lo, chỉ là một món đồ chơi năm xưa của tôi.” Yamashita ngồi bệt xuống bên cạnh Kamenashi. “Tôi chỉ muốn trò chơi thêm chút hứng thú mà thôi. Hà hà!”

Kamenashi quay đầu nhìn cậu.

Dưới ánh tà dương len lỏi từ ngoài, gương mặt Yamashita thật điềm tĩnh, xinh đẹp đến lạnh lùng.

“Kazuya thật hạnh phúc nhỉ? Được yêu bởi chính người mình yêu.” Yamashita nhếch mép cười trừ, đầu tựa vào tường. “Tôi cũng từng hạnh phúc như thế. Đương nhiên, hiện tại vẫn rất vui vẻ. Vì... người kia nhất định trong lòng có tôi nhỉ?”

Miệng Kamenashi bị dán chặt, không thể thốt một lời đáp trả Yamashita.

“Thế nhưng...” Hàng mi khẽ rung, ánh mặt đượm buồn. “Tôi đã không còn tư cách được hưởng hạnh phúc của riêng mình? Hay nói đúng hơn, không còn đủ dũng khí theo đuổi nó. Kazuya... tôi là người xấu á. Nhưng tôi không muốn là một người như vậy. Thế nên, tôi phải nhờ đến cậu... để kết thúc tất cả.”

Kamenashi trừng lớn hai mắt, hốt hoảng ngập tràn trong ánh nhìn.

“Nhờ cậu giúp tôi... giúp tôi chấm dứt cuộc truy đuổi này!” Yamashita nghiêng đầu nhìn Kamenashi. “Rất đơn giản, chỉ cần chấm dứt nó.”

xOx

“Sao cậu biết bọn họ đang ở đâu?” Akanishi lạnh lẽo ngồi vào trong xe Ikuta.

“Trực giác.” Ikuta điềm tĩnh nhấn chân ga. “Hiện trường vụ án ba năm trước.”

...

“Đội trưởng, tổ viên bên bọn tôi đã tập hợp đầy đủ.” Kato gõ công cộc lên cánh cửa văn phòng của Takizawa.

“Các cậu không cần lo vụ nào khác, ở đây đợi lệnh.” Takizawa đưa tay xoa hai bên trán.

“Chờ tin tức của Ikuta và Akanishi?” Kato nhướn mày hỏi.

“Tôi đã cho Kazama đi điều tra.” Takizawa thở dài. “Cậu đi lên tầng 28 tìm Nishikido Ryo xuống đây cho tôi.”

Ueda chống cằm nhìn Takizawa rồi lại hướng về phía Kato:

“Cho tôi mang theo vài người đi tới chỗ này.”

“Cậu ở yên đây cho tôi!” Takizawa quay phắt người lại, quát rống lên một tiếng, “Đừng có gây chuyện khắp nơi!”

“Cậu sợ tôi gây chuyện hay sợ tôi một súng bắn chết Yamashita Tomohisa?” Ueda lạnh lùng đến rùng mình, “Sếp yên tâm. Ueda tôi nhất định cho tên đó một phát mà nằm thẳng cẳng!”

“Ueda Tatsuya!!!! Hiện tại Kamenashi rốt cuộc có phải do Yamashita bắt cóc hay không, chúng ta chưa thể xác định. Cậu đừng có ở đây mà đổ dầu vào lửa được không?”

“Đến hiện trường vụ án ba năm trước.” Ueda đột nhiên lên tiếng. “Không chừng bọn họ đang ở đó.”

xOx

Akanishi và Ikuta rốt cuộc đuổi tới hiện trường ba năm trước.

“Cậu không nên vào.” Akanishi vội vàng rút súng. “Tôi sẽ giữ liên lạc với cậu, nếu tôi báo nguy thì cậu lập tức gọi tiếp ứng.”

“Cậu nghĩ tôi không có khả năng vào cùng cậu?”

“Chuyên nghiệp một chút đi bác sĩ!!!! Chẳng phải cậu cũng làm trong sở cảnh sát sao?” Akanishi thấp giọng giải thích, thanh âm có chút thiếu kiên nhẫn, “Nếu cả hai chúng ta đều chết thì cậu chỉ có thể tro mắt mà nhìn Kamenashi Kazuya bỏ mạng!”

Ikuta cắn môi.

“Tôi nhất định đưa người trở ra... trừ phi chính mình cũng không thể thoát được.” Akanishi nói, ánh mắt hướng về tòa nhà đổ nát kia rồi thận trọng tiến vào.

Đợi đến khi bóng dáng Akanishi đã khuất vào bên trong, Ikuta lẳng lặng theo sau.

Yamashita Tomohisa bắt cóc Kamenashi, chuyện này Ikuta không phải không lường trước được. Nhưng cậu vốn không hiểu người đối phương muốn hại thực sự là Kamenashi, hay chính mình.

Nụ cười ôn nhu cùng chân thật kia vĩnh viễn không thể có hận ý.

“Hi~”

Ikuta quay ngoắt người lại, trừng mắt nhìn vào góc tối của gian phòng.

Yamashita chậm rãi bước ra giữa đồng hồ đổ nát, trên môi vẫn là nụ cười điềm tĩnh cùng ngây thơ kia.

“A... tôi có thấy qua người anh muốn tìm nha. Trên người cột một quả bom, xem chừng có thể san bằng cả tòa nhà này chứ chẳng đùa.” Nụ cười của Yamashita vẫn bình tĩnh đến quỷ dị, lời nói ra còn có phần cao hứng cùng giễu cợt.

“Đừng làm vậy, Tomohisa. Kazuya không liên quan gì chuyện này.” Ikuta kịch liệt lắc đầu.

“Chẳng phải người đó liên quan tới anh sao? Giống như... Fuji Yasunobu cũng biết gì về tôi đâu. Ha ha ha. Nhưng tôi vẫn vu khống hấn tội danh giết người, còn mượn tay Akanishi Jin để thủ tiêu.”

“Tomohisa, cậu ngoan ngoãn theo tôi trở về. Tôi cam đoan nếu cậu chống án, nhất định sẽ thắng kiện, hơn nữa còn được ra tù.”

“Bệnh viện tâm thần khác gì chốn tù ngục?” Yamashita ngược mắt nhìn Ikuta, đôi mày hơi nhướn lên, tựa hồ đang buông lời thách thức.

“Tomohisa... cậu rốt cuộc muốn làm gì?” Ikuta nắm chặt bàn tay.

“Giết người kia. Để anh khắc tên tôi vào lòng.” Yamashita điềm nhiên trả lời.

Ikuta trừng mở hai mắt.

“Cậu ta trên người có bom hẹn giờ, xem ra không còn nhiều thời gian. Anh cũng biết từ năm mười mấy tuổi tôi đã quen thuộc với loại bom kích hoạt bằng nhịp tim này?”

Toàn thân Ikuta lập tức căng cứng, cả hơi thở cũng bay đầu mất.

“Cậu ấy sống thì tôi chết. Tôi sống thì cậu ta phải chết.” Yamashita nhìn hẩn thật lâu. “Anh có hai lựa chọn. Trong người anh có súng phải không? Dù gì anh cũng chưa từng sử dụng qua nó, đây là một cơ hội tốt. Tôi chỉ muốn anh khắc ghi tên tôi vào lòng mình... dùng phương pháp tàn nhẫn nhất.”

xOx

Khi Akanishi tìm thấy Kamenashi, cả người cậu lập tức mềm nhũn, chân cơ hồ muốn đứng không vững. Trên người đối phương cột một quả bom hẹn giờ, thế nhưng cậu cảm giác tựa hồ trái tim mình đang bị ép chặt bởi một điều gì đó kinh khủng hơn thế. Akanishi nín thở, trừng mắt nhìn.

“Alô? Ikuta? Mau gọi điện cho Takizawa. Tôi đã tìm được Kazuya, bảo hắn mang một tổ phá bom đến.” Akanishi thần thờ nói vào di động.

“Không cần, nó sẽ không nổ.” Giọng Ikuta vang lên từ đầu dây bên kia, vô cùng uể oải và mệt mỏi.

“Cậu đùa với tôi đấy à? Chỉ còn 1 phút, ai nói nó không nổ? Bom nổ rồi cậu vui lắm sao?”

Kamenashi giãy dụa kịch liệt, dường như muốn nói với Akanishi điều gì.

Akanishi nhanh tay xé miếng băng dán trên miệng cậu.

“Jin! Cái này không phải... hmmmmmm”

Thế nhưng đối phương ngay sau đó lại đem nó dán trở lại, bao lời Kamenashi muốn nói đều bị bịt chặt.

“Không có thời gian, một mình giải quyết vậy.” Akanishi run rẩy đưa tay kiểm tra quả bom trên người Kamenashi.

Loại này chính mình chưa từng thấy qua.

Đã rồi tổ phá bom ba năm nay.

Có thể gỡ bỏ nó thành công không...?

Mồ hôi lạnh chảy dài trên trán Akanishi, cả tóc gáy đã dựng cả lên tự lúc nào.

Càng khó chịu hơn cả là tên Kamenashi chết tiệt này cứ ư ư a a, giãy dụa không thôi.

Akanishi ngẩng đầu nhìn người đồng sự của mình, rồi vòng tay ôm chầm con rùa nhỏ ấy vào lòng. “Tôi sẽ mang cậu ra ngoài. Bằng không hai ta cùng nhau chết ở chỗ này.”

Kamenashi lắc đầu kịch liệt.

“Đừng nhúc nhích! Chết tiệt!!!” Akanishi quát một tiếng, tay giữ chặt hai bờ vai đối phương.

Không còn thời gian...

Akanishi tùy tay cắt đứt sợi dây màu xanh

...

Những con số tiếp tục nhảy nhót.

Kamenashi sững người, tròn mắt nhìn Akanishi, bao chống cự cùng giãy dụa đều dừng lại.

Chỉ còn 5 giây.

Akanishi thở dài, ôm ghì lấy Kamenashi trở vào lòng mình, miệng ôn nhu thì thầm, “Đừng sợ! Có anh ở đây. Không cần sợ... sẽ không đau đớn. Yên tâm... chúng ta hai người, nhất định không đau. Dù em xinh đẹp đáng yêu như thế, chết cách này thật không cam lòng, nhưng có anh ở bên em...”

...

Vì sao vẫn chưa nổ?

Akanishi buông Kamenashi ra, rồi cúi đầu nhìn quả bom.

Đồng hồ dừng lại ở 00:00:00

Mãi một lúc thật lâu, vẫn chỉ là 00:00:00

Kamenashi hung hăng đá mạnh vào cậu.

Akanishi cau mày ôm gối, gắng gượng đưa tay cởi bỏ băng dán trên miệng Kamenashi.

“Đồ ngốc!!!! Chỉ là cái đồng hồ bấm giây bình thường thôi!!! Lãng phí bao thời gian ở chỗ này!!!! Anh thật là...”

Lời chưa nói hết, Akanishi đã ghì chặt lấy hắn, giống như cả đời này không muốn buông ra. “Thật tốt. Em không sao hết. Thật tốt... Lạy Chúa, làm anh sợ chết mất.... không sao hết.... không sao hết.”

“Nghẹn chết người ta... a....”

xOx

“Chúng tôi muốn mời anh về hợp tác điều tra vụ án giết Yamashita Tomohisa.” Takizawa dẫn Ikuta đến bên xe cảnh sát rồi mở cửa.

Ikuta quay đầu nhìn Kamenashi cùng Akanishi. Sau đó, hắn nhoẻn miệng cười thật dịu dàng với con rùa nhỏ kia.

“Không có việc gì đâu, người vì cứu cậu nên mới giết Yamashita.” Akanishi xoa đầu Kamenashi đang miên man dán chặt mắt về trước. “Sẽ không có việc gì.”

...

Ikuta xoay người nhìn Takizawa.

“Trên cơ bản cậu hành động vì tự vệ? Tôi có thể không bảo toàn được công việc của cậu trong sở, nhưng...”

“Tôi vì tức giận nên giết cậu ta.” Ikuta điềm nhiên nói, đánh gãy bao lời đối phương muốn nói. “Yamashita bắt cóc Kazuya. Tôi tức giận quá nên giết hắn. Cậu ấy bị chứng nhân cách phân liệt, tôi biết, nhưng vẫn giết hắn.”

“... Toma, chuyện này... chúng ta về sở rồi nói.”

...

Tôi chỉ nghĩ tôi thực sự đáng chết. Cảm ơn anh đã giết tôi.

Tôi là kẻ có tội.

Đừng nói với tôi vì chuyện có hai nhân cách này nọ, tôi là tôi, hắn cũng là tôi, chẳng phải bọn tôi có cùng một thân thể sao?

Tôi chỉ muốn chấm dứt những gì tôi đã gây ra ba năm trước. Chấm dứt hết thấy.

Có như vậy, tôi mới có thể là một Yamashita im lặng, trầm tĩnh và hoàn mỹ trong lòng anh phải không?

Toma... Anh luôn chỉ xem tôi như một bệnh nhân, nhưng...

Tôi thích anh, thật sự thích anh.

Anh cũng thích tôi phải không?

Tôi biết. Thế nhưng anh thích Kazuya hơn, điều này vẫn luôn khiến tôi đau lòng.

Chính là...

Anh dùng cách của riêng anh để trả lời cảm tình của tôi.

Đừng khóc, đừng khóc, tôi biết chính mình thật ích kỷ, anh khóc nhiều như thế, nhất định vì không muốn tha thứ cho tôi...

Nhưng tôi chỉ cần một phần nhỏ trong anh thích tôi là đủ rồi.

Tha thứ tôi đã mượn tay anh mà tự giải thoát chính mình...

Tôi sẽ nhớ cảm giác này... được nằm trong lồng ngực anh.

Chúc anh mãi mãi hạnh phúc bên Kazuya...

Ikuta đưa tay ôm mặt, nước mắt liên tuôn trào.

Cậu nước nở khóc.

xOx

Một năm sau.

“Kamenashi Kazuya!!!! Tôi giết cậu!!!!!!” Akanishi tru tréo, cơ hồ muốn nổ banh cả tầng 24.

“Chỉ là nhờ anh viết có vài bản báo cáo mà thôi. Làm gì mà rống gào cả lên thế?”

“Cái con rùa lười biếng kia, cậu tồn trữ báo cáo cả một tuần, bây giờ dựa vào cái gì mà muốn tôi viết cho cậu?”

“Vì tôi không thích viết báo cáo.” Kamenashi bình tĩnh đáp trả.

“Tôi không bầm vằm cậu thành...”

“A!!! Hai người các cậu, yên tĩnh một hôm được không? UEDA TATSUYA!!! Bao giờ thì cậu mới hưởng hết cái tuần trăng mật chết tiệt của cậu đây hả a a a????!!” Takizawa ngửa mặt nhìn trời, miệng kêu la than vãn.

“Kazuya, thư của cậu này. Toma gửi đấy.” Imai từ ngoài bước vào, tay giơ lên một bức thư.

“Cảm ơn đội phó~” Kamenashi hơn hở tung tăng chạy lại đón lấy.

“Sao tôi thế nào vẫn thấy cậu và cái tên người tình cũ Ikuta Toma kia ‘dầu lìa ngó ý, còn vương tơ lòng’ thế hả?” Akanishi trừng mắt, hậm hực gần giọng với Kamenashi.

“Mắc mớ gì tới anh!” Kamenashi không thèm liếc hán đến một cái, mắt chỉ chăm chăm vào bức thư trong tay.

“T____T”

“Yên tâm đi Jin. Hai người họ chia tay rồi.” Takizawa ra chiều an ủi, dỗ dành đứa đàn em. “Trải qua bao sự tình như thế, tiếp tục ở bên nhau sẽ không được thoải mái tự nhiên như trước. Chỉ bằng chia tay, mỗi người giữ lấy cuộc sống của riêng mình, tránh đi những chuyện khó xử. Nói đi nói lại, vì sao cấp trên vẫn chưa điều một bác sĩ tâm lý mới đến????!!!!!!!!!!!!!! Vì sao mỗi ngày tôi phải kiêm luôn công tác bảo mẫu tư vấn cho lũ cảnh sát cả 30 tầng????!!!!!!”

“Hai người bọn họ có ‘dầu lìa ngó ý, còn vương tơ lòng’ hay không tôi cũng không biết, sếp bảo sao tôi có thể yên tâm?” Akanishi trừng mắt với Takizawa.

“Thí dụ như Nakamaru chưa bao giờ lo lắng Ueda Tatsuya và Nishikido Ryo tình cũ không rủ cũng tới nha.” Takizawa xoa cằm.

“A~ đó là vì hai người kia cơ bản không thể có cái loại ‘dầu lìa ngó ý, còn vương tơ lòng’... Mà khoan sếp, vấn đề đó với chuyện của tôi khác hẳn nhau nha!!!!!! Không thể trả lời như thế được!!!!!!”

“Ai

Ueda Tatsuya!!! Cậu mau về mà quản hai thằng đàn em ngu ngốc này của cậu giùm tôi cái!!!!!! Tôi chỉ phê cho cậu nghỉ một tháng trăng mật mà cậu một phát biến mất suốt ba tháng là thế nào????!!!!!!”

— Phần 1 hoàn.

12. Quyển 2 - Chương 1

Beta: Hắc Mộc Tử Lam

xOx

Tokyo. Khu chung cư cao cấp A. Căn hộ 321-B.

“Nạn nhân tên Suzuki Hisamiko, nữ, 26 tuổi, độc thân.” Kamenashi đứng ở sau lưng Akanishi, tay lật tập hồ sơ màu đen, hắng giọng đọc.

Akanishi hơi nhíu mày, khoanh tay ôm ngực. Mãi một lúc sau, đối phương vẫn không nói lời nào, cậu hung hăng quay phắt người lại, trừng mắt với Kamenashi, “Còn gì nữa? Chỉ vậy thôi à?”

“A,” Kamenashi khép lại tập hồ sơ, gương mặt đanh lại, “tôi thử dừng lại ở chỗ ‘độc thân’ một chút cho anh tự sướng lát.”

“Ồ!! Không cần nha. Mẫu người của tôi là đàn bà có chồng.” Akanishi đắc ý lắc đầu, miệng cười tươi rói. “Lần sau đến thi thể đàn ông độc thân, tôi sẽ để cậu tự sướng một mình, yên tâm!”

“Thôi xin kiểu. Tôi không thiếu hơi người tới mức phải phát dục với người chết.” Kamenashi giơ lên thẻ căn cước cho vị cảnh sát đang đứng gác bên ngoài. “Tầng 24, tổ B. Akanishi Jin và Kamenashi Kazuya.”

Tầng 24, chuyên phụ trách những vụ án đặc biệt liên quan đến người trong ngành, bất kể là nạn nhân, hung thủ hay kẻ tình nghi. Tổng cộng từ trên xuống dưới có 6 tổ, A đến F. Akanishi cùng Kamenashi là thuộc hạ dưới quyền tổ trưởng tổ B, Ueda Tatsuya. Tổ A do Takizawa Hideaki đứng đầu, kiêm chức đội trưởng của toàn tầng 24. Ngoài ra, còn có tổ C của Koyama Keiichiro, tổ B của Kazama Shunsuke, tổ E của Kato Shigeaki, tổ F của Uehara Takako và tổ G của Yokoyama Yuu.

Hiện trường vụ án. Các cảnh sát cùng nhân viên giám chứng bận bịu kiểm soát khắp căn hộ.

“Woa~~” Akanishi ngửa cổ ngược nhìn thi thể đang treo lủng lẳng trên cầu thang. “Chết kiểu này... sáng kiến hay nha!”

“Nghề nghiệp giống tôi...” Kamenashi lại lật tập hồ sơ của nạn nhân ra.

“Con cưng của sếp lớn à?” Akanishi không chần chừ gì mà ngoảnh đầu hỏi.

Đồng loạt toàn bộ nhân viên giữa hiện trường bận rộn liền khựng lại. Mọi ánh mắt từ bốn phương tám hướng đều đổ dồn về phía hai người bọn hắn. Một khoảnh yên lặng đến lạnh người bao trùm cả không gian.

“Là nhân viên khoa giám chứng thừa sếp Akanishi.” Kamenashi nghiêng răng, gần từng tiếng.

“A~” Akanishi không chút mảy may kích động mà nghiêng đầu, quan sát thi thể, “quả thật là sáng kiến!”

“Nhận định trước mắt là treo cổ tự sát. Đây, hai sếp trên-người-dưới-thú và con-cưng-sếp-lớn của tầng 24...” Một nhân viên từ đâu tiến lại.

“A! Chào tên-thi-rớt-tầng-24-mà-miệng-vẫn-cười-như-một-thằng-đàn!” Akanishi cùng Kamenashi không ai bảo ai đồng loạt trả lời đối phương.

Taguchi nhún vai, miệng vẫn toét cả ra, “Chuyển giao.”

Akanishi lập tức đưa tay vỗ bôm bốp với đối phương, hoàn thành nghi thức giao án.

“Cho cậu bản báo cáo sơ trạng của khoa giám chứng này. Tiện thể... tôi chưa hỏi cung hàng xóm của nạn nhân đâu.” Nụ cười trên môi Taguchi không hề suy chuyển.

“Akanishi đi hỏi hàng xóm xung quanh nạn nhân.”

“Kamenashi đi hỏi hàng xóm đối diện nạn nhân.”

Thế chẳng phải rất ăy sao?

...

Lệnh vừa đưa ra, hai người vừa được nêu tên liền quay phắt lại, cau mặt nhìn nhau.

“Vì cái gì tôi phải đi...” Akanishi bất mãn chỉ thẳng vào cái mũi gãy của Kamenashi, “Đừng có đưa ra cái lý do cậu nhỏ hơn tôi!!!!” Giỡn à? Đây là khu chung cư cao cấp của sở cảnh sát, mấy sếp lớn ở đây không ít, đi hỏi cung không đáng hoàng thì coi như đường sự nghiệp tan tành mà về quê cày ruộng!!

“Đơn giản vì tôi nhỏ hơn anh. ” Kamenashi thản nhiên trả lời. “Đúng không? Hung thân hỏi cung?”

“...” Hung thân hỏi cung... cứng họng.

“Nhớ đi hỏi luôn hàng xóm đối diện nha.”

“Cậu đi chết đi!!!”

xOx

“Anh có nghe tiếng lạ nào từ căn hộ đó không? Tiếng la hét, đánh đập, cãi nhau này nọ?” Akanshi xoay bút.

“Tôi mới thức suốt 48 giờ đồng hồ để truy bắt tội phạm, về đến nhà là ngủ như chết, cậu nghĩ tôi nghe được tiếng gì?”

Akanishi gật đầu, nhanh tay ghi chép.

...

“Hisamiko à... mặc dù cô em đó là cảnh sát nhưng đời sống cá nhân, quan hệ này nọ rất bừa bãi. Tôi nghe nói dạo gần đây mới của được anh nào ở tầng 24 đấy, rất đẹp trai nha!!! Vừa ra tay là anh kia đã đổ cái rầm! Hình như là họ... Akanishi thì phải...”

Akanishi đang cúi đầu ghi chép liên tục thì lập tức ngẩng lên, trừng lớn hai mắt.

“Ô, dáng vẻ của anh thế này... rất hợp mẫu người của Hisamiko!”

“Tên tôi là Kamenashi Kazuya, cộng sự của tôi mới là Akanishi Jin.” Akanishi chột nhoe miệng cười.

“A! Cái anh kia đấy à? Cũng được nha. Xinh đẹp như thế mà!”

“Sếp Chida...” Akanishi nheo mắt. “Sếp thuộc khoa nào thế?”

“Tôi à? Tình báo!”

Khóe miệng Akanishi khê run, không thể thốt nên lời nào.

...

“Suzuki Hisamiko?!! Ý anh là cái cô ở đối diện nhà tôi? Cổ tên Suzuki Hisamiko à?”

Akanishi ngao ngán gấp lại quyển sổ, “Anh trực thuộc khoa... kỹ thuật công nghệ thượng tầng?”

...

xOx

“Ôi đàn bà!” Ueda uể oải cầm tập văn kiện lên rồi ném thẳng ra một góc thật xa. “Bộ không còn tổ nào rảnh hơn chúng ta để đảm nhiệm vụ án nữ cảnh sát tự tử à? Tổ trưởng Uehara đâu? Bà chị đó nhất định vui vẻ đón nhận case này nha. Hung thủ mà là đàn ông nữa thì bà sướng tận trời mây cho coi.”

Đang ngồi đối diện anh khi ấy là hai tên thuộc hạ Kamenashi và Akanishi đồng loạt ngược lên nhìn thẳng sếp của mình.

“Leader,” Akanishi chột lên tiếng, “kỳ thực tôi vẫn nghĩ nhất định thời thơ ấu của sếp bị phụ nữ làm ô uế mà.”

Ueda rướn người về trước, chăm chăm nhìn đứa đàn em. “Kỳ thực tôi vẫn nghĩ nhất định thời thơ ấu của cậu bị đàn bà cưỡng hiếp, khiến cậu sướng tới run người mà dính đàn bà chặt như thế!”

Kamenashi khoái chí bật cười khanh khách.

“Thế thì Kamenashi Kazuya nhất định từng bị đàn ông cưỡng hiếp!!!!” Akanishi cảm hận chỉ thẳng vào mặt tên đồng sự đang cười ngất kia.

“A, tôi không quan hệ bữa bãi nha.” Kamenashi lắc đầu. “Anh đừng đem tôi đánh đồng với loại cầm thú như anh.”

“Gi mà quan hệ bữa bãi? Đây là hai bên tình nguyện!!!!”

“Bữa bãi là bữa bãi, nói nhiều làm gì.” Kamenashi chống cằm nhìn trần.

“Tôi đã nói tôi với người đàn bà kia không quan hệ gì hết!!!! Sao cậu có thể vì một người tôi không quen biết mà cả cơm sáng cũng không chịu nấu cho tôi ăn!!!”

“Tôi tưởng thân thể anh động dục no nê rồi, cần gì ăn cơm?”

“A...” Ueda đập tay, ánh mắt chợt sáng ngời. “Ra kia là nguyên nhân hai người các cậu cãi nhau đấy à?” Sau đó anh quay ngoắt sang Akanishi, lạnh lùng nói, “Ngoại tình!”

“Tôi không quen biết gì người đàn bà kia thật mà!!!!” Akanishi tru tréo, gương mặt vô cùng khổ sở. “Tổ trưởng à tổ trưởng, sếp đừng hại tôi cả cơm trưa cũng không được một thìa nữa chứ!!!!”

“Ngoại cái gì mà ngoại! Anh ta có đàn dúi với đàn bà hay không cũng chẳng liên quan gì tới em đâu sếp!”

“Ai da~ cãi nhau lia chia như thế thật là ảnh hưởng năng suất làm việc nha. Hai người các cậu nên đi gặp bác sĩ tâm lý mà giải quyết mâu thuẫn trong nhà đi. Chúng ta có bác sĩ tâm lý mới đến đấy.”

“Ha?”

“Ha?”

“Là người quen của mấy cậu.”

“Toto về rồi à?”

“Ikuta về rồi à?”

xOx

Kamenashi và Akanishi đưa mắt nhìn vị bác sĩ tâm lý trước mặt, rồi lại quay ra nhìn nhau.

Uchi Hiroki... tay ôm hộp kẹo, miệng cười rạng rỡ nhìn cả hai người. Trên bàn đặt một bảng tên sáng loáng: Chuyên Gia Tư Vấn Tâm Lý – Uchi Hiroki.

“A

sao lại ảo não như thế??” Uchi cong môi. “Ăn kẹo không?”

Akanishi và Kamenashi cùng lắc đầu.

“Thế... tìm tôi làm gì? — không ăn thì tôi ăn một mình.”

“Không cần nhiều lời làm gì, chỉ cần cậu đưa ra bản xác nhận tôi và con rùa chết tiết này không hợp nhau, phải khẩn cấp tách ra!” Akanishi lập tức đánh thẳng vào vấn đề.

“?? Kame-chan, cậu lại chọc tức Jin à? Ai da, tôi cho cậu một viên kẹo nè, đem cho Jin-chan đi, sau đó hai người giảng hòa! Hà hà.”

“O_____O” Kamenashi.

“-_____” Akanishi.

“A! Đột nhiên tôi nhận ra bọn tôi hợp tác khá lắm, không cần phiên chuyên gia tư vấn tâm lý đâu.” Akanishi lập tức thay đổi sắc mặt, hồ hởi nói.

Kamenashi ngoan ngoãn gật đầu lia lịa.

“... A

” Uchi xịu mặt, tựa hồ đang thất vọng vô cùng, khiến hai tên kia nhảy thót tim, tưởng rằng tên phát kẹo này sắp sửa khóc tới nơi. Thế nhưng chỉ vài giây sau, Uchi lại toét miệng cười ‘rạng ngời mà không chói lóa’, “Thế mỗi người lấy một viên kẹo, xem như là ăn mừng!!!”

...

Kết quả... trên tay Akanishi và Kamenashi mỗi người cầm một viên kẹo, ngơ ngác đứng trước văn phòng của chuyên gia tư vấn tâm lý Uchi Hiroki.

“Kame.” Akanishi là người phá vỡ bầu không khí im lặng đầu tiên.

“Gi? Kẹo của tôi cho anh ăn này.”

“Uchi Hiroki không phải được xếp tới tổ chống khủng bố à? Sao tự nhiên tên đó lại xuất hiện ở đây làm người phát kẹo?”

“Chắc là... tại vì... cậu ta thích ăn kẹo?”

xOx

“Ồ

đội trưởng!!! Sếp cũng mới đi gặp chuyên gia tư vấn tâm lý về à?” Vừa liếc mắt thấy Takizawa từ ngoài bước vào, tay cầm một viên kẹo, Akanishi đã hí hửng hỏi thăm.

“Hả? Tatsuya, cho cậu kẹo này.” Takizawa quăng viên kẹo nọ về phía Ueda.

“Bộ tính ăn kẹo giảm stress à?” Ueda đưa tay chụp lấy, rồi lập tức lột vỏ kẹo.

“A... không tệ lắm.” Takizawa gật đầu. “ Cùng lắm thì vác thân đến nha sĩ thôi.”

“Đội trưởng, bộ sếp uất ức gì mà phải đến chỗ Uchi để giải bày sao? Nhìn sơ qua, đoán không ra nha. Ai da~ muốn xả giận thì sếp cứ đến đây tìm cái tên Akanishi Jin này này.” Kamenashi khép lại bản báo cáo trên bàn.

“Cậu đi chết đi!!!!” Akanishi đang cầm tập hồ sơ, thuận tay gõ mạnh vào đầu thẳng đồng sự lăm mồm của mình, rồi quay ra nói với Takizawa, “Sếp, tìm con rùa này đi! Nó M (thích bị hành hạ) hơn tôi đó!”

“Hừ!!! Tôi đang bị áp lực nặng nề đây này, các cậu im giùm tôi cái!!! Áp lực công việc, áp lực thăng chức, áp lực kinh tế, áp lực gia đình!!!!” Takizawa bất mãn ngồi phụp xuống cái ghế gần đấy, giọng hậm hực.

“Ra thế

” Akanishi gật đầu, ra chiều hiểu biết, rồi xòe bàn tay trái, bắt đầu giơ lên từng ngón tay, “Áp lực đội phó, áp lực đội phó, áp lực đội phó, áp lực đội phó... ĐAU!!!!”

Takizawa không chút nề tình mà tung một cước vào lưng Akanishi, sau đó lạnh lùng quay ra Ueda, “Phá án nhanh lên một chút cho tôi! Cuối năm nay sẽ đánh giá kỹ lưỡng năng lực công tác của từng người!!!”

Kamenashi chép miệng, dịu dàng xoa cái lưng đang cong gập vì đau của Akanishi, “Ai da~... ngốc! Tự mình rước họa vào thân!”

“Cậu cãi nhau với Tsuba-chan à?” Ueda mắt chăm chăm ngắm soi móng tay của mình, miệng lên tiếng hỏi thăm.

“Không có à!!!” Takizawa đột nhiên nhảy dựng cả lên. “Tập trung!! Tập trung vào vấn đề!!!”

Ueda liếc một cái thật dài về phía người đội trưởng của mình, giống như đang xem xét chuyện gì rồi chặc lưỡi, chỉnh đốn lại tư thế đang ngồi, nghiêm túc nói, “theo khả năng trình thám của tôi, người đàn bà trong vụ án này chỉ có hai khả năng.”

Takizawa nhướn mày, chăm chú lắng nghe.

“Thứ nhất, tự giết mình. Thứ hai, bị người khác giết.”

“ĐAU!!! Sếp... sao sếp đánh em??” Kamenashi khóc thét.

Takizawa hung hăng đập thêm mấy cái vào mông con rùa nhỏ, rồi trừng mắt nhìn Ueda, “24 tiếng. Giờ này ngày mai, nếu các cậu vẫn chưa phá được án...”

Ueda điềm nhiên nguýt Takizawa một cái thật tinh ranh, ý tứ như thể ‘sếp làm được gì tôi à?’.

“Tôi sẽ an bài cậu với em gái tôi đi coi mắt!!!” Takizawa cười gian xảo, rồi đứng thẳng người. Kamenashi ôm mông, nước mắt lưng tròng.

“Kamenashi!! Akanishi!!! Mau đứng dậy!! Án cần phải phá, hợp gấp!!” Ueda đột nhiên nhồm người dậy, hăng hái kêu gọi hai đàn em của mình, tựa hồ đang chuẩn bị xông xáo đi đào vàng.

“Tôi đã bị đội trưởng đập cho gãy lưng, hết sức rồi sếp à.” Akanishi gục mặt lên bàn, rầu rĩ than vãn.

“Đội trưởng... đội trưởng... mông em... còn để ngồi nữa.” Kamenashi tru tréo.

xOx

“Leader, hiếm khi thấy sếp tự thân đi kiểm tra hiện trường nha.” Akanishi liếc mắt nhìn Ueda. “Mà còn là hiện trường tự tử của đàn bà nữa.”

“Dù gì cũng không phải là đàn bà còn sống nhăn răng.” Ueda ngược đầu nhìn trần nhà. “Nạn nhân treo cổ tự tử ở cầu thang?”

“Đúng vậy. Căn phòng không hề có dấu vết ẩu đả. Một cách nôm na, nạn nhân cột dây thừng ở tầng trên, sau đó nhảy qua lan can, tự thắt cổ mình.”

“Phiền phức thật. Sao không chết cách bình thường cơ chứ.” Ueda vừa lầm bầm vừa bước lên lầu. Sau đó, anh ngồi phụp xuống bên lan can, kéo tấm thảm lên.

“Chúng tôi đã tìm hết một lượt, không có dấu vết của dây bị kéo xệch. Nói cách khác, nạn nhân không phải do hung thủ treo cổ rồi kéo lên.”

“Không có vết cọ xát...” Ueda cúi đầu, cẩn thận quan sát, “Ồ, móng tay giả!!! Tay nghề không tồi nha...”

Akanishi ngoái người về trước. Trên tay Ueda lúc bây giờ đang cầm một vật thể nhỏ màu đỏ chói.

“A A A A A!!!! TỔ TRƯỞNG!!!! Sếp không mang bao tay, không được cầm vật chứng lung tung!!!!!!!!!!!!”

...

“Nạn nhân mặc áo ngủ, tay đeo móng giả, trang điểm kỹ càng... mà lại đi tìm cái chết?”

“Bởi vì ngẫu hứng muốn chết.”

“Tóc tai có rối bời không?”

“Không có dấu hiệu gì khả nghi.”

“Nghe nói nạn nhân quan hệ khá rộng rãi... chuẩn bị xinh đẹp như thế rồi mà vẫn muốn tự sát sao?”

“Thế nên mới bảo là ngẫu hứng muốn tự sát.”

“Kamenashi Kazuya đâu?”

“Đi khoa giám chứng lấy báo cáo rồi.”

xOx

Kamenashi đẩy cửa phòng giải phẫu, ngang nhiên bước vào.

...

Đứng hình trong ba giây đồng hồ.

Sau đó hấn vội vàng chạy ra, đọc kỹ lại bảng tên phòng.

Rồi lại trở vào trong.

...

“A!!!!!! Ai lại bỏ thằng nhóc con ở đây đùa giỡn với xác chết thế này???!!!!”

...

“Đây là pháp y mới tới, Nakajima Yuto. Còn đây là thanh tra Kamenashi Kazuya.” Nakamaru mỉm cười ôn hòa, hết đưa tay qua trái rồi lại qua phải.

“Pháp gì?” Kamenashi nhú mày, ánh mắt lướt từ trên xuống dưới một lượt trên người Nakajima.

“Pháp y.” Nakajima mím môi, nắm chặt bàn tay.

“... Cậu... là người lùn à?” Kamenashi cẩn thận cúi người hỏi.

“A!!!! Maru!!!! Cái tên này người to mà óc nhỏ thế kia!!!!!!!!” Nakajima tức giận chỉ tay vào Kamenashi.

“Kazuya... Yuto mới 13 tuổi thôi.” Nakamaru vội vàng chen vào giải thích.

“Hả? Cậu đùa đấy à??? Thằng nhóc này biết chơi bóng bàn trên giường mổ thì có, chứ kiểm nghiệm xác chết cái gì?” Kamenashi trừng lớn hai mắt. “Các cậu dám để một thằng nhóc 13 tuổi đụng vào thi thể? Nó phát dục còn chưa hết kia kìa!!!!”

Nakajima căm phẫn nhìn Kamenashi.

“Yu-chan~ không cần sợ. Chuyện giải phẫu này giao cho anh Kazuya đây là được.” Kamenashi ôn hòa xoa đầu Nakajima.

“Không cần nhờ tới anh lớn. Em nhỏ đây đã mổ qua trên dưới 500 cái thi thể, chắc chắn lão luyện hơn anh lớn chứ nhỉ?” Nakajima nhếch mép, hai tay khoanh trước ngực, ánh mắt vô cùng thách thức.

Nakamaru thở dài, bên tai loáng thoáng tiếng hàm rớt xuống đất của Kamenashi.

...

Nakajima buông dao giải phẫu, cúi nhìn Kamenashi đang ngồi xổm trên đất, ánh mắt chăm chú nhìn vật chứng trong tay. “Chẳng phải anh nói muốn giúp em giải phẫu sao?”

“Dây thừng... có điểm kỳ quái ở đây...” Kamenashi đắm chiêu, không hề di chuyển khỏi vị trí mình đang ngồi.

“Mặc kệ anh đó.” Nakajima xua tay, rồi trở lại với công việc của mình.

“A~~ anh đến đây!!!” Kamenashi vội vàng buông sợi dây rồi bước tới bên vị pháp y trẻ tuổi. “Yu-chan~ em muốn anh phụ trách phần nào, trên dưới trái phải?”

“Anh phụ trách khâu lại thi thể, rồi bỏ trở vào túi.”

“Ồ xong rồi à?”

...

Kamenashi nghiêng đầu nhìn Nakajima trong bộ đồng phục gọn gàng, vai đeo chiếc ba lô. “Đến trường sao?”

“Đi học bổ túc.” Nakajima không hề liếc nhìn hắn, mắt dán chặt vào đồng hồ trên tay.

“Yuto, không có bạn bè nhiều sao?” Kamenashi đưa tay xoa đầu thằng nhỏ.

Yuto đỏ mặt, né người khỏi bàn tay của hắn rồi nhỏ giọng, “không sao. Quen rồi.”

“Cảnh sát thuê lao động của trẻ nhỏ. Nếu có người phát đơn kiện thì bị cáo là ai nhỉ?”

“Không ai dám đưa đơn đâu.” Nakajima thản nhiên nhún vai. “Bởi vì bố em là lãnh đạo tầng 30.”

Nakamaru lại thở dài, bên tai loáng thoáng tiếng hàm rớt xuống đất lần thứ hai của Kamenashi.

xOx

“Thời gian tử vong ước chừng từ 10 giờ đêm qua đến 2 giờ rạng sáng hôm nay.”

“Theo như thông tin từ các hàng xóm cùng máy ghi hình thì đêm qua không ai lạ mặt đến thăm Suzuki Hisamiko vào khoảng thời gian đó.”

“Ban đêm... đáng ngờ...” Ueda lẩm bẩm, ngón tay không ngừng gõ lên mặt bàn.

“...” Kamenashi nhướn mày nhìn sếp của mình, rồi che miệng nói với Akanishi, “Jin, bộ lúc tôi đi, Tatsuya bị người ngoài hành tinh bắt cóc à?”

“Từ khi sếp biết mình phải đi coi mắt với em gái đội trưởng, cậu ta đang cố gắng tập luyện cách ăn nói người không ra người, ma không ra ma. Chắc là muốn ngồi UFO để trốn cưới đây mà.”

“A! Nói đáng ngờ mới nhớ...” Kamenashi đột nhiên reo lên. “Dây nạn nhân dùng thắt cổ rất mảnh.”

Ueda và Akanishi đồng loạt đổ mắt về phía cậu.

“Nhìn qua một lượt... nói thế nào nhỉ... không quá răn chắc.”

“Ngẫu hứng muốn chết... mà còn quan tâm dây chắc hay không chắc à?” Akanishi chép miệng, đưa chân đá một phát vào hông Kamenashi.

“Suzuki Hisamiko vừa dọn đến căn hộ này, đồ đạc trong thùng còn rất nhiều, đây là loại dây dùng để cột hàng mà nạn nhân trước đó có lẽ xài cho mấy thùng đồ.”

“Mang sợi dây thùng đó lại đây.” Ueda cau mày lên tiếng.

...

“Kazuya, cậu thử xem.”

Nhanh tay cột sợi dây thùng lên trần nhà, Ueda đặt một chiếc ghế ở dưới, rồi quay ra hất cằm với Kamenashi.

“...” Đối phương nhìn chằm chằm sợi dây thùng đang treo lủng lẳng thật lâu rồi mới nuốt nước bọt, nhẹ giọng hỏi, “làm sao thử, sếp?”

“Dùng cổ thử.”

“... Tatsuya, em đắc tội gì sếp sao T__T?”

“Cậu không thử, chẳng lẽ để tên béo Akanishi Jin kia? Mập như tên này vừa mới tròng cổ vào thì đã đứt dây rồi.”

“Này này!!!!” Akanishi quát mắng.

...

Thử năm lần, dây đứt cả năm.

“Tìm một người thể trọng tương đương Suzuki Hisamiko rồi thử lại.”

“A!!!! Tatsuya!!!! Nhất định là em đã đắc tội với sếp mà, sao sếp không nói thể ngay từ đầu cho rồi???”

xOx

“Nếu nạn nhân vùng vẫy, dây thùng nhất định đứt.” Akanishi kết luận.

“Nhưng theo vết thương trên cổ cho thấy, nạn nhân không hề có cử động nào mạnh.” Kamenashi xoa cằm.

“Một người bình thường dù không muốn chống cự nhưng nhất định cũng phải co giật rất nhiều trước khi chết.” Akanishi tiếp tục suy luận.

“Đàn bà đúng là loại phiền toái, chết thì tự mình chết cho rồi, còn nhờ hung thủ nào đem lưng cho, hại tôi phải bỏ công sức đi mà truy hung thủ. Chỉ còn có hơn mười tiếng!!!” Ueda chặc lưỡi.

Cả hai con nai vàng ngơ ngác của tổ B không nói tiếng nào, chỉ chằm chằm nhìn tên tổ trưởng ngoài hành tinh của mình.

“Tổ trưởng, sếp thật sự không cần... đến gặp Uchi Hiroki mà ăn kẹo à?” Akanishi thận trọng mở lời.

xOx

“Nạn nhân này có sở thích kỳ lạ nhỉ.” Akanishi đặt những đồ dụng lấy từ nhà Suzuki Hisamiko lên bàn. “Đã từng cặp với người đàn ông nào thì sẽ lưu lại một món đồ của người đó làm kỷ niệm. Đàn vĩ cầm, khăn tay, hồ cá vàng... còn đánh cả sổ thứ tự.”

“Không tranh chấp tài sản, không khúc mắc trong công tác, không mâu thuẫn gia đình...” Kamenashi cau mày đọc báo cáo.

“Động cơ là tình cảm?”

“Nói không chừng là cô ta đang cặp với vị sếp lớn cấp cao nào. Khu chung cư cao cấp này đâu phải ai cũng vào được. Mà xem xét vụ trường gây án, xem chừng hung thủ có chút vội vàng.”

Ueda gục đầu lên bàn, không nói lời nào.

“Tổ trưởng!!! Nếu cổ hòng không cầm thì làm ơn chỉ bảo đàn em một chút.” Akanishi vỗ hai tay bồm bộp.

“Quên đi. Anh thấy sếp mình còn ý chí chiến đấu sao?” Kamenashi ngao ngán lắc đầu. “Chắc là đang suy nghĩ về cuộc sống hôn nhân với em gái của Đầu To đây mà.”

“Thí dụ như làm thế nào để ngoại tình với Maru mà không bị vợ bắt quả tang.” Akanishi gật gù, sau đó tiếp tục kiểm tra từng vật chứng. “Nút áo.”

“Phí điện nước.” Kamenashi trở lại với những hóa đơn trong tay.

“Nút áo?”

“Phí điện nước??? A~ không phải, hóa đơn từ ngân hàng thôi. Jin, đừng có ồn ào như thế, làm phiền tôi quá đi.”

“Nút áo...”

“Hôm nay anh mặc áo có phéc-mơ-tuya, không phải cài nút. Sao thế?”

Akanishi bỏ mặc lời Kamenashi. Cậu vội vàng chạy đến bên chiếc áo khoác, lôi ra quyển sổ nhỏ từ túi áo.

“?” Kamenashi khó hiểu nhìn theo.

“Taida Hikaru.” Akanishi đột nhiên thấp giọng. “Khoa kỹ thuật công nghệ thượng tầng.”

xOx

Taida Hikaru về đến nhà, trời đã rất khuya. Canh gác trước cửa lúc bấy giờ là Akanishi và Kamenashi.

“Hôm nay không phải mấy sếp tới tìm tôi chứ? Cô gái ở đối diện nhà là thế nào tôi còn không biết cơ mà...” Taida bối rối xoa tóc.

“Trong suy nghĩ của tôi thì quả thật đến tính ngày hôm qua, anh đúng là không biết nạn nhân là ai.” Akanishi chăm chăm nhìn Taida.

Đối phương đột nhiên khựng lại, khẽ liếc về phía hắn.

“Suzuki Hisamiko quyến rũ nhỉ? Quan hệ với cô ấy nhất định rất vui vẻ.”

“Anh nói gì, tôi không hiểu?” Taida nhú mày.

“Lúc chia tay, cô ta còn giữ lại nút áo ở cổ tay của anh, cô này xem ra lãng mạn phết!”

Taida hơi cúi đầu, mím chặt bờ môi.

“Gặp gỡ lại người đã từng khiến mình điên đảo, đối phương lại còn là hàng xóm của mình nữa chứ. Muốn gương vỡ lại lành, nhưng người đàn bà kia không hề có ý định đó. Thế nên anh tức giận mà hạ thủ với nạn nhân.”

“Chỉ bằng một nút áo ở cổ tay tôi?”

Akanishi không chút ngó ngàng tới hắn, tiếp tục thao thao bất tuyệt. “Ra tay có phần vội vàng. Thế nên nghiêm nhiên không chỉ có nút áo kia. Trong móng tay giả của cổ bị rớt tại hiện trường còn có vãi sợi của quần áo trên người anh mặc.”

“Chính vì thế, chúng tôi có thể kết luận...” Kamenashi lên tiếng.

“Nhảm nhí!!!!” Taida gạt tay, rống gào phản đối, “Các anh là loại trinh thám kiểu gì thế?”

“Còn yêu cô ta à?” Akanishi đột nhiên xoay đầu nhìn hắn.

Tòan thân Taida cứng đờ.

“Áo bị đứt một nút mà vẫn mặc, cũng không vứt đi bộ đồ ở hiện trường hôm ấy... hi vọng có thể giữ lại một di vật nào đó... liên quan đến người đàn bà mình yêu... Chính là... giết chính vợ mình, không đau lòng sao?”

“Là lỗi của cô ấy!!! Tất cả do cô ấy mà ra!!! Người đàn bà tồi tệ!!!!” Taida ngồi phụp xuống, ôm mặt khóc nức nở. “Tôi yêu cô ấy như thế... vì cơ gì cô ấy lại ruồng bỏ tôi...”

Kamenashi liếc nhìn Akanishi. Cậu thở dài, vỗ về bả vai của hung thủ, rồi nhẹ nhàng kéo đối phương đứng dậy.

xOx

“Jin không giống với hồi xưa nha.” Kamenashi co gối ngồi trên ghế sofa, ánh mắt mơ màng nhìn về phía trước.

Bên cạnh cậu là Akanishi đang nằm dài trên ghế, mắt lim dim như con báo nhỏ.

“Sao thế?”

“Tình yêu ấy... không ngờ anh có thể nói những lời như thế với Taida.”

“Đại gia đây từ hồi trong bụng mẹ đã biết yêu rồi!! Hà hà.”

“Mắc ói. Anh mà biết yêu thì tôi đã thành sếp lớn của cả 30 tầng từ hồi chưa đẻ kia kìa!!!”

“... Muốn chết hả?”

“A... em mệt...”

Kamenashi thở dài, ngả người qua bên trái, rồi nằm xuống cạnh người tình mình.

“Kame... anh nói này, em về nhà đi...”

“Không muốn. Sắp 6 giờ rồi. Để em nằm một chút, lát còn vào làm tiếp...”

“Nhưng anh đói...”

“=____=”

“Về nhà chút xíu, nấu cho người ta đi mà~~”

“=____=”

“Về đi...”

“Muốn ngủ cơ...”

...

“Thế mới nói, đàn bà là loại phiền phức.” Ueda hướng mắt về phía ánh mặt trời ban sớm, đồng dục buông lời tuyên ngôn kết án.

“Đàn ông cũng vậy... nhất là đồng tính luyến ái...” Akanishi hạ thấp đầu, nhỏ giọng thì thầm, rồi xoay người ôm lấy con rùa nhỏ đang mê ngủ vào lòng.

“Hừ!!! Thằng béo kia, còn mơ ngủ hả? Dám đem tổ trưởng, đội trưởng và đội phó ra mà chửi à????!!!”

13. Quyển 2 - Chương 2

Beta: Hắc Mộc Tử Lam

xOx

Khoa giám chứng tầng 3.

Nakajima tháo vát tiến hành giải phẫu trên thi thể một người phụ nữ.

“Nạn nhân là một cô gái trẻ tuổi. Theo màu sắc trên da, nguyên nhân tử vong là ngộ độc khí carbon dioxide. Không có vết thương ngoài da nào đáng lo ngại...”

Koyama Keiichiro nhú mày, hai tay khoanh trước ngực đứng bên giường giải phẫu. Anh chợt lên tiếng, “Trong móng tay của nạn nhân có gì đó?”

Nakajima cẩn thận nâng bàn tay thi thể lên, quan sát kỹ càng từng móng. Sau đó, anh với tay lấy một túi ni-lông, dùng kẹp lấy ra một vật thể lạ từ khe móng, rồi bỏ vào túi.

Koyama bước tới trước đầu nạn nhân, cúi người xem xét mái tóc, “Tóc... thật nhìn có điểm kỳ lạ.”

Nakajima ngẩng đầu, nhướn mày nhìn anh.

Chợt di động trong túi Koyama vang lên, đánh gãy cuộc nói chuyện.

“Xin lỗi.” Nakajima nói, tay rút vội chiếc điện thoại, “Alô? Koyama nghe.”

“Đang ở hiện trường sao?” Là giọng Takizawa.

“A, đội trưởng. Không có, tôi đang ở khoa giám chứng. Vụ lớn... một người phụ nữ chết ở ký túc xá cảnh sát...”

“Trở về. 10 phút. Họp ở phòng 1. Một mình cậu đi. Giao án lại cho tổ viên. Không chần chừ gì. Chỉ lệnh cấp 1.”

Koyama khẽ cau mày. Anh quay ra nói với thuộc hạ đang đứng gần đấy, “Mau gọi tổ phó lại, có thể tôi phải tạm dừng công tác trong tổ vài ngày.”

Tổ trưởng tổ C: Koyama Keiichiro, chuyên gia tham án.

xOx

Tokyo. Ngân hàng dân sự Tokyo.

“Tầng 24.” Kazama gờ lên thẻ căn cước với nhân viên cảnh sát đang canh gác.

“Bọn cướp có 4 người, tổng cộng số con tin là 20, trong đó có 5 người là nhân viên ngân hàng. Một nhân viên vì nhấn chuông báo cảnh sát và một viên cảnh sát giao thông đã bị bọn cướp bắn chết.” Thanh tra đang phụ trách hiện trường tường thuật rõ ràng lại sự việc với Kazama.

“Vũ khí bên đó thế nào?” Kazama hỏi. “Hỏa lực của bom ra sao?”

“Cả bốn đều chỉ là súng lục, nhưng không có tin tức nào về bom.”

Chợt di động trong túi Kazama vang lên.

Xua tay ra dấu cho mọi người vào vị trí, anh nói vội vào điện thoại, “Alô, đội trưởng, bên tôi đang có vụ cài bom lớn ở ngân hàng Tokyo. Nếu bên sếp không phải đánh bom tòa nhà Quốc Hội thì gọi người khác đi.”

“Thời điểm này mà nghe điện thoại được sao?” Vị thanh tra kia khó chịu nhíu mày.

“Đây là tiếng chuông đặc biệt của đội trưởng bên tôi. Cho dù đang hành động cũng phải nhắc, nếu không nhất định có chuyện lớn xảy ra.” Kazama nhanh miệng giải thích.

“Chỉ lệnh cấp 1. Giao nhiệm vụ lại cho tổ phó.”

Kazama không khỏi sửng người, “Yes, sir.”

Tổ trưởng tổ D: Kazama Shunsuke, chuyên gia phá bom.

xOx

Tokyo. Phòng họp Quốc Hội.

Kato ngược nhìn vị thị trưởng Tokyo rồi uể oải thở dài.

“Thế nào?” Đứng bên cạnh là vị tổ phó.

“Bao giờ thì tôi mới được tham gia một cuộc họp ở đây?” Kato ngán ngẩm xoa đầu.

“Chẳng phải cậu đang đứng đây nghe họp à?”

“... cậu bớt nói xàm một chút không ai bảo cậu câm đâu.”

“Tổ trưởng, nếu mục tiêu của cậu là tham dự cuộc họp thế này, thì nên đổi nghề làm chính khách đi. Trên cậu còn có đội trưởng với đội phó đấy.”

Chợt di động trong túi Kato rung lên.

“Alô? Đội trưởng, tôi đang bảo vệ vị thị trưởng đáng kính của chúng ta, có việc gì cũng đừng tìm tôi.”

“Chỉ lệnh cấp 1. Cậu đang bảo hộ Thiên Hoàng Nhật Bản cũng phải trở về.”

“... Yes sir.”

Tổ trưởng tổ E: Kato Shigeaki, chuyên gia bảo vệ chính khách.

xOx

Trụ sở chính của tầng 24. Văn phòng tổ B.

“Em đi con này! ~ > < >

“Ăn luôn con mèo của cậu!!! ~ > < >

“Leader, Suzuki...” Akanishi cầm tập hồ sơ từ ngoài bước vào. Lời chưa kịp dứt, khóe miệng đã méo xệch cả, cậu trở mặt nhìn Kamenashi và Ueda, “Các người đang làm gì đó?”

“Chơi cờ thú! ~ > <” ueda=“” điềm=“” nhiên=“” trả=“”>

“Chơi gì?” miệng Akanishi càng méo hơn.

“Đừng để ý đến tên béo đó, với chỉ số thông minh như thế, anh ta làm gì biết chơi cờ thú!” Kamenashi không hề quay đầu lại.

“Thằng ranh con đi chết đi. Lúc cậu còn đái dầm, đại gia tôi đây đã là bậc thầy cờ vua nhá!!!!” Akanishi đặt tập hồ sơ nọ lên bàn. “Leader, ký tên.”

“A~~ chờ một chút!! Em không muốn đi nước này!” Kamenashi hô hoán, tay nhanh nhẹn rút lại con cờ của mình.

“Akanishi Jin, bộ bắt chước một chữ ký của tôi sẽ tổng cậu vào tù à? Con rùa chết tiệt, cậu mà dám đi lại, anh đây cho cậu một năm 365 ngày không lương!!!!”

“A!!! Hai cái người này!!! Cả tầng 24 ai nấy đều bận rộn ra ngoài làm việc hết cả, chỉ còn mỗi tổ chúng ta ngồi đây phè phỡn. Đã không làm nhiệm vụ thì thôi, còn ở đây mà chơi cờ thú! Các cậu rút cuộc có chí cầu tiến không hả?” Akanishi hậm hực cầm lên cây bút, ngoáy ngoáy bắt chước chữ ký của Ueda.

“Cậu muốn nhiệm vụ à? Bên kia có hai núi kia.”

Ueda chỉ vào chồng văn kiện cao ngất trên chiếc bàn gần đó.

“Có một vụ đúng vào sở thích của anh đấy. Nữ sinh trung học tố cáo cảnh sát tuần tra có hành vi bất kính. Em nữ sinh đó được anh kia gỡ trò như thế nhất định rất hợp khẩu vị của sếp Akanishi đấy.”

“Kamenashi Kazuya!!!! Tôi nói không được sếp của cậu, chẳng lẽ cả cậu tôi còn không trị được!!!!” Akanishi xóc lên cổ áo của người đồng sự, nghiêng răng ken két.

“Tối nay không nấu cơm bây giờ!!! A... khụ khụ...” Akanishi vừa nghe đến đối phương nhắc hai chữ “nấu cơm” thì lập tức buông tay. Kamenashi đưa tay vuốt lại cổ áo, “tối nay cho anh ăn chay!!!!!!”

“Hôm qua rõ ràng nói nấu thịt bò cho người ta ăn!!!!”

“A? A? Có thịt bò à? Hôm nay tôi với Maru qua nhà các cậu ăn chung nha!!!”

Chợt di động trong túi Ueda vang lên.

“Alô? Ueda Tatsuya.” Ueda hồ hởi trả lời. “Thủ lĩnh, có chuyện gì? Tối nay muốn ăn thịt bò không?”

“... Mau tới đây. Họp ở phòng 1.”

“Hả? Để tôi cho Akanishi Jin qua.”

“Để thằng nhóc giải quyết chuyện trong tổ, cậu qua đây. Chỉ lệnh cấp 1.”

“A~” Ueda đóng di động lại.

Kamenashi cùng Akanishi giương mắt nhìn sếp mình.

“Tối nay các cậu ăn chay, để dành thịt bò lại mấy hôm đi!”

Tổ trưởng tổ B: Ueda Tatsuya.

...

...

...

...

Chuyên gia phân tích số liệu.

xOx

Tầng 24. Phòng họp 1.

Takizawa cùng Imai từ ngoài bước vào. Toàn bộ phòng họp lập tức im ắng.

Ngước nhìn đồng hồ trên tường, Takizawa hắng giọng, “Đến giờ bắt đầu. Ai không có mặt thì coi như bỏ.”

Imai lẳng lặng đóng lại cửa phòng.

Takizawa mở ra tập hồ sơ trên tay, đảo mắt một lượt xung quanh bàn họp. Anh chợt nhíu mày, “Akanishi Jin và Kamenashi Kazuya làm cái gì ở đây?”

“A! Không có gì, đánh nhau thôi.” Ueda nhõn miệng cười. “Tôi quyết định phải dạy dỗ hai tên này, trong cả lúc họp.”

“Ra ngoài.” Takizawa bình tĩnh nói, giọng không cao không thấp. “Chúng ta phải xử lý vụ án cài bom khách sạn Tokyo.”

“A.” Ueda gật gù. “Bộ sếp muốn đổi tòa nhà 30 tầng cũ rích này với khách sạn Tokyo à?”

Akanishi cùng Kamenashi tròn xoe bốn mắt.

Imai cúi nhìn đồng hồ trên tay rồi xoay ra nói với Takizawa, “ba phút.”

“OK, bắt đầu. Imai, phát thông tin cho mọi người.” Takizawa không quên ném cho Ueda một cái trừng mắt. “Chỉ lệnh cấp 1. Bảy người chúng ta, cùng Nishikido Ryo tầng 28 và tổ chống khủng bố tầng 27.”

Nishikido và Kobayashi của tổ chống khủng bố khê gật đầu với mọi người.

“Có người cài 50 quả bom ở khách sạn Tokyo, đe dọa nếu chúng ta không làm theo lời bọn chúng, 24 giờ sau, mỗi giờ sẽ cho nổ một quả.” Takizawa nói.

“Yêu cầu phía bên kia là... thả ra những phạm nhân tử tù của nhà ngục Tokyo.” Nishikido tiếp lời.

Akanishi và Kamenashi đồng loạt hít mạnh một hơi, gương mặt nhìn gương mặt các tổ trưởng.

Mọi người vô cùng bình tĩnh.

“Cứ để bọn chúng nổ.” Uehara thản nhiên lên tiếng. “24 tiếng, dư sức sơ tán nhân viên khách sạn.”

“Sếp Uehara, bộ sếp đang ở trên mây bữa giờ đây à?” Takizawa khoanh tay nhìn Uehara. Vụ án buôn lậu vũ khí kia còn chưa được kết án gọn gàng.

“Hội nghị. Hội nghị chống khủng bố quốc tế.” Nishikido điềm tĩnh trả lời. “Ở trong khách sạn Tokyo hiện tại phần lớn là đại biểu trong hội nghị.”

“Nếu sơ tán... một hội nghị như thế sẽ không bao giờ tổ chức lần thứ hai ở Tokyo. Đạo lý này mọi người chắc hiểu rõ?” Imai chột lên tiếng. “Ý kiến của cấp trên — dù là trong khách sạn có gài bom... tuyệt đối không thể để các đại biểu hội nghị nghe ngóng được điều gì.”

“Này, Kame... nghe ra có vẻ là chuyện rất khó nhỉ?” Akanishi huých khuỷu tay vào người đồng sự.

“Trách không được Tatsuya kêu chúng ta tới. Một người sếp nhất định không kham nổi.” Kamenashi thấp giọng.

“Kazama, Koyama và Kobayashi bên chống khủng bố đến hiện trường. Uehara, Kato, Yokoyama và Nishikido đảm nhiệm ngoại vi. Ueda Tatsuya.” Takizawa quay ra nhìn Ueda. “Cậu phụ trách phần kỹ thuật. Cùng bọn ranh con tổ cậu.”

“A~ ok.” Ueda chép miệng nhún vai, tựa hồ đang tiếc nuối điều gì.

“Imai Tsubasa, cho tôi mượn cậu ta ở ngoại vi.” Nishikido đề nghị với Takizawa.

“Tuy rất muốn hợp tác với Ryo nhưng tôi nên ở bên hiện trường thì hơn.” Imai cười nói. “Bốn người các cậu lo ngoại vi là ổn rồi.”

Takizawa gấp lại tập hồ sơ, “tôi tổng chỉ huy.”

“Hiện tại là 9 giờ 24 phút.” Imai nhìn đồng hồ. “Quả thứ nhất sẽ nổ vào... 8 giờ sáng ngày mai.”

Chưa tới 24 tiếng.

xOx

“Chỉ lệnh cấp 1 được các thượng cấp ký và truyền xuống. Một khi lệnh được đưa ra, cấp bậc thấp nhất có tư cách tham gia nhiệm vụ là tôi đây.” Ueda giải thích với hai đàn em của mình. “Nói một cách khác, đây là vụ án mà các cậu tuyệt đối không được đụng tới.”

Akanishi và Kamenashi gật đầu lia lịa.

“Hiện trường là lo ứng phó những biến cố ở khách sạn Tokyo, nơi được cài bom. Ngoại vi là truy tìm manh mối để bắt được thủ phạm.” Ueda tiếp tục diễn giải.

“Thế còn phần kỹ thuật?” Kamenashi nghiêng đầu hỏi.

“... Là...” Ueda liếc mắt nhìn hắn. “Chúng ta tiếp tục chơi cờ thú đi!!! ~ > <>

“=____=”

“=____=”

“Kame, đi thôi! Trên bàn còn hai ngọn núi đang đợi chúng ta giải quyết.” Akanishi đánh mặt.

“Ồ. Tối nay ăn thịt bò!” Kamenashi gật gù.

“Kỹ thuật.” Takizawa đang chăm chăm nhìn màn hình thì chợt lên tiếng, “lại đây.”

“A~” Ueda bỏ mặc Akanishi và Kamenashi mà bước về trước, tốc độ nhanh đến ngỡ ngàng.

“Đây là bản thiết kế khách sạn Tokyo. 50 quả bom có khả năng được cài ở đâu đều trông cậy vào cậu.” Takizawa đưa tay xoa đầu Ueda.

...

“Thế còn bọn em làm gì?” Kamenashi gơ tay.

Takizawa nheo mắt nhìn Akanishi, rồi Kamenashi.

“Các cậu có thể tiếp tục đánh nhau! Chỗ này rộng như vậy mà.”

xOx

Hiện trường. Khách sạn Tokyo.

“Một tòa nhà lớn như vậy...” Koyama ngược nhìn tòa khách sạn trước mặt. “50 quả bom, 24 tiếng...”

“Mỗi giờ một quả chưa hẳn là thật.” Kobayashi của tổ chống khủng bố bước xuống xe. “Nhân viên phá bom đã có mặt ở đây để kiểm tra.”

Cùng lúc đó, từ một tầng cao trên tòa nhà đột nhiên vang lên tiếng nổ mạnh.

“... Nói không chừng sau case này, cả đám chúng ta dắt tay nhau đi Hokkaido điều khiển giao thông đấy.” Imai đặt chân xuống xe, hai mày cau lại. “Mau gọi xe cứu thương, đình chỉ hành động của tổ phá bom, thông báo cho bên kỹ thuật.”

xOx

Phòng chỉ huy trung tâm tầng 24.

“A~ a~ đương nhiên đây là vị trí nhóm chính khách sẽ có mặt đầu tiên.” Ueda đứng trước tấm bảng lớn, tay liên tiếp khoanh những ô tròn lên bản thiết kế.

“Leader, sắp vẽ từ lâu rồi mấy cái này là gì?” Akanishi vuốt cằm.

“86%, 84%, 65%, 43%... tỷ lệ bị cài bom.” Ueda đưa tay chỉ từng vòng tròn.

“Sao em có cảm giác sắp đang đoán bừa là thế nào?” Kamenashi xếp chân ngồi trên bàn.

Takizawa vội vàng bước lại, đưa mắt nhìn Kamenashi đến Akanishi, rồi chăm chú quan sát bản thiết kế đầy những vòng tròn. Sau đó, anh đỡ nó xuống, gấp lại, truyền ra ngoài.

Akanishi cùng Kamenashi trừng lớn hai mắt. Tin tưởng Ueda Tatsuya vậy sao?

“Vừa mới nổ một quả, đây là xác bom. Có thể tra ra loại nào không?” Takizawa trở lại phòng, đưa ra một túi những mảnh đen cháy rụi.

“Bộ sếp tướng cục cảnh sát thuê tôi là nhân trí (người được thuê làm việc vì đầu óc, trí tuệ) à? Quăng cái đồng đen thùi kia cho tôi rồi bắt nhận định bom...” Ueda ngán ngẩm gục đầu lên bàn. “Người ta tối nay còn muốn ăn thịt bò Kazuya nấu mà...”

“Bỏ cái đầu cậu á!! Case này không phá xong, tôi đem cậu đi nướng thui rồi đãi mọi người!!!” Takizawa trừng mắt, hung hăng hăm dọa.

“A...” Ueda lập tức ngồi bật dậy, hai mắt sáng ngời, “Kazuya, mau mang cái túi kia xuống cho khoa giám chứng, kêu bọn họ tra mã số của bom. Ở chỗ này này.”

“Ha?” Kamenashi bước lại.

“Đây là bom hẹn giờ do Đức sản xuất... nếu điều tra được mã số, có thể truy ra ngày xuất xưởng cũng như người mua.”

“A, leader, theo sếp bấy lâu nay, giờ tôi mới biết sếp lợi hại như vậy.” Akanishi tấm tắc.

“A a~~ Đầu To, cậu đi đâu đấy?” Ueda gọi với theo Takizawa.

“Nhà vệ sinh. Đừng lợi dụng lúc tôi không để ý mà gọi Đầu To, có ngày tôi cho cậu chết không toàn thân bây giờ!”

“Cùng đi đi. Hai ta cùng đi nhà vệ sinh

~~”

...

Takizawa nhướn mày nhìn Ueda.

Ueda khoanh tay trước ngực, mắt dán chặt vào Takizawa.

“Cậu vào đây để giải quyết hay xem tôi giải quyết?”

“A... tôi vào là vì... sếp lớn không có gì muốn nói với tôi sao?” Ueda nhúu mày.

“Nói gì? Cậu muốn nghe gì? Khi nào thì tăng lương cho à?”

“Vì sao chúng ta lại phụ trách vụ này? Không phải rất kỳ quái sao? Nhiệm vụ giao không đúng khả năng chúng ta.”

Takizawa xua tay thờ dãi, “Cậu cứ làm tốt bổn phận của mình là được.”

“Để đội phó và chuyên gia tham án đi hiện trường. Còn ngoại vi thì lại giao cho Uehara, Kato và Yokoyama... chẳng phải không đúng với đặc nhiệm của từng người sao? Trọng tâm toàn bộ ở hiện trường... 50 quả bom, 24 tiếng, hiện trường lúc này không thể giúp ích được gì cho án. Nếu tôi là sếp, hội ăn cả, ngã về không, liều mạng dồn lực cho ngoại vi.”

“Nhưng người chỉ huy ở đây là tôi, không phải cậu.”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Thưa sếp.”

Takizawa trừng mắt nhìn Ueda. Mãi lúc lâu sau, hắn mới thờ dãi, thấp giọng trả lời, “Theo kế hoạch, chúng ta dự định sẽ thả các tử tù vào phút chót. Nhưng thỏa hiệp là lệnh từ cấp trên.”

Ueda cau mày nhăn mặt.

“Bức thư đe dọa kia được chuyển từ phía nội bộ cảnh sát. Nói cách khác, do nhân viên trong ngành gây ra.”

“Bởi vì dù phá được án, vẫn rất phiêu lưu?” Ueda nhún vai. “Nếu không cẩn thận, để bạn bè quốc tế biết được chuyện này, còn gì là danh dự của nước nhà. Tôi đoán chắc... Nishikido Ryo chịu tác hợp với sếp như thế là vì hắn đã biết được kế hoạch này của các vị thượng cấp? A, còn có đội phó. Hai người bọn họ, một người chấn ở hiện trường, một người ở ngoại vi...”

“Còn có Kobayashi của tổ chống khủng bố.” Takizawa bổ sung.

“Đã muốn đầu hàng chịu thua thì chiến dịch này... coi như vô nghĩa.” Ueda lạnh lùng lên tiếng, xoay người định bỏ ra ngoài.

“Tatsuya, đừng xằng bậy.” Takizawa vội vàng gọi hắn lại. “Dù kế hoạch chỉ bàn giao cho bốn người bọn tôi. Nhưng cậu nên biết, cậu đã đoán được sự tình, bọn Koyama nhất định cũng nghi ngờ với sự dàn xếp của tôi. Chúng ta, từ lúc nhận được thư đe dọa kia, xem như đã chào thua. Chuyện truy bắt thủ phạm chỉ còn cách dời lại sau cuộc hội nghị. Về các tử tù, thả ra rồi cho người theo dõi.”

xOx

Kamenashi và Akanishi tròn mắt nhìn tổ trưởng của mình.

“... Sếp... nói với bọn tôi chuyện này... là có ý gì?” Akanishi đưa tay đỡ vai Kamenashi.

“Tôi không muốn đầu hàng chịu thua.” Ueda bĩu môi. “Chẳng lẽ buông tay, ngồi không suốt hơn 20 tiếng để rồi cuối cùng thả bọn tử tù? Khiến anh lớn đây cảm thấy tội lỗi với đồng lương của mình.”

“Nhưng mà...” Kamenashi chỉ tay về phía Ueda, rồi lại hướng về phía Akanishi, cuối cùng về mình.

“Ồ, không sai, quả thật các cậu không đáng tin nhiệm gì cả.” Ueda điềm nhiên gật đầu.

“Gì mà không đáng tin nhiệm? Người không đáng tin là sếp á!!! Tùy tiện vẽ mấy vòng tròn trên bản thiết kế rồi quảng cho người ta đi tìm bom...” Akanishi cong môi.

“Ai~ không còn cách nào khác, ai bảo dưới quyền tôi chỉ có hai người các cậu làm gì.” Ueda không chút may mắn để ý đến Akanishi. “Trước hết, chúng ta phải truy ra nơi gửi đi bức thư đe dọa kia.”

“Làm thế nào?” Kamenashi hỏi.

“Bằng cái này.” Ueda nhìn quanh quất, rồi rút một cái USB từ trong túi quần. “Loại virus mới được sáng chế, cắm vào, toàn bộ internet 30 tầng sẽ bị đông cứng.”

“O_____O Tatsuya, anh giống hử?” Giọng Kamenashi bắt đầu run rẩy.

“Ồ tù như chơi đó...” Akanishi nuốt nước bọt.

“Nếu toàn bộ hệ thống đông cứng, chúng ta có thể nhờ một chuyên gia máy tính đến giải quyết. Yên tâm đi, toàn bộ 30 tầng lúc này, case lớn nhất đang nằm trong tay chúng ta. Thế nên sẽ có người đến giúp ta đầu tiên, chúng ta có thể nhờ tên đó truy ra nguồn gốc của bức thư kia.”

“=___= sao phải tốn công phí sức như thế? Gọi một cú điện thoại kêu ai đó tới không được sao?” Kamenashi lắc đầu kịch liệt.

“Như vậy nhất định liên lụy Đầu To. Cấp trên mà biết bọn mình làm chuyện gì thừa thãi, cậu ta 100% cuốn gói đi Hokkaido điều khiển giao thông, rồi còn liên lụy những tổ trưởng khác. Đầu To tuy S (thích hành hạ người khác) thật, nhưng cậu ta vẫn còn hiền lành hơn Nishikido Ryo. Đầu fTO mà bị điều đi Hokkaido, tiếp quản tầng 24 nhất định là tên độc xà Nishikido Ryo.”

“Chẳng phải là đội phó sao? Đội phó đứng thứ hai về quyền hành mà nhỉ?” Kamenashi nghiêng đầu.

“Ngốc. Đầu To đã đi Hokkaido, đội phó chịu một mình ở lại Tokyo à? Đương nhiên là lấy chồng phải theo chồng chứ!” Akanishi vò đầu tên đồng sự của mình.

“Cậu từ thăng thành công còn nhanh hơn cả Kamenashi Kazuya đấy...” Ueda liếc mắt nhìn Akanishi.

“... Xem như tôi chưa nói gì hết.”

xOx

Hiện trường. Khách sạn Tokyo.

“A~ cậu cũng ở đây à. Chưa tìm thấy quả bom nào sao?” Kazama ngồi xuống bên cạnh Koyama.

“Ồ... ăn không? Đồ ăn của khách sạn đấy, miễn phí cung cấp cho đội mình.” Koyama đưa ra phần cơm trên tay.

“Ai~ Chỉ còn hơn 20 tiếng... tôi ăn đây.”

“Cứ việc. Chẳng phải chỉ chờ thả mấy tử tù sao?” Koyama thản nhiên nói.

Động tác Kazama chợt dừng lại. Anh ngược nhìn cộng sự của mình một lúc thật lâu, rồi thở dài thườn thượt, “thật không cam lòng... chịu thua dễ dàng như vậy.”

Koyama chỉ cười trừ, “Nói không chừng bên ngoại vi có chút thu hoạch nhỉ? Đợi xong hội nghị... tự tay tôi nhất định tóm gọn tên tội phạm này.”

“Này này sao lại là cậu? Phải để tôi mới đúng!” Kazama chen vào. “Đội phó đâu?”

“Sếp đi giải thích vụ nổ bom hồi sáng rồi. Hình như định nói đó là diễn tập gì đó... Đội phó không mấy nhiệt tình đâu...”

...

Ngoại vi. Nhà tù Tokyo.

“Tử tù tổng cộng có 36 tên... căn bản không có thủ hạ nào.” Uehara khép lại tập hồ sơ.

Nishikido và Yokoyama xoay người nhìn cô ta.

“Này, cô đấy,” Nishikido lên tiếng đầu tiên. “Đàn bà thì không cần quan trọng sự nghiệp quá đáng. Coi chừng ế.”

“Đúng vậy.” Yokoyama liền hòa theo. “Còn nữa, đàn bà thì đừng cau mày nhăn mặt như thế, ế đấy!”

Kato từ đầu chạy lại, tay ôm mấy hộp cơm. “Ăn cơm! A, tổ trưởng Uehara chẳng phải quyết tâm sống độc thân sao? Không lo, không lo.”

“Chẳng lẽ không tra được manh mối nào sao? Chúng ta cứ đóng quân trước nhà tù thế này à?” Uehara cảm tức nhìn ba người đồng sự.

“Có... có... cô cứ đi liên hệ phía bên hiện trường, hỏi họ có ... tìm... thấy gì không. À phải rồi, còn xác bom bên tên Ueda Tatsuya nữa, ăn cơm xong thì gọi qua đó hỏi thử.” Nishikido miễn cưỡng nhún vai.

“Bên khoa giám chứng nói mã số trên xác bom do bị cháy rụi nên rất khó truy ra toàn bộ... phải tìm trong tổng 9000 dãy số. Bên đó có liên lạc qua Đức để xin hợp tác, nhưng bọn họ không muốn truyền thông tin ra cho chúng ta vì sợ quân sự tình báo.” Kato nhanh miệng báo cáo.

“Thế thì không cần điều tra quả bom kia nữa. Manh mối này... coi như vứt đi.”

...

xOx

“Loại bom này do Đức chế tạo, tổng cộng gồm 300 quả. Họ đã bán cho Trung Đông 186 trái, Mỹ 100, chính phủ Nhật Bản mua 5. 9 quả còn lại lưu hành trên thị trường ngầm. Nhưng đã nổ hết 6, chỉ còn lại 3. Nói như vậy, 50 quả bom trong bức thư kia... không có khả năng đều là dạng bom mạnh cỡ này. Hơn nữa, phía chính phủ Nhật Bản mua 5 quả, năm trước đã nổ một. Bốn quả còn lại được tồn trữ trong kho vũ khí, hai người các cậu đi tra xem chúng đã bị đánh cắp hay đột nhiên biến mất gì không.”

“Leader, sếp thật là nhân trí à?” Akanishi nhanh nhẹn ngồi vào xe, bắt đầu nổ máy.

“A, tôi chỉ dựa theo số liệu mà phán đoán. Các cậu nhanh tay lẹ chân một chút. Di động của tôi sắp bị Đầu To thu tóm rồi.”

“Yes sir. Sếp yên tâm, nếu phải ngồi tù.” Akanishi ra dấu cho Kamenashi bước vào xe. “Mỗi năm bọn tôi sẽ đến thăm sếp một lần.”

Sau đó cậu đóng di động lại, phóng xe ra khỏi bãi đỗ.

“Chúng ta đi đâu trước?” Kamenashi lên tiếng hỏi.

“Phòng hồ sơ của tổng bộ, điều tra xuất xứ của bức thư. Tôi sẽ thả cậu giữa đường, cậu đi tra xem bốn quả N45 kia còn trong kho hay không.”

“OK.”

Kamenashi và Akanishi cùng nhau liếc nhìn chiếc đồng hồ trên tay.

Chỉ còn 18 tiếng.

xOx

16 tiếng.

Akanishi đỗ phịch chiếc xe bên quảng trường. Sau đó, cậu đưa mắt nhìn tên đồng sự đang đứng nép ở một góc gặm bánh mì.

“Này, đặt thêm cái chén trước mặt nữa là có nhiều người cho cậu tiền lẻ lắm đấy.” Akanishi bước đến bên cạnh hắn. “Bộ đáng nhìn sao mà rách rưới.”

“Anh đi chết đi! Bộ đồ này là hàng hiệu đấy! Đúng là không có mắt thẩm mỹ gì hết. Người ta chỉ là... ăn mặc thiếu vải một chút thôi... ách xì~”

Akanishi cau mày nhìn Kamenashi. Cậu bĩu môi khinh bỉ, đưa tay cởi một bên áo khoác trên người, trùm lên đầu thẳng nhỏ rồi kéo về phía mình.

Kamenashi loi ngoi giấy dựa, thò đầu ra khỏi tấm áo. Sau đó, cậu tiếp tục đưa bánh mì lên miệng gặm ngon lành.

“Này... đang ăn cái gì đó? Cho ké với!” Akanishi cúi thấp đầu, cọ cọ vào vai Kamenashi.

“... còn có một nửa à.” Kamenashi khó xử nhìn miếng bánh mì trên tay.

“Dù gì em cũng ăn không hết.” Akanishi nhovn miệng cười, ngang nhiên chop lấy miếng bánh mì nọ. Hẳn sợ Kamenashi cướp lại nên lập tức bỏ cả miếng vào mồm, nhai nhồm nhoàm.

“... bộ sáng nay em cho anh ăn không đủ no hả? Sao anh ăn hồ hởi như dân tị nạn châu Phi thế? Sửa lại cái tật xấu ấy đi!!! Chẳng phải không phải món em nấu thì không ăn được sao?”

“Ồ... ăn ực...a! ực...”

“Trà sữa của anh này... Muốn em uống trước một hơi luôn không?”

“Giết bây giờ!!! Không được uống!!! Dính nước miếng vào trà sữa của người ta hết!!!” (bộ bánh mì không dính hả trời =))=))=))=))=))

“Có một tin tốt và một tin xấu.” Akanishi bấm máy gọi Ueda. “Chứng cứ bị phá hủy, không truy ra được nguồn gốc bức thư. Mọi người dùng tên đăng nhập công cộng, không ai chú ý đến kẻ đã xài máy tính kia. Tin tốt là... bốn quả N45 đã biến mất.”

...

“Không có tiền triển gì hết... dù gì cũng đều nằm trong phán đoán của tôi.” Ueda vừa nói chuyện điện thoại vừa chăm chú chơi điện tử, “Manh mối bom thì sao?”

...

“Hỏi Kame đi.”

“Bên kia cho biết là do cấp trên lấy đi, nhưng không có văn bản ghi chép nào. Người ký giấy cho bom đi là Toda, đã nghỉ phép đi nước ngoài, không liên hệ được. Đồng nghiệp của ông ta cho biết người đến lấy bom ăn mặc rất sang trọng, nhìn qua là một vị cấp cao, dường như rất quen biết với Toda. Sau đó em có đi điều tra lý lịch của Toda, ông trước đây từng ở trong tổ phụ trách án kinh tế ở tầng 13.”

...

“Kazuya, một mình cậu tiếp tục đi tra Toda. Jin, cậu đến chỗ Nishikido đi. A~~ chết rồi, vất vả lắm mới tới được màn 9 mà

~”

...

“Leader, sắp đang làm gì đó?” Akanishi thận trọng nhíu mày.

...

“Chơi điện tử chứ gì? Không ai chơi cờ thú với tôi thì tôi phải chơi với máy chứ sao!!!”

...

“Sếp chơi vui, bọn tôi đi đây.” Akanishi.

“Cúp nha~” Kamenashi.

...

“T__T uống công người ta~~ gọi điện thoại không đúng lúc gì hết!!!” Ueda gục đầu lên bàn rên rĩ.

Takizawa liếc mắt nhìn hắn, rồi thở dài một hơi.

Thật sự có thể trông vào hai thằng ranh con Akanishi Jin và Kamenashi Kazuya sao? Cho tôi chút niềm tin đi Ueda Tatsuya. Tôi mắt nhắm mắt mở với các cậu quá đủ rồi!!!!

xOx

13 tiếng.

Phòng chỉ huy trung tâm tầng 24.

“Không có gì đặc biệt hết. Đáng chú ý là dạo gần đây, tài khoản của Toda liên tục nhận được những món tiền khá lớn. Hung thủ liên lạc với ông ta như thế nào nhỉ?” Kamenashi đắm chiêu nhìn tập hồ sơ trong tay.

“Ai~ thế mới nói các cậu vẫn chỉ là những con nai vàng ngơ ngác, nhìn thấy vấn đề nhưng không nắm bắt được trọng điểm.” Ueda lắc đầu. “Tôi hỏi cậu, một mình đem bom ra ngoài, Toda có lá gan lớn vậy sao?”

“A... giống như Akanishi Jin to gan dám ở trước mặt Đầu To mà nói hai chữ ‘Đầu To’.”

“Đúng vậy, nhưng Toda vẫn làm. Điều này cho thấy... người này nhất định có niềm tin tuyệt đối với hung thủ, kẻ đã mang bom đi.”

Kamenashi giương mắt nhìn Ueda.

“Nói một cách khác... kẻ đứng sau vụ án này... có thể lực lớn mạnh hơn so với tưởng tượng của chúng ta.”

...

Nhà tù Tokyo.

“Từ tù... một đồng như vậy, lai lịch không tầm thường rất nhiều, nhưng có người thể lực lớn mạnh như thế hậu thuẫn bên ngoài là chuyện không thể.” Kato lắc đầu. “Trên cơ bản là không có. Không một ai trong đám tử tù có quan hệ liên hệ với bên ngoài mà sừng sỏ như thế.”

“Hm...” Akanishi gật đầu.

“Mà Jin này, bên kia thế nào? Phía hiện trường chưa tìm được quả bom nào sao?”

“A, chỉ dựa vào mấy vòng tròn vẽ bậy của leader nhà tôi mà tìm được gì.” Akanishi lắc đầu.

“Đừng nói thế. Tatsuya là chuyên gia phân tích số liệu. Cậu ta phá gì chứ mấy chuyện này, không đời nào phá bậy. Với Ueda mà nói, phân tích số liệu không phải khó khăn gì, mấy tỷ lệ này nọ, chỉ liếc mắt một cái là thấy rồi. Nếu vẫn không tìm được... nói không chừng... không có tới 50 quả...”

“Sếp Kato...”

“Hả? Chuyện gì?”

“Kỳ thật... leader nhà tôi với sếp... đều là nhân trí à?”

“Hả?”

xOx

10 tiếng.

“Toda trước đây công tác ở tầng 13. Sau một lần nhồi máu cơ tim, người được chuyển đến kho vũ khí. Đến khi lành bệnh, ông ấy cáo hưu, xin điều khỏi tầng 13. Những vụ án Toda từng tham gia không nhiều lắm vì khi gia nhập đội, ông ta chỉ mới tốt nghiệp đại học. Vụ án lớn nhất là vụ nghị viên Maeda nhúng tay vào vụ rửa tiền tham ô. Nhưng kết cục không tra được gì đặc biệt.” Kamenashi báo cáo với Ueda, mắt liếc nhìn đồng hồ trên tay, đã tới giờ hẹn với Akanishi.

“Hm, Shigeaki nói phía ngục giam không có manh mối gì. Mà bên hiện trường vẫn chưa tìm được quả bom nào, trừ bỏ vụ nổ sáng nay...” Akanishi vừa lái xe, vừa đưa mắt tìm Kamenashi.

...

“Ồ... nhất định không có tới 50 quả. Hiện tại chỉ có một manh mối... Sao tôi có cảm giác... mục tiêu của hung thủ có thật là mấy tử tù kia không? —— A!!!” Ueda giật nảy mình. Takizawa từ đâu bất ngờ xuất hiện trước mặt.

...

“A? Sao thế? Leader, sếp thấy gián à?” Akanishi rút cuộc tìm thấy Kamenashi.

...

“... Cậu ta không thấy gián... mà là thấy tôi!” Takizawa ngang nhiên chớp lấy chiếc di động. “Trò chơi dừng ở đây. Hai người các cậu ngừng hành động lại cho tôi. Lập tức quay về báo cáo. Còn không, cả hai theo tôi đi Hokkaido điều khiển giao thông.”

Ueda nhìn Takizawa.

“Tatsuya. Chỉ còn 10 tiếng. Tôi không có khả năng để mặc cậu muốn làm gì thì làm.”

“A... vậy chúng ta đi chơi cờ thú thôi!!!”

...

Kamenashi tròn mắt nhìn Akanishi.

Di động trong tay hai người chỉ vang lên mấy tiếng títtít.

Đôi mày liền cau lại.

Hiện tại, không còn chỉ huy từ thượng cấp.

xOx

“Này, làm sao bây giờ? Đến hiện trường à?” Kamenashi chống cằm hỏi Akanishi.

“Tra được gì thì đội phó đã tra được. Vụ bom sáng nay ngay đúng góc chết của đội. Anh mới gọi điện hỏi Koyama, cậu ta nói căn bản không có manh mối nào để thu thập.”

“Câu nói cuối cùng của Tatsuya với bọn mình...” Kamenashi đắm chiều nhìn hộp nước hoa quả trong tay.

“A!” Akanishi thuật lại.

“Không phải! Câu trước đó.” Kamenashi hậm hực đá tên đồng sự béo của mình.

“Mục tiêu của hung thủ không phải mấy tên tử tù.”

“Cậu ta rõ ràng dùng câu nghi vấn!”

“Mỗi lần Tatsuya dùng câu nghi vấn thì em phải tự hiểu đó là lời khẳng định! A, dư thời gian nha. Đi xem phim đi.”

“Anh rảnh rồi quá thì đi tìm cô em nào mà đi xem phim. Giải quyết xong xuôi nhu cầu sinh lý của mình rồi về cũng được.” Kamenashi xua tay. “Tôi muốn ở đây nghiền ngẫm mục đích sống của mình.”

Akanishi kẻ sát mặt Kamenashi, miệng cười tinh ranh. “Mục đích sống của em... chỉ cần hai chữ là đủ... chính là...”

Kamenashi chớp chớp mắt, khoảng cách giữa hai người mỗi lúc một gần.

“Nấu cơm! A~~ đi xem phim thôi!” Akanishi nhếch mép, thụt người trở về. Sau đó cậu nhanh tay mở cửa xe bước ra ngoài,

“Nấu cái đầu anh đó!!!!!!! Có ngày tôi ăn gọn anh luôn cho mà coi!!!! Tức chết đi được!!!!”

xOx

9 tiếng 30 phút.

“Xem bộ nào nhĩ? Hay xem bộ này đi... “Bomb Lover” – Cô-nàng-có-số-điện-thoại-thứ-21-trong-di-động hồ hỏi chỉ vào tấm poster trên tường.

“Em tha anh đi. Anh giờ không muốn nhìn đến cái chữ “bom” đâu.” Akanishi lắc đầu kịch liệt.

“A... Jin, dạo này sao mà lạnh lùng như thế.” 21 bĩu môi.

“Xem cái này đi.” Mèo Garfield, rất giống con rùa kia nha. Nếu mình mà là thằng nhóc ấy, mình sẽ coi Ninja Rùa, đồng loại mà.”

“Nhưng em muốn coi phim tình yêu lãng mạn cơ... Jin, anh gọi em ra đây làm gì?”

“Cần chút yên tĩnh, thư giãn đầu óc.” Vốn muốn nghỉ ngơi với con rùa bướng bỉnh kia, thế mà thằng nhóc hiện tại chỉ muốn nghiền ngẫm mục đích sống để nấu cơm của mình.

“Ừ ư... em còn tưởng anh muốn cùng em ‘chơi đùa’ một chút chứ... Jin...” 21 kê môi bên tai Jin, thấp giọng thì thầm.

“A... chơi đùa thì cũng phải bình tĩnh.” Akanishi lập tức né người. “Đi mua vé đi.”

21 mỉm cười ranh mãnh, xoay người ngoáy móng đi về phía buồng vé.

Akanishi tựa đầu vào tường... thực muốn ói nha. Một chết đi được.

Không có đầu mối... mấy người tổ trưởng kia thực lợi hại hơn tưởng tượng của chính mình.

Xem một bộ phim sẽ lãng phí mất hơn một tiếng đồng hồ... Còn cái tên Kamenashi Kazuya rốt cuộc đang nghiền ngẫm tới cái gì? Cuộc đời nó đơn giản hai chữ ‘nấu cơm’ mà cũng phải nghiền ngẫm sao?

Di động trong túi cậu chợt vang lên.

xOx

Kamenashi im lặng ngồi nghiền ngẫm mục đích sống của mình.

“Nói đi nói lại, mình ở cùng với cái tên Akanishi Jin bấy lâu nay mà tên này chưa nấu được bữa cơm nào... A, không được, để anh ta nấu nhất định cơm thành cháo mất. Nhưng mà... nấu cơm cũng là mình, lau dọn cũng là mình... Chẳng lẽ trời sinh mình ra thực là M (thích bị hành hạ) sao?... Không hẳn nha, Toto-chan nói mình S (thích hành hạ người khác) mà? Đúng vậy, mình là S!!! Nhưng vì sao vẫn phải nấu cơm??? Tại sao tên kia không làm gì hết???”

Di động trong túi Kamenashi chợt vang lên.

“Có người chết trong nhà tù.” Là giọng nói của Nishikido.

xOx

Ngoại vi. Nhà tù Tokyo.

Khi Akanishi và Kamenashi đuổi tới nơi, thi thể đã được mang ra, chỉ chờ hai người kiểm nghiệm.

“Chỗ này giao cho các cậu.” Nishikido vỗ vai Akanishi.

“... giao cho bọn tôi làm gì?” Akanishi nhú mày.

“Nhặt xác. Kamenashi không phải khoa giám chứng à?”

“Cậu ta thuộc về phần kỹ thuật của khoa giám chứng, chứ không phải pháp y. Nhặt cái gì mà nhặt!”

“Nạn nhân tự sát, cắt cổ tay.” Kamenashi quỳ rạp trên đất, cẩn thận xem xét thi thể rồi ngẩng đầu báo cáo với Nishikido. “Xem ra không liên quan gì đến vụ này.”

“Là một phạm nhân vừa bị kết án. Có lẽ chờ đợi không nổi ngày hành hình nên tự kết liễu đời mình.” Kato gật gù.

“...” Nishikido thở dài, bộ dáng có chút ảo não cùng thất vọng. “Lại là tự sát!!! Bộ dạo này đang thịnh hành một này à? Tù nhân cũng vậy, mà tử tù cũng vậy!”

“Sếp đang tra án tự sát nào à?” Kamenashi nhướn mày.

“A! Nhắc vụ này mới nhớ, dù gì cũng sẽ thả người, tôi đi về giải quyết mấy vụ án trong tay đây. Thật phí thời gian mà!” Nishikido nhăn mặt nhìn đồng hồ.

“Sếp giỡn à? Cấp trên mà biết được là coi như sếp về vườn cày ruộng đấy!” Yokoyama đưa chân đá Nishikido một phát.

“Nghị viên rửa tiền tham ô đấy!!!! Đã sắp tra ra tài khoản ở Thụy Sĩ của lão rồi. Nếu trong lúc tôi đang nhàn rỗi ở đây, con cáo già đó mà tiêu tán được sổ sách sang nơi khác, coi như công sức điều tra ba năm nay của bọn tôi bị thiêu rụi trong một giờ!!!!” Nishikido hung hăng đáp lại một cước.

“Nghị viên nào?”

“Nghị viên nào?”

Akanishi và Kamenashi đồng loạt lớn tiếng.

Nishikido và Yokoyama tròn mắt nhìn hai người bọn hắn.

“Ueda thế nào lại không biết dạy dỗ hai thằng em của mình, mấy chuyện này mà đi hỏi tôi, các cậu nghĩ tôi sẽ trả lời chắc?” Nishikido nhếch mép.

“Maeda Mine?” Akanishi tiếp tục hỏi tới.

Biểu tình trên mặt Nishikido chợt trở nên kỳ quái.

“Đã biết. Kazuya, đi thôi.” Akanishi đưa tay túm lấy chiếc áo khoác đang treo gần đấy rồi nhanh chân bỏ đi.

xOx

8 tiếng.

“Đánh lạc hướng chú ý của chúng ta, điều Nishikido Ryo ra khỏi vụ án, sau đó lợi dụng thời gian để tẩu tán tiền tham ô... hung thủ quả nhiên có chuẩn bị kỹ càng.” Akanishi đập mạnh chân ga.

“Bằng động cơ này, chúng ta có thể kết án sao? Chỉ là suy đoán cả thôi. Tuy rằng Nishikido có liên quan đến vụ rửa tiền của Maeda, mà cứ cho là người đã lấy đi 4 quả bom kia để cài ở khách sạn Tokyo... sao lão có thể chắc chắn Nishikido sẽ tham gia đợt hành động lần này?” Kamenashi cúi nhìn đồng hồ. “Chỉ còn 8 tiếng.”

“Nếu là nghị viên, hơn nữa lại đứng đầu bộ an ninh công cộng, việc điều động nhân viên có khó khăn gì? Chỉ cần lão nói một tiếng là được. Mau gọi điện thoại cho leader.” Akanishi chăm chú nhìn giao thông trước mặt. “Chúng ta trực tiếp đến nhà Maeda Mine.”

“Jin.” Kamenashi chợt khựng lại. “Anh quên một chuyện...”

“Chuyện gì?”

“Tatsuya đã cắt đứt liên lạc với chúng ta.”

KẾT!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Chiếc xe suýt chút nữa tông thẳng vào cột điện bên đường.

...

Không còn cách nào hành động.

“Hay chúng ta hợp tác với tổ phó tầng 28, xin tiếp ứng của họ?” Kamenashi đề nghị.

“Tầng 28 không có biên chế tổ phó, hơn nữa những vụ án thông thường không khẩn cấp như bên mình. Một khi Nishikido đã đi, hành động của bọn họ lập tức đình trệ. Nếu không, cần gì Maeda Mine phải tốn bao công sức để điều một mình Nishikido đi? Akanishi mím môi.

“Vậy làm sao bây giờ? Hai người chúng ta không thể xin được lệnh điều tra.”

xOx

7 tiếng 45 phút.

Phòng chế tác tập đoàn Ten Shin.

“Này, em chắc là lệnh điều tra dài vậy à?” Akanishi nhướn mày nhìn Kamenashi đóng mạnh một dấu mộc vào bản văn kiện.

“A~ a~~ dài hay không cũng không khác lắm.” Kamenashi xua tay.

“Làm giả... lệnh điều tra... có bị ngồi tù không nhỉ?” Một nhân viên từ đâu bước lại, mỉm cười dịu dàng.

Akanishi và Kamenashi lập tức sững người.

“Giết người diệt khẩu đi.” Akanishi đề nghị.

“Anh đi chết đi!!!” Kamenashi hung hăng tặng tên đồng sự kia một cước rồi quay ra nói với nhân viên nọ, “Bác Ishikawa... bác ra đây với cháu một chút.”

Akanishi lặng yên đứng nhìn Kamenashi kéo Ichikawa đến một góc. Hai người trò chuyện một lúc. Khi trở lại, văn kiện trên tay đều được đóng dấu kỹ càng và đầy đủ.

“Thật đấy. Có bị ngồi tù không?”

xOx

7 tiếng.

Nhà riêng của Maeda Mine.

“Em chắc chắn đã khuất phục được lão già Ishikawa kia?” Akanishi huých khuỷu tay vào người Kamenashi.

“Chắc chắn, chắc chắn!” Kamenashi bấm chuông cửa.

...

“Đã trễ thế này mà các người đến làm gì? Tôi sắp đi ngủ tới nơi rồi.” Thọt nhìn bộ dáng Maeda rất chính tề, không có dấu hiệu chuẩn bị lên giường.

“Ngài Maeda Mine?” Akanishi nghiêm trang nói. “Chúng tôi thuộc về tổ tham án tầng 28.”

Khóe miệng Maeda run run.

“Về...” Akanishi liếc Kamenashi.

Đối phương lập tức gật đầu hiểu ý, “Về vụ án rửa tiền tham ô, chúng tôi tình nghi ngài có nhúng tay vào, nên muốn mời ngài về sở điều tra.” Liền sau đó, cậu rút ra lệnh điều tra giả mạo kia, cố tình quơ quơ trước mặt Maeda để đối phương không kịp nhìn rõ.

“Nếu các cậu không có chứng cứ thì...” Toàn thân Maeda cứng đờ.

“Mời ngài giao ra những vật dụng dùng để liên lạc. Từ giờ phút này đến 8 giờ sáng ngày mai, ngài không được quyền liên lạc với bất cứ vị luật sư nào.” Akanishi tiếp lời nhíp nhàng. “Chúng tôi đồng thời tình nghi ngài có tham gia trong vụ án hãm dọa an toàn chính phủ Nhật Bản. Hơn nữa... giấy chứng nhận đã được xác thực, chúng tôi đã tìm ra Toda.”

“Không thể. Các cậu không thể tìm được người!” Maeda dường như sắp bị khuất phục.

Thế nên Akanishi liều mạng, quyết liều một phen, được ăn cả, ngã về không. “Đương nhiên không thể tìm được, đừng nói gì tới hỏi cung. Chẳng phải người đã bị ngài diệt khẩu sao?”

Maeda sững sờ, toàn thân ngồi phịch xuống chiếc ghế sofa, gương mặt tái sầm.

Kamenashi và Akanishi cũng muốn rụng rời tay chân mà ngã nhào xuống.

A... rốt cuộc thắng cuộc...

Chính là người này.

Bằng không đừng nói tới đi Hokkaido điều khiển giao thông.

Có khi cả hai tên dắt tay nhau vào nhà tù Tokyo mà nghỉ phép chứ chẳng đùa.

xOx

5 tiếng.

Phòng chỉ huy trung tâm tầng 24.

Takizawa hùng hổ xông thẳng từ ngoài vào, ném một tập văn kiện lên bàn.

Ueda đang ăn mì ngon lành.

“Hai thằng ranh nhà cậu khá quá nhỉ?” Takizawa tức giận rống to.

“A? Bọn họ bắt được Maeda Mine rồi à?” Ueda thản nhiên lên tiếng.

Takizawa giật mình, tròn mắt nhìn hấn.

“Maeda Mine chỉ là một trong những phỏng đoán của tôi. Tỷ lệ phạm tội của lão cao hơn so với những người khác. A~ thật không uống công dạy dỗ hai thằng nhỏ của tôi nha.”

Takizawa nắm chặt hai lòng bàn tay, lăm lăm nhìn hấn, “Hai người bọn họ kết tội đối phương khi không có bằng chứng trong tay, bắt tôi phải mời một vị nghị viên đứng đầu bộ an ninh công cộng đến tầng 24 để uống trà. Cái này quả nhiên là dạy dỗ của cậu!”

“Đội trưởng à, sếp yêu cầu cao quá nha. Mấy tiếng trước tầng 24 chẳng phải không cho bọn tôi đi tìm chứng cứ à?”

“Maeda Mine hiện tại đã muốn nhận tội.”

“Đương nhiên!!!! Jinjin tổ bọn tôi nổi tiếng hung thần hổ tử, hấn nhận thứ hai thì cả 30 tầng không ai dám nhận thứ nhất đâu >

“Maeda Mine từ chối khai ra đã giấu bom ở những chỗ nào. Còn nữa, lão muốn chúng ta cấp cho hấn một chiếc trực thăng với người lái và 15 triệu tiền mặt.”

“Yên?”

“USD.”

“Woa

~ ông này lớn mồm thật nha

~” Ueda tròn xoe hai mắt.

“Và lão vẫn muốn chúng ta thả những tử tù kia ra.” Takizawa khoanh tay trước ngực. “Căn bản không hề vấn đề thể cục mà chỉ khiến nó thêm phiền toái. Làm chuyện dư thừa chi mà giờ bắt tôi dọn phân cho cả bọn. Cậu cũng vậy, hai tên ranh con kia cũng thế.”

“Trước khi bom nổ... chuẩn bị chu đáo mọi thứ cho Maeda, rồi lão sẽ nói địa điểm bom ra?” Ueda đứng lên, vẻ mặt có chút khinh bỉ.

“Cấp trên muốn chúng ta đáp ứng lão. Đừng đùa giỡn gì nữa.”

“Hung thủ có nói mấy quả bom không?” Ueda bước đến bên bàn thiết kế của khách sạn Tokyo, hai mày hơi nhíu lại.

“Akanishi Jin nói còn ba quả, lão không phủ nhận.”

Ueda cúi nhìn đồng hồ trên tay, “4 tiếng 47 phút.”

“...” Takizawa chăm chăm nhìn Ueda.

“Cậu nói... tôi có khả năng truy ra vị trí của ba quả bom kia không?” Ueda nhướn mày hỏi Takizawa.

“Nhưng theo phán đoán ban đầu của cậu...”

“Nếu đã biết động cơ phạm tội của hung thủ, phương pháp tính toán dĩ nhiên phải khác đi.” Ueda khoanh hai tay lại, mắt chăm chú nhìn bản thiết kế. “Nếu tôi là Maeda Mine, để thoát khỏi tội rửa tiền tham ô, dù là dùng bom uy hiếp, tôi cũng không muốn làm lớn sự tình. Chính vì vậy, địa điểm cài bom... có một điều kiện tiên quyết, không dễ dàng bị người khác phát hiện và chuyện cài đặt không đơn giản.”

“Cậu có mấy phần chắc chắn?” Takizawa liền hiểu được ý tứ của Ueda.

“4 phần.”

“Vậy tôi đi chuẩn bị 15 triệu.” Takizawa không chần chừ do dự mà xoay người bỏ đi.

“Đừng trông cậy toàn bộ vào tôi. Ueda Tatsuya này chỉ có thể thử một lần.” Ueda cầm lên ống nghe điện thoại, đồng đặc nói, “Cảm ơn, nối đường dây với phía hiện trường.”

Takizawa nói vào bộ đàm, “Gọi qua bên Nishikido, nói bọn họ trở về khẩn cấp.”

xOx

3 tiếng.

Hiện trường. Khách sạn Tokyo.

Hầm nước ngầm.

“Lên báo với đội phó.” Koyama xoay người nói với Kazama đang đứng sau lưng, “tìm được quả thứ hai.”

...

Phòng chỉ huy trung tâm tầng 24.

“Báo lại với Koyama Keiichiro, đừng tùy tiện phá bom. Loại này rất khó. Tôi muốn cậu ta truyền hình ảnh trở về, tôi sẽ dạy cách phá.” Ueda đưa ngón tay lên môi, mắt dán chặt vào bản thiết kế.

...

Phòng hỏi cung tầng 24.

“Như vậy... vì sao ông muốn thả ra những tử tù kia?” Akanishi hỏi Maeda.

“Không có lý do gì đặc biệt. Đơn giản vì tôi thích.”

Kamenashi nhướn mày nhìn hung thủ, rồi lại liếc qua chiếc đồng hồ.

Chưa tới 3 tiếng.

...

Ngoại vi.

“Thì ra hung thủ cài bom là Toda. Hiện tại vẫn chưa tìm ra tung tích của ông ta.” Nishikido nói với Takizawa thông qua chiếc bộ đàm.

“Không cần phí sức. Toda đã chết. Nói cách khác, hiện tại bom được giấu ở đâu... chỉ mỗi mình Maeda Mine biết.”

xOx

1 tiếng 30 phút.

“Tìm được một quả nữa.” Kazama hô hởi reo lên, xoay người nói với Kobayashi. Cả hai đang ở trong nhà bếp của khách sạn Tokyo. “Mau gọi cho Ueda.”

xOx

1 tiếng.

Phòng hời cung tầng 24.

“Hiện tại tôi phải đi, đến khi tôi xác định sự an toàn của cá nhân thì sẽ nói nơi cất giấu những quả bom kia cho các vị.” Maeda đột nhiên đứng dậy, về mặt vô cùng đặc ý.

Akanishi và Kamenashi đưa mắt nhìn nhau.

“Được, tôi đi xin chỉ thị của thượng cấp.” Akanishi đứng dậy bỏ đi.

...

Phòng chỉ huy trung tâm tầng 24.

“Đội trưởng, Maeda nói muốn đi.”

Takizawa liếc nhìn Ueda, “Cậu cần bao nhiêu thời gian?”

“Để người đi đi.” Ueda lắc đầu.

Takizawa cầm lên chiếc bộ đàm, “Kế hoạch A. Thả người.”

“Jin, cậu đưa người lên trực thăng. Tùy thời chờ tin tức của tôi.” Ueda đồng dặc ra lệnh với Akanishi, đầu không hề quay lại.

“Yes sir.”

xOx

50 phút.

Sân thượng tòa nhà 30 tầng.

Maeda bước về phía trực thăng, miệng nở một nụ cười gian xảo, “Đưa một khẩu súng cho tôi.”

“Ông muốn làm gì?” Akanishi nhú mày.

“Có người lái trong trực thăng, đương nhiên các cậu không cài bom. Nhưng có gì chắc chắn tên đó không bắt tôi trở về? Nói không chừng, người đang ngồi trong kia là đồng sự của các cậu! Mau đưa súng cho tôi!! Nhanh lên!!!”

Akanishi chậm rãi đưa tay đến bên hông.

...

Hiện trường. Khách sạn Tokyo.

Phòng chứa đồ tầng 38.

“Koyama, Koyama!!!! Cái này là gì???” Kazama đột nhiên hô hoán, vẫy tay gọi đồng sự của mình.

“Tìm được rồi!!! Quả cuối cùng!!!!” Koyama cơ hồ muốn nhảy cẫng lên, hai người đưa tay vỗ bồm bộp.

Kazama nói vào bộ đàm gắn trên cổ áo, “Ueda, bọn tôi tìm được rồi.”

...

Phòng chỉ huy trung tâm tầng 24.

Ueda gật đầu với Takizawa.

Takizawa xoay người nói với Kamenashi, “Báo cho Akanishi, bắt người.”

...

Sân thượng tòa nhà 30 tầng.

Akanishi đột nhiên đưa tay sờ lấy ống nghe bên tai.

“A... đã tìm được bom! Hết thấy ba quả. Tính luôn quả đã nổ đầu tiên là bốn. Nghị viên Maeda, xin lỗi nha, chuyến bay này xem như hủy bỏ.”

“Các người muốn đùa với tôi đấy à?” Maeda giương tay, chĩa thẳng súng vào Akanishi.

“A~ còn muốn đánh lén cảnh sát? Ông tưởng tôi ngu tới nỗi giao súng có đạn cho ông à?” Akanishi từ trong túi rút ra một thanh súng lục khác, nhắm thẳng Maeda, “Mời ngài theo tôi, nghị viên...”

Từ bên trong trực thăng đột nhiên có một người bước ra, kề họng súng vào thắt lưng Maeda, “Sniper (tay súng bắn tỉa) Nishioka Teraji. Xin chỉ giáo thêm.”

xOx

“OK. Mọi người vất vả rồi. Giải quyết xong mấy vụ án trong tay thì được nghỉ ngơi ba ngày!” Takizawa thông báo với toàn đội.

“Đội trưởng, sếp nói cứ như chưa nói thế kia!!!!” Kazawa uể oải gục đầu lên bàn. “Giải quyết xong mấy vụ án trong tay...”

“An ủi tinh thần các cậu một chút còn muốn gì nữa?” Takizawa khép lại tập hồ sơ. “Tổ B!”

“Sếp đùa à??? Đội trưởng à... bọn em thức suốt 24 tiếng rồi đó!!!” Akanishi đá một cước vào chân Kamenashi. “Mau mau chạy lại làm nũng đi, đội trưởng thương cậu nhất mà!!!”

Takizawa đảo mắt một lượt qua cả ba người, ánh mắt nheo lại, miệng cười tươi tắn nhưng sát khí lại nghi ngút cả phòng, “Đương nhiên rồi nhóm lập công! Sao có thể bạc đãi các cậu được nhỉ? Từ hôm nay cho các cậu đình chỉ công tác. Mỗi người nộp một bản kiểm điểm 100 nghìn chữ, không hơn không kém, để các cậu biết tôi có đùa hay không. Khi nào tôi hết giận thì các cậu có thể đi làm trở lại... Coi các cậu còn dám xằng bậy nữa không!!!”

Imai xoa đầu Kamenashi, mỉm cười dịu dàng.

“Đội phó... 100 nghìn chữ lận á...” Kamenashi nước mắt lưng tròng nín tay áo Imai.

“A, không còn cách nào khác. Thiếu chút nữa các cậu đã liên lụy đội trưởng phải đi Hokkaido điều khiển giao thông rồi.” Imai vỗ đầu hần. “Thôi, Kame-chan viết 70 nghìn chữ thôi.”

“A!!! Còn em, còn em?” Akanishi chỉ vào mình.

“Cậu cũng đừng cảm. Dù gì chỉ là bị xúi giục. Viết 60 nghìn chữ là được.”

“

~~> <>

~ hôm nay cậu thiệt dễ thương và nhân ái nha~~” Ueda lập tức bay lại, cọ đầu vào bả vai Imai. “Cho tôi 50 nghìn chữ thôi nhá?”

“Đầu sỏ gây tội mà còn dám vác mặt đi trả giá hả? Ueda Tatsuya, cậu viết 200 nghìn chữ còn chưa đủ hả giận tôi nữa là!!!” Takizawa ném cho Ueda một cái liếc. “Tan họp!”

“Nếu tôi tự nguyện đi xem mắt em gái của cậu, giảm giá cho tôi nhá?” Ueda lại bay ra cọ đầu vào vai Takizawa.

“Không cần. Em gái tôi sắp kết hôn rồi.” Sắc mặt đối phương không chút suy chuyển. “Hay cậu giúp tôi viết báo cáo cũng được, như là hai thằng ranh con hoạt động vô tổ chức là do ai sai khiến? Cái lệnh điều tra giả mạo kia là từ đâu tới? Rồi làm thế nào mà toàn bộ hệ thống máy tính của 30 tầng đồng loạt nhiễm virus.”

“O_____O” Ueda sưng người.

“Còn nữa... làm thế nào giúp đồng chí Ueda Tatsuya kháng án mà không bị ngồi tù?” Gương mặt Takizawa điềm nhiên như không.

“Đã biết T_____T. Em về nhà viết kiểm điểm.”

xOx

“Alô?” Kamenashi dùng cổ giữ lại chiếc điện thoại, tiếp tục cõng áo.

“Kazuya hôm nay đến phòng chế tác của công ty à?”

“...” Động tác Kamenashi lập tức khựng lại.

“Còn nhờ vả bác Ishikawa bao che tội làm lệnh giả.”

“Chuyện này...”

“Về nhà ăn cơm đi. Sẽ nấu sẵn món Pháp đợi em.”

“Tối nay...” Kamenashi ngoảnh đầu nhìn Akanishi.

“... Nhìn cái gì? Chưa từng thấy qua anh đẹp trai cởi quần áo à?” Akanishi nhếch mép. “Tối nay ăn gì thế?”

“Món Pháp...”

“!!!” Akanishi trừng lớn hai mắt, “em biết nấu à?”

“Để ngày mốt đi! Tối nay có hẹn!” Kamenashi vội vàng nói một câu vào ống nghe, rồi cúp điện thoại cái rụp, “món Pháp cái đầu anh a!!! Tối nay ăn thịt bò!!! Không ăn thì sẽ bị quá hạn!!! Đồ ngốc!!!!”

14. Quyển 2 - Chương 3

Beta: Hắc Mộc Tử Lam

xOx

Hồ sơ thành viên tổ B

Ueda Tatsuya

Mã số: NO.24 – B100967

Khả năng: ngôn ngữ, phân tích số liệu, đánh giá năng lực chiến đấu, dự cảm

Tiền biên chế: khoa kỹ thuật công nghệ thượng tầng

Lý do nhập đội: Cuộc thi thăng cấp lần I

Thời gian nhập đội: 4 năm

Akanishi Jin

Mã số: NO.24 – B101574

Khả năng: phá bom, hỏi cung, đọc khẩu ngữ, mật mã Morse (mật mã bằng dấu)

Tiền biên chế: đội phá bom

Lý do nhập đội: Cuộc thi thăng cấp lần II

Thời gian nhập đội: 3 năm

Kamenashi Kazuya

Mã số: NO.24 – B106632

Khả năng: kiểm tra vết tích, bẻ khóa

Tiền biên chế: Bộ phận kỹ thuật của khoa giám chứng

Lý do nhập đội: Cuộc thi thăng cấp lần VII

Thời gian nhập đội: 1 năm

xOx

Ueda và Akanishi bước vào căn tin, bất chợt tự hỏi hệ thống lò sưởi có phải mở quá to hay không. Nhiệt năng từ bốn phương tám hướng phả thẳng vào hai người, khó chịu vô cùng.

“Tổ trưởng...” Akanishi huých cái thìa đang cầm trên tay vào người Ueda. “... Bộ hôm nay tôi đẹp trai hơn thường ngày à? Sao mọi người chăm chăm nhìn tôi thế?”

Ueda không hề quay đầu lườm cậu, điềm nhiên trả lời, “Nếu cậu đẹp trai như vậy thì con rùa kia cần gì phải hiến mình cho Ikuta Toma? Hai bạn cậu ở chung với nhau mà thằng nhỏ phải tìm đến tên kia để giải quyết nhu cầu sinh lý. Nội chuyện này không cũng đủ đánh giá khả năng về lĩnh vực giường chiếu của cậu, cần gì nói tới nhan sắc.”

“Không nha!!!!!! Đó là vì tôi không phải đồng tính luyến ái!!!! Nếu tôi thích đàn ông... a a a không phải!!! Đánh chết tôi cũng không thích đàn ông!!!!!!”

“Năm xưa Kame chẳng phải cũng nói vậy sau?” Ueda thuận miệng ngồi xuống, chống cằm đăm chiêu rồi nhìn về hướng đàn em của mình, “nhưng thằng nhỏ xem ra không thiệt thòi mấy, Ikuta Toma thế mà bị nó đè suốt một năm.”

Akanishi kéo ghế ngồi xuống bên cạnh, “Này, chẳng phải thằng nhỏ bị sếp bẻ thẳng thành cong à?”

Từ phía sau, chợt có người bỏ nhào tới, ngồi phịch xuống đối diện hai người.

“... Cậu đắc tội Đầu To?” Ueda cau mày nhìn Yokoyama thở hồng hộc trước mặt. “Nhìn cậu cứ như vừa gặp quỷ...”

“Tôi không hề đắc tội Đầu To, nhưng mà Đầu To nhà mình lại to đầu tới nỗi đi đắc tội sếp lớn tầng 29!!!!” Yokoyama gục mặt lên bàn. “Cậu ta còn dám mở miệng nói, ‘Sếp Kyogawa, tôi mà là sếp, tôi sẽ mua bộ tóc giả nào nhiều tóc hơn.’ A a a a a

họa tới nơi rồi!!!! Thiếu chút nữa không còn mạng mà ra ngoài nữa!!!!”

“Hm...” Akanishi gật gù, tay gấp một trái cà chua nhỏ bỏ vào mồm, “Con rùa chết tiệt, chỉ làm hộp cơm bé tí như cho đàn bà ăn thế này!!!!”

Ueda nghiêng đầu nhìn Akanishi, “Ra là Đầu To đắc tội lão dê xồm kia, còn dám cười cợt cái đầu hói của ông.”

“Cậu ta không đợi tôi mà một mình xông vào. Lúc tôi vào đến nơi, đại lão gia tầng 29 đang ngồi chồm hổm trên đất mà tìm răng giả. Đầu To đứng gần đấy, chết trân tại chỗ, rồi không sợ trời, không sợ đất mà ôm bụng cười ngặt nghẽo!” Yokoyama rướn người nhìn hộp cơm thơm lừng của Akanishi.

“Ôi!!!!!! Thịt bò

>

“Akanishi ở chung với mẹ à? Thật sung sướng, mỗi ngày được mẹ làm cơm cho ăn.” Yokoyama quay ra hỏi Ueda.

“Phụt!!!!!!” Tổ trưởng Ueda vốn nổi tiếng điềm tĩnh nhưng lại chịu không nổi mà phun phì phì nước trái cây trong miệng ra.

“Cái gì chứ? Không thể là người yêu sao???” Akanishi cong môi, lạnh lùng ném cho Yokoyama một cái liếc.

“Này, Jin, nhìn cậu ăn ngon lành như thế,” Ueda không kiêng nể gì mà đưa tay hướng tới hộp cơm trong tay Akanishi, “làm anh đây cũng muốn nếm thử.”

“A a a a a

cướp cơm!!! Cướp cơm!!! Không được cướp cơm!!!! Phải để tôi ăn no rồi mới có sức cho sếp S (hành hạ) chứ!!!!!!”

“Thịt bò a

đặc biệt làm riêng nữa!” Ueda thản nhiên đưa chân đạp Akanishi một cước, rồi nhanh tay cướp lấy hộp cơm. Sau đó, anh thoát cái đã chén sạch toàn bộ thịt bò trong hộp. “Ngon a, trả lại cho cậu này.”

“Ueda Tatsuya... Tôi muốn giết cậu!!!! Chỉ còn cơm trắng là sao T_____T?”

“Cứ việc giết, coi lá gan cậu có được như Đầu To không... Hmm hmmm, tay nghề Kame đạo này tiến bộ nhiều nha~”

“Các cậu còn dám ngồi đây thành thoi ăn cơm???? Đắc tội sếp lớn đó mấy anh hai

a a a a a

Lần này chúng ta đã bị Đầu To hại chết!!!!!!” Yokoyama khóc không ra nước mắt, rên rỉ giãy giụa.

“Mệt óc lo lắng làm gì, thế nào đội phó chẳng xách mông đi dọn phân cho Đầu To.” Ueda chép miệng, thuận tay xoa xoa đầu Akanishi.

“Cỡ nào cũng ảnh hưởng đến trang thiết bị năm sau của đội mình. Tầng 29, bộ trang bị công nghệ thượng tầng, chuyên môn đánh giá cùng triển khai trang thiết bị những tầng khác. Nói không chừng, năm sau, lão phát cho tổ mình mấy hộp đạn 0.38, hay mấy bộ đàm to như cục gạch, quăng ra ngoài xe còn không thêm cán!! Cả tầng 24 có khi còn lạc hậu hơn cả sở cảnh sát ở đảo Kagoshima nữa!!!!!!”

“A, tôi càng không cần lo lắng đến mấy chuyện này.” Ueda thản nhiên. “Thứ nhất, tôi chưa bao giờ cần đến súng. Thứ hai, tôi xài di động, không xài bộ đàm. Thứ ba, tôi vẫn muốn được như mấy cảnh sát ở Kagoshima, không có thiết bị bấm thẻ giờ làm này nọ, 9 giờ sáng vác thân tới cũng như 11 giờ sáng. Thật tiện nghi!!”

“... Tôi không nói với cậu nữa.” Yokoyama hậm hức quay phắt sang Akanishi. “Jin-chan, cậu đến tổ G của bọn tôi đi!!!! Cậu cần súng phải không? Cần bộ đàm phải không? Đi làm sớm hơn leader nhà cậu phải không?”

“A

nhưng mà bên các cậu không có người mẹ nào sáng sáng lại thức dậy làm cơm cho đại gia Akanishi Jin đây, tâm tình tốt thì khuyến mãi thêm ‘bữa khuya.’” Ueda ngắm soi mấy cái móng, điềm nhiên trả lời.

“Phụt!!!!” Akanishi lập tức phun nước. “Không thể là người yêu sao????”

“Xin hỏi...” Một cô nhân viên tạp vụ với gương mặt khả ái từ đâu bước tới, rồi dừng lại trước mặt ba người, “Sếp Ueda...”

Akanishi liếc nhìn cô gái với hai má đỏ lựng kia, nghiêng đầu thì thầm vào tai Ueda, “Tình địch của Maru đến đây.”

“Chuyện gì?” Ueda đưa chân đá vào ống quyển của Akanishi.

“Đau

~~”

“Xin hỏi sếp Ueda – căn hộ dạng này có thể bán với giá bao nhiêu?” Cô gái trước mặt rụt rè đặt một quyển tạp chí vào tay Ueda. “Bởi vì... bởi vì... muốn kết hôn, nhưng không rành rọt chuyện định giá bất động sản... em sợ bị lừa...”

“Ôi, Tatsuya, mau trở về báo tin mừng với mẹ cậu đi, có người chịu giúp cậu duy trì cái dòng DNA trời đánh không tới của cậu rồi kìa, bác ấy nhất định vui mừng lắm nha.” Yokoyama thấp giọng nói với Ueda. “Phụ nữ đạo này xông xáo thật, mới lần đầu gặp mặt mà đã muốn cậu mua nhà cho ỏ.”

“30 triệu. Cô cứ đặt giá này là được.” Ueda đem quyển tạp chí trả lại cho cô nhân viên kia. Sau đó, hần nghĩ nghĩ điều gì rồi lại nói thêm, “Cứ nói với quản lý nơi đó là cô mua nhà với Kamenashi Kazuya, nói không chừng 20 triệu là ông chịu bán cho đấy.”

“A

tại sao?” Akanishi trừng lớn hai mắt. “Kéo con rùa kia vào chuyện này làm gì???”

“Không phải chuyện của cậu.” Ueda lạnh lùng đáp trả.

“Cảm ơn sếp Ueda!!!!” Cô nhân viên tạp vụ toét miệng cười tươi tắn. “Thật không hổ danh là chuyên gia phân tích số liệu!! > <>

“=____=” Ueda.

“=____=” Akanishi.

“=____=” Yokoyama.

“Trách không được sao hôm nay tôi thấy là lạ... ra là mọi người đang ngưỡng mộ nhìn chúng ta~ Tổ trưởng, sau vụ cài bom ở khách sạn Tokyo, xem như thành người nổi tiếng nhá!” Akanishi hồ hởi vỗ vai Ueda.

“Ngưỡng mộ nhìn tôi, chứ không phải chúng ta. Không liên quan gì cậu hết.” Ueda bình tĩnh gạt tay Akanishi ra.

“Hê~~ tôi không phục!!!! Mấy án dạng này trong chúng ta ai phá chẳng được... chỉ là Đầu To không cho bọn tôi động thủ thôi!!!!” Yokoyama cong môi.

“Rõ ràng người bắt được Maeda là tôi mà.” Akanishi ủy khuất cúi đầu.

“A!! Ueda tầng 24 phải không? Tôi là Sanada của tầng 23...”

Ueda hướng người mới tới gạt đầu nhẹ.

“Này, cậu rảnh không? Nghe đồn cậu là chuyên gia phân tích số liệu. Thế giúp tôi một chút nha... Theo cậu, tôi nên mua cổ phiếu của ai thì được nhất?”

“Cổ phiếu à... Mua của tập đoàn Ten Shin.” Ueda tùy tay chỉ vào một hạng mục. “Trong vòng năm năm có thể lãi gấp đôi.”

“A~~ cảm ơn cậu nha. Không hổ danh chuyên gia phân tích số liệu!”

Akanishi và Yokoyama tròn mắt nhìn Ueda.

“Các cậu dòm cái gì?” Ueda cầm lên miếng thịt hun khói rồi bỏ tọt vào miệng.

“Tổ trưởng, nếu hần ta thua lỗ, coi chừng tìm giết sếp rồi tự sát đấy.” Akanishi chỉ tay vào bóng dáng vừa khuất đi.

“Không biết thì không nên nói lung tung, tập đoàn gì gì đấy.” Yokoyama gạt gù.

“Người ta hỏi thì tôi theo thực tế mà trả lời. Mà tên chết tiệt nào đem chuyện của tôi kể ra thế? Yokoyama Yu, phải cậu không? Cả cái tầng này lớn mồm nhất là cậu!!!!”

“Đúng vậy a, đúng vậy a, là tôi đó, tới giết tôi đi nè!!! Jin, chúng ta đi tổ G thôi. Leader của cậu từ nay sẽ bị biết bao nhiêu người phiến hà, coi chừng có ngày chịu không nổi mà nhảy lầu tự tử mất!”

“Nghĩ sao vậy? Tôi không đi đâu!!!! Tổ sếp toàn là đàn ông cả thôi!!!! Ueda còn chưa chết, chỉ sợ tôi đã nhảy lầu vì sống không nổi!!!!” Akanishi lắc đầu kịch liệt.

“... tổ các cậu... có phụ nữ à?” Yokoyama không khỏi ngạc nhiên.

“...” Akanishi lập tức quay phắt người nhìn Ueda. Ueda điềm nhiên nghiêng đầu, ngoáy lỗ tai.

“Bộ cậu tính chuyển tới tổ F của Uehara Takako? Tổ của bà chị đó toàn bộ là phụ nữ mà. A, không phải, chỉ là 1/3 thôi. Trừ ngoại hình ra, tính tình của mấy bà không giống phụ nữ chút nào!”

“Tổ bọn tôi... kia... Ueda Tatsuya xem như một nửa... còn nữa... Kamenashi Kazuya cũng tính là một nửa... 2 người cộng lại là đủ hơn tổ sếp rồi!!!!” Akanishi bắt đầu giở giọng khoác lác.

“Lời vậy mà cũng dám nói?” Ueda chậm rãi vươn vai. Sau đó, hần đứng dậy. “Jin, lá gan của cậu dạo này khá nhỉ, gần bằng Đầu To rồi đấy. Nhưng mà đáng tiếc... cậu đừng mong Kamenashi Kazuya xách mông đi dọn phân cho cậu!”

xOx

“A a a a a~~ trề mắt! Trề mắt!!! Sao không ai gọi mình dậy thế này!!!” Kamenashi với mái tóc rối bù xồng xộc xông ra khỏi phòng, cả chiếc áo trên người vẫn chưa được cài nút chỉnh tề.

Cô người hầu đang quét dọn bình sứ bên hành lang vừa thấy bóng dáng hần liền vội vàng cúi người chào hỏi.

“Nhà để ở thôi chi mà lớn dữ vậy nè!!! Đi hoài không tới được mỗi cánh cửa!” Rốt cuộc quần áo chỉnh tề, Kamenashi hậm hực chạy lại bên chiếc bàn ăn, tay với vội một miếng sandwich bỏ vào miệng, rồi hướng về cửa.

“Con trai

~~” Ông Kamenashi với mái tóc muối tiêu nước mắt lưng tròng nhìn đứa con trai cứng đi một mạch ra cửa, “Không hôn tạm biệt à?”

Đang xông xáo bước đi, Kamenashi đột nhiên dừng lại. Như nhớ ra mình vừa quên chuyện gì, hần vội vàng xoay người. Hai mắt ông Kamenashi lập tức sáng rõ. Thế nhưng đứa con trai yêu dấu lại đi thẳng một mạch qua ông, bước thẳng về phía chú cún Ran đang ăn sáng ngay đấy, miệng chồm chồm âu yếm:

“Lại đây với papa nè Ran. Hôn tạm biệt con yêu

chu

A ha ha ha đừng liếm papa thế, dính toàn nước miếng đây này~ Ngoan, papa đi làm đây!”

“Con trai... con không yêu ba sao????” Ông Kamenashi xịu mặt, ánh mắt tròn xoe nhìn Kamenashi, bộ dáng vô cùng đáng thương.

“A!! Ba mau tìm một người mẹ kế cho con đi!!! Lục mấy chuyên mục tìm bạn trăm năm trong báo chí này nọ đó!! Sáng nào cũng đòi con hôn tạm biệt... đến trưa thì lại đòi ăn trưa chung... Muah~” Kamenashi cau mày, cần nhằn mấy tiếng nhưng cũng cúi người chạm nhẹ vào hai bên má của ba hần cho có lệ.

Vừa bước ra khỏi cửa, Kamenashi ngậy người nhìn chiếc Lincoln đang đậu trước mặt, đứng hình trong ba giây.

“Con trai yêu dấu~ đừng buồn bã như thế. Ba biết con ức vì chỉ được chiếc này thôi... Ai da~ mấy chiếc khác đưa anh con đi hết cả rồi... Nhưng không sao, ba cho con tài xế ngang tầm quán quân đua xe của thế giới!!”

“... Không cần. Con đi tàu điện.”

“Ôi sao lại thế???”

“Bộ ba muốn cả thế giới biết con là con của ba à???? Sếp lớn bên con nhịn cơm cả năm có khi không mua được chiếc thế này. Ba kêu con lái nó đi làm, bộ muốn mấy ông sếp giết con hả giận rồi tự sát à?”

“Thế... tối nay nhớ về ăn cơm nha. Ngày mai nữa! Sinh nhật Ran đó!”

“Đã nhớ! Nhưng ba đổi đầu bếp khác đi.”

xOx

Đồng hồ vừa điểm mười giờ sáng. Kamenashi rút cuộc lê lét từ trong thang máy ra.

“Ai~ lại không về ăn cơm được...” Kamenashi chán nản rên rỉ.

“Kazuya, mang cái này tới khoa giám chứng.” Akanishi gọi người đồng sự của mình, tay đưa ra một túi vật chứng. “Nói bọn họ nhanh tay lẹ chân một chút.”

“A... cái gì thế?”

“Kiểm tra vết tích. Có cảnh sát xả súng giết người, xem xem trên cảnh phục có thuốc súng không.”

“Ồ... thế kẻ tình nghi đâu?”

“Phòng hỏi cung. Anh sắp qua đó bây giờ.” Akanishi rung đùi đắc ý, rồi liếc nhìn Kamenashi, “Này, đến muộn thế?”

Kamenashi xoay người, “Có gì sao? Già cả rồi nên động tác chậm chạp.”

“Anh dối.”

“Chẳng phải em đã chuẩn bị sẵn cơm tối hôm qua với điểm tâm sáng nay à? Hay lại phá gì cái lò vi sóng đấy? Đừng nói anh đem cơm của em cho đàn bà ăn nhá!!!!” Kamenashi càng nói càng lớn giọng, giận dữ chỉ tay thẳng vào mặt Akanishi.

“Điểm tâm của anh bị tổ trưởng cướp.”

“... A...”

“Ai da~~ nếu thuộc hạ của tôi là bữa cơm của Kamenashi và năng suất làm việc của Akanishi thì tốt quá rồi, tiết kiệm được bao nhiêu là tiền!” Ueda điềm nhiên bước qua hai tên đàn em của mình.

“Cũng không phải sếp trả tiền!!!!”

“Cũng không phải sếp nuôi bọn tôi!!!”

Akanishi và Kamenashi đồng loạt hét lớn.

xOx

Akanishi nhướn mày nhìn người trước mặt, “Inoue... Jun?”

Viên cảnh sát liền ngẩng đầu.

“Tại sao viên đạn trên người cô Watanabe lại xuất phát từ súng của anh?”

“... Cô ấy đột nhiên lao về phía tôi, cướp súng rồi tự bắn vào đầu mình.” Inoue bình tĩnh trả lời.

Kamenashi gõ cồng cọc lên cánh cửa, đánh gãy sự chú ý của hai người rồi bước tới ngồi xuống cạnh Akanishi.

“Watanabe Shoane, 24 tuổi, vũ công múa ba lê của đoàn đội toàn quốc. Nói cách khác, nạn nhân không phải đặc cảnh FBI, sao cô ta có thể cướp súng của anh một cách ngang nhiên rồi tự sát?” Akanishi đưa tay đẩy bản tường trình về phía Kamenashi rồi tiếp tục truy vấn.

Kamenashi ngoan ngoãn đón lấy, bắt đầu ghi chép.

“Vì tôi và Watanabe từng là bạn hồi trung học. Lúc ấy, tôi không để ý lắm... đến khi kịp phản ứng thì cô ta đã...”

Akanishi chăm chăm nhìn ánh mắt của Inoue thật lâu, “Nếu bị một người phụ nữ cướp súng dễ dàng như vậy, xem ra phản ứng của anh không đủ để trở thành một cảnh sát!”

“Vì tôi quen biết với cô ấy nên...”

“Anh diễn lại cảnh đó được không? Cùng với... Kame, cậu làm nạn nhân đi, rất phù hợp!”

“Sao lại phù hợp?”

“Dáng người.”

“=____=.” Kamenashi quăng cho Akanishi một cái tròng mắt rồi quay sang Inoue, “Có thể miêu tả tình cảnh khi đó được không? Watanabe đã cướp súng của anh như thế nào, tự sát ra sao?”

“... Được.”

...

xOx

Akanishi cùng Kamenashi đưa mắt nhìn nhau. Akanishi gật đầu nhẹ, Kamenashi liền cồng tay Inoue trở lại.

“Mời anh ở trong này một lát. Chúng tôi hiện tại phải chờ báo cáo bên giám chứng đưa ra.” Akanishi nói với kẻ tình nghi.

Inoue gật đầu, đảo mắt một lượt từ Akanishi đến Kamenashi, “Xin hỏi... đến khi nào tôi mới được đi? Tôi còn có thể... làm cảnh sát không?”

Akanishi nghiêm giọng, “Yên tâm, chính phủ sẽ giúp anh tìm một vị luật sư tốt. Inoue... anh nổi danh là một xạ thủ nhỉ?”

Bước ra khỏi phòng hỏi cung, Kamenashi xoa cằm, vẻ mặt có chút ảo não.

“Này.” Akanishi huých nhẹ vào người hắn. “Đang suy nghĩ tối nay ăn gì à?”

“Cảm giác... có chút kỳ lạ... Tối nay ăn món Pháp.”

Akanishi liếc nhìn Kamenashi. Lợi dụng đối phương không để ý, cậu thành thực vòng tay ra sau thắt lưng Kamenashi.

...

...

Súng của Kamenashi liền bị cướp đi.

“Giờn gì nữa?” Kamenashi hậm hực, vươn tay giật súng trở về.

...

“Lúc đầu còn tưởng hai người đang diễn cảnh tình cảm lãng mạn, sau đó lại là trình thám bắt cướp, rốt cuộc là đánh nhau kịch liệt...” Uchi từ đâu xuất hiện, tay ôm một hộp kẹo.

“... Cậu rảnh rồi lắm sao mà chạy đến đây làm gì? Ăn nhiều kẹo quá nên bị bón à?” Akanishi nhướn mày hỏi người vừa tới.

“A~~ Uchi, tôi tìm Đầu To à?” Kamenashi rút súng trở về bên hông.

“A, không có. Tôi đang bị đau răng. Đau đến nỗi không ngồi yên được một chỗ nên phải chạy loạn khắp 30 tầng.”

“...” Akanishi.

“...” Kamenashi.

“Cậu cứ từ từ mà chạy loạn. Răng mà ăn hết đồng kẹo trên tay đi, đem răng gặm sạch luôn cũng được. Lúc đó khỏi sợ đau răng nữa.” Akanishi rút cuộc lên tiếng.

Đợi đến khi bóng Uchi đã khuất đi nơi cuối hành lang, Akanishi mới quay ra hỏi đồng sự của mình, “Này, bộ dáng... Watanabe Shoane thế nào?”

Kamenashi im lặng nhìn hắn cả nửa ngày trời, rồi mới khinh bỉ lên tiếng, “Tôi chỉ biết anh với thi thể phụ nữ có hứng thú đặc biệt nha... Đồ biến thái.”

“Cô ta đoạt được súng của Inoue dễ dàng như thế là giỏi hơn tôi rồi!” Akanishi không chút để ý đến lời khinh miệt kia, “Tôi vừa cướp súng của cậu, chưa kịp cầm được gì thì đã bị cướp trở lại, cả giờ súng còn không làm nổi. Thế mới nói Watanabe Shoane lợi hại tới nỗi như vậy à?”

“Động tác chuẩn xác... không chút dư thừa... chuyên nghiệp cũng không nhanh được như vậy.” Kamenashi cau mày, tiếp lời đối phương.

“Inoue Jun... tay súng thiện xạ hàng đầu quốc gia. Vì dấn dứ với vợ sếp nên bị giáng chức đi làm cảnh sát tuần tra.” Akanishi xoa cằm.

“Watanabe Shoane, diễn viên múa ba lê, sắp tới sẽ kết hôn với một vị đại gia.” Kamenashi thành thực chen vào.

“Cảnh phục của kẻ tình nghi thế nào?”

“Hắn không nổ súng. Ống tay áo bên phải không hề có thuốc súng.” Kamenashi nhún vai. “Huống hồ theo địa điểm ghi nhận trong hồ sơ, hiện trường cứ năm phút là có một chiếc xe tải chạy qua, kẻ tình nghi sao có thể buộc Watanabe Shoane tự sát?”

“Đi xem thi thể.” Akanishi hất cằm với Kamenashi.

xOx

Vừa nhìn đến thi thể trên bàn mổ, Akanishi kèm lòng không được mà thốt lên một tiếng.

Nakajima ngạc nhiên nhìn hắn. Kamenashi nghiêng đầu, ánh mắt đanh lại.

“Người đẹp là đây... đáng tiếc... đã chết.” Akanishi khoát tay.

“Hừ!” Kamenashi liền ngoảnh mặt đi.

“Em tưởng anh nói tới vết đạn trên người nạn nhân.” Nakajima lạnh lùng lên tiếng.

“A?” Kamenashi kinh ngạc.

“Tổng cộng có hai vết đạn. Một ở ngực, một ở mặt.” Nakajima chỉ vào thi thể. “Theo lời các anh thì nạn nhân tự sát? Thế thì cần gì nổ hai súng? Một phát trí mạng là xong, tại sao lại là hai?”

“Mà lại có một phát ở mặt. Một mỹ nhân như thế đời nào chịu lưu lại một dấu vết xấu xí trên mặt... dù là chết cũng không muốn.” Akanishi gật gù. “Nguyên nhân cái chết là phát ở đầu hay ngực?”

“Thông thường mà nói thì là đầu, nếu như tự sát, nhất định là ngực trước đầu sau. Nhưng mà xem xét kỹ càng thì... khoảng cách của hai phát súng chỉ trong tích tắc, khó nói được đâu là phát thứ nhất.” Nakajima cau mày.

“Này, Kame.” Akanishi vỗ vai cộng sự của mình, “Ranh con này nhiều tuổi?”

“13.”

“Chắc chắn không phải người lùn?”

Nakajima trợn trừng hai mắt, hết lườm Akanishi rồi lại nguýt Kamenashi, “Quả nhiên là cộng sự của nhau, cả chỉ số thông minh cũng giống như thế!”

“Này này Nakajima Yuto!! Cậu đừng ăn nói bậy bạ, không được so sánh tôi với cái loại trên-người-dưới-thú này!! Tên này đầu to mà óc bé như trái nho, làm sao thông minh như tôi!” Kamenashi lập tức phản bác.

“... A a a!! Tôi mà ngang hàng với cái loài bò sát như cậu à? Mơ đi!! Rùa đẻ trứng mà đòi cao cấp như tôi???” Akanishi cũng không chịu thua.

xOx

“A~ Kazuya, lại đây cho anh xoa đầu.” Nakamaru ở khoa giám chứng vừa nhìn thấy Kamenashi, liền ngoắc tay vẫy hắn lại.

Kamenashi vui vẻ tiến tới, cọ đầu vào vai đàn anh.

“Sờ sướng không? Thân thể đàn ông gì mà mềm mịn như đàn bà!” Akanishi sầm mặt bước tới bên hai người nọ, lạnh lùng buông một câu.

“Hừ, chưa sờ qua mà biết cái gì? Cái này chỉ có Toto-chan biết thôi!” Kamenashi tung chân đá một cước về phía đối phương.

“Ai nói chưa sờ qua!!! Lần trước người cậu bị cột trái bom như cái bánh chưng...” Akanishi lập tức phản kháng.

“Ồ...” Koki xoa cằm. “Kazuya bị cột bom, cậu sờ thằng nhỏ làm gì? Không sợ chết chung à?”

...

Một mảnh yên lặng.

“A~ phải rồi, các cậu đến đây vì vụ súng của Inoue Jun giết người phải không?” Nakamaru vội vàng lên tiếng, lái sang chuyện khác. “Có kết quả rồi này.”

“... Vâng...vâng.” Kamenashi nhanh chóng trở lại biểu tình thường ngày.

Akanishi không nói tiếng nào.

“Bọn tôi đã kiểm tra ống tay áo bên phải, quả thật không có thuốc súng. Ngược lại, ở tay áo Watanabe Shoane thì lại có. Dấu tay duy nhất trên súng cũng của nạn nhân. Từ mọi góc độ đều cho thấy Watanabe Shoane dùng súng của Inoue Jun để tự sát.” Nakamaru giao tập hồ sơ cho Akanishi.

Đối phương hơi nhú mồm, rồi nhún vai, “Không ngoài dự kiến của bọn tôi.”

“Người kia là cảnh sát, trước đây làm việc bên tổ trọng án. Đối với những tình tiết nhỏ này, hẳn đương nhiên có biện pháp đối phó.” Kamenashi gật gù.

Akanishi chợt ngược nhìn đồng hồ. “Bao giờ thì các cậu giao báo cáo được?”

“A? Xong rồi đây. Cũng nhờ Kazuya chen hàng.” Nakamaru xua tay.

“Trì hoãn lại một chút được không?” Akanishi đột nhiên lắc đầu. “Nếu kẻ tình nghi có cách ngụy tạo hiện trường, nhất định hẳn đã nghĩ tới tiêu diệt chứng cứ. Nếu thả người ra ngoài, với chúng ta là bất lợi.”

“Hmm chuyện này...”

“Có thể trì hoãn tới lúc nào?” Kamenashi xoay người hỏi Nakamaru.

“Nhiều nhất là 20 tiếng.”

Akanishi và Kamenashi đồng loạt nhìn đồng hồ.

“Chính là tám giờ sáng ngày mai.” Akanishi đánh giọng.

“Cũng là 24 tiếng sau khi vụ án xảy ra.” Kamenashi tiếp lời.

xOx

“Woaaaaa... đây là nhà của cựu xạ thủ à...” Vừa mở cửa bước vào căn hộ của Inoue, Kamenashi nhin không được mà hô lên một tiếng, nhanh tay bỏ chiếc chìa khóa vụn văng vào túi.

“Chính xác. Cậu muốn mua một căn thế này thì chắc phải phần đầu 20 năm nữa.” Akanishi chép miệng.

“Anh đi chết đi!!! Ở nhà của tôi không trả tiền mà còn hô cái gì!” Kamenashi hung hăng tung một cước.

“Nói đi nói lại, sao tên này có thể mua được căn hộ xa xỉ thế này?” Akanishi bước vào nhà, đảo mắt nhìn xung quanh.

“Chẳng phải người tình cũ là vợ sếp lớn sao? Bộ không đòi lại nhà à?” Kamenashi bắt đầu đeo găng tay.

Căn hộ vô cùng rộng rãi, bày biện rất gọn gàng.

“Nếu như không có đàn bà sống ở đây... sẽ không sạch sẽ thế này, cả hạt bụi cũng không có. “ Akanishi điềm nhiên ngồi lên ghế sofa. “Khá thật nha... so với nhà chúng ta thì...”

“So với cái phòng của anh thôi!!!!!!” Giọng nói Kamenashi chợt vang lên từ phòng tắm. “A... quả nhiên có đàn bà sống ở đây.”

“Hả? Tìm được vật dụng gì của phụ nữ à?” Akanishi đứng phắt dậy, vội vàng bước vào phòng tắm.

“Nước hoa... của nữ.” Kamenashi thản nhiên xịt một chút lên cổ Akanishi.

“A a a a a!!! Cậu xài loại này à??? Đừng có xịt tùm lum như thế!!!”

“Cái cô mà anh hẹn hò tháng trước xài loại này chứ gì nữa.” Kamenashi đặt chai nước hoa trở lại vị trí cũ rồi bắt đầu lấy dấu vân tay trên bàn chải đánh răng.

“Hừ!! Đã là chuyện tháng trước, làm gì nhớ kỹ thế?”

“Hừ!! Thế anh tự giặt quần áo của mình đi, coi có nhớ kỹ không?”

“Này... đây là cái gì?” Akanishi đột nhiên rút một mảnh vải màu hồng phấn từ giỏ quần áo.

“Quần lót. Chưa từng thấy qua à?” Kamenashi tiếp tục lấy dấu vân tay.

“Còn cái này?” Lại rút ra một cái khác.

“... Bộ anh tính làm chuyên gia thu thập quần lót à?” Động tác không dừng lại.

“Hai loại khác nhau nha.”

“Ngu ngốc!!! Nhìn qua là biết một cái của nam, một cái của nữ!!!”

“Cả quần lót cũng để cùng một chỗ, nhất định là sống chung? Nghịch đã chai nước hoa kia thì đem quần lót này về cho khoa giám chứng. Điều tra xem có phải của Watanabe Shoane không.”

“A a a a a!!! Nhiều thứ đàn bà xài như vậy, lấy gì không lấy, lại chọn cái quần lót là sao???”

“Bởi vì xét về vai vế, tôi đứng thứ hai trong tổ, còn cậu chỉ đứng thứ ba. Nói cách khác... tôi là thượng cấp của cậu. Ha ha ha~”

“Sếp Koyama

~ tôi muốn đổi tổ!!!! T_____T”

xOx

Khoa giám chứng tầng 3.

“Là của Watanabe Shoane.” Nakamaru bước ra từ phòng thí nghiệm.

“Vậy mà dám nói chỉ là bạn cùng lớp hồi trung học... Nói dối không ngượng mồm!” Kamenashi bĩu môi.

Akanishi nhìn đồng hồ trên tay, “Còn 15 tiếng.”

Di động trong túi hắt chợt vang lên.

“Thế nào? A, Jin, em đói, đi ăn cơm đi.” Kamenashi nín lấy tay áo của Akanishi.

“... Inoue Jun đã xảy ra chuyện.” Akanishi cắt điện thoại trở về vào túi.

...

Phòng hồi cung tầng 24.

“Xảy ra chuyện gì?” Akanishi và Kamenashi đồng loạt bước vào phòng. Khi đó, một vị bác sĩ đang khám cho Inoue.

“Bệnh sỏi thận phát tác.” Vị bác sĩ điềm nhiên trả lời. “Tôi cần phải đưa bệnh nhân nhập viện. Vừa nãy bệnh nhân nói có hiện tượng đi tiểu ra máu.”

“Thuốc giảm đau không được sao?” Akanishi kiên trì.

“Xin lỗi sếp. Bệnh nhân đang rất đau. Theo đánh giá chuyên môn của tôi, bệnh nhân cần được nhập viện để điều trị.” Vị bác sĩ một mực lắc đầu.

“Chỉ là sỏi thận thôi, không chết người đâu. Án của người này còn chưa kết mà!!” Akanishi nhất quyết không chịu thua.

“Các sếp cứ làm thủ tục của mình, nhưng phải để bệnh nhân nhập viện.”

Akanishi chặc lưỡi, đưa mắt nhìn Kamenashi.

xOx

“T__T con trai yêu dấu bỏ mặc ba~~”

“A, nhưng mà con bận.” Kamenashi bĩu môi, xìu giọng nói vào chiếc di động.

“Con trai không cần đi làm. Ba sẽ nuôi con!!!! Cứ ở nhà nghỉ ngơi phè phỡn là được. Trước giờ đã không muốn cho con đi làm cái ngành cảnh sát này! Đáng giận!! Con trai yêu dấu nhất định phải về ăn cơm!!! Không thì ba bỏ đói Ran!! Hừ!”

“Sếp Kamenashi.” Một cô y tá từ đâu bước lại bên hắn.

Kamenashi cúi người chào đối phương, rồi nhỏ giọng thì thầm vào điện thoại, “Con phải cúp máy đây. Nếu ba mà bỏ đói Ran, con sẽ báo anh Ba bắt ba giảm cân!!!”

“A a a.” Ba Kamenashi còn chưa nói thêm được lời nào, thằng con quý tử của ông đã cúp điện thoại cái rụp.

“Tình trạng bệnh nhân đã ổn định.” Cô y tá lên tiếng.

“Cám ơn.” Kamenashi cúi người chào một lần nữa, rồi ngược nhìn vị bác sĩ đứng đằng sau.

...

“Trong bệnh án có ghi rõ là sỏi thận, hơn nữa còn thường xuyên phát tác. Thế nên khi bệnh nhân đau đớn kịch liệt như vậy, tôi liền chẩn đoán là vì sỏi thận. Cái đau rất điển hình, ở phần eo và bên phải, còn đi tiểu ra máu.”

“Như vậy... có thể có chuyện anh ta giả vờ đau không?” Kamenashi nhướn mày.

“A, không loại trừ khả năng này. Nhưng bọn tôi phải tiến hành thêm một số xét nghiệm khác mới có thể cho sếp đáp án chính xác.”

Hai người cúi người chào nhau rồi xoay người bỏ đi.

Kamenashi cúi nhìn đồng hồ, chỉ còn 13 tiếng.

xOx

“A... cậu biết tôi sẽ chết vì lý do gì không?” Akanishi u ám nhìn Nakamaru.

“Chết đói.” Nakamaru không chút chần chừ.

“Nhất định chết vì đau dạ dày mất thôi!!! Bụng tôi đang sôi cả lên này, không có một hột cơm T____T. Thường xuyên nhịn đói như thế T____T.”

“Này, ăn kén không?” Nakamaru thương tình, với tay lấy một hộp cơm trên bàn rồi đưa cho Akanishi. “Của Koki đấy. Nhưng cậu muốn ăn thì cứ tự nhiên.”

“Ăn không vô...”

“... vậy cứ để mặc dạ dày cậu sôi đến chết luôn đi.”

“A!!! Nakamaru Yuichi, chẳng phải cậu là M (thích bị hành hạ) sao???”

“Nhưng mà trùm M ở đây là cậu! Cậu cứ nghĩ thử xem. Tatsuya S (thích hành hạ) cậu nè. Rồi ranh con Kazuya cũng S cậu chẳng phải sao? Tôi thấy sao nói vậy. Tuy rằng thằng nhóc thỉnh thoảng nổi hứng thì mới S cậu nhưng nói chung là có! Còn nữa, đội trưởng của mấy cậu cũng thích S cậu mà phải không? Thế! Rồi kỳ thật đội phó của cậu cũng có máu S ngấm trong người nhỉ? Gật đầu đi là vừa. Tính đi tính lại đã là bốn người, ráng thêm một tên nữa cho đủ cả bàn tay. Còn không nhận mình là trùm M?”

“A!!” Akanishi đột nhiên nghiêm chỉnh hẳn. “Sơ khảo lại vụ án một lần nữa! Tuy hiện tại mọi chứng cứ đều theo chiều hướng dự kiến của chúng ta, nhưng nhìn đi nhìn lại, chuyện Watanabe tự sát có điểm đáng ngờ... Có điều... chưa có chứng cứ xác thực... chứng minh tên kia là hung thủ giết người!”

“Ít nhất có thể trì hoãn được thêm chút thời gian để tìm những chứng cứ khác. Súng, quần áo này nọ ở nhà Inoue cũng đã tìm rồi. Bước tiếp theo, các cậu muốn đi nhà Watanabe à? Ít ra phải truy được động cơ chứ. Này, Jin, đang nghĩ gì thế?”

“Hm... tại sao... kỳ lạ... nếu đều nằm trong dự kiến của Inoue... vì có gì phải gấp rút ra ngoài? Sốt ruột muốn được thả ra... dù không nộp tiền bảo lãnh...”

“Nói không chừng bệnh sỏi thận của cậu ta phát tác thật. A... cơm chiên!!! Ngon nha!!! Cậu không muốn ăn một chút à?”

xOx

“Đỡ hơn chưa?” Kamenashi ngồi xuống bên cạnh Inoue.

“Ừ. Đã bớt đau nhiều. Các người... vẫn còn nghi ngờ tôi?” Inoue ngược nhìn Kamenashi.

“Bọn tôi chỉ làm đúng công việc điều tra thôi.” Kamenashi nheo mắt. “Thí dụ như... bọn tôi tra được... mối quan hệ của anh và Watanabe... thật không đơn giản chút nào...”

“... Vậy sao? Cả chuyện đó mà còn bị các người tra ra.” Inoue gật đầu. “Không sai. Tôi và Shoane là tình nhân.”

Kamenashi rút ra quyển sổ ghi chép từ trong túi.

“Bọn tôi quan hệ đã nhiều năm nay. Dù tôi bị lập mưu, sau đó bài trừ khỏi đội trọng án, cô ấy vẫn luôn ở bên tôi... Thế nên khi cô ấy rút ra súng rồi tự sát, tôi quả thực không kịp phản ứng để ngăn cản...”

“Anh có biết... chuyện Watanabe sắp kết hôn với một vị đại gia không?”

“Biết. Nhưng tôi không tin. Shoane trước giờ vẫn luôn sống chung với tôi. Sao có thể như vậy mà... buông tha tôi dễ dàng? Người kia theo đuổi Shoane...” Inoue hít mạnh một hơi. “Rốt cuộc cô ấy vẫn phải lấy người khác...”

...

“Mời anh ký vào đây.” Kamenashi đưa cây bút cùng quyển sổ ra cho Inoue.

Đối phương hơi chần chừ do dự, rồi bắt đầu cầm bút.

Kamenashi nheo mắt, chăm chăm nhìn vào tay Inoue.

Dùng tay trái... viết chữ?

...

Có gì đó... đáng chú ý ở đây.

Bàn tay trái của Inoue... vết chai... nhiều và nặng hơn bên phải...

xOx

Akanishi ảo não nhìn hộp cơm trong tay, ăn một miếng rồi lại nhăn mặt một cái.

Di động trong túi chợt vang lên.

“Alô, Kame? Anh đói...”

“Mau kiểm tra tay trái của Inoue, ống tay áo bên trái.”

“Ha?”

“Kẻ tình nghi cầm súng bên tay phải à?”

“Đương nhiên. Năm đó thi vào tầng 24 có anh và hắn. Nếu cầm súng tay trái thì anh đã biết rồi.”

“Không thể, người này thuận tay trái. Anh ta dùng tay trái để viết chữ. Nói không chừng, có thể dùng tay trái để nổ súng.”

Akanishi thiếu chút đã nhảy dựng cả lên.

...

“Nếu không còn chuyện gì, tôi không trở lại tầng 24 được không?” Inoue Jun nhỏ giọng hỏi Kamenashi.

“Khoan đã. Bọn tôi cần phải kiểm tra hơn nữa.” Kamenashi cầm một bình thuốc đến. “Tay trái của anh.”

...

“... Không cần. Tôi quả thật... đã nổ súng với Shoane.”

xOx

Phòng hồi cung tầng 24.

“Chuyện tôi với Shoane là thật. Nhưng Shoane lại nói với tôi, cô ấy không thể chịu đựng tôi hơn nữa. Dù yêu cô ấy, nhưng tôi còn quyến luyến người đàn bà khác. Thế nên Shoane quyết định bỏ tôi mà đi. Khi ấy... tôi thực sự sợ hãi... tôi sợ Shoane ruồng bỏ tôi... Tôi trước giờ chỉ muốn... Shoane ở mãi mãi bên cạnh tôi... từ nay về sau... từ nay về sau, tôi sẽ không bao giờ... tìm đến phu nhân Yoshino nữa...”

“Thế nên anh nổ súng vào mặt cô ta? Nạn nhân chết ngay tức khắc.” Kamenashi liếc nhìn Inoue. “Nhưng đầu óc anh cũng linh động thật, lập tức nghĩ tới giả tạo hiện trường, đổ tội Watanabe Shoane tự sát.”

Inoue cúi thấp đầu.

“Không đúng. Không phải nhất thời xúc động. Tất cả đều do anh chủ mưu mà ra.” Akanishi bình tĩnh chen vào.

Kamenashi và Inoue đồng loạt ngược nhìn hần.

“Tại sao lại dùng tay trái nổ súng? Tuy rằng súng đặt bên hông trái, nhưng nếu theo thói quen thông thường, anh nhất định dùng tay phải. Huống hồ, trước giờ chẳng phải anh là thiện xạ tay phải à? Thói quen cầm súng trước giờ đều là tay phải. Nhưng... lần này lại dùng tay trái. Vì anh biết đến chuyện kiểm tra thuốc súng trên tay của bọn tôi sao? Nói tóm lại, anh đã sớm lập kế hoạch giết Watanabe Shoane.” Akanishi đóng nắp bút. “Ngay từ đầu đã vậy... không phải động thủ vì tình yêu.”

Inoue trừng lớn hai mắt nhìn Akanishi.

“Nguyên nhân? Yêu à? Nực cười... chỉ là thói độc chiếm mà thôi.”

Inoue lẳng lặng cúi đầu, không nói thêm lời nào.

xOx

“A

đổi bụng chết mất T_____T!” Akanishi vươn vai ngáp dài.

“Ồ... a!!! Đã sáng rồi sao??” Kamenashi vội vàng nhìn đồng hồ. “Không được, phải đi đây!!”

“...” Akanishi lập tức níu lấy ống tay áo của Kamenashi, một mực không để đối phương rời đi. “Ăn sáng...”

“Ha?”

“Ăn sáng... từ sáng qua tới giờ... chưa ăn gì cả...”

“...” Hôm nay là sinh nhật Ran. Cả anh Hai, anh Ba, còn có thằng út... mọi người đều tề tựu ở nhà.

“Ăn sáng...”

“A a a a!! Được rồi!! Được rồi!! Đừng nhìn em với ánh mắt như cú nhe!!!”

15. Quyển 2 - Chương 4

Beta: Hắc Mộc Tử Lam

xOx

“Tầng 24. Tổ B.” Ueda giơ lên chiếc thẻ căn cước trước mặt hai người đàn ông trong bộ âu phục màu đen.

“Mời vào.” Một trong hai người xuất ra ba chiếc thẻ.

Ueda tiếp nhận lấy một cái, cài lên ngực áo, rồi truyền hai thẻ còn lại xuống. Akanishi và Kamenashi thành thực đón nhận.

Trước mặt ba người lúc này là một chiếc cửa lớn, bên ngoài có dòng chữ màu đen nhánh trên nền kim loại, vô cùng bắt mắt, “Phòng Điều Hành Hội Nghị Cơ Mật.”

Vừa đẩy cửa bước vào, từ bên trong ỉnh ỏi những tiếng chuông điện thoại liên tục vang lên, suýt chút nữa khiến cả Akanishi và Kamenashi nhảy bổ trở ra.

“Cơ mật...” Kamenashi méo miệng.

“Cho thêm mấy gian hàng vào, người ta nhất định nghĩ đây là siêu thị đang đại hạ giá đấy.” Akanishi chắc lưỡi.

Thế nhưng Ueda vô cùng thành thực, anh đưa hai tên đàn em của mình bước thẳng vào, hướng ngay căn phòng cuối hành lang, miệng dặn dò, “Cả nhân viên đánh chữ ở đây trên vai cũng hơn hai cậu đến mấy sao, đừng ăn nói lung tung.”

Trong cùng nhất của hội trường là một căn phòng nhỏ, Ueda đưa tay gõ cửa.

Akanishi và Kamenashi hướng mắt nhìn nhau. Liền sau đó, không ai bảo ai, hai người tự giác sửa sang lại y phục cùng đầu tóc của mình. Akanishi còn giúp Kamenashi gỡ xuống chiếc hoa tai bên trái. Có thể khiến một Ueda Tatsuya trời đánh không tới lịch sự gõ cửa như thế, nhất định đằng sau cánh cửa này là một... quái vật.

Cửa vừa mở ra, Akanishi nhanh tay bỏ chiếc hoa tai vào túi áo của Kamenashi. Tiện thể cậu đang cúi đầu, Kamenashi thuận tay giúp tên đồng sự chỉnh lại mái tóc.

“Quấy rầy.” Ueda không ngó ngang gì tới hai đứa đàn em mà bước thẳng vào.

“A, vất vả cho cậu, sếp Ueda. Sau lưng cậu là...” Ngồi đằng sau bàn làm việc quả nhiên là một quái vật tuổi đời không nhỏ.

“Thành viên tổ B. Hi vọng đủ tư cách tham gia giám thị cuộc thi thăng cấp.” Ueda nghiêm trang trả lời.

Akanishi và Kamenashi nhanh chân tiến vào, bốn mắt không khỏi tròn xoe ngạc nhiên nhìn người ngoài hành tinh Ueda rốt cuộc đã biết nói tiếng người. Cả hai tên bất giác cảm thấy có điểm không thoải mái. Không còn những lời như “hai thằng ranh con nhà tôi,” hay “A, để ý tới bọn ngu ngốc đó làm gì”, “giống loài tối dạ, ánh sáng chiếu vào đều phản xạ cả ra” hay nhiều nhiều hơn nữa.

“Hm, trẻ tuổi nhĩ.” Lão quái vật xoa cằm, mắt nhìn một lượt từ trên xuống dưới cả hai người, “quả nhiên là nổi nào úp vung nấy.”

“Nồi nung loại gì?” Akanishi lên tiếng, lập tức bị Ueda hung hăng ném cho một cái trừng mắt.

Lão quái vật kia không chút đoái hoài, miệng nhếch mép, gơ lên ngón trỏ, “Loại hi hữu hiếm thấy.”

“...” Akanishi nghiêng đầu suy nghĩ thật lâu, rốt cuộc mới phản ứng, “A a a a! Tôi không phải đồng tính luyến ái nha! Sếp lớn, sếp đừng nói lung tung như thế! Đau

~”

“Mong ngài tha thứ. Trở về, tôi sẽ dạy dỗ cậu ta nghiêm chỉnh.” Ueda vung tay dè đầu Akanishi, cả người tên kia liền ngã rạp xuống trước lão quái vật.

“... Còn sống không?” Kamenashi ân tình hạ thấp người, nhỏ giọng hỏi Akanishi.

...

“Cuộc thi tuyển tư cách nhập tầng 24 năm nay vẫn đông nhất trong số các tầng. Phải phiên tới sếp Ueda đây đứng ra giám sát cuộc thi. Tỷ lệ tuyển dụng là 0.1%, cậu cứ theo đó mà làm. A, phải rồi, hi vọng cậu có thể giúp chúng ta tìm được một tinh anh toàn diện về mọi mặt.” Lão quái vật đưa một tập hồ sơ cho Ueda.

“Vâng. Nhưng xin hỏi mục đích tuyển dụng?” Ueda bất giác có chút không yên lòng, lễ phép cúi nhẹ đầu.

“Đương nhiên là giữ cho tổ cậu.” Lão quái vật điềm nhiên trả lời, nét mặt không hề suy chuyển.

“... Giữ lại tổ tôi làm gì?”

“Thế tôi hỏi cậu, biên chế mỗi tổ của tầng 24 là bao nhiêu người?”

“... 7...”

“Dưới quyền cậu có mấy người?”

Ueda chần chừ do dự trong chốc lát, rồi chỉ tay về phía Akanishi, sau đó là Kamenashi.

“Vậy đó.” Lão quái vật gật đầu, ra chiều hài lòng.

“Không cần đầu sếp!!!! Hai cái đầu tầm thường này đủ khiến tôi muốn nhảy lầu tự tử rồi.” Ueda lắc đầu kịch liệt.

“Gì mà ‘hai cái đầu tầm thường’?” Akanishi bất mãn, nhỏ giọng kháng cự.

“Ai... sếp Ueda... Tatsuya, xét về quyền hành, cậu đứng thứ ba trong cả tầng. Đợi cho Đầu To với vợ cậu ấy thăng chức hay chết đi, toàn bộ tầng 24 chẳng phải do cậu nắm quyền sao? Sao lại tiêu cực như thế?”

“Ặc...” Kamenashi thiếu điều muốn thở không thông, trợn mắt nhìn người trước mặt. Đùa à? Quyền hành đứng thứ ba?

xOx

Kamenashi và Akanishi nghiêng đầu, chăm chăm nhìn Ueda.

“...” Ueda điềm nhiên đặt ly cà phê xuống, “Các cậu nhìn tôi làm gì?”

“Đội phó phó... Này, sếp già kia là gì thế?” Akanishi đưa chân huých vào ống quyển của Ueda.

“Không gì cả. Chỉ là một lão già biến thái có cấp bậc cao hơn mấy tầng so với Đầu To nhà mình thôi. Còn nữa, đừng gọi tôi cái gì mà đội phó phó.”

“Bộ có chuyện gì sao mà mặt sếp như đưa đám thế kia~ a... sếp lớn cao hơn Đầu To mấy tầng nha!” Akanishi cùng Kamenashi người tung kẻ hứng.

“Đi chết hết đi!”

“A, đội phó phó, đứng ra... trả tiền đi!” Akanishi chấp hai tay lại, tròn xoe hai mắt nhìn Ueda.

“... Cậu làm việc với tôi bao nhiêu năm có bao giờ thấy tôi trả tiền chưa?” Ueda trừng mắt.

“Đã là đội phó phó thì phải ra dáng đàn anh oai phong một chút chứ! Sếp xem đi, Đầu To với đội phó đi ăn cơm, có bao giờ thấy đội phó trả tiền không?” Akanishi chống cằm xịu mặt.

“Thế cậu thì sao? Ở nhà Kamenashi Kazuya, một không trả tiền nhà, hai không trả tiền cơm. Hay tôi chỉnh lại vị trí của hai cậu? Cho cậu làm tổ phó phó, còn Kamenashi làm tổ phó. Muốn không?” Ueda lạnh lùng trả lời.

“Được nha được nha!!!” Kamenashi đang cắn ống hút. Nghe thấy thế, cậu lập tức ngẩng đầu, hồ hởi gật đầu lia lịa.

“Được cái đầu cậu a!!!” Akanishi hung hăng đè mạnh cái đầu con rùa nhỏ xuống.

Điện thoại trong túi cả ba người đột nhiên cùng lúc vang lên.

...

“Khu biệt thự cao cấp A. Nạn nhân là phu nhân của một sếp cấp cao.” Takizawa bước đến trước mặt cả ba người.

“Cái khu A này sao lắm chuyện rắc rối thế?” Ueda đón lấy tập hồ sơ trên tay đội trưởng.

“Nạn nhân trước khi chết đã gọi điện thoại báo nguy cho sở cảnh sát, tố cáo người chồng muốn giết mình. Sau đó, khi cảnh sát địa phương tìm tới thì bà ta đã chết.” Takizawa chợt ngừng lại.

Ba người đồng loạt ngược nhìn sếp mình.

“Ueda, chẳng phải cậu phải đi giám sát cuộc thi kia à?” Takizawa đột nhiên xoay người nói với Ueda.

“A~~ đội trưởng, cậu quan tâm tôi thế à?” Ueda dứt hai tay vào túi.

Takizawa bỏ mặc lời khích tướng kia, chỉ tay vào Akanishi và Kamenashi, “Hai thằng ranh con nhà cậu thì sao?”

“Để tụi nó đi với cậu đi.” Ueda thuận tay đẩy Akanishi về phía Takizawa. “Dù gì nạn nhân không phải sếp lớn mà.”

Takizawa rút chiếc điện thoại từ trong túi, nhanh nhẹn bấm một dãy số, “Alô, Koyama, cậu trở về trụ sở đi.”

xOx

“Tại sao chúng ta lại bị đổi leader???? A a a a a~~” Akanishi vừa bước xuống xe đã ngồi phụng xuống đất, chăm chăm nhìn chú chó đang tròn xoe hai mắt mà xả lòng.

“Nó mà biết câu trả lời thì nó đã không làm chó.” Kamenashi đóng cửa xe.

Từ phía sau, xe của Koyama cũng vừa tới nơi.

“A! Leader tạm thời...” Akanishi nháy mắt với Koyama, “Sếp ăn mặc mát mẻ nhỉ?”

“Lẽ ra là mặc bộ đồ Hawai kia kìa.” Koyama cười, miệng méo xệch cả ra, “Tôi phải ở trên máy bay mà thay quần áo. Đám ranh con lười biếng, không một tên nào chịu theo tôi trở về... A!! Nhưng mà không sao, không sao, tiền chi phí sinh hoạt của cả nhóm đang nằm trong tay tôi. Hà hà hà. Xem như cả bọn tự bỏ tiền mà mua vé máy bay về nhà.”

“...” Akanishi.

“...” Kamenashi.

“Này, Kame... còn muốn... đổi tổ không?” Akanishi huých tay vào người Kamenashi.

“Từ trước tới giờ chưa bao giờ tôi nghĩ đổi tổ cả.” Kamenashi nghiêm túc trả lời.

...

“Case lần này rắc rối một chút về mặt nhân sự, chúng ta sẽ hợp tác phá án với tổ trọng án tầng 7 và tham án tầng 28. Nói vậy thôi, chính xác là ai làm việc nấy. Bên bọn họ đã xem qua hiện trường. Chúng ta là nhóm đến thứ ba.” Koyama cau mày. “Hiện trường đã bị phá một lần thì mất đi bao vật chứng quý giá. Còn lưu lại được cái gì cho bọn mình nữa chứ.”

Đẩy cửa bước vào, Nishikido Ryo đã sừng sững đứng khoanh tay ở nơi phát hiện thi thể.

Nishikido xoay người, giơ tay chào Koyama, “Yo!”

“Tình huống thế nào?” Koyama tiếp nhận tập hồ sơ từ tay Nishikido.

“Vợ báo nguy, đuổi tới nơi thì bà ta đã chết. Thi thể vừa được mang đi.” Nishikido trả lời.

Koyama liếc sơ qua tập hồ sơ, rồi chăm chú nhìn vào nét phấn vẽ trên sàn, nơi nạn nhân tử vong, “... tư thế nằm khá bình thường.”

“Khi các viên cảnh sát tới đây, ông chồng là người mở cửa. Theo lời khai của ông, khu vườn sau nhà bị ai đó quấy phá, cây cỏ bị đào bới lung tung. Không có dấu hiệu biết chuyện vợ mình. Hiện trường còn có một bé gái 7 tuổi. Nhưng tra hỏi thì con bé không nói gì cả.”

“Sếp lớn giết vợ, sau đó ra sau vườn mà phá, nguy tạo hiện trường, rồi chờ cảnh sát tới... Ý cậu là vậy?” Koyama khẽ nhủ mày.

Ở sau lưng hắn, Kamenashi hơi nghiêng đầu, thấp giọng hỏi Akanishi, “Hai người kia quen nhau à?”

Akanishi bĩu môi, “Trước kia ở trong tổ của Yamashita Tomohisa. Đồng sự cũ.”

“Cậu thấy sao?” Nishikido hỏi Koyama, tay đưa ra chiếc máy chụp hình kỹ thuật số.

Koyama thuận tay tiếp nhận, chăm chú quan sát từng tấm ảnh, “Nạn nhân báo án rồi mới bị hại, nhưng tư thế có chút bình thường, giống như chỉ chờ chết.”

“Còn một chuyện nữa,” Nishikido gật gù, “nạn nhân báo cảnh sát, nhưng không hề gọi xe cứu thương.”

Koyama ngược nhìn đồng sự.

“Tự sát nhưng nguy trang thành mưu sát.” Nishikido lạnh lùng đưa ra suy luận của mình.

xOx

Ueda nhướn mày nhìn bảng danh sách trong tay.

“Đây là những thí sinh qua được vòng thi viết.” Vị phó giám khảo đứng bên cạnh báo cáo lại.

“Loại bỏ thí sinh đứng thứ nhất, vì điểm cao quá. Loại bỏ thí sinh đứng chót, vì điểm thấp quá. Loại bỏ thí sinh đạt điểm tối đa phần vết tích, vì cậu ta nhất định nghiên cứu sách vở rất kỹ, mà mấy kiến thức trong đó lỗi thời hết cả rồi. Loại bỏ những ai chưa nộp phí dự thi, vì xem như động tác quá chậm chạp. Loại bỏ những người đạt dưới 8 điểm phần ngoại ngữ, vì Đầu To không thích ai dốt ngoại ngữ. Loại bỏ người điểm cao hơn 8 phần chính trị, vì đội phó không thích mấy tên hay giở giọng. OK, tóm lại còn bao nhiêu người?” Ueda nói một tràng không ngừng nghỉ, rồi quay ra, mỉm cười dịu dàng với vị phó giám khảo.

“A... còn lại... còn lại...” Đối phương lúng túng lật đi lật lại bản danh sách.

“Không cần. Còn lại 60 thí sinh. Kêu bọn họ theo tôi vào phần thi kế tiếp, mấy người còn lại cho về nhà hết đi.”

Nhưng thực sự cả bọn thí sinh chỉ biết giương mắt nhìn nhau, không biết mình rốt cuộc có bị đánh rớt hay không.

xOx

Kamenashi cau mày nhìn lọ thuốc trong tủ lạnh.

“Phu nhân sắp lớn bị chứng cao huyết áp, nên luôn uống thuốc. Mỗi ngày một lần, liên tục cả tuần. Thứ hai... thứ ba... hôm nay là thứ năm...” Akanishi mở ra ngăn tủ đựng thuốc, bên trong trống không.

“Uống hết rồi?”

“Nếu thực muốn giết vợ mình, cần gì phải phức tạp... chỉ cần đem lọ thuốc này đổi thành thuốc độc là xong cả.” Kamenashi cẩn thận đeo bao tay vào, rồi bỏ lọ thuốc vào túi ni lông.

...

Koyama khoanh tay trước ngực, chăm chăm nhìn khu vườn bị phá nát.

“Cả phân bón đều bị bới lên cả.” Nishikido đứng bên cạnh, đưa tay vuốt cằm. “Nếu có thể phá thành dạng này, cần ít nhất phải hai tiếng đồng hồ.”

Koyama lắc đầu, “Bên trong có một nạn nhân chết vì trúng độc, thời gian không khớp với nhau. Huống hồ, vợ của lão còn báo với cảnh sát.”

“Kỳ lạ hơn nữa quan hệ giữa hai người rất tốt. Nói đi nói lại, cả hai đều không có động cơ gây án.” Nishikido nhún vai.

Koyama ngồi xồm xuống, “Xem cái cây này nè, được chăm sóc khá kỹ càng... cậu nói xem, có khi nào ông ta yêu cây hơn yêu vợ, nên bà ấy sinh lòng ghen tị?”

“Bộ cậu nghĩ ai cũng biến thái như cậu hả?” Nishikido đá nhẹ vào hông Koyama.

“Tôi đoán hai người này ngủ riêng hai phòng.” Koyama phũ phàng ngồi dậy. “Nhìn qua thì là một gia đình hạnh phúc, nhưng nói không chừng bên trong lại đang chiến tranh lạnh.”

Nishikido xoay ra nói gì đó với nhân viên đứng gần đấy, rồi trở lại với Koyama, gật nhẹ một cái, “Ông chồng ngủ ở tầng một, bà vợ tầng hai.”

“Nếu không vì có cô con gái, nhất định đã ly hôn nhỉ?”

“Không đâu. Sếp lớn mới an vị không được bao lâu, không vì chuyện hôn nhân mà từ bỏ tiền đồ của mình.” Nishikido lắc đầu.

“Thế nên, ông thì không muốn ly hôn, bà thì muốn mang theo con gái rồi li dị...” Koyama nhướn mày với đồng sự của mình.

“Xem ra hai người từ trước tới giờ không hợp nhau cho lắm.” Nishikido nhìn hẩn.

“Có thể xem là động cơ không? ‘Tôi chết, ông đừng mong sống yên ổn.’?”

“Sau này tôi nhất định không kết hôn.”

...

“Làm gì cũng phải đợi kết quả xét nghiệm đã.” Kamenashi thở dài.

“Không nha! Ăn cơm không cần đợi! Đi ăn cơm đi!” Akanishi quàng vai con rùa nhỏ.

“...”

“Cậu làm gì mà trở mặt nhìn tôi như thế?”

“Dạ dày của anh nhất định là dạ dày bò!!!!”

“Tại sao???”

“Vì bò có bốn cái dạ dày.” Kamenashi lạnh lùng xoay người.

Một bé gái nép mình ngồi trên bậc thang, tròn mắt nhìn cả hai bọn hẩn.

Kamenashi liền ngồi phịch xuống trước mặt cô bé, ôn hòa mỉm cười, “Chào cháu!”

“Chào chú.” Cô bé ngoan ngoãn đáp lại lời chào hỏi.

“Chú tên Kamenashi Kazuya.”

“Cháu tên Kiri.”

“Kiri ngoan...” Kamenashi dịu dàng xoa đầu cô bé. “Hôm nay nhà đông người thế này. Kiri chắc không quen lắm nhỉ?”

Kiri lắc đầu, “Kiri thích náo nhiệt.”

Kamenashi toét miệng cười tươi hơn, “Kiri ngoan. Thế sáng nay cháu có thấy mẹ không?”

“Có ạ!”

“Còn ba thì sao?”

“Có luôn ạ!”

“Thế... ba với mẹ có nói chuyện gì với nhau không?”

Kiri phụng phịu lắc đầu, “Ba mẹ lâu lắm rồi không nói chuyện với nhau...”

“Vậy sao... thế lần cuối Kiri nhìn thấy mẹ là lúc nào nhỉ?”

Kiri chỉ tay về phía nhà bếp, “Ở chỗ đó ạ. Mẹ chuẩn bị bữa sáng trong đó. Kiri đói bụng, muốn ăn, nhưng mẹ không cho Kiri ăn.”

“A... thật tội nghiệp...” Akanishi cũng ngồi xổm xuống, xoa đầu cô bé.

“Nếu là dì Asako, dì ấy nhất định cho Kiri ăn. Kiri thích nhất dì Asako.”

Kamenashi và Akanishi đồng loạt hướng mắt nhìn nhau.

...

“Okita Asako. Người tổ chức sự kiện.” Nishikido đưa một tấm ảnh cho Koyama. “Đồng thời là người giữ trẻ của cô bé. Hơi hướm có một vụ ngoại tình ở đây.”

“Kết quả xét nghiệm sơ khởi đã có.” Koyama thản nhiên nói. “Trên ly có dấu vân tay của sếp lớn. Cả thuốc trong ngăn kéo cũng có.”

“A a a đàn bà!!! Đúng là loại phiền phức! Chết thì cứ chết... sao còn phải kéo theo ông chồng chết chung.”

Koyama nghiêng đầu nhìn Nishikido, tủm tỉm cười.

“Gì chứ?”

“Không có gì... chỉ là giọng lưỡi của cậu... giống ai kia nha! Nếu không phải cậu đứng ở đây, có khi tôi còn tưởng là ai kia mới nói nữa. Thực ra case này là do Ueda phụ trách. Đáng tiếc, cậu ta phải đi làm giám thị.”

“Vậy thì phải ghi chép kỹ càng về cho cậu ta.” Nishikido thấp giọng, nâng lên cái ly.

“Ryo... cậu sẽ trở lại đội à?” Koyama đột nhiên hỏi.

Động tác Nishikido hơi khựng lại. Hắn chần chờ một lúc rồi gật đầu, “Lỡ dắc tội với sếp lớn ở tầng trên. Dù gì thì vị trí đội trưởng tầng 28 cũng ngồi không lâu được. Nếu tôi trở về đội, cậu phải hết lòng quan tâm giúp đỡ đấy.”

“Mọi chuyện cứ như được sắp đặt từ trước.” Koyama tựa người vào chiếc ghế gần đó. “Tổ Ueda đã được điều động thành tổ đứng thứ ba về quyền hành.”

“... Vậy sao...”

“Nếu Ueda là tổ thứ ba, nhất định sẽ bố trí cậu tổ thứ tư. Ngoài cậu ra, căn bản không ai có khả năng hợp tác với tên đó. Thuộc hạ dưới tay Ueda vẫn còn quá non trẻ.” Koyama nhìn cái ly trong tay mình. “Sắp đặt thế này... thật không vừa lòng.”

Nishikido nhướn mày.

“Nếu là bộ đôi Ryo và Tatsuya, nhất định siêu cấp vô địch, không ai sánh bằng.”

“Cậu nói bậy bạ gì đó? Tôi với cái tên đấy tính tình cơ bản không hợp nhau!”

“Không cam lòng. Bọn tôi không nhận thua dễ dàng như vậy. Tổ đứng thứ 3, không thể ngang nhiên giao cho Ueda như thế được.” Koyama cười nói.

xOx

“Tầng 28... Nishioka Teraji.” Ueda nheo mắt nhìn thí sinh đứng trước mặt. “Sniper (tay súng bắn tỉa)?”

“Vâng.”

“A!! Tôi nhớ cậu từng hợp tác với Jin đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Thế thì không cần thi. Cậu qua vòng này.” Ueda vỗ vai Nishioka.

“Sếp Ueda... có gì không ổn nha...” Phó giám khảo khó xử lên tiếng.

“Không có gì không ổn cả. Tài bắn súng của cậu ta đương nhiên giỏi hơn tôi. Nên nếu kiểm tra kỹ năng bắn súng thì chỉ phí đạn. Cứ cho qua.”

“O___O”

“Người kế tiếp. Số báo danh 38, Miyamura Hikaru. A, quên đi, trực tiếp loại bỏ.”

“Tại sao?”

“Trên tay cậu một vết chai cũng không có. Cứ cho trước đây là nhân viên văn phòng, nhưng có thể thấy cậu không luyện tập gì cho cuộc thi này cả... Dù gì chắc chắn cậu không thể đạt yêu cầu của tôi. Thế nên, không cần phí đạn.”

Phó giám khảo chỉ còn biết bó hai tay mà gục đầu lên bàn.

xOx

“Cô ấy nói muốn uống nước, nên tôi mang một ly đến phòng cô ấy...”

“Ông khẳng định không mang theo vật nào khác.”

“Không có. Chỉ tùy tiện lấy một cái ly, rót miếng nước rồi mang lên phòng cho cô ấy.”

Koyama và Nishikido liếc nhìn nhau.

“Đồ vật này, ông thấy quen mắt không?” Nishikido đưa ra một túi thuốc tìm được trong phòng vị sếp lớn.

Ông ta lắc đầu.

“Xin hỏi... con gái ông với bà nhà quan hệ thế nào?” Akanishi đột nhiên chen vào.

Nishikido nhăn mặt nhíu mày, định bụng mở lời ngăn cản thì bị Koyama kéo lại.

“Chuyên gia hỏi cung.” Koyama thấp giọng nói với Nishikido.

Kẻ tình nghi hơi nhíu mày, “Kiri gần tôi hơn. Mẹ của con bé cả ngày chỉ chăm chút bản thân, không ngó ngang gì tới con bé...”

“Nếu vậy, có khi nào con gái dúi bụng mà bà nhà bỏ mặc, chỉ làm thức ăn cho mình mà không nghĩ tới cô bé?” Akanishi tiếp tục truy vấn.

“Nhất định không. Tuy rằng ít gần gũi, nhưng cô ấy vẫn thương Kiri... Cũng có thể vì quan hệ của Kiri và Asako thân thuộc hơn nên...”

“A! Được rồi. Xin lỗi.” Akanishi đột nhiên đứng phắt dậy, bỏ ra ngoài.

Kamenashi hơi nghiêng đầu nhìn hắn, rồi chạy theo sau.

Koyama vỗ vai Nishikido, “Chỗ này giao cho cậu.” Rồi cũng bước ra ngoài.

“Sao vậy?” Koyama hỏi Akanishi.

“Có một khả năng. Người đàn bà kia tự sát.” Akanishi vừa đi vừa trả lời.

“Chúng có ở trong nhà bếp.” Kamenashi nhip nhàng tiếp lời.

xOx

“Các cậu đã thông qua cuộc khảo sát của tôi, bây giờ là vòng thi chung kết.” Ueda cười tủm tỉm, đảo mắt một lượt quanh năm thí sinh còn lại.

“Này, Ueda, chỗ tôi còn đang bận bịu mấy vụ án chưa giải quyết xong...” Kazama bất chợt đẩy cửa bước vào. “Năm người này là ai thế?”

“Đồng sự mới.” Ueda vội vàng trả lời, rồi quay ra năm thí sinh. “Vòng này... kiểm tra tốc độ gỡ bom với vị này đây. Ở đây có sáu quả bom giống nhau... người này cũng chưa từng phá qua. BÙM, là bị loại.”

“... Cậu đem loại bom FBI chưa từng phá qua mà kiểm tra bọn họ?” Kazama trừng mắt nhìn trái bom trước mặt.

Phía bên kia năm người thí sinh lập tức rùng mình... Tầng 24 là đội quân cảm tử à?

“Nhanh tay lẹ chân lên.” Ueda kéo Kazama ngồi xuống. “Cậu chẳng phải còn mấy vụ án phải giải quyết sao?”

“Phải mời tôi ăn cơm đây!”

“Cậu cứ tìm Kamenashi Kazuya rồi nói là tôi mời cậu ăn cơm. Sau đó muốn ăn ở đâu thì cậu liền được ăn ở đó.” Ueda điềm nhiên chụp lấy chiếc đồng hồ bấm giờ. “Chuẩn bị... Bắt đầu!”

...

“Tiếp theo là trò chơi ‘mọi người cùng nhau tìm’. Mời mọi người lại đây, ở đây có sáu tên khủng bố trên người mang bom. Chỉ có ảnh chụp thôi, nếu có thể truy tìm nhanh hơn vị tiền bối đây thì coi như hoàn tất bài thi, các cậu qua vòng này.”

“Tatsuya, cậu đang giỡn gì đấy?” Kato cau mày hỏi. “Tuyển đồng sự chứ có phải tuyển người nổi nghiệp Đầu To đâu.”

“Hừ!! Ai bảo đại gia biến thái kia nói muốn tôi chọn ra một tinh anh cho tổ mình. Nếu có thể gỡ bom nhanh hơn Kazama, truy tìm khủng bố nhanh hơn cậu, bắn súng khá hơn Đầu To, kiểm tra vết tích giỏi hơn đội phó, tôi sẽ thu nhận người đó.”

“Bộ cậu muốn tìm một tổ tông đặt lên bàn thờ à? Người tài giỏi như thế thì đã được đề cử nộp đơn cho văn phòng FBI Tokyo để làm việc rồi, cần gì ở chỗ này? Còn nữa, bộ cậu tính kêu Đầu To với đội phó đến giúp khảo sát à? A... đúng rồi, chưa gì mà đã nói ra tên hiệu của đội trưởng tầng mình cho mấy tên này, Đầu To mà biết là coi như cậu không toàn mạng đâu!”

xOx

“Trong thùng rác nhà bếp có một cái bao mà trên đó chỉ có dấu vân tay của nạn nhân. Hơn nữa, trong đó có thuốc độc thành phần giống với kiểm nghiệm trên người nạn nhân.” Kamenashi đưa ra bản báo cáo cho Koyama.

“A... vậy case này không cần tầng 24 chúng ta giải quyết nha.” Akanishi cùng Kamenashi giơ tay vỗ bồm bộp.

“OK, làm khá lắm! Không hổ danh đàn em của Tatsuya. Tôi tha cho hai cậu nửa ngày đấy. Muốn đi đâu thì đi đi.”

“Ôi!!!!” Akanishi và Kamenashi tròn mắt nhìn Koyama.

“A... còn không đi? Tôi đổi ý bây giờ...” Koyama nhướn mày.

“A!!! Bye bye leader tạm thời!!!”

“Mà sếp không tiếp tục trở về nghỉ mát ở Hawaii à?”

“Con rùa ngu!!!! Sếp phải viết báo cáo, đừng có nhắc nhở!!! Không thôi cậu ta bắt bọn mình ở lại viết báo cáo, còn hần thì tung tăng đáp máy bay đi Hawaii!!!”

...

“Kết quả xét nghiệm đã có. Nạn nhân tự sát.” Koyama giao tập hồ sơ cho Nishikido.

Đổi phương ngắm đầu nhìn hần.

“Coi như không quan hệ tới tôi, cậu cứ kết án đi. Coi như công cậu phát hiện ra.” Koyama bình thản nhún vai.

“Cậu tính làm gì?”

“Nếu đắc tội cấp trên thì phải biết lấy công chuộc tội, chẳng phải có lợi với cậu à?”

“Này!!!”

“Tôi không phải vì cậu nha. Chỉ là không muốn cậu trở về tầng 24. Nếu cậu mà quay lại, Ueda là tổ thứ ba, cậu chắc chắn là tổ thứ tư, chuyện này coi như ván đã đóng thuyền, không ai có khả năng chống cự.”

Nishikido nhú mắt nhìn Koyama, rồi lại hướng mắt tới tập hồ sơ trong tay.

“Vậy tôi đi về.” Nishikido thể nhưng lại đem trả tập hồ sơ về cho Koyama.

“Sao thế?”

“Cái gì mà ván đã đóng thuyền? Đại gia tôi đây muốn về là về, không tới phiên cái tên Ueda Tatsuya ngoi lên vị trí tổ thứ ba!! Hắn đầu óc ngu ngơ, miệng toàn nói lời không phải tiếng người!!!!”

Koyama chợt nở một nụ cười với Nishikido.

“Sếp Koyama cũng phải tự tin lên.”

“Nhưng mà...” Koyama bật cười. “Nói thế nào cũng vậy, tôi thật sự không muốn viết báo cáo!! Phiên cậu ngồi viết hộ tôi đi!”

“Hừ!!! Hồi đó chẳng phải cậu xuất thân là người chuyên viết báo cáo à? Có vài chục từ làm khó được cậu sao?”

“Nhưng tôi mà không trở về Hawaii thì đàn em của tôi không có tiền ở khách sạn a...”

“Ai quan tâm.”

xOx

“Này. Đây là đồng sự mới của các cậu.” Ueda hướng tay về phía người thanh niên đứng cạnh mình.

Akanishi và Kamenashi đồng loạt trợn trừng hai mắt.

“Tôi tên Uesato Ryota. Mong được mọi người chỉ bảo.”

“... Đồng sự mới là sao?” Akanishi nuốt nước bọt.

“Ai bảo các cậu hôm qua theo đuôi Koyama Keiichiro đi phá án, xong việc không chịu về sở làm? Làm đại gia anh đây phải mời một người mới vào tổ!!!!” Ueda căm giận nói.

“... Tôi là thí sinh vừa thi đỗ cuộc thi ngày hôm qua, được điều tới tổ B.” Uesato nhanh miệng giải thích.

“... Tatsuya, sao nhìn vẻ mặt anh có vẻ bất đắc dĩ thế?” Kamenashi ngồi xuống bên cạnh Ueda, nhỏ giọng hỏi thăm.

“Hừ!!”

Nhân tính không bằng trời tính. Gỡ bom nhanh hơn Kazama Shunsuke. Truy tìm khủng bố nhanh hơn Kato Shigeaki. Cả tài bắn súng cũng gấp ngưỡng Đầu To!!!!

Giờ thì khá rồi, vô duyên vô cớ rước một quả bom về nhà!!!

Đội trang bị công nghệ thượng tầng – Uesato Ryota.

16. Quyển 2 - Chương 5

Beta: Hắc Mộc Tử Lam

xOx

“Đã bảo mở cửa ra mà không chịu nghe. Giờ được lắm. Cả xe cũng bị kéo đi!!”

“Hừ! Tôi tình nguyện bị tịch thu! Mà có phải xe hư hay người chết gì đâu chứ?”

“Vậy anh nói tối này làm sao về nhà? Làm sao về? Làm sao về? Hả? Hả? Hả?”

“Chưa từng thấy xe buýt à? Chưa từng ngồi tàu điện à? Chân cậu bị cùi rồi à?”

“Tatsuya... tên Akanishi Jin này...”

Kamenashi vừa đẩy cửa, liền thấy Ueda đang ngồi sau chiếc bàn làm việc, hai chân gác lên bàn, tay cầm quyển sách, miệng cong thành hình cánh cung kì dị, bộ dáng giống như người bị táo bón.

Sau đó, Ueda liếc mắt thấy Kamenashi. Gương mặt vẫn không chút suy chuyển, nụ cười quỷ dị đến rùng mình.

“...” Kamenashi nuốt nước bọt, mấy lời muốn nói đều bị nuốt ngược trở về. Thoạt nhìn, tổ trưởng nhà hắn giống như đang bày mưu tính kế giết ai, hay có khi đang suy nghĩ làm thế nào để thủ tiêu tang chứng.

“=___=, tổ trưởng, sếp bị trúng gió à?” Akanishi bước qua người Kamenashi, cau mày nhìn sếp mình, “Sếp đang đọc cái gì đó?”

“Tuyển tập... truyện hài...” Ueda lật lại mặt sách, nheo mắt đọc tên.

“Ai chứ sếp mặt đơ à?” Akanishi ngồi xuống đối diện Ueda.

“Tôi chỉ luyện tập cách tươi cười thôi. Sau đó đi tới gặp tên Đầu To mặt đen hơn Diêm Vương kia mà nói, xin sếp hãy thu nhận bộ hạ Uesato Ryota của tôi. Đây, câu thoại là thế~”

“A, vậy sếp không cần uống công phí sức làm gì. Dù sếp có trang điểm kỹ càng mà chạy tới, Đầu To chỉ có một câu trả lời cho sếp thôi.” Akanishi nhếch mép, xua xua hai tay.

Akanishi và Kamenashi đồng loạt xoa cằm, bắt chước giọng điệu của Takizawa mà xướng, “Hàng Nhật Bản chất lượng cao như thế các cậu cứ giữ lấy mà xài, bộ muốn tôi mang về tổ để đặt lên bàn thờ à?”

“... Hàng tốt như vậy ở tổ mình cũng không có nhang khói mà cúng cho a a a a!!” Ueda ủy khuất quăng cuốn tuyển tập truyện cười sang một bên.

Kamenashi điềm nhiên cầm sách lên đọc.

“Tổ trưởng này, thật ra nếu sếp tìm Đầu To, chi bằng đi gặp đội phó đi. Mà nhắc tới đội phó thì không cần đích thân sếp phải ra tay.” Akanishi kẻ sát vào tai Ueda, bắt đầu mách nước, “Tổ mình không phải có con cưng của hai người đấy à?”

Cả Ueda và Akanishi cùng nghiêng đầu nhìn tên đồng sự đang ôm bụng cười ngặt nghẽo, Kamenashi Kazuya.

“Ha ha ha ha, điên quá... cái truyện này, truyện này!!!” Kamenashi ngược mắt lên. “... sao các người nhìn tôi như đang nhìn vàng thế?”

xOx

“Đội phó

~” Kamenashi giặt giặt tay áo của Imai.

“Tối nay mời cậu đi ăn cơm, ngoan.” Imai xoa đầu đàn em.

“Không cần... Sếp điều Uesato đến tổ A được không?? Để ở tổ bọn em thật gây áp lực lắm...” Kamenashi cong môi xịu mặt, giống như đứa trẻ đang nhõo nhèo với cha mẹ.

Takizawa bước ngang qua, lạnh lùng nói, “Hàng Nhật Bản chất lượng cao như thế các cậu cứ giữ lấy mà xài, bộ muốn tôi mang về tổ để đặt lên bàn thờ à?”

Lập tức Kamenashi nước mắt lưng tròng, môi trề ra, tròn xoe đôi ngươi nhìn Takizawa.

“Đừng có qua đây phá tôi à! Đừng có qua đây à!!!” Takizawa thụt lui về sau mấy bước. “Tôi không phải đội phó nhà cậu, chiêu này với tôi là vô dụng. Kame, nói đi nói lại, cậu cũng có thể dùng ánh mắt đòi nợ gây thơ vô số tội này đi gặp Uesato. Nói không chừng, cậu ta không chịu nổi mà rầm rập vâng lời cậu. Cậu nói đi Đông, nó tuyệt không dám đi Tây. Cậu nói Akanishi Jin là nữ, nó tuyệt không dám phản bác tên kia là gay. Cậu điều nó đi đâu, thằng nhỏ tuyệt không dám cãi.” Takizawa thuần thực quàng vai Kamenashi, rồi lợi dụng đối phương không để ý mà đẩy thằng bé ra khỏi văn phòng tổ A, “Có khi cậu nói nó trở về tiền biên chế, nó cũng không dám lưu luyến cái tầng 24 này. Đi nhanh đi!” Trước khi rời đi, còn không quên tặng cho con rùa nhỏ một cước vào mõng.

Đóng cửa lại, Takizawa khoái trá vỗ tay, “Hô

thu phục!!!”

Imai tiến lên vỗ mấy cái vào bả vai hắn, “Cũng là cậu tài. Thế nên lần tới bọn họ mà cho Ueda Tatsuya tới thì lại phiền cậu vất vả chút!”

“Cái gì, cái gì? Vậy cậu không cần làm gì hết à?”

“Tôi có thể giúp cậu đối phó Akanishi jin.”

“Mấy tên tầm thường đó, đến một thì tôi giết một, đến hai thì tôi giết hai, cần tới cậu sao?”

...

Kamenashi bĩu môi nhìn Ueda và Akanishi quàng vai nhau, “Cả nhan sắc cũng hi sinh mà vẫn không được!!!”

Akanishi chép miệng lắc đầu, xoay người tiếp tục uống cà phê.

“Mà nói chứ... Uesato Ryota đâu? Sáng sớm đã không thấy cậu ta?”

“Cậu ta đi thi hành nhiệm vụ.” Ueda điềm nhiên trả lời.

“Ha? Tổ mình có việc làm từ hồi nào vậy?”

“Cậu có thấy cái đồng hồ sơ cao hơn núi chất trên bàn kia không?”

“Tatsuya... cho dù cậu ta là hàng chất lượng cao, cũng không chịu nổi cái đồng kia...”

“Hừ! Nói thì hay lắm. Thế cậu đi làm Ngu Công dời núi (một điển tích) với tên đó đi!”

“Coi như tôi chưa nói gì hết.”

xOx

“Tôi đề nghị cậu giết tên đó, nếu không có lá gan giết nó thì lại đây giết tôi, còn cả lá gan giết tôi cũng không có thì... đi tự tử đi. Không có thuốc ngủ thì nhảy lầu, không muốn nhảy lầu thì thắt cổ, không đủ can đảm thắt cổ thì cầm súng đi cướp ngân hàng... Cướp được hay không, cậu đều có thể bị bắn bỏ.” Ueda buồn bực đóng lại chiếc di động, rồi đẩy cửa bước vào văn phòng tổ B.

Uesato đang chăm chú đọc tập hồ sơ trong tay liền ngẩng lên nhìn hắn.

Akanishi điềm nhiên ngồi chơi điện tử trên máy tính, ánh mắt không buồn ngược.

“Thằng ranh con Kamenashi Kazuya đâu?” Ueda nhìn một lượt quanh mấy bộ hạ của mình.

“A! Đi đồn cảnh sát rồi.” Akanishi vừa chơi điện tử vừa trả lời. “Xe của bọn tôi bị kéo đi, thằng nhỏ đi nộp phạt.”

“... Cậu tính bôi tro trét trắng lên mặt tôi à? Có bao giờ nghe thấy nhân viên tầng 24 mà đi nộp phạt chưa hả? Không biết động não suy nghĩ sao?”

“A a!! Cả thế căn cước cũng đưa ra cho mấy tên cảnh sát giao thông đó rồi!!! Ai dè tên đó lại bảo, ‘ồ đồng nghiệp à, thế càng phải kéo xe thôi’ T_____T...”

“Hừ!! Cả chuyện này mà cũng cần tôi xắn tay áo dạy cho cậu à?” Ueda chỉ tay vào mũi Akanishi. “Nếu chạy quá tốc độ thì khai đang truy bắt tội phạm. Nếu đậu xe phi pháp thì nói đang theo dõi kẻ tình nghi. Nếu không có giấy tờ xe thì nói cậu đang làm tay trong, cả hộ chiếu cũng đổi tên rồi. Nếu đụng vào xe người ta thì bảo kẻ tình nghi đang làm việc ở công ty bảo hiểm. Nói tóm lại, phải cho câu này vào ‘nếu không để bọn tôi đi, hậu quả thế nào là do các người gánh chịu!’”

“... Tổ trưởng, sắp bị sờ gáy mấy lần rồi mới thành chuyên nghiệp như vậy?” Akanishi nuốt nước bọt.

“Mọi người có mặt đông đủ chưa? Theo tôi ra ngoài nhận nhiệm vụ.” Takizawa đột nhiên từ ngoài bước vào. “Thằng ranh con Kamenashi Kazuya đâu?”

“... Ra ngoài bôi tro trét trắng vào mặt tôi.” Ueda nhún vai.

“Vậy ba người các cậu theo tôi. Ấn lớn.” Takizawa xua tay. “Bọn tôi không đủ người.”

“Vụ gì thế?”

“Cướp đồn cảnh sát, chưa từng nghe qua phải không?”

xOx

Kamenashi ngẩng đầu nhìn bọn cướp che mặt bằng khăn đen, trên tay cầm mấy khẩu tiểu liên, không tài nào thấy rõ bộ dạng của từng tên.

Một cô gái ngồi bên cạnh ôm ghì lấy cổ Kamenashi, thút thít khóc.

Kamenashi lặng lẽ cởi bỏ súng bên hông mình, nhét vào kẻ hở ở ngăn tủ gần đó. Sau đó từ túi quần, cậu lấy ra bộ tai nghe vô tuyến, để ra sau lưng, chia thành nhiều phụ kiện khác nhau, rồi nhét vào nhiều nơi trên người.

Hoàn thành trong 1 phút!

A... lúc thi cũng không được nhanh như vậy nha...

xOx

“Cướp có 7 tên, con tin 16 người. Trong đó, 10 người là cảnh sát, 6 người còn lại là thường dân. Thân thủ đối phương rất chuyên nghiệp, từ lúc xông vào tới khống chế toàn cục không tới 5 phút.”

Takizawa tiếp nhận tập hồ sơ từ vị cảnh sát địa phương.

“Yo!” Nishikido hướng Takizawa gật đầu.

“Từ lúc nào tăng 28 trông nom cả án cướp bóc đồn cảnh sát?” Takizawa không khỏi nhú mày.

“Ikawa Shiba. Bí thư trực thuộc bộ quốc phòng.” Nishikido điềm nhiên trả lời. “Liên quan với vụ án buôn lậu súng đạn mà Uehara bên đội cậu theo đuổi cả năm nay. Hôm qua ở đây có bắt được một tên du côn... xem chừng có dính líu đến Ikawa.”

“Vậy là đám này đến...”

“Tên du côn vẫn bị giam lỏng trong đồn.” Nishikido vuốt cằm.

“Lá gan bọn này lớn thật, dám ngang nhiên ở đồn cảnh sát mà giết người diệt khẩu?”

“A... chỗ này khá đầy chứ. Có thể tìm ra tới ba địa điểm bắn tỉa!” Ueda từ đâu xuất hiện, chen vào giữa hai người.

“... Đầu To, cậu mang tên này tới làm gì? Cậu ta cả súng còn cầm không xong mà!!!” Nishikido hung hăng chỉ thẳng mặt Ueda.

“Hừ!!! Mấy chuyện cầm súng bắn người không chút động não thế này là dành cho cậu!” Ueda trừng mắt với đối phương.

“Tatsuya, Jin với Uesato, mau giao ra súng và thẻ căn cước cho tôi.” Imai bỏ xuống ống nhòm, rồi nói với ba người vừa tới.

“Tôi trước đây từng là sniper (tay súng bắn tỉa), để tôi thử một lần đi sắp.” Uesato.

“Tại sao? Phải giao súng đã là kỳ quái, cả căn cước cũng lấy là thế nào?” Akanishi.

“Hôm nay có tôi không có hấn, có hấn không có tôi!!!” Ueda.

“Kazuya ở bên trong.” Imai thấp giọng giải thích với ba người.

Nếu thành viên trong tổ dính líu vào vụ án, toàn bộ những người khác đều phải rời bỏ nhiệm vụ. Đây là luật.

xOx

“A!!!!!!” Akanishi trợn mắt há mồm, la bai bai.

“Cái thằng này ồn ào quá đi!!! Mau tránh ra!!!” Takizawa xuất một cước đạp thằng nhỏ sang một bên. “Hiện tại người tập kích là tôi!!!! Thật đáng tiếc, cả mấy trăm năm nay giờ mới được làm việc ở hiện trường.”

“... Đội trưởng, sếp để ý chút xíu đi!!! Coi chừng ngã sai bây giờ!!! A a a tính mạng của con rùa nhà em đó sếp!!!!!!” Akanishi lôi kéo tay áo Takizawa mãi không thôi.

“Cái thằng ranh con này!! Cậu đi chết đi!! Sao lại để tên Nishikido Ryo mặt đen kia chỉ huy?? Cấp bậc của hắn hơn tôi có ba tầng chứ mấy!!!!”

“A... Jin, đừng lo lắng quá. Đội trưởng của cậu tuy nhiều năm rồi không làm sniper, nhưng cậu ta thường xuyên luyện tập đó.” Imai gơ lên ống nhòm, quan sát tình huống bên trong đồn. “Mấy tên này quả nhiên chuyên nghiệp, bọn chúng chỉ cho chúng ta nhìn thấy con tin.”

Takizawa điều chỉnh lại ống nhòm rồi quay ra hỏi Imai, “Có thấy Kazuya không?”

“Thấy. Thằng nhóc hình như chưa bị vạch trần thân phận, vẫn ngồi ở bên phía thường dân.”

“Sếp lớn luyện tập thế nào?” Akanishi bước tới bên Imai, gơ lên ống nhòm.

“Trùm CS chống khủng bố!!!!” Takizawa điềm nhiên trả lời, giọng nói còn pha chút tự hào.

“...” Trò chơi điện tử. “Đầu To... sếp đừng đùa... nếu sếp làm không được thì giao cho người khác đi, ở đây còn nhiều người là sniper mà! A!!!! bọn chúng dám sờ soạng người Kame!!!!”

“La cái gì mà la!! Có phải lột quần áo thằng nhỏ đâu?”

“Nhưng mà Kame là gay đó sếp!!! Cái này không phải là quấy rối tình dục à?”

“Uesato, mau đem cái loa phóng thanh Akanishi Jin này ra ngoài cho tôi!!! Tên này hiện tại cảm xúc không được ổn định, để nó ở đây chỉ thêm rắc việc!” Takizawa khoát tay, quay ra nói với Uesato.

“A!!!!!!!!!!!!!!” Akanishi lại tiếp tục la bai bai.

“Cái gì nữa? Bộ tên nào lột quần con rùa kia à?” Takizawa buông ống súng ngắm trong tay, cau mày ngược nhìn Akanishi.

“Bọn họ phái chuyên gia đàm phán tới.” Akanishi chỉ xuống dưới lầu. “Nhưng lại là Uchi Hiroki!!!!!! Cái tên này ngoại trừ việc ăn kẹo với phát kẹo còn biết làm gì nữa hả trời???”

“Uchi Hiroki trước kia từng là sniper. Cậu ta am hiểu vị trí nào của mấy tên cướp thuận tiện cho việc bắn tĩa của chúng ta. Đó là lý do Uchi được điều đến.” Takizawa giăng giải. “Nếu kế hoạch suôn sẻ, việc kết thúc cuối cùng phải trông cậy vào Kazuya. Súng của cậu ta chưa bị lấy đi, xem ra có thể phản kích.”

“Đội trưởng, sếp điên rồi à? Một mình con rùa đó làm sao được?”

“Bên trong chỉ có mình Kame, không còn ai khác. Những tên chưa bị hạ gục chỉ có thể trông cậy vào thằng nhóc ấy.”

“Jin, yên tâm đi, Kazuya làm được.” Imai vỗ về bả vai Akanishi. “Bởi vì nhóm chúng ta phụ trách lần này, phối hợp đều là người quen biết. Bọn tôi đảm bảo Kazuya sẽ bình an vô sự.”

...

Uchi đưa tay nhét ống nghe vào tai, gật gù theo từng lời dạy bảo của Nishikido.

“Nhớ rõ phải dụ bọn cướp đến mấy vị trí này. Còn nữa, vào trong rồi, trước hết phải tìm cách nói với Kamenashi là những tên cướp không bị chúng ta bắn trúng đều trông cả vào cậu ta.” Nishikido cẩn thận dặn dò.

“OK ~ ~ >

”

“Cậu không cần phải hồ hởi như thế!!!! Trên tay cầm cái gì đấy?”

“< 100=”” câu=”” hỏi=”” khi=”” đàm=”” phán=””>> Tôi muốn ôn bài một chút trước khi vào.”

“O_____O”

“Ueda Tatsuya! Cậu đi!! Thay thế Uchi Hiroki!!!” Nishikido ngửa mặt lên trời, thở dài thườn thượt rồi nói với Ueda.

“Hừ! Tôi không muốn đi. Chẳng phải tôi cả súng cũng cầm không xong à? Còn muốn giả mạo chuyên gia đàm phán... cái quyển 100 câu hỏi gì gì đó tôi còn chưa đọc qua nha~”

“Này!! Trong kia không phải thằng nhóc nhà cậu à?”

“Dù gì không phải tôi để ra nó. Cậu làm gì khấn trương như bố thằng nhỏ thế? Yên tâm đi, rùa sống ngàn năm mà!”

“Thế... tôi vào được chưa?” Uchi vui vẻ hướng nhìn hai người, cười tít cả mắt.

“Đã bảo là đừng có hồ hởi như thế!!!” Nishikido trừng mắt với Uchi.

“Lần đầu tiên người ta được làm chuyên gia đàm phán mà

>

”

...

Kamenashi Kazuya, cậu có chết thì cũng đừng oán tôi. Có trách thì trách thứ nhất sếp của cậu, Ueda Tatsuya, thứ hai là cái tên ngu ngốc Uchi Hiroki!!!

xOx

Kamenashi ngồi xếp bằng trên đất, liếc mắt nhìn cô gái đang thút thít lau nước mắt cạnh mình. “Xin chào, tôi tên Kamenashi, Kamenashi Kazuya.”

“Senrui Kaori.”

Xem như quen biết.

Kamenashi ngược mắt quan sát bọn cướp đang dồn mọi sự chú ý vào mấy viên cảnh sát, rồi thấp giọng nói với Senrui, “Mặc kệ tôi làm cái gì, cô đều giữ im lặng được không?”

“Hử? Ý anh là...?”

Kamenashi mỉm cười nhẹ với Senrui, rồi rút những phụ kiện từ khắp nơi trên người, bắt đầu lắp ráp. Động tác thuần thục và nhanh gọn, duy ánh mắt vẫn dán chặt ở tên cướp đứng gác gần đó. Mãi lúc sau, Senrui mới nhìn ra hình dạng của bộ tai nghe vô tuyến.

Tiếp sau đó, Kamenashi đặt ống nghe vào hai bên tai.

“Cái kia là...”

“Máy truyền tin.” Kamenashi nháy mắt với Senrui, miệng hơi nhếch lên thành nụ cười.

“... Anh là ai?”

“Cảnh sát Tokyo.”

xOx

“Đội trưởng, đã nhận được tín hiệu của Kamenashi.” Uesato xoay người báo cáo với Takizawa.

Takizawa không chút manh động, mắt vẫn dán chặt ở ống nhòm. Imai từ sau bước tới, cau mày quan sát những hình bóng đang dần hiện ra. “Mật mã Morse. Jin!!”

“Hm?” Akanishi đang đứng sau lưng Takizawa liền quay đầu.

“Tôi có thể. Tôi biết mật mã Morse.” Uesato nói với Imai.

“Cướp 7 tên. Chuyên nghiệp. Tên cầm đầu không phải người Nhật. Trang bị là khẩu FG360 mới nhất trên thị trường và súng lục GH8.” Uesato chăm chú giải mã rồi báo cáo với Imai.

“Jin, mau qua đây.” Takizawa đột nhiên ngẩng đầu, vỗ vai Akanishi.

“Ha? Sếp cho tôi bắn à?” Akanishi trừng lớn hai mắt.

“Bắn cái đầu cậu à!” Takizawa phát nhẹ một cái vào đầu tên đàn em, rồi kéo cổ áo, nghiêm giọng nói vào bộ đàm, “Kế hoạch hủy bỏ.”

...

“Ha? Cậu nói gì? Uchi vào rồi!!” Nishikido đang đứng dưới lập tức cau mày.

...

“Một mình Kamenashi ở trong đó không thể đối phó hết.” Takizawa gấp gấp nói. “Mau hủy bỏ kế hoạch nhanh lên!”

...

“Bọn tôi không liên lạc được với Uchi.” Nishikido lắc đầu. “Cứ tiến hành theo kế hoạch.”

“Tiến hành cái đầu cậu a!!! Không hủy được cũng phải hủy!!! Thằng nhóc nhà tôi không thể chết một cách oan uổng như thế được!!!” Takizawa hung hăng xoay người nói với Uesato. “Mau báo cho Kamenashi, kế hoạch hủy bỏ, nói nó không cần liều lĩnh hành động!”

“Yes sir!” Uesato gật đầu.

xOx

Kamenashi khẽ nghiêng đầu, thân mình hơi động dậy, tín hiệu không tốt?

Từ phía sau, tên cướp đang chăm chú chơi đùa với bộ máy trên tay chợt đứng phắt dậy, bước tới bên kẻ cầm đầu, thì thầm nói vài câu.

Tiếp sau đó, tên kia đột nhiên hướng súng lên trời, bắn một phát.

Mọi người kinh hãi bật tại, rụt cả thân người về.

“Ai??!!!!” Tên cầm đầu hung hăng quát lớn tiếng. “Ai truyền tin tức ra ngoài??”

Kamenashi và Senrui lên nhìn nhau.

“Bọn tao nhận được tín hiệu thu hồi...” Xem chừng là một tên cướp phụ trách về mặt kỹ thuật, hấn lại thấp giọng thì thầm với kẻ cầm đầu, “Ai trong bọn mày truyền tin ra ngoài?”

Senrui nắm chặt tay áo của Kamenashi.

“Yên tâm, không sao đâu.” Kamenashi khẽ trấn an đối phương. “Dù chuyện gì xảy ra, tôi sẽ bảo vệ cô.”

Senrui tròn mắt nhìn cậu.

Dù đôi mày đang nhíu lại, nhưng bộ dáng Kamenashi vẫn rất bình tĩnh và thản nhiên.

Tên cầm đầu huơ súng một lượt qua các con tin.

Senrui sợ hãi dụi đầu vào ngực Kamenashi. Cậu lập tức đưa tay vuốt nhẹ tóc cô ta.

Nếu ra vẻ tình nhân, tỉ lệ bị hoài nghi nhất định giảm xuống.

Từ bên ngoài, Uchi chợt bước vào.

“Hello~ tôi là chuyên viên đàm phán bên cảnh sát phái tới...”

“A!!” Kamenashi trợn trừng hai mắt, gương mặt đột nhiên sầm xuống, tựa hồ thất vọng vô cùng.

“Sao thế?” Senrui bắt an lên tiếng.

“Người này...” Uchi... không phải tôi không tin tưởng cậu. Nhưng mỗi lần đến chỗ cậu để tư vấn tâm lý thì chỉ toàn bức bối thêm thôi...

xOx

“Cắt đứt rồi.” Uesato ngẩng đầu nói với Imai. “Kamenashi tự cắt đứt liên lạc.”

“Bị phát hiện.” Takizawa đưa tay xoa hai bên trán, rồi nhìn vào tòa nhà đối diện. “Cậu thông minh một chút cho tôi, Kazuya.”

Akanishi khoanh tay trước ngực, đứng ở một góc, không nói tiếng nào.

xOx

“A a a sao lại soát cả người tôi thế?” Uchi vừa nói vừa giãy dụa. “Ha ha... nhột nhột~~”

“Có máy nghe trộm.” Một tên cướp rút ra cái máy từ trong người Uchi rồi đưa cho tên cầm đầu.

“... Không có máy nghe trộm mới là lạ đấy! Cái kia...” Uchi toét miệng cười với tên cướp thủ lĩnh.

Đối phương cầm lên chiếc máy vừa thu được, hắng giọng đe dọa, “Nghe được không? Tao cần một chiếc trực thăng... Cám ơn bọn mày đã cho tụi tao thêm một con tin. Bọn tao sẽ dẫn thẳng nhóc mà dạo một vòng quanh Tokyo cho thỏa thích!”

Uchi bị mấy tên áp giải về phía con tin.

Cậu lập tức giả vờ té, ngã nhào bên cạnh Kamenashi, rồi gắng gượng ngồi dậy, nép mình bên đồng sự.

“3 phút sau động thủ.” Uchi khẽ nói với Kamenashi. “Cậu dụ tên bên cạnh về phía cửa sổ bên trái, phương hướng tám giờ. Những tên bên ngoài không giải quyết được thì phiền cậu tự mình lo liệu.”

“... Các người cũng để ý tới tôi quá ha?” Khóe miệng Kamenashi khẽ co giật.

“Còn tôi làm gì?” Senrui chỉ tay vào mình.

“Cô cứ ngồi yên ở đây, coi như không biết gì hết, mà cũng đừng manh động. Tốt hơn hết là nhắm hai mắt lại.” Kamenashi vội vàng nói.

“Woa~~ GH8 nha~~ tôi chỉ mới thấy loại này trên báo thôi!!” Uchi đưa tay sờ vào túi tiền của mình.

“!!!” Kamenashi tròn mắt nhìn cậu.

“Muốn không?”

“Không cần. Tôi có súng. Cậu lấy ở đâu thế? Vừa rồi chẳng phải bị soát người sao?”

“Hà hà hà, từ cái tên cướp ngu sàm sỡ tôi khi nãy a ~~ > <>

Từ phía sau, tên cầm đầu gật nhẹ đầu với một tên xem chừng là đội phó, “Động thủ.”

“Nhưng trực thăng còn chưa tới.”

“Cứ động thủ. Ở đây bọn mình có nhiều con tin như vậy, không sợ phiền toái.”

“OK.”

Vừa dứt lời, tên đội phó liền bước về cầu thang bộ.

xOx

Takizawa nhú mày, “Bọn chúng sắp động thủ!... Kazuya... phải vững vàng!!!”

...

“Số 1 sẵn sàng.”

“Số 2 sẵn sàng.”

“Số 3 sẵn sàng.”

Nishikido bỏ tay nghe xuống, rồi bước tới bên cạnh Ueda.

Ueda ngược nhìn những con tin bên cửa sổ, đôi mày nhíu lại.

xOx

“1, 2, 3!” Uchi đứng phắt dậy, hô hoán “Khoan đã!!”

Đồng loạt bảy họng súng nhắm thẳng vào cậu.

Kamenashi lợi dụng thời cơ, đá một cước vào ống quyển tên cướp gần nhất, sau đó nhanh nhẹn lao mình tới chỗ cất giấu súng khi nãy.

Tên cướp chưa kịp ngã nhào xuống đất đã bị Takizawa ghim ngay một đạn vào đầu.

Uchi vừa chạy vừa né hàng loạt phát súng đang nã vào mình.

Đuổi theo cậu là tên đội phó trong băng cướp liền bị một sniper khác đánh gục.

Toàn bộ chú ý của bọn cướp lập tức dồn vào Kamenashi.

Hai tên chạy bỏ về phía hẻm chớp mắt đều bị Takizawa xử lý gọn ghẽ.

Phía bên kia, một sniper khác hạ được thêm một tên.

Takizawa ba tên, hai sniper còn lại, mỗi người một.

Tổng cộng năm tên dính đạn. Còn lại hai.

Tên cầm đầu nhanh chân chạy về phía cầu thang bộ, theo sau hắn là tên phụ trách kỹ thuật của bọn chúng.

“Uchi, cậu ở đây!” Kamenashi nhanh miệng nói, rồi cầm súng đuổi theo hai tên kia.

Một người đối phó với hai sát thủ chuyên nghiệp. Xuất thân khoa giám chứng mà chưa bao giờ đấu súng tay đôi như Kamenashi, quả thật là một chuyện vô cùng khó khăn.

Nhưng chuyện đã tới nước này, không thể chần chừ đợi tiếp viện.

xOx

“Nishikido Ryo, thủ hạ của cậu tính ngồi không húp cháo à?” Takizawa lớn tiếng quát mắng, nhanh tay rút khẩu súng bên hông Imai rồi quăng cho Akanishi, “Theo tôi! Còn lại hai tên, một mình Kamenashi không thể đối phó được!”

...

Ueda đá một cước vào người Nishikido, “Mau đi hỗ trợ, còn lại hai tên đó!”

“Thế sao cậu không vào?” Nishikido trừng mắt Ueda, thuận tay kiểm tra lại vũ khí bên mình.

“Hừ! Dù gì tôi cũng là một tên cầm súng không xong mà thừa sếp Nishikido!”

xOx

Kamenashi trước hết hạ gục tên phụ trách kỹ thuật vô dụng kia.

Dù gì tên cầm đầu cũng không có ý định bảo vệ bộ hạ của mình.

Tiếp theo sau, truy đuổi ở cầu thang bộ, chỉ còn một tên.

Thế nhưng đối phương được trang bị tốt hơn cậu rất nhiều.

Né mình sau bức tường để tránh mấy phát súng của đối phương, Kamenashi thở hổn hển. Chưa kịp định thần, cậu liền trừng lớn hai mắt. Cái cô Senrui kia không biết trời cao đất rộng mà dám đi theo mình.

“Cô tới đây làm gì? Điên à??” Kamenashi tức giận.

“Tôi là phóng viên. Với mấy chuyện này, đương nhiên phải... A!!!”

Senrui chưa kịp dứt lời, một viên đạn lập tức bắn xẹt qua cô ta, ghim thẳng vào tường.

Kamenashi giơ súng lên, nổ một phát về phương hướng đạn vừa bay ra, rồi nhanh tay kéo Senrui về sau bức tường với mình.

“Đàn bà đúng là bọn phiền phức!!!!” Kamenashi vừa đổi đạn vừa mắng.

Cậu lúc này vô cùng khẩn trương. Thực lực của đối phương cao hơn chính mình rất nhiều lần, lại được trang bị tốt. Thế nên tóc Kamenashi từ sớm đã ướt đầm mồ hôi.

“Cái gì chứ? Chẳng phải anh nói sẽ bảo vệ tôi sao??!!”

“Câm miệng!!! Bộ cô muốn hẳn biết chúng ta đang trốn ở đâu à?”

“A!! Giọng anh còn to hơn... “Senrui trợn trừng hai mắt nhìn người đang chìa súng vào bọn họ, “tôi a...”

Kamenashi ngẩng đầu nhìn kẻ địch. Cậu vội vàng giương súng lên, đạn chưa kịp bắn ra, đối phương đã ra tay trước, súng trên tay Kamenashi lập tức bị đánh bật sang một bên.

“Chú em đổi đạn chậm hơn anh gấp hai, độ chuẩn xác lại chỉ bằng một phần ba của anh đây... lính mới à?” Đối phương buông lời giễu cợt. “A a chú em~ mệt rồi à? Chạy nhiều mồ hôi như thế? Bị dọa sợ rồi sao?”

Kamenashi thở hồng hộc, mắt lăm lăm nhìn tên cướp.

“May mắn cho chú em đây... nói thế nào thì nói... anh cần con tin để thoát khỏi chỗ này. Nhưng mà hai người thì nhiều quá... nên mang theo chú em?” Súng chìa vào Kamenashi. “Hay cô em đây?” Rồi chỉ về Senrui.

“Đương nhiên là mang theo cô ta! Bộ mày muốn mang theo một cảnh sát đã trải qua huấn luyện mà bỏ chạy à?”

“A nha~ chú em thật là anh dũng! Mà đáng tiếc... anh đây không thích phụ nữ... anh chỉ thích mấy chú em... đặc biệt là xinh xắn trắng trẻo như thế này.” Vừa nói, tên cướp vừa dí súng vào Senrui.

Kamenashi lập tức vòng tay qua cổ Senrui, ôm đầu cô vào lòng, dùng thân thể chính mình để che chắn.

ĐOÀNG!!!!

...

...

Tại sao trúng đạn lại không đau?

Chết rồi sao?

Toàn thân Kamenashi run lẩy bẩy.

=____=

Không sao hết?

Buông ra cô phóng viên trong lòng, Kamenashi ngoảnh đầu nhìn tên cầm đầu đang nằm sõng xoài trên đất.

“A ha~ GH8 lợi hại thật!! Lần đầu xài mà đã thuận tay như thế~” Uchi hướng Kamenashi nở một nụ cười rạng rỡ.

xOx

“Kazuya! Làm khá lắm!!” Takizawa rạng rỡ ôm Kamenashi vào lòng, đưa tay xoa đầu thằng bé.

“Được rồi, được rồi!!” Imai mỉm cười, ra tay cứu giúp một Kamenashi sắp chết vì nghẹt thở trong vòng tay Takizawa. “Chật nữa là thằng bé khóc mất!! Lại đây cho đội phó ôm một cái!! Không sao, không sao~~”

“Tôi nữa, tôi nữa

” Akanishi từ đâu chạy lại, lớn giọng hô hào.

“A!! Đến tôi!!! Con rùa này, vận khí của cậu còn tốt lắm... Anh đây thật nhẹ nhõm!!” Ueda đá Akanishi sang một bên rồi ôm chầm lấy Kamenashi.

“Đến tôi chưa?”

Vất vả lắm mới thoát khỏi vòng tay của mọi người, Kamenashi thể nhưng lại khoát tay, đẩy Akanishi ra, “Anh, miễn.”

“Con rùa chết tiệt!!!! Có biết ở đây ai lo cho sống chết em nhất không hả???? Còn dám giả giọng lạnh lùng như thế với anh???”

“Dù gì nhất định không phải anh! Nếu không nhờ mọi người, có khi tôi đã chết queo từ lâu rồi!”

“A!!!! Từ nay về sau đừng hòng người ta ôm em lần nữa!!!!”

“Ai thèm???? Anh đang mơ ngủ à??”

“Thôi mà~~ Lại đây cho người ta ôm một xiu...”

“Anh đi chết đi!!! Này!!! Đừng có lấy thịt đè người như thế!!!!!!!!”

...

“Hắc hắc~~ viên đạn kia không phải do Kazuya nhà cậu bắn ra nha~~” Uchi vỗ vai Ueda.

“Thật sự cảm ơn cậu. Để chuyện đó tôi xử lý.” Ueda khom người trước Uchi.

“Thế... cậu nói mời tôi ăn cơm... là thật à?”

“Đương nhiên!! Quý trọng cơ hội này đi!! Cả trăm năm Ueda Tatsuya tôi mới mời cơm người khác một lần đấy!!!”

“Đã biết ~ >

”

...

Bị ôm ghì trong vòng tay của Akanishi, Kamenashi không khỏi đưa mắt nhìn Uchi đang đứng trò chuyện với Ueda.

Người kia...

Không hổ là một sniper!!

Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Tại sao cậu ta lại chuyển nghề làm tư vấn tâm lý?

Còn dặn dò không được nói chuyện cậu ấy đã nổ súng với một ai khác...

xOx

“Có phải ngay từ đầu cậu đã bàn bạc kỹ càng với Uchi, nhờ cậu ta tiếp ứng cho Kamenashi?” Nishikido ngồi phịch xuống đối diện Ueda.

“Hử? Hử?” Ueda có chút chột dạ, mắt liền hướng xuống nhìn cốc nước chanh trước mặt.

“Có nghĩ tới làm thế sẽ đẩy tôi vào tình huống khó xử không? Lỡ Uchi Hiroki có chuyện gì, ai chịu trách nhiệm??? Tên đó bị treo súng trong ba năm đó!!”

“A! Tôi không thấy cậu ta nổ súng nha, cậu ta nổ súng à?” Ueda chớp chớp mắt nhìn Nishikido.

“...” Đối phương trừng mắt trong chốc lát, rồi thở dài, bộ dáng chịu thua.

“A! Cái này cậu trả nha. Tôi đi trước.” Ueda thản nhiên đứng dậy.

“Này, cậu có nghe qua chuyện cấp trên muốn chuyển công tác cho tôi không?” Nishikido ngẩng đầu nhìn hắn.

“Đương nhiên có. Lão già đó còn nói cho tôi đứng thứ ba về quyền hành.” Ueda nhún vai.

“Thế... cậu tính làm sao bây giờ?” Nishikido nhíu mày.

Ueda nhếch mép, cúi thấp người, nhỏ giọng thì thầm bên tai Nishikido, “Hoan nghênh trở về làm người đồ tiếng xấu cho tôi, viết báo cáo cho Đầu To, chịu nghe đội phó mắng... A, còn nữa, hai thằng ranh con nhà tôi không thích cậu!”

“Cậu đi chết đi!!!! Hóa đơn này tự mà trả lấy!!!!”

(*) Ngu Công dời núi: một điển tích của Trung Quốc

17. Quyển 2 - Chương 6

Beta: Hắc Mộc Tử Lam

xOx

Mặt trời còn chưa lên cao, chuông cửa đã reo inh ỏi. Hai thanh niên đang gục mặt trên bàn ngủ chỉ cựa quậy một chút, không hề có ý định ra mở.

Hôm qua, cả hai phải truy đuổi tên tội phạm giết người đang lẩn trốn, thiếu điều chỉ còn nửa cái mạng. Bọn hắn bắt quá mỏi về nhà ngủ chưa được ba tiếng, lại phải thức dậy đi làm... Nói đi nói lại, chỉ một lời, mấy sếp cấp cao toàn là bọn quỷ hút máu cả!!!!

“Này...” Đôi mắt Akanishi mở không ra. Hắn huých tay vào người Kamenashi, cũng đang uể oải gục đầu trên bàn, “Ra xem là ai.”

“Hm... coi như không có ai ở nhà đi.” Kamenashi cau mày, khoát tay Akanishi sang một bên.

“Bầm lâu như thế, coi chừng vợ cậu đẻ đấy!”

“Vợ anh đẻ thì có!!!! Nói không chừng không phải một mà là cả một bè lũ hậu cung của anh rủ nhau đi đẻ rồi cho một người chạy lại báo tin á!!!”

Akanishi cong môi, không nói thêm được lời nào. Hắn đành chống tay đứng dậy, trước khi đi, không quên vỗ đầu Kamenashi thật mạnh, mái tóc được chải gọn khi này liền rối bời như tổ quạ.

“Diên à!!!” Kamenashi rụt cổ về, hậm hực quát lên.

Akanishi mắt nhắm mắt mở bước về phía cửa. Người đứng ngoài cửa là...

“Chào buổi sáng!!! Báo mới, báo mới đây~” Senrui hồ hởi vẫy tay chào Akanishi.

Akanishi lập tức tỉnh ngủ. Chưa được ba giây, hắn lại sầm mặt nhìn Senrui. Sau đó, không nói không rằng, “phanh” một tiếng, cánh cửa được đóng sập lại.

Senrui sững người, lập tức bấu môi quát lớn, “NÀY!! Anh làm cái gì thế hả??? KAMENASHI KAZUYA!!! Mau mở cửa!!!!!!!!” Tay đâm thùm thụp lên cánh cửa.

Kamenashi ngẩng đầu nhìn Akanishi ngồi phịch xuống cạnh mình, đầu gục lên bàn, “Ai vậy? Sao còn đập cửa rầm rầm như thế?”

“Vợ cậu. Phiên chết được.”

“Anh chắc chắn không phải con gái bí mật của anh?” Kamenashi không hề đứng dậy mà tiếp tục nằm gục lên bàn.

“Cái cô phóng viên vợ cậu á!!! Lần trước vừa ra khỏi đồn cảnh sát đã ôm cổ cậu cứng ngắt, tới tận bệnh viện mà còn không chịu buông ra, còn đòi kết hôn với cậu nữa, không nhớ sao?”

“... Vậy sao anh không cho cổ vào?”

“Không phải vợ tôi thì tôi cho vào làm gì?”

“... Không phải đàn bà à? Chẳng phải chỉ cần là đàn bà, anh đều có thể mang lên giường sao?” Kamenashi vươn vai đứng dậy, rồi bước về phía cửa.

“Kamenashi-san

” Vừa nhìn thấy người mở cửa là Kamenashi, Senrui không chần chừ gì mà nhảy bổ cả về trước.

Kamenashi thành thực hướng người sang một bên, khiến đối phương suýt nữa đã ngã nhào xuống đất. “Chuyện gì?”

“Ôi thực lạnh lùng~~ nói thế nào thì nói, người ta cũng đã cùng chung hoạn nạn với anh mà~~” Senrui bĩu môi nũng nịu.

“... Hoạn cái gì? Nạn cái gì? Cái kia là công việc!!!” Akanishi từ đâu xuất hiện, ném chiếc áo khoác về phía Kamenashi.

“Cô cứ tự nhiên. Nếu tò mò chỗ ở của bọn đàn ông chúng tôi thì cứ việc ở lại quét dọn. Bọn tôi không ngại đâu.” Kamenashi vừa mặc áo vào người vừa nói với Senrui. “Đến giờ đi làm rồi.”

Senrui chớp chớp mắt mấy cái, nhìn hai tên đàn ông đang khom người mang giày, không chút ngó ngang tới cô ta. Senrui vội vàng ngăn cản, “Tôi có viết tin về vụ cướp ở đồn cảnh sát, còn đặc biệt nhắc đến công trạng của Kamenashi-san nữa. Thế nên người ta mới muốn đến đây khoe!”

Kamenashi lập tức khựng lại. Hắn đưa mắt nhìn tờ báo trong tay Senrui cùng tấm ảnh chụp cận cảnh của chính mình đang chinh ình trên mặt báo. Hai con người lập tức trợn trừng.

Tiếp theo sau, không nói không rằng, hắn chạy như bay ra khỏi cửa.

Akanishi nhú mày, liếc mắt nhìn Senrui, rồi lại hướng về phía Kamenashi vừa chạy đi.

“Tên này bị gì thế? Lên báo một lần thôi mà, làm gì kích động như thế? Dọa người à?”

Bỏ mặc công ăn việc làm, Kamenashi hồng hộc phóng về nhà.

Cậu Ba nhà Kamenashi đang tưới hoa trong vườn. Vừa nhìn thấy thằng em trai mình từ đâu xuất hiện, ôm ngực thổ hổn hển, hắn nhẹ nhàng đặt bình tưới nước xuống rồi hỏi, “Sao thế?”

“Anh Ba... Anh Ba...” Kamenashi vừa nói vừa khoa chân múa tay. “Ba! Ba!”

“A... ba chưa ngủ dậy. Bộ em đi vay nặng lãi rồi bị người ta đuổi giết à?”

“Em... em... cho anh xem...” Kamenashi đưa ra tờ báo khi nãy.

“... A!!! Kazu-chan, em đúng là tấm gương sáng mà... anh đừng khắc địch... lâm nguy không sợ... lâm nguy!!!!!!!!!!!!!!” Hai mắt của anh Ba lập tức mở trừng.

“Sẽ bị... sẽ bị... ba giết mất!!” Kamenashi nuốt nước miếng.

“Không kịp!! Ba ngồi vào bàn ăn rồi!!!”

Hai người tức tốc chạy tới bàn cơm. Tờ báo vẫn còn nằm chễm chệ trên chiếc khay gần đấy.

“A... con trai, sao hôm nay lại về nhà thế? Lại đây hôn ba một cái nào~~”

“Muah~” Kamenashi cúi người, kề môi vào má ông Kamenashi, tay nhanh nhẹn rút lấy tờ báo kia ra sau lưng.

“... Hôm nay dễ dàng được Kazu-chan hôn như thế... thật kỳ quái...” Ông Kamenashi cau mày.

“Ba M!!! Con mượn tờ báo đi nhà vệ sinh!” Kamenashi nắm chặt tờ báo trong tay, rồi bước về phía cầu thang.

...

“Thằng nhỏ làm sao thế?” Cậu Hai nhà Kamenashi không khỏi cau mày. “Nhưng Kazu-chan nói không sai. Ba mình cứ nhiên lại là một đại M!!!”

“Hừ!!! Lũ con bất hiếu!”

Cậu Ba nhà Kamenashi liếc mắt quan sát tờ báo trong tay anh trai mình, tựa hồ một con hổ đang rình mồi.

Trên mặt báo đúng thật là... KAME-CHAN NGUYỄN CON!!!!!!!

Cậu Ba lập tức đứng bật dậy, “anh Hai!! Cho em tờ báo!”

“... làm gì?”

“Em phải đi nhà vệ sinh!” Vừa dứt lời, hắn đưa tay cướp lấy tờ báo rồi chạy như bay lên tầng hai.

...

Cậu Hai trầm tĩnh và ông bố đại M nhíu mày nhìn nhau.

Cũng nhờ thế, cơn nước xong xuôi, ông Kamenashi vẫn chưa nhìn qua tờ báo của ngày hôm nay.

Trên đường đến công ty...

Cậu Hai với ánh mắt sắc bén vừa nhìn thấy tờ báo mới ra.

Ồ, khen ngợi thằng ranh con nhà mình à...

“A... Ba!!!” Hắn vội vàng chạy ra chắn trước mặt ông Kamenashi. “Con đột nhiên nhớ ra có chuyện phải làm, ba đi trước đi! Còn nữa... chú Tanaka, chú cho cháu mượn tờ báo trên tay chú một chút.”

“??? Bộ con cũng muốn mượn báo đi nhà vệ sinh à? Ba nghi con vào đó đọc truyện khiêu dâm thì có!”

“Đó là thằng Ba của ba!!!!” Cậu Hai chụp vội lấy tờ báo, rồi thấp giọng thì thầm với người tài xế, “Đừng để lão gia biết chuyện thiếu gia lên báo.”

Đợi đến khi xe đã ra khỏi cổng, cậu Hai rút chiếc di động trong túi ra, “Nói với thư ký riêng của chủ tịch... Mau đem toàn bộ báo ngày hôm nay giấu đi, không được để chủ tịch nhìn thấy ảnh chụp của thiếu gia Kazuya trên báo.”

...

Trong một gia đình có ông ba “gà mẹ” như thế và đứa con làm cảnh sát thì thực rất... phiền phức. T__T
xOx

Ueda trên tay cầm một viên kẹo, tung tăng bước vào đại sảnh tầng 24. Takizawa cùng lúc đó từ trong bước ra.

“... Tôi tự hỏi não cậu lớn như thế, một viên kẹo của tên Uchi Hiroki không đủ phát huy tác dụng đâu.” Takizawa thần nhiên nhướn mày.

“Tôi ở chỗ Uchi nghe bảo, năm nay đội trưởng mỗi tầng sẽ khảo sát từng cá nhân thành viên trong đội. Tôi tự thấy bản thân mình đã đắc tội cậu rất nhiều, nên đến xin một viên kẹo, coi như bồi tội, cuối năm đừng cắt tiền thưởng của tôi nhé!”

“Cậu đừng có mà đem kẹo ra dụ dỗ tôi! Tôi là Takizawa Hideaki, chứ không phải Uchi Hiroki. Có case mới cho cậu đấy.” Takizawa đưa ra một tờ báo cho Ueda. “Kamenashi Kazuya của tổ B tầng 24 bị chính cha mình bắt cóc. Giải quyết đi.”

“Đội trưởng... mấy vụ này phải do sếp ra tay chứ?”

“Thằng nhóc không phải tổ cậu à, tôi ra tay làm gì?”

“... Thế thì cứ để thằng nhỏ bị bắt đi, dù gì cũng là ba nó, không sợ con tin bị giết.”

“Mà thằng nhỏ cũng cần bỏ sức lao động gì đâu nhỉ?”

“Hai người các sếp thật đúng là hết nói nổi!!!!” Kamenashi từ đâu xuất hiện, khom người thở hồng hộc.

“Ô!!!” Ueda nhếch mép, đưa tay chỉ về phía Kamenashi, “Thấy tôi nói đúng không, đã bảo không giết con tin mà.”

“A!!! Đợi các sếp tới cứu thì tôi đã bị ngu mà phân thân rồi!!! Hừ!! Hôm nay đình công!!!”

“Nói thì hay lắm... Đến hiện trường mau.” Akanishi từ trong văn phòng bước ra, trên tay cầm một tập hồ sơ.

“Đình công mà a a a a a!!!!” Kamenashi kêu gào.

“Đình cái đầu cậu a!!!” Akanishi không chút nương tình mà túm lấy cà vạt của Kamenashi, lôi kéo thẳng nhỏ xềnh xệch ra ngoài.

“Đình công

~~ đình công

~” Thanh âm mỗi lúc một xa.

Takizawa liếc mắt nhìn Ueda, “Cậu cũng muốn đình công à?”

“Đùa à? Tôi tự kiếm tiền nuôi mình đấy, làm gì có ông bố nào tốt bụng nuôi cho~”

“Vậy thì cậu đi làm việc cho tôi. Còn đứng đấy mà tầm xàm bá láp.” Takizawa vung chân đá một cước vào ống quyển Ueda.

“Dù gì cũng có phải cậu phát lương cho tôi đâu mà sợ.” Ueda nhanh nhẹn né người sang một bên. “Tôi còn có việc phải làm!”

“Ha?”

“Uesato Ryota. Theo tôi đi làm không công cho tên Nishikido Ryo chết tiệt... Vụ cảnh sát cấp cao liên quan đến mafia. Cậu ghen tị chứ gì? Tôi biết mà.”

xOx

Khi Kamenashi và Akanishi đuổi tới nơi, Taguchi vừa lúc nhận tập hồ sơ từ các nhân viên tuần tra.

“Này!” Akanishi vỗ vai Taguchi. “Năm nay lại không thi đỗ tầng 24 à?”

“... Sao lại là nhóm các cậu nữa?” Taguchi không khỏi cau mày.

“... Gương mặt cậu vậy là sao?” Kamenashi vừa mang bao tay vừa bĩu môi. “Gì mà lại tổ chúng tôi? Thủ tướng Nhật Bản phạm tội thì cũng do bọn tôi đảm trách đấy kẻ-thi-rớt-tầng-24.”

“A... sếp các cậu không tới sao?”

“Cậu làm nhảm quá đi. Nhanh tay một chút.” Akanishi không khách khí mà chộp lấy tập hồ sơ trên tay Taguchi. “Bọn tôi hai người cộng lại, dư sức hơn nửa bộ não của Ueda Tatsuya.”

Kamenashi điềm nhiên đi đến trước thi thể, rồi ngồi xổm xuống.

Akanishi bước lại, quan sát nạn nhân, rồi quay ra nói với Kamenashi, “Ê, hàng tốt nha. Nạn nhân là đàn ông, thân thể trần truồng... hợp khẩu vị của cậu quá rồi còn gì.”

“Nạn nhân chết mấy ngày rồi anh hai, một chút mỹ cảm cũng không có ở đó mà hợp khẩu vị.” Kamenashi nhịu mày. “Đây nhất định không phải hiện trường đầu tiên... Nạn nhân bị lột trần truồng, nhìn sơ qua có thể thấy là do một người khá chuyên nghiệp gây ra. Bởi vì nếu lột quần áo thì có thể che giấu rất nhiều dấu vết... trách không được tên Taguchi kia lo lắng chỉ có hai bọn mình thì không kham nổi.”

Akanishi chỉ vào từng phần trên thi thể, nhân viên cảnh sát đứng gần đó liền đưa máy lên chụp. Căn cứ vào vết phẩn vờ trên đất, tư thế chết của nạn nhân khá thư thái.

Akanishi cùng Kamenashi liền đỡ lấy thi thể, rồi lật ngược lại.

Vừa nhìn thấy gương mặt của nạn nhân, Akanishi lập tức sầm mặt, thấp giọng nói với đồng sự của mình, “Mau gọi cho leader.”

“Sao thế?”

“Nishioka Teraji, sniper, nằm trong danh sách những người lọt vào vòng chung kết cuộc thi tuyển tầng 24. Nhưng khi chúng ta báo tin thì không thấy hấn hồi âm, mà cũng không đến báo danh. Tóm lại, nạn nhân là người của mình.”

Kamenashi giật mình, tròn mắt nhìn Akanishi.

Đối phương khẽ liếc mắt, “Hung thủ nhất định không phải một nhân vật tầm thường.”

xOx

“Bọn tôi phái người đến quán bar host đó, mục đích làm tay trong. Kết quả là chưa được ba ngày thì đã bị giết chết, bỏ xác ở một kho hàng. Chủ quán không phải gay, nhưng theo thông tin nhận biết, quán có chứa một lượng thuốc phiện và hàng nhập lậu rất lớn.”

Nishikido đưa tập hồ sơ cho Ueda.

“Các cậu... muốn bọn tôi hỗ trợ chuyện gì?” Ueda mở ra tập văn kiện, nhướn mày hỏi đối phương.

“Bọn tôi ở đây... không tìm ra một người nào khác ra vẻ host.” Nishikido méo miệng, mỉm cười gượng gạo với Ueda.

“...” Ueda ngoảnh đầu nhìn Uesato thật lâu, rồi điềm nhiên nói, “Bọn tôi có. Nhưng không rảnh mà cho cậu mượn để đi vào chỗ chết.”

“Yên tâm!!! Bọn tôi đã hoàn thiện phương pháp bảo hộ cho tay trong!!!”

“A~ vậy để tôi đi.” Ueda vui vẻ đề xuất.

“Muốn chết à? Súng còn cầm không xong ở đó mà đòi đi!! Đi cái đầu cậu à!” Nishikido không chút chần chừ mà đá Ueda một phát.

“Phương pháp bảo hộ...” Ueda đưa tay ngoáy lỗ tai, nhếch mép khiêu khích.

“Nếu là bọn ranh con nhà cậu thì không thành vấn đề.” Nishikido vỗ vai Ueda. “Bọn chúng nhanh nhạy như thế.”

“Uesato, trong nhà Ryo-chan có ba người anh em, con cả tên sói một, con thứ hai tên sói hai, con thứ ba tên gì?” Ueda đột nhiên xoay ra bộ hạ của mình.

“...” Có chút lo lắng.

“Thấy chưa? Không nhanh nhạy gì cả. Thế nên chuyện này quên đi nha, sếp Nishikido.” Ueda toét miệng cười với Nishikido.

“... Nhanh nhạy hay không là do tôi định đoạt. Nếu có thể giúp, con đường tiến thân sau này của cậu rất có tương lai.”

“Vậy... tôi...” Uesato chột mở miệng.

“Mau gọi cho Akanishi và Kamenashi.” Ueda lập tức chen vào.

“Tôi có thể thử một lần không?”

Ueda thần nhiên liếc xéo hấn, “Muốn có được tín nhiệm của tôi, phải làm việc lâu hơn, Uesato ạ.”

xOx

Chiếc đèn soi được bật lên, bao vết tích hiển hiện rõ ràng trước mắt.

Kamenashi nhú mày, từ quần áo của nạn nhân rút ra một sợi lông nhỏ.

“Cái gì đấy?” Akanishi hỏi.

Kamenashi nheo mắt quan sát một lát, “Không giống sợi áo, mềm hơn thế... Giống lông thú hơn.”

Dứt lời, Kamenashi bỏ sợi lông nọ vào túi vật chứng.

Akanishi ngẩng đầu, nói với nhân viên cảnh sát đứng gần đấy, “Có thể đem thi thể đi được rồi. Cảm ơn.”

Di động trong túi hai người đột nhiên vang lên cùng lúc.

Nhanh tay rút điện thoại, Kamenashi cau mày nhìn màn hình. Không nói không rằng, hấn cúp máy, không tiếp. Cần phải ở hiện trường lâu hơn, điều tra có gì đáng nghi hơn không.

Akanishi đứng bên cạnh nghe điện thoại, “Hiện trường... Bây giờ sao? Bên bọn tôi đang có án lớn!... Một người đi?... Vậy tôi qua trước.”

Kamenashi ngẩng đầu nhìn đồng sự của mình.

“Leader gọi, nói là có án lớn. Tôi đi trước, cậu ở đây nhanh tay lẹ chân chút.”

“OK.”

xOx

“Ha?” Akanishi trợn mắt há mồm, hết nhìn Ueda rồi lại quay ra Nishikido, “Tôi có chỗ nào nhìn giống host chứ?!!!!”

Ueda nhếch mép, xoa cằm, “Từ trên xuống dưới.”

Nishikido gật đầu. “Nam nữ đều giết.”

“Hừ!!! Mấy chuyện này thì tìm Kame đi!!! Thằng nhóc đó mới giống!!! Sinh ra là để làm host hạng cao cấp chính hần!!!!”

“A, nhiệm vụ này giao cho cả hai cậu, đừng đổ dồn hết lên người thằng nhỏ như thế.” Ueda vỗ vai Akanishi.

Bất chợt Kamenashi từ ngoài dãy cửa bước vào. “Tatsuya, gọi có gì không? Bên kia có án lớn... Các anh làm gì nhìn tôi như thế?”

“Bộ dáng ngoan hiền như vậy làm sao giống host?” Nishikido nghiêng đầu thắc mắc.

“Ai bảo tôi giống host???” Kamenashi lập tức hắng giọng quát lớn.

Ueda và Nishikido không chút chần chờ mà chỉ thẳng vào Akanishi.

...

Vì lẽ đó...

“Nhiệm vụ lần này rất đơn giản, chỉ cần các cậu đặt máy nghe trộm vào phòng họp của bọn chúng. Đã sắp xếp ổn thỏa cho hai cậu, từ hôm nay là người mới trong quán.” Nishikido dặn dò kỹ càng hai người host trước mặt.

“Khoan, trước khi làm nhiệm vụ phải nói rõ cái này, tôi đối phó phụ nữ. Còn đàn ông... để cậu.” Akanishi thấp giọng nói vào tai Kamenashi.

“Chẳng phải anh là nam nữ đều giết sao?” Kamenashi đập một phát lên chân Akanishi.

“Đau đau đau...”

“Hai người các cậu im lặng một chút cho tôi!!! Nghe kỹ này!!!!!!” Nishikido sầm mặt, hắng giọng.

Ueda khoanh tay trước ngực, nhướn mày nhìn hai bộ hạ của mình.

xOx

Bộ tổng chỉ huy được an bài kỹ càng trên xe. Ngoài ra còn có một đội yểm trợ từ bên ngoài, đề phòng những rủi ro ngoài ý muốn.

Nishikido nói không sai, đã có một nhân viên làm việc rất cẩn thận, nhưng lại bỏ mạng, không thể hi sinh thêm người thứ hai.

Hiện tại cử hai người đi, nếu một người thất bại, người kia vẫn có cơ hội.

Sở dĩ hắn phải tìm đến viện binh từ tầng 24 vì nhiệm vụ đã thất bại một lần, nếu muốn tiếp tục, cần phải có một nhân viên điệp vụ hơn.

Vì lẽ đó, người có khả năng đáp ứng không quá nhiều... nhưng ở tầng 24, có thể chọn lọc ra một số.

Ngay từ đầu đã định đoạt giao nhiệm vụ cho Nishioka Teraji, nhưng lại không thể liên lạc được với người này.

Đến hiện tại, hắn vẫn chưa trở về báo cáo.

Nishikido cau mày, khoanh tay trước ngực quan sát những hình ảnh thu nhận được từ chiếc camera siêu vi trên cà vạt của Kamenashi và Akanishi.

Kamenashi từ phòng thay đồ bước ra, tiếp theo sau là Akanishi.

Hai người tỏ vẻ không hề quen biết nhau.

Sau đó... điều phiên hà chính là... dù cả hai là người mới, làm việc hôm đầu tiên, nhưng không được chút rảnh tay.

Căn bản không có thời gian để làm việc.

Cả quán bar tràn ngập khách khứa.

“Nói này, bọn ranh con nhà cậu nhìn chuyên nghiệp đấy chứ nhỉ? Kêu đi làm host, tụi nó tưởng đang đi làm kiếm tiền hay là đang thi hành nhiệm vụ thế?” Nishikido cau mày hỏi.

“Hai tên đó không làm được cảnh sát thì sẽ chuyển nghề làm host mà.” Ueda ngoáy lỗ tai. “Mấy bà chị này cho tiền boa mạnh tay lắm, có khi nhiều gấp mấy lần lương tháng của cậu đấy.”

“Cậu đi chết đi!!!”

Uesato đột nhiên xoay đầu, đánh gãy hai người, “Kamenashi bước ra.”

...

Ban đêm là thời điểm náo nhiệt, đông đúc nhất của quán. Khắp mọi ngõ ngách đều là khách và host đang ngã ngón với nhau.

Kamenashi vừa chuẩn bị lên vào phòng của Ikenaka.

Giả vờ như vào nhầm cửa.

Từ phía sau, Akanishi chợt bước ra.

“Tôi vừa được gọi vào phòng của mục tiêu.” Akanishi nói khẽ vào chiếc cà vạt.

...

“Kazuya, lui về, để Jin vào.” Ueda nhanh tay giật lấy chiếc bộ đàm trên tay Nishikido.

...

Kamenashi xoay người, chuẩn bị rời đi, lại vô tình đụng phải một tên nồng nặc mùi rượu.

“Này! Ranh con! Mày bị đui à?... Ô~ ra là người đẹp... lại đây... cho đại gia hôn một cái nào... rồi đại gia sẽ bỏ qua cho em...”

Kamenashi nhú mày nhin nhục, mặc cho tên say rượu kia giở trò sàm sỡ với mình.

Thế nhưng, khi một bàn tay thò tới thắt lưng quần của hắn, rồi tên kia còn đè mạnh Kamenashi vào tường, miệng không ngừng hôn hít, mùi rượu nồng nặc, khó chịu vô cùng, hắn rút cuộc nhẫn không nổi.

Kamenashi lập tức tung ngay một đấm vào mặt tên ma rượu kia.

...

Toàn thân Nishikido lập tức căng thẳng, “Kamenashi Kazuya đang làm trò quái gì vậy??”

Ueda không chút mấy may.

...

“Muốn mua tao à? Nhưng mà tao đắt tiền lắm a~” Kamenashi nhếch mép, đắc ý thối thối vào nắm đấm của mình.

...

Nishikido khê thở phào. Những lời kia của Kamenashi không hề bại lộ gì tung tích của cả bọn, huống hồ, quyền thủ của hắn chỉ dùng ba phần.

...

Nhưng tên ma rợ kia không hề muốn buông tha. Hắn hậm hực ném chai rượu sang một bên, hung hăng nắm chặt tay rồi bổ nhào về phía Kamenashi.

Lần này Kamenashi rơi vào thế bị động. Nếu hắn muốn đánh thắng, âu không phải chuyện khó khăn gì. Nhưng nếu ra tay, thực lực của hắn cùng thân phận có thể bị bại lộ, không chỉ với tên ma rợ kia mà còn mấy người bảo vệ đang canh gác gần đây.

Do dự một lúc, Kamenashi đã bị tên kia cho ngay một đấm vào mặt.

May mắn thay, bảo vệ xuất hiện kịp thời, Kamenashi không đến mức bị bầm dập.

...

Cau mày nhìn màn hình trước mặt, Uesato đột nhiên nghiêm trang quay sang nói với Ueda, “Mau rút Kamenashi về, có nguy cơ bị bại lộ.”

Nishikido cau mày nhìn hắn.

“Không có tên host nào không bảo vệ gương mặt của mình. Kamenashi Kazuya lại nghiêm nhiên để người khác đánh vào mặt mình dễ dàng như thế... sẽ bị nghi ngờ.” Ueda gật gù, rồi nói với Kamenashi qua bộ đàm, “Mau rút về.”

...

Kamenashi xuyết xoa che miệng, dựa lưng trong phòng thay đồ. Nghe thấy mệnh lệnh nọ, hắn không khỏi ngạc nhiên, “Chỉ bị một tên vô lại đánh mà thôi...”

“Nói cậu rút thì mau rút.”

Kamenashi xoay người, đột nhiên nhìn thấy ba tên bảo vệ đang lăm lăm tiến về phía hắn.

...

“Nguy rồi!!!” Nishikido hô hoán.

“Tôi đi.” Uesato đứng phắt dậy. “Akanishi đang rất thuận lợi, nếu chúng ta làm lớn chuyện, sẽ lãng phí cơ hội lần này. Để một mình tôi đi giải quyết.”

Ueda nhướn mày nhìn Uesato vài giây, rồi gật đầu.

xOx

Kamenashi đã sớm bị mấy tên bảo vệ kia dồn vào chân tường, trên người hứng chịu không ít quyền cước.

Bọn người này không phải chỉ là những tên bảo vệ quán bar đơn giản. Thân thủ của chúng quá lợi hại so với một chức vị như thế. Nếu như là Akanishi Jin, thoát khỏi bọn này còn có vài phần cơ hội, nhưng người lâm nạn lại là Kamenashi. Giờ khắc này, hắn không khỏi tự trách chính mình lại xuất thân khoa giám chứng.

Một tên hung hăng đấm một quyền vào bụng Kamenashi.

Rên hự một tiếng, Kamenashi ngã nhào trên đất. Chưa kịp hoàn hồn, tóc đã bị một tên khác túm lấy.

Đầu bị nện mạnh vào tường, đau đớn dâng lên một tiếng, cơ hồ không biết bao ngôi sao đã xuất hiện trước mắt.

“Này, tên ranh con này phải xử lý thế nào?”

“Nhìn nó cũng không tồi, ăn trước đã rồi tính...”

Dù đầu óc đang xoay vòng, nhưng tai Kamenashi khi ấy vẫn thính vô cùng. Vừa nghe thấy những lời kia, toàn thân hắn lập tức căng thẳng, tay sờ soạng ra sau lưng tìm...

A a a a a!! Không mang súng!!!!

Chết chắc...

Có ai đến cứu mạng tôi không????!!

Chưa kịp phản ứng, Kamenashi lại bị một tên khác túm dậy, lần này còn có những bàn tay thô kệch sờ soạng khắp người.

Đột nhiên đối phương nói lỏng tay, để mặc Kamenashi ngã nhào trên đất.

Rên khe một tiếng, Kamenashi cố gắng mở mắt, liền nhìn thấy Uesato đang giải quyết gọn gẽ từng tên một.

Miệng thở hồng hộc, sức lực dần dà trở về... bất chợt Kamenashi cảm thấy toàn thân nóng rực, đầu óc choáng váng, tựa hồ có ai vừa bóp một búa.

Dựa lưng vào tường, khó nhọc chống tay ngồi dậy, Kamenashi mắt nhắm mắt mở chộp lấy thanh súng lục bên hông tên bảo vệ nằm gần đấy.

Hắn khẽ mím môi, xông lên đá văng súng của mấy tên còn lại sang một bên.

Uesato quay đầu, rồi kéo mạnh tay Kamenashi, “chạy mau!”

Trước mặt Kamenashi chỉ là một màn tối sẫm, hắn để mặc đối phương lôi kéo mình xềnh xệch. Đến khi ra đến ngõ nhỏ sau quán, nhận thức và tri giác đều đã mất đi.

...

Khi Akanishi chạy vào xe, Kamenashi đã bất tỉnh nhân sự, nằm một đống ở phía sau.

“Thế này là thế nào?” Hắn sầm mặt, trừng mắt nhìn một lượt qua Nishikido, Ueda rồi Uesato.

“A~ dù gì thằng nhỏ vẫn chưa chết.” Ueda điềm nhiên ngoáy lỗ tai. “Cậu đến đây rồi thì mau dẫn nó đi... đến bệnh viện kiểm tra xem thế nào.”

Uesato gật gật đầu mấy cái, “Kamenashi có chút là lạ.”

Akanishi cau mày, rồi đỡ Kamenashi từ trên xe xuống. Ueda thuận tay ném chìa khóa xe mình cho hắn.

Ba người còn lại thận trọng lắng nghe từ chiếc máy nghe trộm Akanishi đã lắp đặt thành công.

“Ngày mai Akanishi vẫn phải tiếp tục hành động, đến khi nào đủ chứng cứ để khởi tố Ikenaka thì mới xong. Cậu không ý kiến gì chứ?” Nishikido nhướn mày hỏi Ueda.

“Nếu rút thẳng nhỏ về, chẳng lẽ để Kamenashi vô duyên vô cớ chịu thương?” Ueda nhún vai. “Cậu nhớ là cậu đã nói để mặc tôi sai khiến nhá.”

“... Đừng có nhớ những chuyện không liên quan như thế!”

xOx

“Nishioka Teraji chịu đánh đập ngược đãi, rồi sau đó bị bóp cổ mà chết.” Uesato đặt bản báo cáo lên bàn. “Còn nữa, trong cơ thể nạn nhân, tìm thấy loại thuốc thành phần giống với loại trong máu của Kamenashi.”

“Vậy tình nghi lớn nhất là... Nishioka Teraji do thân phận bị bại lộ mà bị bọn người của Ikenaka giết chết?” Akanishi cau mày. “Nishikido hôm nọ chẳng phải đã nói là nhân viên tay trong được điều đi trước đó cũng chết rồi sao?”

Kamenashi nuốt nước miếng... suýt chút nữa chính mình đã lâm vào cảnh “hiếp trước giết sau.”

“Tuy nhiên...” Ueda bỏ xuống chiếc gương, quay ra nói với ba thuộc hạ của mình. “Nếu chỉ có vậy, sao cần phải đem thi thể đến một nơi xa như thế? Lại còn quăng đi toàn bộ quần áo của nạn nhân, triệt tiêu dấu vết. Xử lý cẩn thận như vậy, phong cách có vẻ không đồng nhất lắm với bọn người kia, chẳng phải sao?”

Ba người kia đắm chiêu, không một câu trả lời.

“Kazuya, cậu tiếp tục theo vụ Nishioka Teraji, tốt hơn hết là biệt lập nó với vụ của Ikenaka. Jin, tiếp tục theo Nishikido làm việc...”

“KHÔNG ĐƯỢC!!! Rất nguy hiểm!!! Không cẩn thận sẽ bị hiếp trước giết sau!!!!” Kamenashi lập tức đánh gãy lời Ueda.

“...” Ueda nhú mày nhìn hắn.

“A! Coi như tôi chưa nói gì hết.” Kamenashi lập tức thụt người trở về.

“Tôi còn chưa tính sổ vụ mấy cậu phá cái xe tôi thành ra như thế đấy!!!!” Ueda trừng mắt, ném cho Kamenashi một cái liếc thật dài.

“Keo kiệt!!!”

“Keo kiệt cái gì???? Tôi là người sạch sẽ, không như mấy cậu!!!!”

“Có chuyện gì à? Xe tổ trưởng bị sao?” Uesato đột nhiên hỏi.

“Không sao.”

“A, không sao.”

“Không sao, không sao, không sao hà hà hà!”

Uesato nghiêng đầu, nghi hoặc nhìn một lượt cả ba người.

18. Quyển 2 - Chương 7

Beta: Hắc Mộc Tử Lam

xOx

Vụ mưu sát Nishioka Teraji, ngoại trừ sợi lông thú bên khoa giám chứng tìm được trên người nạn nhân, hoàn toàn không có một manh mối nào khác. Hung thủ ra tay chuyên nghiệp, xóa sạch mọi dấu vết.

Akanishi nhanh chóng giải quyết vụ Ikenaka, nhưng khi tra vấn, không tìm được kẻ tình nghi dính líu đến vụ của Nishioka Teraji.

Ueda đưa lệnh chính thức, vụ án mạng kia hoàn toàn độc lập với Ikenaka.

“Nishioka quan hệ với mọi người không tệ, sơ bộ qua, không ai có thù oán đáng nói với hắn. Nạn nhân có một cô bạn gái, không có vẻ như dính líu đến đồng tính luyến ái. Nên có thể bài trừ chuyện giết...” Kamenashi nhú mày, đọc bản báo cáo trong tay.

“Tôi đi rồi, cậu một mình ở nhà chỉ truy được nhiều đó thôi à?” Akanishi đang ngồi trên chiếc ghế cạnh đấy xoay người một vòng, nhướn mày hỏi đồng sự của mình.

“Anh đi chết đi!!! Đừng tưởng là thiếu anh, tôi sống không được!”

Ueda sẫm soi từng móng tay vừa được giũa gọn của mình, thản nhiên nói, “Đồng tính luyến ái hay không cũng chưa chắc... Giống như ai kia, trước giờ thẳng thườn thượt, chỉ sau một đêm... đã cong vòng như dây leo.”

“Ha? Ha?” Uesato đứng gần đấy không khỏi tò mò.

...

“Người biết điều thì phải hiểu rõ việc gì nên làm, việc gì không nên làm a~~” Ueda nheo mắt, mỉm cười quỷ dị nhìn ba thuộc hạ của mình.

“Tôi tiếp tục điều tra người thân của nạn nhân.” Kamenashi khẽ rung mình, vội vàng gấp tập hồ sơ lại.

“Tôi đi xem thi thể thế nào... A... đổi.” Akanishi vừa nói, vừa đập tập hồ sơ trên tay mình lên ngực Kamenashi, rồi nhanh tay lấy đi tập hồ sơ của đối phương.

“A~ Uesato, cậu muốn theo ai thì theo, tập cho quen tiết tấu làm việc của đội.” Ueda gục đầu lên bàn, uể oải xua tay.

“Vậy để cậu ta đi với Kame đi, tôi không rảnh mà mang theo lính mới.” Akanishi không chút chần chừ mà nói ngay. “Leader, sếp không có chỉ thị gì sao? Bộ tới giờ vẫn chưa nhìn ra được khúc mắc gì à?”

“Sếp yêu cầu của các cậu mới giao cho anh một vụ lớn hơn rất nhiều. Không rảnh mà mang theo lũ ranh con. Đến lúc anh đây trở về, các cậu còn chưa phá được án thì...” Ueda ném một cái liếc dài về phía ba người. “Jin, cậu với Kazuya phải tách ra, mỗi người ở một nơi cho anh!”

Lời vừa dứt, Akanishi và Kamenashi không khỏi rung mình. Cả hai tên lập tức cong đuôi bỏ chạy. Ngay cả Uesato cũng lảng lảng không nói tiếng nào mà lui đi.

Ueda thở dài, mở hộc tủ cá nhân, rút ra thẻ căn cước của mình rồi cài lên ngực. Xong xuôi, hắn trưng lên bộ mặt đao phủ, lăm lăm rời văn phòng.

xOx

“Tầng 24, tổ B, Ueda Tatsuya.” Ueda lạnh lùng tự giới thiệu với người thư ký đang ngồi trước cửa.

“Tầng 24 quả nhiên vẫn ưa đến muộn.” Ueda vừa yên vị, Nishikido ngồi gần đấy lập tức buông lời giễu cợt.

“Tầng 28 quả nhiên thiếu người tới nỗi phải để đội trưởng tự mình đi họp.” Ueda nhất quyết không chịu thua.

“Tại sao Takizawa Hideaki của tầng 24 không tự mình đến?” Vị sếp lớn phụ trách buổi họp không khỏi nhún mày.

“Cậu ta đang phải lo vụ giết người rút xương, mọi người trong đội nhất trí xương quan trọng hơn da nên để tôi đến xử lý da.” Ueda nghiêm trang trả lời.

=__=

“Ở đây đã có 11 nạn nhân bị lột da rồi!” Nishikido hung hăng lớn tiếng.

“Vụ rút xương cứ theo đà này phát triển thì cũng có ngày 11 người bị hại, nói không chừng có người thứ 12 nữa kìa!” Ueda điềm nhiên trả đòn.

...

“Sao còn ngồi ở đây? Không đi tầng 30 họp à?” Imai nghiêng đầu hỏi Takizawa, người đang chăm chú dán mắt vào màn hình vi tính mà chơi game.

“A, tôi đã trình trọng ủy thác lại cho Ueda Tatsuya đi rồi.” Ánh mắt không hề dịch chuyển.

“... Cậu ta nghe lời vậy sao?”

“Tôi nói với cậu ta khảo sát cuối năm nay là tôi giám sát. Thế nên cậu ta liền vui vẻ nhận lời, không chút kháng cự.”

“... Cứ ngồi đấy mà đợi cậu ta đắc tội một lượt hết từ tầng một đến tầng ba mươi đi!! A!!! Đồ gian xảo!! Lại bắt tôi đi dọn rác cho cậu à?????”

“A!!!! Sớm quá! Hử? Tsuba-chan mới nói gì thế?”

“ ... ”

...

“Hi vọng mọi người chuẩn bị trường kỳ tác chiến đợt này thật tốt. Tổ chuyên án này sẽ được giữ đến khi hung thủ bị khởi tố mới thôi.” Vị sếp lớn đồng ý tuyên bố.

“Mỗi tuần chết một người, một tháng chết bốn người, mà còn muốn chúng ta trường kỳ tác chiến, đơn thuần chỉ để giấu bọn phóng viên thôi chứ gì.” Ueda thấp giọng cần nắn.

Nishikido ngồi bên cạnh lờ mờ hắt một cái.

“Nghĩ sao mà cho cả người ở bộ kinh tế tầng 13 vào đội vậy trời? Bọn họ chắc cử tên nào đang nghỉ phép đây mà...”

“Cậu im miệng giùm tôi cái!!!”

“Yên tâm, súng của mọi người ở đây đều bị tháo đạn rồi.”

“ ... ”

“Sếp Nishikido, kỳ thật sếp cũng muốn nói lời vừa rồi mà nhỉ? Nói không chừng còn ác độc hơn tôi nhiều đấy chứ, phạm trù ưa thích của sếp mà.”

Lát sau, bản tuyên bố lập đội rốt cuộc kết thúc. Ai nấy không khỏi thở phào.

“Chúng ta bắt đầu chia tổ.”

Lời vừa dứt, Ueda lập tức giơ tay lên.

Nishikido trợn trừng hai mắt nhìn hắt.

“Tôi muốn chung một tổ với sếp Nishikido đây ~> <~” ánh=“” mắt=“” ngây=“” thơ=“” khả=“” ái=“” đến=“” rùng=“”>

Nishikido chỉ thiếu điều ngã nhào xuống đất mà bất tỉnh.

xOx

Akanishi đứng trước căn hộ của Nishioka, nghiêng đầu chăm chú quan sát ổ khóa mạ vàng trên cửa.

Từ đằng sau, bất chợt có một đôi mẹ con đi ngang qua. Akanishi lập tức xoay người, lấy lại bộ dáng bình tĩnh thường ngày của mình rồi cúi chào. Hai mẹ con nọ cũng khom người đáp lễ.

Đợi đến khi người đã khuất đi, Akanishi tiếp tục trở về với việc xem xét ổ khóa. Sau đó, hắn rút điện thoại từ trong túi, rồi bấm số của Kamenashi.

“Có manh mối gì sao?” Thanh âm ảo não của Kamenashi vang lên từ phía đầu dây bên kia.

“Có cậu mới tìm không được thôi.” Akanishi từ trong người rút ra một thanh kềm nhỏ.

“Hừ! Tôi đã lật đi lật lại, xoay tới xoay lui cái thi thể này, nhưng không thể tìm ra bất cứ vật chứng gì!!!!”

Cửa rốt cuộc mở ra, Akanishi nhếch mép nói vào điện thoại, “Bộ hôm qua vì anh nằm trên nên giờ đang xả bầu uất ức với người chết đấy à?”

“Anh đi chết đi!!! Tôi không có biến thái như vậy!!!”

“A...” Akanishi ngồi xổm xuống bên chiếc bát nhỏ cạnh cửa.

“Nishioka Teraji... có nuôi một con mèo” Akanishi ngẩng đầu, lập tức nhìn thấy một chú mèo toàn thân trắng tinh, đang tròn xoe hai mắt, chậm rãi bước từng một về phía Akanishi. Hắn vui vẻ vẫy tay chào, “màu trắng...”

“A a a!!! Cộng lòng duy nhất tìm được trên người nạn nhân ra là con mèo hắn nuôi!!!!” Kamenashi rên gào trong điện thoại.

Akanishi bật cười khanh khách, đưa tay xoa lấy cổ của chú mèo nhỏ.

Nó híp hờ hai mắt, ra chiều thích thú được vuốt ve.

Như nhớ tới chuyện gì, Akanishi đứng phắt dậy, bước tới bên tủ lạnh, rồi lấy ra một hộp sữa. Quá hạn...

Hắn thở dài tiếc nuối, nhún vai với chú mèo nọ. Sau đó, rút ra bánh bích quy còn lại từ bữa sáng, hắn bỏ vài miếng vào cái bát ngay cửa.

Nhẹ nhàng xoa đầu chú mèo, Akanishi ngồi phịch xuống đất, xếp bằng hai chân, hướng mắt nhìn ra khung cửa sổ.

“Mau đem con mèo đó về. Phải xét nghiệm bộ lông của nó, kiểm tra sợi lông trên người Nishioka có thật sự của mèo nhà cậu ta nuôi không.” Kamenashi hắng giọng trong điện thoại.

“Bộ lấy mấy sợi trên người nó không được à?” Akanishi cúi đầu nhìn chú mèo nhỏ. “A... Kame, bánh quy cậu làm khó ăn thật đấy... Shiro ăn chưa xong một miếng đã bỏ rồi kia.”

“=___= khó ăn thì anh đừng ăn!!! Đừng có tùy tiện đặt tên cho mèo nhà người ta như thế! Mà sao lại lấy tên chó để đặt cho mèo thế kia?” (Shiro là tên con chó của Shin-chan trong Cậu Bé Bút Chì)

“Lần sau làm nhớ để ý chút.” Akanishi không chút doái hoài.

“Ai làm cho anh nữa mà ham?”

Akanishi đứng dậy, nhìn một lượt quanh phòng, “Căn hộ rất gọn gàng, không một dấu vết xô xát... Bồn tắm cũng sạch sẽ. Sữa trước cửa đã là của 7 ngày trước... hm... báo trong phòng khách thì 8 ngày trước... Nói cách khác, nạn nhân đã ngồi đây đọc báo vào 8 ngày trước. Sau đó ra ngoài, rồi không trở về nữa.”

“Kết quả xét nghiệm cho thấy nạn nhân quả thật bị giết hại 7 ngày trước.” Kamenashi trả lời từ đầu dây bên kia.

“Chỗ này không phải hiện trường đầu tiên sao?” Akanishi xoa cằm.

“Hm?”

“Thì thể nạn nhân có lông mèo cậu ta nuôi... chỉ có căn hộ này mới có nhỉ? Chẳng lẽ nạn nhân xách mèo cùng đi với mình? Còn nữa... tôi phát hiện ra... con mèo này...”

“Đừng nói giống hung thủ giết người nha?”

“Bị bỏ đói 8 ngày rồi mà vẫn không muốn ăn bánh quy cậu làm.”

“=___=”

“Có người chăm sóc nó sao?”

“A, Đầu To vào, cúp máy đây. Nhớ mang con mèo kia về.”

Dứt lời, đầu dây bên kia liền bị cắt đứt.

Akanishi bỏ tai nghe điện thoại vào túi, rồi bắt đầu kiểm tra căn hộ.

Nishioka dường như là một người rất quý trọng cuộc sống riêng tư. Công việc và đời sống cá nhân được phân chia rõ ràng, trong nhà không có gì dính líu đến công việc... cả một bộ hồ sơ cũng không có... Nói cách khác, ngoại trừ manh mối về chuyện cậu ta là tay trong cho vụ Ikenaka, tung tích về những công việc khác đều bế tắc.

Mở ra hộp tủ bên bàn đọc, Akanishi liền tìm thấy vài khung hình.

Mối quan hệ giữa Nishioka và bạn gái hắn xem chừng rất tốt. Có cha là cảnh sát, dù chỉ là cảnh sát giao thông. Thoạt nhìn, cha Nishioka có thần thái của một vị cảnh sát điển hình của Nhật Bản, uy nghiêm, không hề ngôn xảo ngữ, kiên cường và cương nghị.

Phía trong hộp tủ còn có một tập hồ sơ đáng chú ý khác...

Bản báo cáo một vụ tai nạn giao thông. 10 năm trước, ở Yokohama, hai xe ngược chiều đâm vào nhau. Một đôi vợ chồng lái chiếc Lincoln, và một gia đình ba người gồm vợ chồng cùng con trai trong chiếc Toyota. May mắn sống sót chỉ là đứa bé trai mười bốn tuổi bên chiếc Toyota.

Akanishi vội vàng cất tập hồ sơ vào người. Trong một căn hộ không chút dính líu đến công việc nhưng lại có tập hồ sơ này, nói không chừng, đây là đầu mối quan trọng.

Sau đó, Akanishi xuống lầu, ra tiệm tạp hóa gần đây mua một lọ sữa rồi quay lại.

Hắn hươ hươ chai sữa trước mặt chú mèo nhỏ. Shiro lập tức chồm người, vươn móng với lấy.

“Shiro, chúng ta thương lượng chút nào. Tao xin mày vài cọng lông, còn mày sẽ được sữa uống. Thế nào?”

xOx

“Đội trưởng...” Miệng đeo khẩu trang, Kamenashi nheo mắt nhìn Takizawa đang đứng đối diện mình.

“Gì?” Takizawa cẩn thận kiểm tra thi thể của Nishioka.

“Sao sắp lại tới đây chỉ đạo công tác cho tôi?” Hiếm thấy thật nha... thường ngày lười chảy thây như thế...

“A à~ vì mấy vụ của Koyama, Kazama, Yokohama hay Kato đều phức tạp quá

” Takizawa thở dài.

“Ha?”

“Chỗ cậu thì có mỗi một thi thể nên xem xét không mất nhiều thời gian.”

“Ha?”

“Vội lại sắp các cậu bị tôi đá ra ngoài làm việc rồi. Hai ranh con, à không, ba ranh con mấy cậu chẳng phải như rắn mất đầu sao?”

“Ha?”

“Tôi quả nhiên là một người sắp mẫu mực, biết ra tay hiệp nghĩa!”

“Sếp... bộ sắp đắc tội đội phó à?” Kamenashi nhếch mép, ra là như vậy

~~“Cái gì mà đắc tội? Tôi là đội trưởng, cậu ta chỉ là đội phó!!! Gì mà làm mất mặt cậu ta? Người đầu ăn nói vô lý!!!”

“=____= quả nhiên đã đắc tội đội phó!”

“Quên đi, quên đi. Trên thi thể nạn nhân, cậu tra ra những gì?” Takizawa xua tay đổi đề tài.

“A... một sợi lông mèo.”

“Cái đó không tính. Một thi thể to chính ình trước mặt mà đi để ý sợi lông mèo bé xíu kia làm gì?” Takizawa rút chiếc bao tay ra, ôm ngực, tựa mình vào bàn giải phẫu.

“Nạn nhân trước khi chết đã bị ngược đãi, hung thủ là một sát nhân biến thái. Theo vết thương trên cổ tay cho thấy, trước khi bị hạ thủ, nạn nhân bị trói rất chặt.”

Takizawa ngược mắt nhìn đàn em của mình, “Thế mới nói ranh con các cậu còn phải học tập nhiều. Thứ nhất, hung thủ cao chừng 1m80 trở lên, đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, là một cao thủ đấu tay đôi. Nishioka là sniper nhiều năm như vậy, thân thủ không tồi. Theo vết thương trên người nạn nhân cho thấy, hắn có phản kích nhưng vẫn bị chế ngự. Trên đầu nạn nhân có vết đánh, xem xét góc độ của vết thương, có thể phỏng đoán hung thủ khá cao. Thứ hai, như cậu đã nói, thi thể rất sạch sẽ, cả móng tay cũng không tìm thấy vết tích nào. Nói cách khác, hung thủ rất thuần thực công việc điều tra của chúng ta. Hắn giở mấy trò này, duy chỉ muốn làm khó khoa giám chứng. Thứ ba, hung thủ không phải một tên sát nhân biến thái. Những vết thương trên người Nishioka chỉ để đánh lạc hướng các cậu, khiến mọi người nghĩ hắn biến thái. Nhưng vết thương đều có trình tự, lại không sâu, thoạt nhìn như chỉ là tượng trưng. Không sai, móng và bộ phận sinh dục chịu thương rất nhiều, nhưng Kazuya, cậu nhìn xem, vết tích ở lồng ngực rất thưa thớt.

Ý tôi là đầu vú của nạn nhân, rất sạch sẽ phải không? Còn nữa, trên người thi thể không hề có một vết cắn. Tôi nghĩ hẳn sợ lưu lại dấu răng của mình. Không kỳ quái sao? Đây tính là một thi thể bị ngược đãi sao?”

“A... không hổ là đội trưởng...” Kamenashi tròn xoe hai mắt, ngưỡng mộ nhìn Takizawa.

“=____= tuy tôi xuất thân sniper, nhưng bên cạnh có người là cựu chuyên viên pháp y. Thế nên, vụ án này đưa cho tầng 24 là không sai. Những hành động chuyên nghiệp thế này, nhất định là người trong ngành gây ra.”

Kamenashi trừng mở hai mắt nhìn hẳn.

“Nếu là quân nhân xuất ngũ, tuy thân thủ sạch sẽ gọn gàng, nhưng sẽ không biết đến mấy cái gì mà đồng tính luyến ái, giết người biến thái. Còn nếu là sát thủ chuyên nghiệp, hẳn không tốn nhiều thời gian mà thủ tiêu mọi dấu vết gọn gàng thế này. Hơn nữa, người có thân thủ khá như vậy, lại cố tình giả họa cho vụ của Ikenaka. Chuyện Nishioka làm tay trong cho vụ đó, người ngoài nhất định không thể biết.

“Theo sếp phân tích thì...”

“Hai người các cậu, à không, ba người các cậu đừng tự tiện hành động một mình. Nhớ bên người luôn phải có Uesato hoặc Jin.”

“Hai người kia thì sao?” Kamenashi bĩu môi.

“Hai tên đó, một là sniper, một là hỏa lực chính của tầng 24. Nói đi nói lại, cậu là người dễ gặp nguy hiểm nhất. Tốt nhất cứ ở trong này, không cần chạy loạn ở ngoài!”

“T__T”

xOx

“Cậu từng xem bộ phim Sự Im Lặng Của Bầy Cừu chưa?” Ueda cầm tập hồ sơ trong tay, nhướn mày hỏi Nishikido.

“Đại gia, rảnh rồi không gì làm thì kiếm kẻ khác mà tâm sự đi! Để cho tôi yên.” Hai mắt Nishikido không chút suy chuyển, vẫn dán chặt vào tập hồ sơ.

“Khá tương tự với vụ này... Hm, nói không chừng hung thủ lột da để làm quần áo chẳng hạn? Vì tôi không có cảm tình với mấy người khác a ~ > <>

“Đừng có bày cái mặt ngu ngốc đó với tôi.”

“Nếu dùng mặt bình thường thì cậu bảo tôi kỳ quái, nên tôi giả vờ khả ái đáng yêu chút, làm giảm bớt bầu không khí nặng nề.” Ueda điềm nhiên trả lời.

“Cả xương cốt của cậu, tôi còn nhìn thấu, mấy cái bộ mặt gớm ghiếc như thế chỉ tổ làm tôi thêm lạnh xương sống, cái mặt thường ngày còn dễ nhìn hơn!”

“A, được rồi. Đơn giản vì tôi không muốn chung đội với mấy tên trên vai hơn tôi mấy cấp sao.”

“Đại gia tôi trên vai hơn cậu tới mấy cấp sao lặn đó!!!!”

“Nhưng cậu không có khí thế của tôi nha ~~> <>

“Đã bảo đừng có trưng mặt ghê tởm đó với tôi!!!”

“Cậu nói hung thủ lột da để làm gì?” Ueda đột nhiên nghiêm mặt.

“... Cậu đừng có đột nhiên nghiêm túc như thế!”

“Thân phận chênh lệch, trình độ không tương xứng, nhưng đều là da của người trẻ tuổi. Cứ như thế hung thủ chỉ cần da mà thôi.”

“Hắn xem xét rất kỹ càng, sau khi chọn được con mồi, mất hết một tuần để hoàn thành tác phẩm của mình. Nhưng nếu thất bại, hẳn sẽ lấy một mảnh da khác từ nạn nhân. Nạn nhân thứ ba, Aoki Sora, bị lột hai mảnh da ở lưng và đùi. Thế nên kế hoạch giết người của hung thủ bị đẩy lui hai tuần. Mọi thi thể đều được chúng ta tìm thấy.” Nishikido khép lại tập hồ sơ.

“Phỏng đoán sơ bộ, hung thủ lột da xong, không lập tức giết chết con mèo, mà phải xác định tác phẩm của mình đã thành công, không cần đến phần da nào khác thì mới động thủ.” Ueda chống cằm.

“Còn một vấn đề nữa, vì sao cả 11 người, miệng vết thương không hề bị nhiễm trùng? Bị lột một phần da, tinh thần lại đang sợ hãi cao độ... Nhưng không ai bị nhiễm trùng?”

Ueda đưa tay xoa trán, “hung thủ nhất định là kẻ có tiền.”

“Rất cuộc lột da người làm gì?”

“A... còn nữa, trên thi thể của nạn nhân có chỉ. Nạn nhân thứ ba, sáu và tám là sợi chỉ màu đen.” Ueda hơi nhíu mày. “Chẳng lẽ dùng để thêu dệt cái gì đó?”

“Các người còn ngồi ở đây nghiên cứu cái gì? Còn không mau đến hiện trường?” Một người đàn ông lớn tuổi từ đầu bước vào.

“A, bọn tôi đang ôn chuyện ấy mà.”

“Tổng cộng có 10 tổ, được phân công đến các hiện trường. Mà ở đó đã được điều tra kỹ càng, đi cũng vậy.” Nishikido bắt đầu xả nọc, “Chú cho là mấy người đó đi hiện trường thật sao? Trừ bỏ nhân viên kế toán của tầng 13 và chú Watanabe ở tầng 27, những người khác nhất định đi đến quán bar cách đây chưa đến 50 bước để coi nhảy thoát ỹ rồi!”

“... Yeaaa, sếp Nishikido nói chính xác ~> <>

xOx

“Ha? Theo dõi con mèo kia?” Kamenashi há mồm, miếng thịt bò đang nhai thiếu chút nữa đã rớt cả ra ngoài.

“Ồ. Đừng có ngu mặt ra như thế, khép miệng lại.”

“Con mèo kia thì sao?”

“Sợi lông kia chẳng phải trên người Shiro sao?”

“Đã bảo đừng có ngang nhiên đặt tên cho mèo của người ta như thế!”

“Tôi đã cẩn thận kiểm tra, căn hộ của Nishioka nhất định không phải hiện trường đầu tiên. Nếu thế thì sợi lông kia giải thích thế nào? Tôi đã hỏi qua người quản lý ở đây, Nishioka rời đi vào buổi sáng 8 hôm trước, không hề mang theo Shiro. Ở hiện trường đầu tiên, hoặc lúc chuyển dời thi thể, Shiro nhất định ở bên cạnh nạn nhân. Lúc hung thủ chuẩn bị vứt bỏ thi thể... Shiro có mặt ở hiện trường. Với loài mèo mà nói, nếu không phải người quen thuộc, nó nhất định không đi theo... Hung thủ là người quen thuộc với Shiro không chừng...”

“Nếu chúng ta theo dõi Shiro... người đang chăm sóc nó hiện tại, có thể là hung thủ?”

“Ừ... mau ăn nhanh lên, xong rồi cậu phải đi theo dõi Shiro.”

“Đi chết đi!!! Anh đi thì có!!! So với đi theo dõi động vật, tôi thà ở bên cạnh xác chết còn hơn. Nhưng nói gì thì nói... hung thủ ra tay tàn nhẫn như vậy, nhưng lại tử tế, ôn nhu với một con mèo... thật kỳ quái...”

“A, đúng rồi, nếu chán ghét ở chung với xác chết thì đến tầng dữ liệu đi.”

“Làm gì?”

“Cái này...” Akanishi đưa ra một tập hồ sơ cho Kamenashi. “Tai nạn giao thông 10 năm trước, Nishioka đang điều tra vụ này thì phải. Tôi cảm giác có phần nào liên quan đến vụ án. Lincoln đụng Toyota... Còn một đứa trẻ sống sót bên chiếc Toyota.”

Kamenashi lập tức sững người, ngây ngốc nhìn bộ hồ sơ trong tay.

“... Kazuya? Sao thế?” Akanishi hươ tay trước mặt hắn.

“A... không có gì.”

“Sao sắc mặt tự nhiên kém như vậy?”

Kamenashi lắc đầu, ảo não không nói lời nào.

...

Akanishi đẩy cửa bước vào căn hộ của Nishioka. Hắn huýt sáo gọi Shiro.

Nhưng Shiro không hề xuất hiện.

Akanishi nhún vai, đi về phía nhà bếp.

Vừa đến cửa, hắn liền khựng lại, đưa tay bấm điện thoại, gọi cho Kamenashi, “Phán đoán của tôi không sai. Nhưng hung thủ đã nhanh hơn một bước... nhân chứng nhỏ bé của chúng ta đã bị thủ tiêu... Shiro bị đập nát đầu.”

“Tôi đến ngay.” Giọng Kamenashi vang lên từ đầu dây bên kia.

“Không cần, mình tôi lo được.” Akanishi vừa nói, vừa đeo chiếc bao tay vào.

Ngoảnh đầu nhìn phần sữa còn lại trong chiếc bát nhỏ, Akanishi không khỏi thở dài, “Shiro, xem ra sữa của tao đã hại chết mày. Thật xin lỗi, tao sơ suất quá...”

Vừa nhìn thấy con mèo có người chăm sóc, liền suy ra cảnh sát đã tìm đến?

Hung thủ sao có thể khôn khéo như vậy?

xOx

Nishikido ngược nhìn căn biệt thự cổ kính trước mặt. Trong khi đó, Ueda nhanh tay tháo dây an toàn rồi đẩy cửa xe bước ra.

“Đừng nói cậu muốn vào phá rồi tôi chứ? Ở ngoài đây đợi đi!” Nishikido ném cho Ueda một cái trừng mắt lạnh lùng.

“A, người ta sợ cậu cô đơn mà...”

“Tôi sợ cậu thì có!!!!”

“Ai quan tâm.” Ueda điềm nhiên nhấn chuông cửa. “Tôi vào bằng cửa chính, cậu ra cửa sau đi.”

“Có chuyện gì xảy ra thì tôi không đảm bảo cho cậu đâu.” Nishikido rút súng, buông thông một câu rồi lên ra sau nhà.

Cánh cửa liền mở ra, “Ai thế?”

“Giáo sư Yagi?” Ueda rút ra thẻ căn cước của mình. “Cảnh sát Tokyo.”

“Có chuyện gì không?” Cánh cửa không hề được mở rộng, xem chừng đối phương không có ý định mời hắn vào nhà.

“À, chuyện là thế này, hàng xóm của ngài báo án nói có tên trộm đạo này hay xuất hiện, nên muốn bọn tôi điều tra... Tôi mới thấy có một người khả nghi chạy vào căn biệt thự của ngài bằng cửa sau. Có thể vào điều tra một chút được không?” Ueda rút súng, ngang nhiên đẩy cửa mở toang.

Đạo vòng quanh từng gian phòng, Ueda mở cửa nhà bếp, liền chứng kiến cảnh Nishikido đang chặt vật leo vào qua ô cửa sổ... Hắn bùm miệng nín cười, rồi nhanh tay đóng cửa lại.

Không có gì đặc biệt.

“Giáo sư mặc đồ bảo hộ, đang làm việc gì sao?”

“Ừ, rồi cậu đến khuấy rây tôi.”

Tính toán khoảng thời gian từ lúc bấm chuông đến khi đối phương mở cửa, Yagi nhất định trước đó đã ở dưới lầu.

Ueda đứng trước căn phòng làm việc của Yagi, nheo mắt nhìn một lượt quanh phòng, “Kỳ quái!”

“Chuyện gì?” Giọng Yagi không khỏi có chút run rẩy.

Hồ~ ông này không chỉ lột da mà còn thêu nữa! Nhất định hiện trường ở dưới lầu.

“Phòng làm việc không hề có cửa kéo, mà giáo sư lại mặc đồ bảo hộ lao động, lại còn phòng cháy... Mà chẳng phải ông còn một bộ bảo hộ treo trên tường kia sao? A... bức tranh này hơi lệch nhỉ... Ô

~ ra là một căn hầm.”

Ueda ngoảnh đầu. Yagi đang chìa súng thẳng vào mặt hắn.

“Không được bước vào! Nếu không, tao sẽ lấy mạng của mày!!!” Yagi lớn tiếng quát, gương mặt vô cùng hung tợn.

Ueda khẽ cười, rút tay vào túi rồi rút ra một băng đạn, “Súng không đạn, ông nghĩ tôi có dám vào không?”

Từ đằng sau, họng súng của Nishikido đã kề tận gáy Yagi. “Đã tìm ra ông, nghệ sĩ da người.”

“Ra là bức tranh da người trong kinh thánh... Hừ, chỉ là một giáo sư vật lý...” Nishikido nheo mắt nhìn Yagi bị áp giải vào xe cảnh sát. “Này, từ lúc nào cậu học được chiêu thức chôm chĩa thế?”

“Chôm cái đầu cậu á, băng đạn đó của tôi đấy.”

“Ha?”

“Vì Đầu To không cho tôi mang súng có đạn, nên tôi chỉ còn cách để đạn trong túi quần ~> <~ cậu=””
xem=”” nè~=”” tôi=”” tháo=”” cả=”” băng=”” ra=”” đó=”” nha=”” ~=””> <>

“O_____O CẬU ĐI CHẾT ĐI!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

xOx

Kamenashi nhìn Uesato cầm hai ly cà phê từ phía đầu đường bên kia bước lại.

Hắn cố gắng nhếch mép, ra vẻ một nụ cười tươi tắn.

“Để cậu đợi lâu... còn nóng đó.” Uesato đưa một ly đến trước mặt Kamenashi.

Kamenashi cười gượng gạo, tiếp nhận lấy ly cà phê nóng hổi.

“Đừng ảo não như thế, dù con mèo kia đã chết, nhưng nhất định còn manh mối khác.”

“Tôi vừa mới đi phòng quản lý hộ tịch.” Kamenashi cúi đầu, chăm chăm nhìn ly cà phê.

“Hm?”

“Uesato, 9 năm trước được nhận nuôi nên đã đổi họ?”

Toàn thân đối phương cứng đờ.

“Cha mẹ tôi và cậu... cùng chết trong một tai nạn giao thông. Chẳng phải sao?”

“... Ừ.”

“Đội trưởng Takizawa hôm nay kiểm tra thi thể. Sếp ấy nói hung thủ là người trong nội bộ. Jin nói Shiro bị giết là do hung thủ cảnh giác. Nghĩ đi nghĩ lại, người có thể làm những chuyện này... chỉ có mình cậu thôi nhỉ? Từ chiều cao của hung thủ đến thân thủ vô cùng chuyên nghiệp, am hiểu quá trình điều tra, biết đến vụ án của Ikenaka... còn con mèo mà chúng ta đang điều tra nữa.”

“Kamenashi, lời nói trống rỗng, không có bằng chứng như thế là không được.” Uesato điềm nhiên ngẩng nhìn khoảng không trước mặt.

“Nishioka điều tra vụ tai nạn giao thông của cha mẹ tôi và cậu... Tôi nghĩ cậu vì vụ án này mà muốn trả thù tôi, nhưng bị hấn phát hiện?”

“Cậu từng trải qua cảm giác chỉ trong tích tắc mọi người thân bên mình đều rời đi chưa?” Uesato thản nhiên nói. “Tôi với cậu không giống nhau. Cậu còn có thể làm con nuôi của bác cậu, có được người cha yêu thương cậu hết mực và mấy người anh luôn bảo vệ mình. Cậu có thể vào học những trường nổi tiếng, đại

học cao sang, không lo miếng cơm manh áo. Còn tôi, chỉ trong một đêm đã mất đi toàn bộ những gì thuộc về mình. Còn nữa... tôi còn không được một đồng bồi thường từ gia đình giàu có bên cậu... Bác của cậu, à không, phải là cha của cậu chứ, đã từng riết gáo với một thiếu niên mười bốn tuổi tôi đây thế nào, tôi còn nhớ như in... Ông ta nói cha tôi, mẹ tôi là hung thủ, hung thủ giết cha mẹ cậu... biến cậu thành một đứa cô nhi. Kamenashi Kazuya, lúc đó... chẳng phải tôi cũng là một cô nhi sao?”

Kamenashi cắn chặt môi, không nói lời nào.

“Tai nạn xe cô vốn là ngẫu nhiên, không cần oán hận với ai. Nhưng Kamenashi Kazuya, người cha hiện tại của cậu đã vận dụng quyền thế của mình... và làm nên một chuyện tuyệt không thể tha thứ. Ông ta đổ toàn bộ trách nhiệm lên người cha mẹ tôi. Cả nhà tôi chết, chỉ còn một mình tôi, nguyên lại tại vì người tái xế là cha tôi? Còn hại chết cha mẹ cậu? Những lời này... không thể tha thứ! Tuyệt không thể tha thứ!!!! Những kẻ có tiền lợi dụng quyền thế như thế... KHÔNG THỂ THA THỨ!!!!!!”

Kamenashi chột rút một tập hồ sơ từ trong ngực áo, rồi đưa cho Uesato, “Tự cậu xem đi.”

“Đây là cái gì?”

“Chân tướng mà Nishioka giúp cậu điều tra. Trong đó có ảnh chụp của hai chiếc xe, còn có cả dấu bánh xe... quả thật là do chiếc Toyota lạc tay lái trước. Hẳn muốn cho cậu xem cái này, vì muốn ngăn cản cậu. Sự thật quả là...”

“CẬU IM MIỆNG!!!!!! Những cái này đều do cha cậu dùng tiền mà ngụy biện lên cả!!!!!! Nếu lão ta đã cướp đi mọi thứ thuộc về tôi, tự tôi sẽ chính tay mình cướp đi đứa con nuôi lão ta thương yêu hơn cả con ruột!!!! Âu chỉ công bằng thôi!”

“Cậu chỉ vì không chịu chấp nhận sự thật thôi...”

“Sự thật!!! Sự thật... Kazuya... sự thật là... tôi đã giết chết một người... Không còn cách nào quay đầu nữa.”

Kamenashi lùi về sau mấy bước.

“Vô dụng, cậu không phải đối thủ của tôi. Đây không phải là thời cơ tốt... tôi biết. Nhưng cậu đã phát hiện... tôi không thể để cậu mở miệng nói với ai khác...” Uesato chăm chăm nhìn Kamenashi. “Đừng phản kháng, cậu chỉ tự làm tổn thương chính mình thôi.”

“Không phản kháng thì cả mạng sống tôi cũng không giữ được a!!!!!!” Kamenashi hung hăng ném tập hồ sơ vào Uesato, nhanh chân bỏ chạy.

Uesato thở hắt một tiếng, quăng tập hồ sơ sang một bên, rồi phóng người đuổi theo.

...

xOx

Akanishi ôm bụng nhìn bát mì trước mặt, “Con rùa chết tiệt... bảo đi điều tra hồ sơ, lại rong chơi ở ngoài... đói chết người ta

~”

Di động trong túi chột vang lên.

“Chuyện gì? KAME!!! Nếu không muốn tôi tố cậu vụ trốn việc đi chơi thì tối nay về nhà nấu cơm cho tôi ăn!!!!!!”

“Kamenashi Kazuya đang ở trong tay tao. Nếu không muốn hắn chết... một mình mày đến. Tao sẽ gửi địa chỉ qua tin nhắn đến cho mày. Nhớ kỹ, một mình mày tới.”

“Ha?” Thanh âm được trải qua xử lý, nghe không ra giọng ai.

“Akanishi, từ thủ pháp giết Nishioka tới con mèo kia, mày dư biết tao không dễ chơi... lúc nào cũng chú ý hành động của bọn mày. Đúng vậy, thanh âm của tao đã qua xử lý, điều này có nghĩa, tao ở rất gần bọn mày... đừng hòng giở trò với tao.”

“Mày cho tao nghe giọng Kazuya, tao muốn xác định người còn sống hay không.” Akanishi nắm chặt bàn tay, thân thể không khỏi run rẩy. Muốn làm gì? Nên làm gì? Ueda Tatsuya chết ở đâu rồi chứ?

Đột nhiên tiếng Kamenashi giầy giụa vang lên từ đầu dây bên kia, xem chừng đối phương đã dán miệng hẳn. Nhưng tạm thời yên tâm, người vẫn chưa chết.

Liền ngay sau đó, điện thoại bị cắt.

Akanishi ngoảnh đầu nhìn văn phòng trống không, Ueda Tatsuya... người có thể tin tưởng duy nhất... lại trốn biệt ở chỗ nào!!!!

...

Kamenashi trừng mắt nhìn Uesato.

Uesato đóng lại chiếc di động, rồi ngồi phụp xuống cạnh hắn, “Hắn biết quá nhiều, tôi không còn cách nào khác... đừng trừng mắt nhìn tôi như thế. Không giết được tôi đâu.”

Nói rồi, Uesato đứng dậy, rảo bước một vòng quanh Kamenashi.

“Kamenashi, Kamenashi. Cậu quả nhiên rất đáng yêu... bởi vì đáng yêu khả ái như thế, ắt hẳn chưa từng trải qua cảm giác bị người khác chán ghét nhỉ? Tôi vẫn luôn quan sát cậu lớn từng ngày từ chín năm trước. Một ngày, rồi một ngày, đưa sữa cho nhà cậu, nhìn cậu tan học, tham gia những hoạt động thể thao... mỗi lần nhìn đến cậu đáng yêu như thế, tôi hẳn không được mà sinh ảo tưởng... Một đứa bé khả ái, nếu đột nhiên chết đi... ông cha đáng hận của cậu sẽ đau khổ thế nào? Nếu cậu chết thê thảm... cha mẹ cậu ở địa ngục sẽ xót xa ra sao? Cậu ắt hẳn oán hận vì sao chính mình lại không ở trên chiếc xe Lincoln năm đó... Kazuya... nếu khi ấy cậu chết, lúc này cậu không phải chịu thống khổ, bỏ mạng một cách thê thảm... Nuối tiếc cảm tình của bác cậu, nuối tiếc tình đồng sự của bọn tiền bối kia, nuối tiếc tuổi thanh xuân của mình... Muốn khóc rồi sao?”

Kamenashi rụt người, né đi bàn tay đang xoa lên má hắn.

“Dù cậu là cảnh sát, nhưng những lúc cậu khóc, lại không khiến một ai chán ghét... Kazuya đầy mâu thuẫn như thế. Nếu cậu không mang họ Kamenashi, tôi có lẽ đã thích cậu... giá như cậu không phải con trai của cặp vợ chồng và người đàn ông kia!” Nói đến đây, Uesato hung hăng túm tóc Kamenashi.

“Hự...” Tóc bị giật ngược, cảm giác sợ hãi đột nhiên túm chặt lấy Kamenashi, cái chết đang gần kề bên hắn. Người đàn ông này... không còn tính người... mà là một quỷ dữ...

“Nhìn cậu mỗi ngày một lớn... nhìn cậu hôn người bạn gái đầu tiên... nhìn cậu gọi người bạn trai thứ nhất... nhìn cậu bỗng nhiên trở thành người hàng ngày trò chuyện cùng tôi. Tôi biết chính mình không thể đợi chờ hơn nữa. Kazuya... bằng không tôi sẽ không đành lòng xuống tay. Một năm trước, cậu ắt hẳn nhớ rõ, tôi từng có một cơ hội rất thuận lợi để giết cậu.”

Kamenashi trừng mở hai mắt nhìn Uesato.

“Đúng vậy... khi ấy Akanishi Jin bị thương, nằm ở bệnh viện, Ueda Tatsuya công tác ở Đức. Hôm đó, một mình cậu ở nhà... có một người đàn ông, thừa lúc cậu đang ngủ mà lên vào...” Uesato nhếch mép, cúi thấp người, đưa lưỡi liếm cánh cổ của Kamenashi, “Cắt cổ cậu, nhưng vết dao chưa đi được nửa cm... một dao thật nhẹ... hiện tại đã không còn dấu vết... Lúc đó, tôi không thể hạ thủ... đột nhiên phát hiện, tôi đang làm chuyện không thể tha thứ... Bởi vì chính tay mình thương tổn một Kazuya đáng yêu... tôi còn tự trừng phạt chính mình...”

Đối phương đột nhiên vạch áo. Kamenashi không khỏi run người. Trên ngực Uesato chỉ chiết những vết sẹo do dao cắt, lồi lõm khắp nơi.

“Tôi cho cậu một dao... nhưng tự trừng phạt chính mình mười dao... bản thân mình đã thích cậu như vậy... Sợ à? Toàn thân run rẩy như thế... Kazuya, không còn cách nào khác, ai bảo cậu mang họ Kamenashi... Yên tâm, tôi tra tấn cậu đến chết... rồi sẽ tự mình đi theo cậu. Dù rằng cậu có thể được lên thiên đường, mà tôi có lẽ chỉ xuống địa ngục, vĩnh viễn chúng ta không gặp lại...”

AKANISHI JIN!! ANH ĐANG CHẾT Ở XÓ NÀO RỒI T_____T...

“Phải tra tấn cậu thế nào nhỉ? Trước hết, hủy đi thanh quản của cậu... rồi tới gương mặt... Như vậy tôi có thể tạm quên đi cậu là Kazuya-chan mà tôi vẫn ngày đêm quan sát, chính mình mới đủ quyết tâm... cắt bỏ thân thể cậu thành từng khối, đem tặng cho ông cha yêu dấu của cậu... một khối, rồi lại một khối...”

“Ừ...” Phân thân a!!!!

“Hôm nay cậu đã mệt rồi, đợi một lát khi Akanishi Jin tới, sẽ càng mệt hơn... nên phải có chút món điểm tâm chứ nhỉ...” Uesato đột nhiên rút ra một con dao nhỏ, lưỡi dao sắc bén đến rùng mình, phản chiếu ánh mắt đầy phần khởi của hắn.

T___T Theo như hắn nói, hôm nay sẽ cắt thanh quản.... A a a a a a

ngày mai là rạch mặt!!! T___T Không ai nhận ra được a a a a a!!! Còn bị phân thân nữa a a a a a!!! Kamenashi nhắm nghiền hai mắt, thân thể không khỏi run rẩy vì những viễn cảnh trong đầu.

Thế nhưng... dường như không có chuyện gì xảy ra cả...

Mãi lúc thật lâu sau, Kamenashi mới mở to hai mắt.

Uesato mỉm cười nhìn hắn, “Khóc rồi sao... Thật vô dụng... Yên tâm, chỉ cắt một chút thôi.”

“T___T...” Tóc bảo bối của mình a a a a a!!!!

Khi Akanishi đuổi tới nơi, Uesato đã đứng đợi hắn từ lúc nào.

“Đã sớm đoán ra là mày...” Akanishi nghiêng răng, hùng hổ tiến về phía Uesato.

“Tính mạng Kamenashi nằm trong tay tao, mày khôn hồn thì biết điều một chút.” Uesato thản nhiên đáp trả.

Đối phương liền khựng lại, “Hắn ở đâu?”

“Yên tâm, giải quyết xong mày rồi mới tới cậu ta, thế nên Kamenashi Kazuya vẫn an toàn.” Uesato tiến lại gần Akanishi. “Chỉ trách mày biết nhiều như vậy làm gì?”

“Giết tao cũng vô dụng. Khi mày giết con mèo kia đã là tự lấy ông tôi ở bụi này. Người nào nhìn qua đều biết hung thủ là mày.”

Uesato nhú mày.

“Trừ phi mày thủ tiêu toàn bộ tầng 24. Bằng không, sớm muộn mày cũng bị vạch tội!” Akanishi nhếch mép, mắt khe liếc nhìn một lượt xung quanh.

“Tra được tao hay không cũng vậy, chỉ cần tao có thể ở bên cạnh Kamenashi Kazuya đến chết, những chuyện khác tao không quan tâm.”

“Thế sao mày lại muốn giết tao?”

“Akanishi, chuyện của tao và người kia muốn chấm dứt gọn gàng cần có thời gian.”

“Kamenashi Kazuya... không nghĩ hắn lại đắc tội mày đến mức này?”

“Chỉ trách hắn đầu thai lầm... trở thành con trai của đôi vợ chồng và ông bác đáng hận kia.”

“Ha?” Được, chỉ cần giết hắn, chỉ cần giết hắn là ổn thỏa. Theo lời hắn nói, Kame vẫn còn sống.

“Còn mày... vốn không có giá trị lợi dụng nào... Mau nói ra, tao lưu lại chứng cứ gì ở hiện trường?”

“Nói cũng chết, không nói cũng chết. Mày nghĩ tao nói hay không nói?” Akanishi nhún vai.

Uesato trừng mắt nhìn hắn thật lâu, khóe miệng chợt nhếch thành nụ cười, “A, quên mất... trong tay tao còn con ách chủ bài... Kamenashi nhất định rất muốn gặp mày nhỉ? Trong lòng hắn lúc này chắc đang gào thét tên mày đấy?”

...

Khi Akanishi gặp được Kamenashi, hắn liền thở phào nhẹ nhõm.

Nhanh tay giật lấy chiếc khăn trong miệng Kamenashi, Akanishi cười nhẹ, “Thật may, cậu không sao cả.”

“Không sao? Anh té ở đâu rơi mất óc rồi à? Tóc tôi bị cắt một nhúm kia mà anh hô là không sao?” Khi nhìn thấy Akanishi, Kamenashi cũng thở phào một hơi, lá gan vì thế mà lớn hơn.

Akanishi chưa kịp trả lời, Uesato đã chĩa thẳng súng vào ót hắn, “Chúng có là gì? Tao cho mày ba giây. Nếu trả lời không thuyết phục, tao cho mày vài lỗ trước mặt người tình nhỏ của mày.”

Kamenashi ngẩng đầu, ném cho Uesato một cái liếc.

“Chúng có a... Mày nghĩ là có chúng có gì sao? Thật dễ bị lừa, ngây thơ như thế mà đòi làm hung thủ giết người à...?” Akanishi cười khúc khích, quay người nhìn Uesato.

Ánh mắt đối phương lập tức bùng bùng sát khí.

Kamenashi giật người, nhanh chân tung một cước vào ống quyển Uesato.

Akanishi lanh lẹ nhảy chồm qua một bên, né tránh viên đạn từ đối phương.

Tuy nhiên Uesato vốn là sniper kinh nghiệm nhiều năm, thân thủ rất ổn định. Dù mất thăng bằng vì cú đá của Kamenashi, nhưng sự chuẩn xác chỉ lệch đi một chút...

Một súng ghim thẳng vào người Kamenashi.

Uesato sững người.

“KAZUYA!!!” Akanishi hét toáng lên.

Kamenashi đưa lên ngón tay cái về phía hắn, ngụ ý không có việc gì.

Hiểu ý, Akanishi mới trấn tĩnh trở lại. Không thể để hắn bắn phát thứ hai... Nghĩ vậy, Akanishi từ phía sau nhảy chồm về phía Uesato, nhanh chóng chế ngự đối phương.

Nếu xét về tay đôi, Akanishi vốn không phải đối thủ của Uesato. Nhưng vì hắn chiếm được thế chủ động, mà đối phương vẫn chưa hết ngỡ ngàng vì viên đạn lạc mình bắn ra đã ghim vào người Kamenashi. Thế nên, Uesato thật nhanh rơi vào thế bị động.

Súng bị Akanishi đá văng sang một bên.

Uesato không hề chịu thua. Hắn vung người, đẩy Akanishi ngã nhào xuống đất.

Kamenashi nhanh chân đá súng về một góc. Akanishi ngã chồm lên đất, không bắt được súng nhưng cả Uesato cũng không thể.

Hoàn cảnh cấp bách, Akanishi trở nên nhanh trí hơn thường ngày. Hắn từ sớm đã biết rõ Kamenashi sẽ đá súng về phía nào, nên khi súng vẫn còn trượt dài trên đất, Akanishi đã lanh lẹ chạy đến, chụp gọn súng trong tay.

Uesato biết chính mình không thể với tới súng, nên lập tức xoay người, quắp lấy cổ Kamenashi.

Hai người đối diện nhau, bùng bùng sát khí.

“Buông súng, nếu không, tao bóp chết nó!” Uesato hung hăng quát lớn với Akanishi.

Thế nhưng Akanishi không mấy may đoái hoài.

Phát thứ nhất bắn thẳng vào cánh tay đang quắp cổ Kamenashi. Phát thứ hai ghim ngay giữa trán Uesato.

Đối phương và Kamenashi cùng ngã nhào xuống đất.

“Kazuya...” Akanishi thu súng trở về, chạy vội tới bên đồng sự của mình, đưa tay đỡ dậy, “Không sao chứ?”

“Khụ khụ... Mau gọi xe cứu thương, đồ ngốc!!!” Kamenashi ôm ngực ho khù khụ, khó nhọc nói với Akanishi.

“Chỗ này không có tín hiệu, em đợi một lát, anh đỡ em ra ngoài...” Nói rồi, Akanishi ngồi phịch xuống, cẩn thận quàng tay Kamenashi qua cổ mình. “Đã bảo ranh con đừng chạy loạn mà cứ...”

“Jin...”

“Sao?”

“Chạy nhanh một chút...”

“Sao thế?”

“Viên đạn kia bắn vào ngực... bên trái...” Giọng Kamenashi mỗi lúc nhỏ dần, rồi tắt ngấm.

Toàn thân Akanishi lập tức sững lại, tựa hồ một dòng điện vừa chạy xuyên khắp thân thể. Hắn hiểu được lời Kamenashi vừa nói. Trước đó mặc dù gờ lên ngón tay cái như thể không có chuyện gì... nhưng viên đạn kia đã bắn vào nơi yếu hiểm không thể chạm đến... “Em ráng chịu một chút!!!!”

“Em... lạnh...” Thì thào từng chữ một, Kamenashi mệt mỏi ngã đầu vào ngực Akanishi.

“Đừng ngủ!!! Tuyệt đối không được ngủ!!! Mau tỉnh lại!!! Tỉnh lại!!!! Kazuya!!! Nghe anh!!!”

Không thể chết được!!!!

Nghìn vạn lần không được chết!!!!

Em chết... còn anh thì sao????

...

xOx

Khi Kamenashi vừa mở mắt, cả cánh tay đã bị một Akanishi-đang-say-ngủ ôm trọn.

“Hỏi sao nằm mơ thấy bị dã thú đè... không phải lợn rừng thì cũng chó hoang... Này! Anh ôm bệnh nhân chặt như thế, có nhân tính không vậy?” Kamenashi nhủ mày, rút tay mình ra rồi gõ mạnh vào đầu Akanishi.

“Đau

” Akanishi lập tức ôm đầu rên rỉ, ngược lên nhìn Kamenashi. 2 giây sau mới nhận rõ mình đang ở đâu, “A a a a!! Con rùa chết tiệt, rốt cuộc chịu tỉnh rồi à!!!”

“Ha? Anh mắng ai đó???” Kamenashi giương tay, định búng cho thêm cú dứt điểm vào đầu đối phương. Phải cho tên này biết thế nào là lễ độ!!!

Nào ngờ, tay chưa kịp đánh, Akanishi đã bổ nhào về trước, ôm chầm lấy hắn.

Bị ghì chặt đến thở cũng khó khăn, vết thương trên ngực không chừng đã rách cả ra...

“Tỉnh lại là tốt rồi... Suýt chút nữa... làm anh sợ muốn chết...” Vừa nói, Akanishi vừa hôn nhẹ lên mái tóc hắn.

“...” Một Akanishi Jin ôn nhu... thiệt không tự nhiên chút nào... Đừng thì thầm vào tai người ta như thế!!! Nhột lắm!! A a a a!! Miệng cũng không được, môi người ta đang khô quắt queo cả ra... không có mỹ cảm gì cả!!!!

“Kazuya...” Akanishi thấp giọng thì thầm, bàn tay chạm rải lần mò vào làn da ấm nóng dưới lớp áo bệnh nhân.

“A a a a!!! Tỉnh lại đi!! Đang ở bệnh viện đây!!!!” Kamenashi lập tức kháng cự trước đòn tiến công của đối phương.

“... Anh chỉ muốn xác định... Kazuya không sao hết...”

Không sao... nhưng cứ thế này sẽ bị anh làm cho có sao mất!!!!!!

“Muốn xác định... Kazuya thật sự đã trở về bên anh...”

Chẳng lẽ là ma?

“Muốn xác định... Kazuya là của anh...” Akanishi ghì chặt vòng tay, cả thân thể Kamenashi được ôm trọn trong lòng.

...

“Kazuya chỉ thuộc về một mình anh. Vì anh thích Kazuya... nên Kazuya cũng phải thích anh...”

...

“Nếu không vì yêu Kazuya, anh sẽ không quan hệ với em. Dù khi ấy em bị bỏ thuốc, nếu không yêu em, nhất định không bao giờ xuống tay với em. Nghĩ vậy... cảm thấy chính mình thật mệt mỏi... Bởi vì đã thích em từ rất lâu... khi em vẫn còn quan hệ với Ikuta Toma thì đã thích. Thế nên luôn khó chịu với em. Những lời này vốn muốn vĩnh viễn giấu trong lòng... không nói ra... nhưng lần này em bị như thế... thiếu chút nữa đã chết đi mà không hề biết đến tâm ý của anh...”

Này này... không phải cố ý mà...

“Anh cảm thấy nói ra vẫn tốt hơn... Nếu không, có lẽ cả đời này anh sẽ hối hận.” Akanishi mím môi, thu hết mọi dũng khí thổ lộ bao tâm tình ẩn chứa trong lòng. Sau đó, hắn mới lẳng lặng cúi nhìn Kamenashi.

Kamenashi chỉ tròn mắt với hắn.

Thẹn thùng cùng bối rối vì lần đầu tiên thổ lộ cùng người khác, Akanishi lập tức cau mày, khó chịu hắng giọng, “Này!!! Cái mặt như vậy là sao??? Dám nói không thích anh, cẩn thận đại gia đây bóp chết đấy!!!!”

Kamenashi hơi sững người, rồi chợt toét miệng cười tươi tắn. “Jin là thằng ngốc.”

“Ha? Muốn đánh à?” Quả nhiên, người này không ôn nhu được quá ba phút...

Kamenashi mỉm cười nhẹ, cúi đầu vào cổ Akanishi, nhỏ giọng thì thầm vào tai hắn, “Nếu không thích anh, sẽ không quan hệ với anh... dù bị bỏ thuốc... cũng sẽ không... Với khả năng tự chủ của bọn mình... anh nghĩ em không đợi được tới khi đến bệnh viện sao? Còn nữa... nếu không yêu anh, anh nghĩ em chịu cùng anh một lần, rồi lại một lần... quan hệ sao?”

Nói rồi, Kamenashi nhếch mép, cắn mạnh vào môi Akanishi. Đối phương giật mình mở miệng. Chưa kịp thốt ra một lời nào, Kamenashi đã nhanh nhẹn đẩy lưỡi vào.

...

“Hm...” Ai~~ phản công lại thất bại sao...

“Không sao... không ai tới đâu... Anh sẽ rất ôn nhu...”

“...” XẠO SỰ!!! Anh mà ôn nhu??? MẶT TRỜI ĐÃ MỌC Ở PHÍA NAM RỒI!!!!

19. Quyển 2 - Chương 8

xOx

Mắt nhìn đồng hồ sơ chất cao như núi trên bàn làm việc, Kamenashi không khỏi thở dài.

“Cậu làm gì cứ như bố mới chết thế? À mà bố cậu không còn thật.” Akanishi đưa miệng thổi chén cà phê nóng hồi trong tay, rồi liếc mắt nhìn tên đồng sự cạnh mình.

“Nếu tôi chết, bộ cả anh và leader nhà anh cũng không muốn sống à?” Kamenashi tiếp tục thở dài thườn thượt.

“...” Akanishi điềm nhiên ngồi xuống.

“Tại sao vừa ra viện mà tôi đã phải ngắm núi Himalaya trong cái văn phòng này? Bộ các người không tiện tay giải quyết mấy chồng hồ sơ chết tiệt này à? Nếu tôi mà nghỉ một tháng, cái phòng này có khi thành chuồng thú mất!!! Hai tên đầu heo!!!”

Akanishi trút một hơi, nhẹ nhàng đưa cốc cà phê trên tay cho Kamenashi, “Uống miệng nước hạ hỏa.”

Hừ lạnh một tiếng, Kamenashi đón nhận cốc cà phê, lòng hả giận đôi chút, ít ra người này cũng biết điều. Nào ngờ, môi còn chưa nhấp, Akanishi đã chép miệng, “Sao cậu cứ nổi cơn vì những chuyện không đâu thế này? Bộ tới kỳ kinh nguyệt rồi à?”

“Anh đi chết đi!!!!”

“Chẳng phải cậu giỏi mấy cái báo cáo này lắm sao? Từ đầu tới chân đều toát lên phong thái của một thư ký. Cậu mặc váy vào, có khi cả thủ tướng cũng mời về làm thư ký riêng đấy. Đó, đó, nhìn cái tay kia, tay út hướng ra ngoài... chẹp, cậu có thấy thẳng đàn ông nào cầm ly nước như thế chưa?”

“=____=, cái này thì liên quan gì nam hay nữ? Anh đừng tưởng bỏ là tôi để anh nằm trên thì...”

“Nằm trên làm gì?”

Thanh âm một người chợt vang lên.

Một bầu im lặng.

Akanishi và Kamenashi đồng loạt quay đầu nhìn. Khi ấy, Kamenashi vẫn một tay chống nạnh, một tay hùng hổ chỉ vào mũi Akanishi. Còn người kia thì hung hăng cầm chiếc gạt tàn trong tay, tựa hồ chuẩn bị ném về phía cộng sự mình.

“Chào buổi sáng! Hôm nay tôi sẽ là tổ trưởng tổ B!” Koyama hướng hai người cười thật rạng rỡ, hai mắt híp cả lại.

“Sếp à, mắt đã một mí rồi, còn híp nữa là khỏi thấy mặt trời đấy.” Akanishi chép miệng, trả chiếc gạt tàn về trên bàn.

“Tổ trưởng... à không, cái tên Ueda Tatsuya kia sau khi phá nát văn phòng này, giờ không còn mặt mũi đến gặp tôi à?” Kamenashi hừ giọng.

“Dùng ngón chân bấm độ cũng biết là không phải.” Akanishi nhếch mép.

“À, chuyện là thế này, sáng nay tổ trưởng Ueda ngủ dậy, đi đứng không cẩn thận nên bị trặc chân khi bước xuống cầu thang.” Koyama giải thích, miệng vẫn nhoẻn cười.

“Nhà hai người đó bị khủng bố đột nhập à?” Akanishi nhướn mày hỏi.

“Không có, chỉ là bước xuống cầu thang bình thường thôi. Vô tình ngã ấy mà.” Koyama lắc đầu. “Không phải nhập viện.”

“Nhục mặt đến mức phải nhờ đến tổ C.” Akanishi thấp giọng lầm bầm.

“Tổ trưởng Koyama, bộ tổ trưởng các người sắp phải tham gia kiểm nghiệm năng lực gì à?” Kamenashi mở lời suy đoán.

xOx

“Thế nên trước giờ nghe lời tôi thế nào thì giờ các cậu cứ nghe lời tổ trưởng Koyama như thế. Rõ chưa?” Ueda điềm nhiên nói vào điện thoại.

“Có thể hiểu là không cần nghe gì hết.” Akanishi gạt gù đón nhận chỉ thị.

“... Tên béo kia, cậu có từng nghe qua lời đồn tổ trưởng Ueda là người nhân từ nhất trong cả tầng 24 này chưa hả?” Ueda vừa gặm táo vừa nói.

“... Hả?”

“Chưa nghe cũng không sao. Thế cậu từng nghe, thành viên tổ C ai nấy đều được huấn luyện tới mức ngồi trên lửa mà vẫn để được chưa?”

“... À cái này thì có. Bộ Koyama Koichiro là người Sao Hỏa à?”

“Ngốc! Ý nói là dưới quyền kiểm soát của Koyama, ai nấy đều phải làm việc hết mình, vắt kiệt sức lực, lăn xả trong những hoàn cảnh hiểm nghèo nhất, thí dụ như không có oxy, không có nước uống. Chứ làm gì được thoải mái phè phỡn như với tổ trưởng tôi đây.”

“Chỉ cần không có cái mặt sếp thì không ôxy, không nước uống, tôi cũng chịu a!” Akanishi nhanh tay cúp điện thoại, rồi quay đầu. “... Hả? Ông đang làm gì vậy?”

“... Thu dọn văn phòng chứ gì.” Kamenashi cau mày nhìn Akanishi.

Trong khi đó, Koyama đang cúi cúi ở góc phòng, sắp xếp lại hai ngọn núi Himalaya trọc trần kia. Hồ sơ đi với hồ sơ, báo cáo đi với báo cáo, rác thải thì quăng vào cái sọt gần đấy.

“Kame, chức vụ thư ký của cậu đang bị cướp kìa.” Akanishi chép miệng.

“Nhận được chỉ thị rồi sao? Vậy theo tôi!” Koyama ngẩng đầu nhìn Akanishi và Kamenashi.

“A?” Hai người không khỏi méo miệng.

xOx

Chiếc xe dừng lại trước cổng cục cảnh sát.

Koyama ngoảnh nhìn hai người thuộc hạ đang tựa đầu vào nhau ngủ ngon lành. Anh đành thở dài, với tay lấy chiếc đèn báo gần đó rồi thuận thực nhấn nút “On”.

Còi báo động rít vang.

“Hả? Hả? Chuyện gì? Chuyện gì? Động đất à?” Akanishi đang say ngủ lập tức bừng tỉnh, hốt hả ngó đồng hồ nhìn tây.

“Hm...” Kamenashi uể oải dụi mắt.

“A, không có gì, tôi chỉ thử xem còi báo còn hoạt động không thôi mà.” Koyama nhìn vào gương chiếu hậu, mỉm cười dịu dàng.

Bất chợt một nhân viên cảnh sát trong bộ cảnh phục từ đâu bước tới bên cửa sổ.

“Tầng 24.” Chỉnh hạ cửa kính, Koyama đưa ra thẻ căn cước của mình cho vị cảnh sát nọ. “Koyama Koichiro. Ngồi đằng sau là Akanishi Jin và Kamenashi Kazuya.”

Đối phương lập tức cúi người chào. Koyama cũng lịch sự đáp trả.

...

“Vụ án mất súng. Tổng cộng thất lạc 30 khẩu.” Koyama cùng Akanishi Jin và Kamenashi bước vào đại sảnh của cảnh cục khu C, miệng liền thoảng giải thích. “Làm việc bao năm, tôi chưa bao giờ gặp phải vụ mất súng lớn như vậy.”

“Bộ nhiều hơn hai khẩu là quăng cho tổ B bọn tôi à?” Akanishi cau mày.

“A... Thật ra vụ này thuộc về tổ tôi.” Koyama mỉm cười, gật gù.

“Sếp, thế thì tôi nhất định phải hỏi câu này. Nãy giờ tôi cứ thắc mắc mãi.” Kamenashi đưa tay gãi đầu. “Thuộc hạ của sếp đâu? Sao hôm nay sếp rảnh mà tìm đến bọn tôi thế?”

“A, thuộc hạ của tôi cho đội trưởng mượn rồi. Bọn họ tìm thấy một xe cảnh sát ở ngoại thành. Cửa xe mở toang, thi thể xem chừng bị chó hoang tha bỏ khắp ngọn núi, nên đội trưởng mượn người của tôi để đi gom thi thể lại.”

“...”

“Thật ra tôi tình nguyện đi gom thi thể.” Koyama điềm nhiên nhún vai. “Đỡ hơn phải ở đây đối phó với đồng nghiệp của mình.”

xOx

Tầng hầm của cảnh cục khu C là nơi cất vũ khí. Mỗi buổi chiều tan tầm, các nhân viên cảnh sát trước khi rời khỏi cục đều phải giao nộp súng tại nơi này. Đến sáng hôm sau, mọi người nhận trở lại súng.

Vụ mất súng lần này rất đơn giản. Mỗi cây đều có vị trí riêng trong tầng hầm. Tuy nhiên sáng hôm ấy, khi các nhân viên vào nhận súng thì phát hiện một loạt từ số 078 đến 108 đã không cánh mà bay.

Koyama và Kamenashi tích cực thu thập dấu vân tay ở hòm súng bị đánh cắp. Trong khi đó, Akanishi cẩn trọng xem xét từng giá súng.

“A~ cái tên béo này, tránh ra, anh làm mất dấu vân tay bây giờ!!” Kamenashi hung hăng tung một cước về phía cộng sự của mình.

“Cái tên ròm này, nhiệt tình quá nhỉ? Phải rồi, ngoại trừ lấy dấu vân tay ra, cậu còn biết làm gì đâu!” Akanishi trừng mắt, đáp trả một cước.

“Tôi hôm nay mà nấu cơm cho anh thì tôi không còn là Kamenashi Kazuya nữa!!!!”

“A, chẳng phải cậu đổi họ thành Akanishi rồi à?”

“=____= đừng có nói lung tung!!!”

“OK, xong!” Koyama điềm nhiên trả bàn chải trở về túi dụng cụ, “Kazuya, mau đưa mấy vân tay đến khoa giám chứng.”

“Vâng! A... hay sắp kê cái tên Akanishi Jin này đi đi, bụng béo không gì làm chỉ thêm béo ra thôi!”

“Thằng ranh con gầy ròm như cậu mới không có gì làm a! Lo mà dùng cái thân mình để chen hàng đi. Mau đi đưa dấu vân tay!!” Akanishi hắng giọng.

Kamenashi bĩu môi, cầm lấy mấy mẫu vân tay rồi bỏ đi. Koyama cởi bỏ găng tay, quay ra nói với Akanishi, “có điểm mù sao?”

“Mấy camera ở chỗ này khó mà có điểm mù.” Akanishi đan hai tay vào nhau, “xác suất có điểm mù bằng với khả năng Ueda Tatsuya lấy vợ. Nhưng... có một điểm khiến tôi chú ý.”

Koyama lập tức nhướn mày.

Akanishi ngẩng đầu nhìn chiếc camera đằng sau Koyama.

Đối phương cũng quay người nhìn theo tầm mắt của hắn. Quả thật ở góc tường còn một chiếc camera màu đen.

“Nếu độ quan sát của cái này không nhạy, những camera khác có thể bị ảnh hưởng, không quay tới chỗ đựng súng, hung thủ có khả năng đi lại mà không lên hình.”

“Như thế cái camera kia nhất định bị phá.”

“Tổ trưởng Koyama.”

“Chuyện gì?”

“Đầu To không gọi điện cho cậu à?”

“Tôi tắt điện thoại. À không, phải nói là di động tôi hết pin.”

Vừa dứt lời, di động Akanishi reo lên inh ỏi.

“Đầu To... tổ trưởng Koyama, cậu trốn không thoát rồi.” Akanishi thản nhiên đưa điện thoại của mình cho Koyama.

“Koyama Koichiro nghe.”

“Không cần nói nhiều, nghe tôi thôi được rồi. Vụ án này nếu không giải quyết trong vòng 24 tiếng thì cuối năm cậu đừng hòng nghỉ ngơi. Còn nếu tôi bị điều đi Hokkaido làm cảnh sát giao thông thì cậu cũng khăn gói chuẩn bị đến phòng Hộ Tịch nhận công tác đi. Hiểu chưa?”

“Đội trưởng.” Koyama hít mạnh một hơi, đợi Takizawa dứt lời rồi mới lên tiếng. “Thi thể kia thế nào rồi?”

“Hừ! Đừng nhắc nữa. Mỗi bộ phận ở một nơi. Thu gom chưa được bao nhiêu. Cậu đừng đánh trống lảng, tôi giao cho cậu mấy thuộc hạ toàn hàng tinh anh cực phẩm không đấy!”

Koyama liếc mắt nhìn Akanishi gần đấy, “Ý sếp là đầu óc hai người này tương đương hàng chất lượng cao Ueda Tatsuya?”

“Hừ, cái tên Ueda Tatsuya đấy thì có gì mà chất lượng cao? Nếu cậu không kết thúc vụ án này cho tôi, tôi sẽ cho cậu biết thế nào gọi là hàng chất lượng cao chứng nhận quốc tế!”

xOx

Kamenashi ôm tập hồ sơ bước vào phòng giám chứng, lập tức nhìn thấy gương mặt ủ rũ đang thu lu ở một góc, Nakajima Yuto.

“A, Nakajima, ngồi một đồng ở đó làm gì thế?”

“Em đang chán lắm đây. Anh đừng làm phiền em.”

“... Chán cái gì thế?” Kamenashi liền ngồi phịch xuống bên cạnh Nakajima. “A, biết rồi! Làm bài kiểm tra bị ăn trứng ngỗng à?”

“Từ khi vào mẫu giáo tới giờ, em chưa biết trứng ngỗng là gì. Anh đừng suy bụng ta ra bụng người.”

“=___=”

“Em chán là vì sinh nhật năm nay, mẹ tặng cho một bộ xếp hình. Nhưng đã mấy tháng rồi em vẫn không xếp thành hình!!!!!!”

“... Xếp hình gì mà phức tạp thế?”

“A a a a a!!! Cả một tấm hình cũng xếp không xong, làm sao có thể xếp xương người đây chứ!!!! Không phải một mà là tới hai bộ xương cốt, đã thế còn là những chi tiết nhỏ!!!! Xếp hình không xong, xếp xương không được!!!”

“A, ra là Kazuya ở đây. Mới này Koyama có gọi cho anh.” Imai bỗng nhiên từ đâu xuất hiện.

“A, đội phó!” Kamenashi lập tức đứng thẳng dậy.

“Vụ này đang gấp lắm, cậu mau nhanh nhanh đi giải quyết mấy dấu vân tay đi.” Imai cúi nhìn chiếc đồng hồ trên tay. “Thời gian của cậu không còn nhiều. Tự nhiên án lớn từ đâu ồ ạt thế này, đúng là làm khó người ta mà. Sau đợt này, sẽ cho các cậu xả hơi thả dãn.”

“Đội phó là số 1!!! ~> <>

“Nakajima, còn không lại giúp bọn tôi xếp bộ xương cốt này?” Takizawa đột nhiên thò đầu từ trong phòng xét nghiệm tử thi.

“Sao sếp không hề có chút nhân ái như đồng sự của sếp thế hả? Em không muốn xếp nữa, sếp nhờ người khác không được sao?”

“Nếu có ai rảnh rỗi thì tôi nhờ một tên vị thành niên hỉ mũi chưa sạch như cậu làm gì? Cả xương cốt mà cũng không xếp được, bộ hồi nhỏ cậu không chơi xếp hình à?”

“Em mà có được tuổi thơ như thế thì bây giờ em chả đứng đây làm không công cho mấy sếp!” Nakajima hậm hực gằn giọng rồi đứng phắt dậy, “Làm việc!”

xOx

“Quả nhiên chiếc camera này đã bị phá.” Koyama đắm chiêu nhìn màn hình đen trước mặt, không khỏi gật gù.

“Trộm súng một cách dễ dàng, còn biết đến vị trí sắp đặt camera. Nghĩ đi nghĩ lại, vẫn thấy nhất định là người trong nội bộ làm.” Akanishi xoa cằm.

“Kiểm tra danh sách những nhân viên phụ trách hôm qua.” Koyama đưa một xấp giấy cho Akanishi.

“A... có manh mối rồi sao?” Một thanh âm quen thuộc chọt vang lên từ sau lưng hai người.

Koyama và Akanishi đồng loạt quay đầu.

“Leader?”

“Tatsuya?”

“Yo!” Một tay chống nạng, Ueda vẫy chào hai đồng đội của mình.

“... Chẳng phải sếp ngã cầu thang à? Mau về nhà đi, đừng có ở đây dọa người. Không khéo người ta hỏi sếp sao đi nạng thì sếp lại nổ một tràng.” Akanishi xua tay với Ueda.

“Dọa người hay không cũng không liên quan tới cậu.” Ueda giơ một nạng lên, “Cậu cứ làm bộ không quen biết tôi là được chứ gì!”

Nói rồi, Ueda tiến đến bên Koyama. Đối phương không khỏi mỉm cười, “Mẹ cậu đáng sợ thế à? Gãy xương rồi mà vẫn muốn chạy đến đây tị nạn.”

“Mẹ yêu dấu của tôi thì không, nhưng đáng khiếp sợ là nồi canh xương heo kia thôi.” Ueda thở dài, ngheoe nguẩy lắc đầu.

“Nói thật, đây là cậu chưa từng nếm thử món cháo đậu đen nhãn hiệu Uchi Hiroki. Bằng không, cậu sẽ thấy món canh cá canh heo gì đấy của mẹ cậu vẫn còn ngon chán.”

“Dù tên đấy xuất thân tổ khủng bố, cậu cũng không nên hi sinh nhà bếp của mình như thế chứ.”

“Này.” Akanishi đột nhiên chen vào. “Hai sếp lớn, giờ nữ công gia chánh xong rồi? Tôi nghe bảo xương cốt bên đội trưởng đã thu gom gần hết. Ba mươi khẩu súng không cánh mà bay quan trọng hơn nồi canh mẹ nấu hay tô cháo của Uchi a.”

“Hừ, cái tên sống hưởng thụ như cậu, có đầu bếp không công nấu cho ăn thì sao hiểu được nỗi đau của bọn tôi?” Ueda nhún mày bĩu môi.

“A... đúng rồi. Akanishi, có tổ trưởng của cậu đến tiếp viện...”

“Cậu ta rõ ràng đến tị nạn, trốn cái nồi canh xương heo kia thôi!”

“Cậu vẫn còn nhiệm vụ quan trọng để xử lý a! Dẫn theo đầu bếp không công nhà cậu nữa.”

“Ha?” Akanishi nhăn mặt.

“Cậu ra ngoài, đến tầng hầm bãi đậu xe. Lấy chiếc xe tuần tra màu đen mà đi. Đây là chuẩn bị riêng cho cậu và Kamenashi.”

“Làm gì?”

“Tuần tra quận 23 khu C. 30 khẩu súng kia trước đây phụ trách khu vực này nhưng hiện tại không có súng dùng. Thế nên...” Koyama mỉm cười dịu dàng.

“.....”

“Coi như hôm nay là hoài niệm về những ngày làm cảnh sát tuần tra hồi xưa.” Lại một nụ cười.

“=___= sếp à, tôi và Kamenashi Kazuya hai người, cùng lắm chỉ có 1 và 2/3 sức lực, làm sao thay thế được cả 30 khẩu.”

“Chẳng phải Akanishi cậu xưng danh vô địch trong lĩnh vực này à?” Koyama nghiêng đầu hỏi Ueda, ra chiều đăm chiêu.

“Đương nhiên. Cậu ta còn mang danh là Astro Boy mà.”

Akanishi trừng mắt, há mồm nhìn hai người tổ trưởng trước mặt.

“Cậu đến đây rồi, để tôi dẫn cậu đi xem hiện trường. Đi thôi, đi thôi.”

“OK. Sau đó tôi giúp cậu kiểm tra những nhân viên phụ trách hôm qua. Làm việc thôi.”

“Hai người... hai người... cấu kết với nhau!!!”

“A, nói vậy không đúng lắm nha Akanishi. Bọn tôi chỉ là thuộc hạ làm việc dưới tay Đầu To thôi.” Koyama gật gù với Akanishi.

“T___T”

xOx

Akanishi điềm nhiên dựa lưng ngả người trong xe, vừa nghe nhạc vừa cắt móng tay.

Bỗng nhiên có người gõ kính xe.

Akanishi nhướn mày, nghiêng đầu nhìn.

Kamenashi trừng mắt với đồng sự của mình, nắm tay gõ kính xe mạnh hơn.

Akanishi không nói không rằng, đưa tay chỉ vào vị trí tài xế.

Kamenashi vừa ngồi vào đã đóng sầm cửa lại.

“Cái mặt của em thế là sao?”

“Cái gì mà hai người chúng ta hợp lại chỉ có 1 và 2/3 sức lực???? Chẳng lẽ một mình tôi mà chỉ bằng 2/3 anh?”

“... Không phải. Tôi là một rưỡi, em chỉ có 1/6 thôi.”

“Tôi bóp chết anh!!!!!!!” Kamenashi nhào người về phía Akanishi, hai tay bóp lấy cổ đối phương.

“Ngồi xuống!!!! Ranh con này! Muốn cười anh đây thì cũng đợi về nhà rồi tính. Ở đây thân còn mặc đồng phục mà đã nháo nhào.” Akanishi đẩy Kamenashi ra.

“Cười cái đầu anh a!!!! Tôi bóp chết anh!!”

“Em còn không ngồi xuống, coi chừng hối hận không kịp.”

“Tôi không bóp chết anh thì mới hối hận cả đời a!”

Bỗng nhiên có người gõ vào kính xe.

Kamenashi nghiêng đầu nhìn ra ngoài.

Một cậu bé chừng tám, chín tuổi đang đưa tay gõ cửa, hai mắt tròn xoe, có chút gì đó khiển trách, nhìn chăm chăm hai người bọn hắn.

“... Lạc mẹ nên tìm cảnh sát à?” Kamenashi lên tiếng phỏng đoán.

“Nhưng nhìn có vẻ tức giận.” Akanishi lắc đầu.

Kamenashi nhanh tay quay kính xe xuống.

“Anh trai, hai người đang cười nhau trên xe đấy à?”

“O_____O”

“O_____O”

Cậu bé lướt ánh mắt đầy khiển trách một lượt quanh hai người rồi tiếp tục hăng giọng, “Ban ngày ban mặt thế này, hai người vẫn còn mặc đồng phục nữa chứ!!!”

“Ha——”

“Ha cái đầu em a, mau ngồi xuống!!”

“Còn nữa, hai người đậu xe ở đây không sợ bị phạt à?” Cậu bé vẫn oang oang trách mắng.

“Hai anh lái xe cảnh sát, sao lại sợ bị phạt? Nhóc con chưa từng thấy người ta cười nhau trên xe sao? Hôm nay cho nhóc được dịp mở mang tầm mắt. Cả khu vực hôm nay chỉ có hai bọn anh tuần tra thôi. Nhóc muốn tố cáo tên này thì tìm anh, muốn tố cáo anh thì tìm hắn. Cảm ơn a!” Bao năm đối phó với nhóc Rùa, đương nhiên Akanishi chắt chiu không ít kinh nghiệm trong mình.

“... Nếu nó tố cáo với Tatsuya là cả hai cùng chết chứ chẳng đùa!” Kamenashi trừng mắt, ném cho Akanishi một cái liếc.

“Nó mới tám tuổi đầu, cả cánh cửa sổ cảnh sát còn không biết thế nào cơ mà!”

“Em muốn báo nguy!” Cậu bé lớn tiếng nói. “Meo Meo nhà em xấu hổ nên trốn ở trên cây!”

...

Akanishi và Kamenashi ngẩng đầu nhìn cây đại thụ gần đấy, quả nhiên có một chú mèo nhỏ toàn thân màu xám đang cuộn mình trên cành cây.”

“Bắt nó xuống cho em đi.”

“Nó lên bằng cách nào thì sẽ xuống bằng cách nấy.” Akanishi đưa tay kéo sụp chiếc mũ, đã nhiều năm không mặc bộ đồng phục này.

“Nhưng nó xấu hổ!”

“... A, chỉ số thông minh của thằng bé này không khác em là mấy đấy Kazuya.”

“T___T... anh Kamenashi với chú Akanishi ăn hiếp trẻ nhỏ!”

“Này này, tên này chỉ thua tôi vài tuổi thôi mà!!!”

“Được rồi, được rồi!! Để anh lên bắt nó xuống cho em!” Kamenashi gỡ mũ rồi đưa cho Akanishi.

“Khu C, quận 23. Khu C, quận 23.” Bất chợt bộ đàm của Akanishi vang lên.

“Khu C, quận 23.” Akanishi thuần thục đáp trả.

“Quán bar Fukamizo. Dùng vũ khí đánh nhau. Hãy qua kiểm tra.”

“Đã biết.” Akanishi nói vào chiếc bộ đàm rồi quay ra nhìn Kamenashi, “1/6 công lực, em cứ ở đây leo cây! Chú Akanishi phải đi đối phó với du côn đánh nhau bằng vũ khí a!”

...

Khi Akanishi tới nơi, cả đám gồm năm tên vẫn hung hăng tấn công nhau. Hai tên cầm gậy bóng chày, ba tên còn lại sử dụng dao găm.

“Dừng tay!” Akanishi hắng giọng ra lệnh với năm người.

Lời vừa dứt, một tên gậy bóng chày đã bị cây dao găm đâm vào bụng.

“Bọn này còn muốn phá!” Akanishi rút súng, hùng hổ bước tới bên đám người.

Thiếu niên cầm dao găm đâm người khi này không khỏi luống cuống. Mắt nhìn đến Akanishi mặc đồng phục cảnh sát, cậu càng hoảng sợ, vội vàng đưa tay qua hông, rút ra khẩu súng màu đen.

Akanishi nhanh nhẹn né người vào chiếc xe gần đấy, chìa súng nhắm thẳng vào món vũ khí bên hông thiếu niên kia.

Những thiếu niên khác vừa nhìn thấy khẩu súng cùng sự xuất hiện của Akanishi không khỏi lúng túng mà bỏ chạy.

Akanishi nhắm ngay bàn tay phải đang giữ súng của thiếu niên kia, mắt đảo một lượt từ trên xuống dưới thân hình đối phương, “Mau buông súng.”

“Mày... mày buông trước!”

“Nếu cậu buông súng, tôi chỉ khởi tố cậu tội danh gây thương tích cho người khác. Nếu bị lập tội đánh lén cảnh sát, hình phạt sẽ nặng hơn nhiều...”

“Tao chưa thành niên!!! Có giết người cũng không bị phạt!!” Thiếu niên hung hăng giật giật khẩu súng.

Akanishi hơi nghiêng đầu nhìn ra phía sau thiếu niên, rồi lại đảo mắt tới khẩu súng trên tay cậu bé. Hắn khẽ thở phào rồi đặt súng xuống đất. “Tự bỏ súng xuống rồi lại đây.”

“Ha?”

“Cậu biết dùng súng à? Chốt bảo hiểm còn chưa mở kia kìa!”

Nghe thế, thiếu niên liền cúi đầu kiểm tra khẩu súng trên tay.

Lập tức, Kamenashi đột nhiên từ sau lao tới, nhanh nhẹn đá phăng khẩu súng khỏi tay cậu bé, rồi không chế đối phương.

“Cậu làm gì mà chậm như rùa. Bộ té cây à?” Akanishi điềm nhiên bước lại.

Kamenashi đè thiếu niên vào bức tường, một tay bắt đầu ra soát toàn thân cậu ta.

Akanishi cúi người nhặt khẩu súng kia lên.

“Đứng yên!!” Kamenashi lớn tiếng ra lệnh với cậu bé.

“Ê, cây súng này...” Akanishi bất chợt lớn tiếng gọi đồng đội của mình.

“Sao thế? Súng đồ chơi à?”

“Chẳng phải là súng cảnh sát sao?”

“Ha?” Kamenashi ngạc nhiên hướng nhìn khẩu súng.

“Tổng cộng còn năm viên đạn. Tức là đã nổ một phát.” Akanishi thuận thực mở hộp đạn kiểm tra. “Này nhóc, cậu nổ súng ở đâu à?”

“Không có, không có!!!! Cháu chỉ nhặt được thôi!!!!”

“Nhặt ở đâu?”

“Tuần trước, ở trong quán rượu này. A a a~~ đừng xiết tay cháu, đau!! Đau!!”

Akanishi và Kamenashi chau mày nhìn nhau.

xOx

“Yagi, Yagi, Yagi, Yagi, Aoyama, Yagi, Yagi, Yagi, Yagi... Furano, Yagi, Yagi, Yagi...” Koyama chỉ vào các dấu vân tay, đọc từng tên. Sau đó, anh quay đầu nhìn Ueda, người đang cúi đầu vào tập hồ sơ. “Có gì đặc biệt không?”

“Hm? Bộ Yagi thích cái giá súng này lắm sao?” Ueda nhướn mày.

“Vân tay của Yagi đều chỉ mới đây, của những người khác thì rất mờ.” Koyama chống nạnh hai tay. “Để tôi kiểm tra những giá súng khác. Nếu chỉ có dấu vân tay của Yagi ở giá súng này thì nhất định có vấn đề.”

“Koyama...” Ueda bỏ tập hồ sơ xuống bàn.

“Chuyện gì?”

“Cậu nhiễm bệnh gốc từ khi nào thế? Mắc gì phải kiểm tra vân tay, xem băng ghi hình không được sao?”

“= __ =”

...

“Suốt một tuần nay đều do Yagi phụ trách hồi trả khẩu 078 đến 108, nhưng thực ra việc này nhân viên nào cũng có thể làm.” Koyama dùng remote bấm dừng hình ảnh trên màn hình, rồi chăm chú vào tài liệu trong tay mình. “Nhất định có liên hệ với Yagi.”

“Cậu muốn dùng vân tay để định tội hắn ta à? Hay xin lệnh điều tra? Nếu tôi là quan tòa, vật chứng chỉ có thế, tôi sẽ không phê chuẩn.” Ueda lắc đầu. “Tại sao hắn ta chỉ chăm chăm những khẩu này suốt một tuần? Cầm đi rồi trả về thế nào? Nghiên cứu tình hình chẳng? Không thấy kỳ quái sao? Làm sao để không chạm vào giá súng... hoặc cả 30 khẩu? Muốn gấp lửa bỏ tay người sao?”

“... Cậu hỏi tôi, tôi biết hỏi ai a?”

“Tại sao lại trộm... mà phải 30 khẩu này...” Ueda vò đầu. “A!!”

“Sao? Sao? Cậu nghĩ được gì sao?”

“Ồ, nghĩ được.” Ueda hứng khởi trả lời.

“Không hổ danh là đội phó phó nha!!! Nếu tôi có thể kết thúc vụ án này trước khi Đầu To xếp xong bộ xương kia thì coi như tôi thoát nạn.”

“Mẹ yêu dấu của tôi chiều này phải đi uống trà cùng những bà mẹ thân yêu khác, giờ nhất định không ở nhà.”

“=___=”

“Koyama, tôi đi đây. Ở nhà không có canh xương heo vẫn thoải mái hơn còn lưng ở đây a~”

“...”

“Này, cái mặt của cậu thế là sao? Chẳng phải tôi cho cậu mượn hai người thuộc hạ siêu cấp xuất sắc đi tuần tra à? Tôi đi đây”

”

Koyama thở dài nhìn Ueda thản nhiên bỏ đi. Rồi cậu cầm lên tập hồ sơ trên tay Ueda khi nãy.

Akanishi và Kamenashi từ đâu xuất hiện, bước tới trước mặt Koyama.

“Tổ trưởng Koyama, sao tổ trưởng bọn tôi nhảy chân sáo vui vẻ thế?” Akanishi đẩy thiếu niên vừa mới bắt được lúc nãy vào chiếc ghế đối diện Koyama.

“Nhớ mẹ nên thế.” Koyama nhún vai. “Hai cậu về đây làm gì? Chẳng phải đang gánh vác nhiệm vụ của ba mươi khẩu súng thất lạc kia sao?”

“Bọn tôi tìm được một trong số đó nha!” Kamenashi quăng chiếc túi bằng chứng về phía Koyama.

Koyama nheo mắt, bên trong túi là cây súng được đánh số 093.

“Tên nhóc này nói tuần trước nhặt được khẩu súng này.” Akanishi đưa hai tay ôm ngực.

“Trước thứ Tư?” Koyama hỏi.

“A! Sếp lớn, sao sếp biết?” Akanishi không khỏi kinh ngạc.

“Nhóc, cậu tên gì?” Koyama hất đầu, lên tiếng hỏi thiếu niên ngồi trước mặt.

“... Yamamoto Ichiro...”

“Cho dù cậu không muốn khai tên thật thì cũng không cần xài cái tên giả thông dụng như thế chứ. Nhóc con, tên gì?” Akanishi thản nhiên đề nghị vai thiếu niên xuống mặt bàn.

“Đau! Đau! Đau!! Kawamura Shunichi!! Kawamura! Kawamura!!”

“Ngoan, Kawamura, hiện tại bọn tôi cần sự hợp tác của cậu trong một vụ điều tra.” Koyama mở ra tập tài liệu những nhân viên phụ trách vũ khí khi nãy, “Cậu có nhận ra mấy người này không? Người này là viên cảnh sát phụ trách khu vực cậu nhặt được cây súng kia phải không?”

Kawamura tròn mắt nhìn Koyama.

“Cây súng cậu nhặt được... là của cảnh sát a. Chúng tôi đang tìm người đánh mất nó.”

xOx

“Yagi Takeshi là bạn học cùng năm với người mất súng, Yasuhashi Muraichi. Yagi trước đây là cảnh sát hình sự. Ba năm trước vì một vụ đánh lén cảnh sát, tay phải bị tàn phế nên từ chức về làm hậu cần trong ngành. Hắn bị điều tới bộ canh gác.” Akanishi đọc tập tài liệu trong tay rồi ngừng đầu nhìn người đang ôm mặt trong tay, Yasuhashi Muraichi.

“Tiếp sau đó?” Yasuhashi nhìn Akanishi. “Ý các người là sao?”

“Bọn tôi tìm được súng của anh, nhưng kỳ quái là... cây súng này đã thất lạc từ thứ Tư.”

Mi mắt Yasuhashi không ngừng run rẩy.

“Mỗi ngày anh vẫn cất súng vào giá, không phải rất kỳ quái sao?” Akanishi đưa một tấm ảnh chụp cho Yasuhashi, “Đều là Yagi trả súng về. Đây là ảnh chụp từ hệ thống theo dõi. Khẩu 093, phóng đại cho thấy, không giống với những khẩu khác. Liếc mắt một cái đã đủ thấy sự khác biệt, người chịu trách nhiệm cai quản súng như Yagi làm sao không phát hiện?”

“Đây là vấn đề của anh ta, không quan hệ tới tôi.” Yasuhashi lắc đầu. “Súng của tôi bị mất nên tôi dùng một khẩu giả để thay thế. Anh ta nhìn không ra. Chuyện chỉ có vậy.”

“Ý anh là Yagi cùng vụ án trộm súng này không có liên hệ?”

“Anh ta có liên hệ đến vụ án trộm súng không làm sao tôi biết được. Nhưng tôi không quan hệ gì tới anh ta. Sếp lớn à, nếu sếp hỏi những người khác thì sẽ biết. Tôi và Yagi Takeshi đúng là có quen biết, nhưng quan hệ cũng không tốt như sếp nghĩ. Xã giao chào hỏi còn không có. Tuy là bọn tôi học cùng năm nhưng chuyện đó chứng minh được cái gì? Anh ta làm sao vì tôi mà dám làm một chuyện lớn như thế? Trừ phi anh ta có cột trụ chống đỡ sau lưng a.”

Akanishi chau mày nhìn Koyama đang ngồi cạnh mình.

Koyama đặt cây bút bi lên bàn, rồi chống cằm nhìn Yasuhashi, “VẬY... bọn tôi trực tiếp hỏi Yagi là được. Tự anh ta nhận tội thì sẽ được khoan hồng, hình phạt cũng giảm một ít.”

Yasuhashi liền ngẩng đầu, chăm chăm nhìn Koyama, “Động cơ đâu? Anh ta có cố gì phải giúp tôi làm chuyện này?”

“Đây là con át chủ bài của hai người, nhưng tôi nhất định tìm ra.” Koyama đứng phắt dậy.

...

“Nghe nói anh và Yasuhashi có mối quan hệ khá căng thẳng?” Koyama hỏi Yagi.

“Căng thẳng à? Không phải chứ. Không quen thì đúng hơn.” Yagi cười cười.

Akanishi khẽ lắc đầu. Làm chuyên giả hỏi cung bao năm nay, với kinh nghiệm của chính mình cho thấy, tên Yagi này càng khó đối phó hơn Yasuhashi nhiều lần.

Koyama nheo mắt nhìn hai bàn tay đan vào nhau đang đặt trên đùi Yagi rồi ngược mặt nhìn đối phương, “Yagi, anh kết hôn được bao lâu rồi?”

“A... mười mấy năm rồi.” Yagi đưa tay sờ chiếc nhẫn kết hôn trên tay mình.

“Uhm... có con chưa?”

“Vẫn chưa.”

“Thế Yasuhashi thì sao? Chắc là còn độc thân?”

Yagi ngẩng đầu nhìn Koyama.

“Loại tình cảm quyến luyến này... khổ sở lắm nhỉ?”

Sắc mặt Yagi đột nhiên chuyển biến. Đối phương tựa hồ theo bản năng đưa tay sờ lấy cổ tay trái của mình.

“Chiếc đồng hồ giống hệt với của Yasuhashi. Chắc đeo nhiều năm lắm rồi. Nếu mà cởi ra, nhất định sẽ thấy dấu vết của thời gian.”

Akanishi đảo mắt nhìn Koyama rồi lại lướt tới cổ tay trái của Yagi. Quả thật ở chỗ đeo đồng hồ có vân da khác màu, dấu hiệu của đeo đồng hồ lâu năm.

“Anh từng nghĩ tới chuyện công khai với Yasuhashi chưa?” Koyama buông chiếc bút bi, đặt cả hai tay lên bàn, “đối phương đánh mất một khẩu súng, anh liền trộm cả ba mươi khẩu để che giấu. Thiết nghĩ, nhất định tình cảm hai người rất sâu đậm. Nếu anh chịu trách nhiệm cho vụ này... nói không chừng Yasuhashi sẽ cảm động mà chịu gả cho anh a! Vụ án đã tới mức này... Yasuhashi không chỉ mất súng, mà khẩu súng đó còn bị dùng để uy hiếp thuộc hạ của tôi. Công việc cảnh sát này xem chừng anh ta giữ không được.”

“Người đó... là một cảnh sát tốt. Cậu ta sắp được thăng chức. Nếu tôi và cậu ấy cố gắng, nhất định có thể tìm lại khẩu súng kia... Sếp lớn, chúng tôi chỉ cần thời gian thôi!!”

Nghe thế, Koyama cầm trở lại cây bút bi, “Hai mươi chín khẩu súng còn lại... anh có thể nói đang ở đâu chứ?”

xOx

“A a a a a~~~ rất cuộc có thể kết án trước Đầu To!!!!” Koyama giao tập hồ sơ cho bí thư Horikita.

“Sếp Koyama... Thật tình tôi vẫn có chuyện nghĩ không thông...” Akanishi vò đầu bứt tóc. “Làm sao sếp biết Yasuhashi gả cho Yagi mà không phải Yagi gả cho Yasuhashi? Vì Yagi đã kết hôn à?”

“A? Đương nhiên không phải. Ai nói uke không thể kết hôn?”

“=___= Các người đang bàn luận cái chuyện gì thế này?” Kamenashi cắn trọng đảo mắt nhìn.

“Con rùa lộn xộn!!!” Akanishi chụp lấy cổ Kamenashi rồi đẩy đối phương sang một bên.

“Mấy chuyện này có gì khó? Ai có kinh nghiệm thì nhìn là thấy! Giả dụ như cậu hỏi tôi, giữa cậu và Kazuya, ai gả cho ai thì tôi sẽ trả lời mà không cần suy nghĩ.”

“Đương nhiên là phải suy nghĩ!!!!!!” Kamenashi lập tức lên tiếng phản kháng.

“... Vì ranh con này nhìn là thấy một thân nội trợ, cả ngày bếp núc chứ gì?” Akanishi khê nhếch mép, vẻ mặt không khỏi tự đắc.

“Phải suy nghĩ rồi mới trả lời!!! Tôi cũng có thể nằm trên!!!!!!” Kamenashi tiếp tục phản đối.

“Bộ leader Tatsuya nhà các cậu giống bà nội trợ lắm à?”

“Cái tên đấy là quý phi thì có!”

“Thế sao tôi lại là bà nội trợ!!!!!!” Kamenashi nghiêng răng nhìn Akanishi và Koyama.

“Ai da... Kazuya...” Koyama xoa đầu Kamenashi. “Bà nội trợ hay quý phi đều như thế, quan trọng là phải xem xét bản thân mình gả cho người đàn ông thế nào.”

Koyama mỉm cười tiếu ý rồi xoay người bỏ đi.

Đến khi bóng dáng đối phương khuất đi ở cuối hành lang, Akanishi mới sực tỉnh mà bùng nổ:

“CÁI GÌ????? Tôi so với Nakamaru Yuichi mà lại kém cõi hơn sao?????? Tại sao vợ của tên đấy là quý phi mà vợ tôi lại là bà nội trợ?????!!!!!!”

“Ai là vợ của anh!!!!!!!!!! Đi chết đi!!!!!!”

20. Quyển 2 - Chương 9

Akanishi và Kamenashi ngoan ngoãn ngồi ở băng ghế trước văn phòng tổ A.

Các đồng nghiệp qua lại không ngồi nghỉ. Ai nấy đều gửi đến bọn hắn những ánh mắt đầy thương cảm, tựa hồ cả hai là mấy đứa trẻ mất mẹ.

Sau khi nộp bản báo cáo về vụ mất súng, Koyama uể oải bước ra từ văn phòng Takizawa. Mắt vừa nhìn tới Akanishi và Kamenashi, anh không khỏi thở dài.

“Sao Koyama Koichiro nhìn bọn mình cứ như đang nhìn di ảnh thế?” Akanishi không khỏi cau mày. “Chẳng phải bọn mình tạm thời theo Đầu To nhận nhiệm vụ à?”

“Đúng vậy a... cũng chưa từng nghe qua tổ A có ai bị Đầu To ngược đãi mà!” Kamenashi gật gù.

Koyama bắt chợt bước tới bên hai người, “Haiz... không sao. 18 năm sau, hai cậu sẽ trở thành những người đàn ông thực thụ và thăm thía nỗi đau hôm nay.”

O_____O

“Gì thì gì vẫn khá hơn tự thân đi tìm ba mươi khẩu súng cho sếp!!” Akanishi chỉ tay vào chóp mũi Koyama.

“Cái gì mà tự thân!!! Còn tôi anh bỏ đâu??” Kamenashi hung hăng chỉ vào mũi Akanishi.

“Jin và Kazuya!” Imai chợt bước ra từ văn phòng Takizawa, tay cầm một xấp hồ sơ.

“Có mặt!” Kamenashi nhanh nhẩu giơ tay.

“Đến hiện trường! Hai cậu đi với tôi.” Imai giao tập hồ sơ cho Akanishi. “Khu A, căn hộ cao cấp của cảnh sát.”

“Bọn may mắn.” Koyama bĩu môi.

“Koichiro, cậu cũng may mắn lắm. Vì cậu hoàn thành vụ mất súng sớm như thế nên giờ đi giải quyết vụ xương cốt luôn đi.”

“Hả???”

“Tôi đã đề cử cậu.”

“Đội phó, tôi thắc mắc gì cậu à?”

“Không có, nhưng tôi chán nhìn cái mặt oán vợ của Takizawa Hideaki lắm rồi.”

“Mặt thiên lôi thì có!!” Koyama tựa hồ muốn khóc òa.

“A ha! Được đến hiện trường với sếp Imai!!” Kamenashi tung tăng nhảy chân sáo.

“Haiz... Kazuya, cậu đừng hững hờ như thế!” Koyama xoa đầu con rùa nhỏ, “bộ cậu chưa từng nghe... đội phó không hề sử dụng súng à?”

“Cái này sếp yên tâm!” Akanishi diềm nhiên vỗ vai Koyama. “Bọn tôi quen rồi. Đội phó vẫn còn khá hơn Ueda Tatsuya. Cái tên đẩy cả súng cấu tạo thế nào còn không rõ cơ mà.”

xOx

Khu A, căn hộ cao cấp của cảnh sát.

Imai giơ tay đưa thẻ căn cước cho nhân viên mặc cảnh phục ở đây, rồi cùng Akanishi và Kamenashi bước vào hiện trường.

“Cách đây hai mươi phút, nhân viên vệ sinh của căn hộ báo án. Anh ta phát hiện cửa nhà mở nên đi vào, lập tức nhìn thấy hai thi thể trong phòng khách.” Akanishi hắng giọng đọc tập tài liệu.

Imai rút đôi găng tay từ túi quần rồi mang vào. Sau đó, anh mở cửa.

Mùi tanh của máu tươi lập tức xộc lên, cả ba không khỏi có chút rùng mình.

Imai cẩn thận quan sát lối ra vào. Ba đôi giày được đặt ngay ngắn trước cửa: một đôi nữ, một đôi trẻ em, còn có một đôi giày da của đàn ông. Akanishi và Kamenashi lập tức rút súng từ bên hông, gỡ chốt bảo hiểm, tư thế sẵn sàng. Trong phòng ắt hẳn còn người thứ ba.

Imai xách chiếc vali màu trắng, bước thẳng vào nhà. Anh vòng qua chiếc sofa, bước về phía thi thể của người mẹ và đứa bé trai đang phơi mình giữa vũng máu.

Imai nghiêng đầu, xem xét vị trí của thi thể, rồi rút một chiếc đèn pin nhỏ từ trong túi áo. Anh mở đèn, chậm rãi soi theo vết máu trên sàn.

Từ vũng máu giữa phòng khách, có những đốm nhỏ giọt kéo dọc theo hành lang về phía thư phòng, đến trước cửa thì biến mất.

Imai tắt đèn pin.

Sau đó, anh bước về phía thư phòng. Akanishi và Kamenashi lập tức theo sát phía sau. Một tay Akanishi cầm súng, tay kia đẩy cửa. Kamenashi thuận thực chìa súng về hướng cánh cửa.

Bên trong thư phòng, người đàn ông gục trên bàn làm việc, vết thương trên cổ tựa hồ đã ngừng chảy máu. Bàn tay phải của nạn nhân cầm con dao gọt trái cây đâm sâu.

Akanishi hít mạnh một hơi, thu súng trở về.

“Gọi điện thoại cho khoa giám chứng, nói với họ, nạn nhân gồm ba người.” Imai đánh mặt, ra lệnh với Kamenashi.

“Rõ.” Kamenashi cũng hạ súng.

xOx

Thi thể bị khiêng đi, ba người chầm chầm nhìn theo.

“Sếp lớn, có chen hàng không?” Vị cảnh sát khiêng cáng hỏi Imai. “Nếu phải thì để Kamenashi về với tôi. Chen làm sao, chen chỗ nào.”

“Hả? Hả? Tôi hữu dụng vậy sao?” Kamenashi nghe thế không khỏi hào hứng.

“Bọn họ chỉ muốn cậu về để viết báo cáo thôi.” Akanishi liền dội nước lạnh vào đồng sự của mình. “Ăn nhiều như thế mà chẳng khôn ra chút nào.”

“T__T”

Akanishi đưa tay xoa đầu Kamenashi, “Cậu đổi nghề đi làm thư ký đi, nhất định làm giàu được. Thấy không? Ai cũng bảo cậu là thư ký giỏi nhất.”

“Không cần chen hàng. Đã xác định được nạn nhân. Để thẳng nhóc lại lát còn viết báo cáo cho tôi.” Imai mỉm cười với vị cảnh sát kia.

“T__T Đội phó, sếp càng nói, em càng đau lòng a.” Kamenashi bấu môi, cọ đầu vào vai Imai làm nũng, chân không quên đá một cước móng Akanishi để hả giận.

...

Vì cả Imai và Kamenashi đều có mặt ở hiện trường, khoa giám chứng không cử chuyên viên tới làm việc.

Akanishi cầm bức ảnh chụp một nhà ba người bên chiếc điện thoại lên quan sát. Tấm hình được chụp vào một buổi dã ngoại. Người mẹ ôm đứa con, ông bố ngồi cạnh đứa bé. Cả ba đều cười rất tươi. Akanishi không khỏi chau mày.

Imai ôm hai tay trước ngực, mắt đắm đắm nhìn vết máu trên sàn cùng đường phấn vẽ vị trí và tư thế khi chết của nạn nhân.

“Có điểm đáng chú ý.” Imai chợt nói với Kamenashi.

“Hm?” Kamenashi khi ấy đang chụp ảnh thì hơi khựng lại.

“Vẫn chưa xác định là gì nhưng cảm giác có điều gì đó không đúng.” Imai xoay người, đứng ở vị trí của thi thể. “Đầu tiên là ở đây giết vợ và con— Sau đó...” Imai dọc theo đường máu trên sàn nhà, bước về phía thư phòng. “theo vết máu cho thấy, hung khí cầm từ đây, vẫn còn dính máu rồi vào phòng. Xem xét bước chân... nạn nhân đi không quá nhanh, nhưng có vẻ lộn xộn.” Sau đó, Imai mở cửa vào thư phòng. “Đi đến sau bàn làm việc, ngồi vào ghế—” Imai đến trước chiếc bàn, “rồi viết thư tuyệt mệnh.”

“Thế lạ ở chỗ nào?” Kamenashi nhú mày.

“Nói không được... cảm giác có gì đó không phù hợp cho lắm.”

xOx

“Giờ ăn đến rồi!!!!” Kamenashi chấp hai tay trước tô mì sợi nghi ngút khói.

“Giải quyết xong vụ này, anh sẽ đãi hai cậu ăn tiệc lớn.” Imai xoa đầu Kamenashi. “Giờ còn làm việc nên mọi người chịu khó ăn mì sợi vậy.”

“Đội phó, đội phó đối đãi với chúng tôi tử tế thế này... sau này trở lại với Ueda Tatsuya, bọn tôi không quen ~> <” hai=“” mắt=“” akanishi=“” không=“” khỏi=“” sung=“” sướng=“” nhìn=“” bắt=“”>

“Không sao, đến khi các cậu bị Đầu To dắt tới hiện trường thì sẽ nhưng nhớ thân què Ueda Tatsuya kia.”

O___O

“Đổi tô!” Akanishi đưa tay khều con rùa đang hồ hởi ăn mì cạnh mình.

“Làm gì chứ?”

“Đổi tô mì với tôi.”

“Anh tưởng tôi ngu à? Tô mì của anh ăn gần hết rồi mới đổi. Bộ anh thích ăn nước miếng của tôi lắm sao?”

“Tôi với cậu ăn nước miếng của nhau thì có gì là lạ? Mà cậu thiết thời gì chứ, không thấy tôi để dành toàn bộ thịt trong tô cho cậu à?”

“Giờ ăn mà còn nói chuyện tình dục, hai cậu đúng là...” Imai chống cằm, nhìn hai tên thuộc hạ mà không khỏi phì cười.

“A? Không có, đây chỉ là cãi nhau bình thường thôi đội phó!” Nói rồi, Kamenashi cúi đầu ăn mì.

“Bọn tôi đều là dân chuyên nghiệp cả, sao có chuyện lúc đi làm mà lại nói chuyện tình dục chứ.” Akanishi thật thà biện hộ.

“Ăn xong lấy sức, chiều này phải diễn lại hiện trường.”

“Hả?” Akanishi đang dùng đũa cướp thịt trong tô Kamenashi thì chợt khựng lại, ngẩng đầu nhìn.

“A?” Kamenashi đang ra sức bảo vệ mấy miếng thịt của mình cũng liền ngẩng đầu.

...

Ba người đứng giữa hiện trường vụ án trong phòng khách.

“Diễn lại làm sao hả sếp? Kamenashi Kazuya, không cần bàn cãi, cậu làm đũa con—” Akanishi chỉ tay vào cộng sự của mình.

“Sao anh không làm?”

“Có thể mà cũng hỏi? Cậu xem tuổi của cậu đi, rồi nhìn lại vóc dáng của mình, thêm cả cái áo spongebob cậu đang mặc kia!”

“A a a a!!! Cái này chẳng phải anh tặng tôi sao??? Nghĩ sao mà tôi mua cái áo này vậy???”

“Hm, vậy Jin, cậu làm người phụ nữ.” Imai đưa tay xoa cằm.

“Chuẩn! Xem cái mặt y như con gái kia, cả cái kiểu tóc đàn bà nữa, thêm luôn bộ dáng lẳng lơ!” Kamenashi lập tức phản đòn.

“Lẳng cái đầu cậu a? Cậu đang nói chính mình đấy à?? Tôi nhất định phải làm hung thủ!”

“Cậu muốn tôi chết à?” Imai chụp đầu Akanishi. “Nhân vật phong cách thế, sếp lớn như tôi sao chịu bỏ qua?”

Vì lẽ đó...

Akanishi và Kamenashi đứng cạnh nhau, vẻ mặt vô cùng bất đắc dĩ.

“Vết thương trên cổ người mẹ, còn có những vết tích chống cự không rõ ràng. Mà với cục cưng thì...”

“Sếp lớn, đứa bé trai kia ít nhiều cũng tám tuổi rồi, sao còn gọi ‘cục cưng’?” Akanishi giờ tay phát biểu.

“Vì bộ dáng của Kazu-chan làm người ta muốn gọi ‘cục cưng’ a~” Imai vui vẻ vuốt tóc Kamenashi.

“T___T... sắp nói thế, em không biết nên vui hay nên buồn.”

“Trên người cục cưng toàn là máu.” Imai tiếp tục phân tích. “Không có người mẹ nào không bảo vệ con—nên tôi phán đoán, người mẹ là nạn nhân đầu tiên.”

Akanishi tự giác bước tới trước mặt Imai.

“Dựa theo vết dao thì hung thủ tấn công từ đằng sau—” Imai bước vòng qua sau Akanishi, rồi quệt một đường mô phỏng.

“...”

“...”

“...”

“Jin, cậu chết rồi, mau ngã xuống.” Imai tận tình nhắc nhở.

“À à” Akanishi liền nghiêng người, ngã xuống đất.

“OK, một chém hoàn hảo. Vết máu dính trên sô pha cho thấy hung thủ ra tay rất chính xác.” Sau đó, Imai quay qua Kamenashi. “Cục cưng, giãy dụa.”

“A...” Kamenashi nghe thế liền lui về sau hai bước. “Đầu tiên là đụng vào bàn, sau đó là gối trên sô pha, ngã xuống đất, làm rơi ly trà trên bàn. Căn cứ vào vết nước đổ thì có thể phán đoán cậu bé ngồi dậy—” Kamenashi đi tới vài bước. “Ở chỗ này thì bị bắt lại.”

“Tại sao phải chạy về phía người mẹ?” Akanishi đang nằm dài trên đất, không khỏi thắc mắc. “Bố giết mẹ. Chỗ ba đứng ở ngay chỗ mẹ chết, tại sao thằng bé lại chạy đến phía này?”

“Có ba cách giải thích. Thứ nhất, cục cưng chạy lại trước khi bà mẹ chết. Thứ hai, cục cưng và bà mẹ không chết cùng lúc, bố giết mẹ, rồi đi làm những chuyện khác, sau đó quay lại giết cục cưng. Thứ ba— cục cưng bị thiếu năng.” Imai gật gù.

“Cục cưng, cục cưng.” Akanishi đang nằm trên đất liền đưa chân đá đá Kamenashi, “em bị thiếu năng à?”

“Cũng có khả năng... bà mẹ nhìn ông bố giết cục cưng trước, người một nhà với nhau bàn luận kỹ càng rồi mới tìm cái chết. Thế nên giết cục cưng trước nhất.” Kamenashi đưa ra một giả thuyết.

“Cậu có nhớ khi chết bà mẹ mặc tạp dề không?” Imai quay ra hỏi Kamenashi.

“... có...”

“Có người phụ nữ nào mặc tạp dề, đầu tóc không chải mà đi tự tử không?” Imai lắc đầu. “Nhưng cũng không sao. Đợi kết quả báo cáo vết thương của nạn nhân ra rồi ta sẽ biết ai là người chết đầu tiên.”

“Cục cưng, cục cưng cũng chết rồi. Mau nằm xuống giả chết giống anh nè.” Akanishi giật giật ống quần Kamenashi.

“Anh xích qua bên kia một chút!! Bộ kích thước của tôi cũng bằng với cục cưng à?” Nói rồi, Kamenashi nằm vật xuống bên cạnh Akanishi.

Imai xoay người bước về phía thư phòng, “Hai cậu cứ ở đó mà giả chết. Đã đời rồi thì theo tôi vào đây xem ông bố hi sinh vinh quang thế nào.”

Vừa nghe tới đó, Akanishi và Kamenashi không nói không rằng đều ngồi bật dậy, không quên húc vào hông nhau một cú.

Imai hơi nâng cao tay phải, tựa như đang bắt chước điệu bộ cầm dao của ông bố.

“Điểm kỳ lạ là ở đây phải không?” Akanishi chột lên tiếng với Kamenashi. “Cậu xem đường đi của ông bố kia.”

Imai giơ cao tay phải, chậm rãi bước tới từng bước.

“Đường đi của nạn nhân không phải ngắn nhất... Thoạt nhìn giống như bên phải còn một ai đó. Bởi vì nhường chỗ cho người đó ra nên không thể đi con đường ngắn nhất vào thư phòng.” Akanishi khẽ nhíu mày.

Imai đẩy cửa rồi bước vào phòng.

“Cục cùm nhất định cũng vào đây.” Kamenashi tiếp lời. “Mô hình trên tủ đứng bị đục ngã xuống đất. Dựa theo chiều cao, nhất định không phải do ông bố. Ất hẳn là cục cùm trong lúc giãy dụa, cánh tay vô tình quơ phải mô hình kia.”

“Cục cùm chạy vào đây... sau đó bị ông bố đuổi kịp. Cục cùm liền chạy ra ngoài, theo bản năng, chạy về phía mẹ... và bị giết.” Kamenashi hơi nhăn mày.

“Vậy tại sao dao dính máu chỉ có một? Hướng hồ, dựa vào vết máu thì rõ ràng từ phòng khách vào tới thư phòng.” Akanishi lắc đầu.

“Thế nên tôi thấy rất kỳ lạ...” Imai bước đến bên bàn làm việc, rồi ngồi xuống. “Mấy chuyện không giải thích được để qua một bên— sau đó ông bố ngồi trong này viết thư tuyệt mệnh, ‘tôi có tội. Tội lỗi này dùng chính sinh mạng con người cũng không thể bù đắp.’ Viết bằng máu. Chữ viết khá lộn xộn, sau đó là chữ ký của nạn nhân— Yoki Bunsei. Tiếp theo là dùng dao để cắt cổ tự sát. Chi tiết này rất đáng ngờ... Không thể kết án như vậy.”

xOx

“Đừng nói tôi không cho cậu cơ hội.” Takizawa đặt chiếc đồng hồ báo thức trước mặt Koyama. “Mười lăm phút sau, đồng hồ sẽ kêu. Nếu đến lúc đó cậu còn không tìm ra manh mối cho tôi...”

Koyama đau khổ nhìn hai cỗ thi thể, hay chính xác hơn là hai bộ hài cốt. “Đội trưởng à, cậu tạo áp lực như thế cho tôi, hình như không hiệu quả cho lắm...”

“Các người chẳng phải một lũ trẻ con hết à? Tôi không để đồng hồ báo thức bên cạnh, có ai chịu làm việc không???” Takizawa nghiêng răng gần giọng.

“Mà ai xếp bộ xương này thế? Sao xương của đàn ông mà lại cho qua thân nữ?” Koyama chỉ vào hai bộ hài cốt.

“Rảnh rồi nghiên cứu xương thì đi mà tìm manh mối cho tôi!!! Còn lại mười bốn phút!!!”

“Đội trưởng, bộ sếp từng chơi trò này với đội phó rồi à?” Koyama xoa cằm.

“Chơi cái đầu cậu a. Các cậu chịu làm việc thì tôi cũng rảnh rồi mà chơi rồi!”

“Chắc là mấy lần đội phó nhận án khác, hai sếp thi đua ai phá án trước chứ gì?”

“=___= tôi không ngu dại gì mà dùng cách này để hành hạ thể xác mình!”

“Phải, phải, tôi cũng khuyên sếp đừng ngu dại mà học theo cách chia tay của Ueda Tatsuya và Nishikido Ryo.”

“Hai người bọn họ vì bất hòa nên mới chia tay! Thật ra tôi cũng tò mò hai tên đấy chơi trò gì mà đến mức chia tay. Mà mắc mớ gì tới cậu? Mau nghiên cứu thi thể cho tôi!!! Chỉ còn mười ba phút!”

xOx

“Nhanh lên, nhanh lên, nhanh lên!!!!” Kamenashi không ngừng kêu bai bai bên cạnh Nakamaru.

“A a a a, nhứt đầu quá!!! Cậu qua mà lải nhải với mấy cái máy cho nó chạy nhanh hơn kia!!” Nakamaru đưa tay đẩy Kamenashi qua một bên.

“Máy móc sao hiểu tôi nói gì > <~~” kamenashi=“” giật=“” giật=“” tay=“” áo=“” của=“” nakamaru,=“” maru,=“” nhanh=“” lên,=“” nhanh=“” lên=“” đi=“”>

“Koki! Có vệt bắt côn trùng ở đây không? Thuốc diệt côn trùng cũng được!” Nakamaru quay người gọi Tanaka.

“Ai bảo cậu nuông chiều thằng bé nên giờ nó mới quẩn lấy cậu như thế.” Tanaka không hề doái hoài. “A... bên tôi có phản ứng.”

“A? Sao sao?” Kamenashi lập tức bỏ Nakamaru sang một bên, lon ton chạy tới chỗ Tanaka.

...

“Đội phó, sếp phái con rùa kia đi đâu thế? Akanishi giao một tập hồ sơ cho Imai. “Đến khoa giám chứng trông chừng à?”

“A, vất vả cho cậu.” Imai thuận tay nhận lấy hồ sơ. “Cái này là tổ trưởng Ueda của các cậu mách với tôi. Nghe nói nếu Kazuya ngồi đó trông chừng thì hiệu suất làm việc của khoa giám chứng sẽ tăng gấp đôi. Thời gian được rút ngắn tới hai phần ba.”

“=___= Sếp quá khen rồi. Cái này hơi khoa trương xịu. À, nạn nhân gồm cả gia đình Yoki. Bố là Yoki Bunsei, mẹ Yoki Miwako, con trai Yoki Toru. Nhà Yoki là cảnh sát thuộc khoa hình sự. Sự nghiệp đang ở đỉnh cao, gia đình hòa thuận, không có nợ nần, không tranh chấp, nói tóm lại là không có động cơ tự sát cả nhà. Hơn nữa, gia đình bên nhà Yoki Miwaki làm về địa ốc, rất giàu có, dù Yoki Bunsei muốn tự sát, cũng không phải lo lắng gì vì cả vợ và con sẽ được chu cấp đầy đủ.”

“Nhìn từ khía cạnh nào cũng không thấy là tự sát?” Imai khép lại tập hồ sơ.

“Đúng vậy. Nhưng nếu nạn nhân không tự sát, vậy ai lại có hận thù sâu nặng như thế với ông ta?”

Kamenashi chợt gõ cửa phòng.

“Có rất nhiều phát hiện kỳ lạ.” Kamenashi giao tập văn kiện cho Imai. “Đầu tiên là vết máu từ phòng khách đến thư phòng, xét nghiệm cho thấy đó là máu của người mẹ. Nói cách khác, con dao giết người mẹ bị hung thủ cắm vào thư phòng. Vết thương ở cổ người bố có máu của nạn nhân và người mẹ, nhưng không có của cục cưng. Trên con dao kia lúc đó... không có máu của cục cưng.”

“Cục cưng là người bị giết cuối cùng. Trong phòng khách.” Akanishi đưa tay chống đầu. “Thằng bé chết thế nào?”

“À, còn một chi tiết. Khóa cửa nhà Yoki. Chúng tôi tìm được dấu tích thay khóa. Nói cách khác, có người mới đổi khóa cửa.” Kamenashi tiếp tục báo cáo. “Nhưng khi kiểm tra chìa khóa của bố mẹ và con trai, tất cả chìa khóa đều không phù hợp với khóa cửa.”

“Hung thủ là một người khác, và chúng ta vẫn chưa bắt được hắn.” Akanishi trầm giọng.

“Đến phòng khám nghiệm tử thi.” Imai hất cằm với Akanishi và Kamenashi.

xOx

“Các anh nhìn em vậy là sao?” Nakajima buồn bực nhìn cả ba người.

“Chẳng phải em đang xếp xương à?” Akanishi nhướn mày hỏi.

“Em liều mạng mấy hôm nay mà chẳng lẽ không xếp xong?”

“À à, hôm nay anh có nghe Koyama nói em xếp hai bộ xương sai rồi.” Imai chợt lên tiếng.

“T___T Kazuya, mấy người này ăn hiếp em~~” Nakajima chạy về phía Kamenashi, tựa hồ muốn khóc.

“=___= em bị gì à? Đi không nhèo với một thằng nhóc? Cái người có vị trí thấp nhất trong đây là tên đó.” Akanishi huých vào hông Kamenashi. “Ha!”

“Ai da, em nhỏ Nakajima, em phải biết trong giới cảnh sát này, dù có chức vị cao đến đâu, trước hai mươi tuổi, toàn bộ bị ăn hiếp.” Imai ra chiều an ủi Nakajima. “Em xem đó, Kamenashi Kazuya đã 21 tuổi đầu mà vẫn bị người trong đây ăn hiếp.”

“Đội phó!!!! Sếp nói thế làm em đau lòng a!” Kamenashi lớn tiếng phản kháng.

...

“Tình huống không khác biệt lắm.” Nakajima nói với ba người. “Người chết thứ nhất, Yoki Miwako. Nguyên nhân dẫn tới cái chết là vết cắt ở động mạch chủ. Vết thương cho thấy hung thủ tấn công từ phía sau. Người chết thứ hai, Yoki Bunsei, cùng nguyên nhân, nhưng dựa theo vết máu cho thấy, đúng là do nạn nhân tự cắt. Người chết thứ ba là Yoki Toru, cùng một kiểu chết. Nhưng trên người lại có nhiều vết tích do chống cự. Còn nữa—” Nakajima xốc tấm vải trắng che Yoki Toru lên, “theo vết máu ứ lại, nạn nhân bị ôm ngang thân rất lâu... khí lực rất lớn nên mới có vết thương thế này.”

Imai không khỏi nhú mày.

“Các anh hỏi em về giả thuyết bốn người. Em chỉ có thể nói là căn cứ theo vết máu phun ở cổ Yoki Bunsei, nạn nhân tự cắt cổ mình.” Nakajima lắc đầu.

“Nếu có người dùng dao kề cổ con trai mình, cậu sẽ tự cắt cổ mình chứ?” Imai chột lên tiếng.

Mọi người lập tức đổ mắt về phía anh.

“Dùng con trai để uy hiếp bố giết mẹ. Cho dù người bố không muốn, người mẹ nhất định sẽ van xin giết mình. Vì không muốn nhìn cảnh vợ bị chính mình hạ thủ, người bố lựa chọn tấn công từ phía sau. Sau đó, uy hiếp người bố viết nên bức thư tuyệt mệnh và tự sát bằng sinh mạng của người con. Cuối cùng, đứa con giãy dụa và thoát được, chạy về phía phòng khách. Hung thủ đuổi theo và giết đứa con tại vị trí của người mẹ. Giả thuyết này cũng giải thích vết máu từ phòng khách đến thư phòng, và lý do tại sao người bố khi bước về phía thư phòng có hơi chệch về một bên, ông ấy phải nhường đường cho hung thủ và đứa con.” Imai xoa cằm, đưa ra lý luận của mình.

“Khốn nạn! Cả đàn bà và trẻ em mà cũng không tha!” Akanishi thấp giọng chửi rủa.

“Hung thủ đổi ổ khóa.” Imai chột lên tiếng.

“Đúng vậy.” Kamenashi gật đầu

“Vì sao phải đổi ổ khóa. Với một người như Yoki Bunsei, nếu không phải đánh lén thì khó mà khống chế—thể nên hung thủ chọn cách trốn trong phòng rồi tìm cơ hội ra tay.” Imai phân tích. “Chúng ta trở lại hiện trường.”

xOx

“Vì là khu căn hộ của cảnh sát nên hệ thống an ninh rất chắc chắn.” Nhân viên bảo vệ nói với Kamenashi. “Đây là băng ghi hình đêm qua, người này là ông Yoki. Ông về nhà lúc khoảng bảy giờ tối.” Nhân viên bảo vệ nhấn nút đi nhanh rồi dừng lại. “Khoảng bảy giờ rưỡi, bà Yoki và Toru về nhà.”

“Tối qua, ngoại trừ những hộ gia đình ở đây, còn có người nào khác ra vào không?”

“Chỗ này là cửa ra vào duy nhất. Tôi có thể giúp mọi người kiểm tra.” Nhân viên bảo vệ gật gật đầu.

...

Imai bước vào nhà Yoki lần thứ hai.

Đẩy cửa bước vào, hương vị cô đơn cùng lạnh lẽo bất giác lan tỏa. Những con người từng sống ở đây vĩnh viễn không trở về.

Nếu bước vào căn phòng này lần đầu, tìm một vị trí để ẩn náu thì sẽ là chỗ nào? Imai đảo mắt nhìn một lượt quanh phòng khách. Quả thật không thể trốn ở đâu cả.

Tiếp theo đó là nhà bếp. Chỉ cần tiến vài bước đã có thể hiểu về sắp xếp trong này.

Kế đó là phòng của cục cưng...

Imai đẩy cửa phòng Yoki Toru bước vào.

Tuy căn phòng dành cho một đứa trẻ, nhưng xem chừng nó lại lớn nhất. Khắp nơi là đồ chơi của một bé trai tám tuổi.

Imai bước lùi về sau, khép hờ cánh cửa—góc độ quan sát vừa tầm.

Sau đó Imai xoay người, quan sát bức tường, không hề có một dấu tích của hung thủ. Rồi Imai nằm sấp xuống đất, quan sát tỉ mỉ mặt thảm—

Dấu chân rất mờ hồ. Nhưng vì hung thủ không cởi giày, vết tích còn lưu lại trên thảm—

Xem ra hung thủ trốn trong đây trong thời gian khá lâu.

Imai nhanh tay chụp lại dấu chân rồi rời khỏi phòng Yoki Toru.

Tiếp tục kiểm tra các phòng khác, thế nhưng Imai không phát hiện được gì đặc biệt. Đột nhiên di động trong túi reo lên.

“Imai Tsubasa nghe.”

“Đội phó, phòng xét nghiệm có phát hiện mới.” Giọng nói Akanishi từ đầu dây bên kia nghe rất hứng khởi.

xOx

“Đây là dấu răng tìm được ở chiếc bánh kem trong tủ lạnh.” Nakamaru đưa hình chụp cho Imai. “Xét nghiệm cho thấy dấu răng này không phù hợp với bất kỳ thành viên nào trong nhà Yoki. Nói cách khác, không phải người trong nhà.”

“A... chiếc bánh này là do bà mẹ và cục cưng mới mua hồi tối qua.” Kamenashi nói. “Trong băng ghi hình có thấy qua.”

“Chúng tôi đã đưa dấu răng đến phòng hồ sơ tội phạm và tìm được tư liệu về nó—” Nakamaru đưa một tập hồ sơ khác cho Imai. “Narita Makoto. Phạm tội hiếp dâm, bị Yoki bắt và phạt tám năm tù. Năm nay mới được thả. Yoki trước đây nhờ vụ của Narita mà được thăng chức.”

Akanishi lập tức gọi điện thoại về trạm canh gác.

xOx

Xe cảnh sát dừng lại trước cửa nhà Narita.

Akanishi nghiêng đầu nói với Imai, “Đội Phó, sếp không nên vào thì tốt hơn. Cả súng sếp còn không có mà.”

“A, không sao.” Imai lắc đầu. “Các cậu có súng là đủ rồi.”

“T___T Không phải đâu sếp... bọn em chỉ lo... lỡ như sếp bị rụng sợi tóc nào... Đầu To chắc lột da rồi hằm xương bọn em luôn quá.” Kamenashi không khỏi rùng mình.

Vì lẽ đó, Akanishi tình nguyện đi đầu. Kamenashi bảo hộ phía sau Imai.

Akanishi đưa tay gõ cửa, “Cảnh sát, Narita, mở cửa!”

Không một tiếng trả lời.

Akanishi tiếp tục gõ cửa, nhưng vẫn không có hồi đáp.

Hắn nhún vai, gật đầu với Kamenashi.

Kamenashi cất súng trở về, lấy từ trong túi chiếc khóa vạn năng rồi đút vào ổ.

Khóa cửa vừa mở, Akanishi đã nhanh tay đẩy Kamenashi sang một bên, tự mình đá văng cửa, tiên phong xông vào.

Đảo mắt một lượt, tựa hồ Narita không có ở đây.

Imai nghiêng đầu nhìn cửa phòng ngủ của hung thủ. Bước lại gần thì thấy cánh cửa đã đóng lại.

Mở cửa tiến vào, đập vào mắt là một tủ quần áo.

Khi Akanishi vừa bước tới nơi, Imai liền gật đầu với hắn rồi hất cằm về phía chiếc tủ.

Cánh cửa tủ đột nhiên mở toang.

Narita giơ cao hai tay lên đầu, bước ra từ trong chiếc tủ quần áo.

xOx

“A... một chết đi được.” Koyama đưa bản báo cáo cho Takizawa. “Lần sau mấy vụ thế này đừng gọi tôi.”

“Coi như tôi chưa nghe gì hết.” Takizawa nhận lấy tập văn kiện rồi phóng ra khỏi cửa.

...

Imai chấp tay sau lưng, đi tới đi lui trong phòng làm việc. Đến khi tiếng bước chân vang lên vồn vã ngoài cửa phòng, Imai mới dừng chân, cười rạng rỡ về phía cánh cửa đang hé mở.

Takizawa vừa bước vào—

Imai liền nhanh tay đặt bản báo cáo lên bàn Takizawa.

“A!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!” Takizawa kêu gào thảm thiết.

“Tôi nay nhớ chiều cổ tôi nha~” – Imai giơ cao ngón trỏ một cách đắc ý.

“Bạn không thấy rất bất công sao? Vụ của tôi phức tạp hơn nhiều a!!!” Takizawa bắt đầu giãy dụa trước khi vào phòng.

“Nhưng tôi bắt đầu sau cậu.”

“Bên tôi có tới hai bộ hài cốt!!!”

“Vụ của tôi chết ba người rồi sao?” Imai mỉm cười, nghoe nguẩy lắc đầu.

“A a a a a!!! Tsuba-chan, cậu xem xét lại một chút được không?”

“Có phải lần đầu làm đầu mà xem xét cân nhắc gì chứ?”

21. Quyển 2 - Chương 10

Akanishi hứng khởi bẻ mạnh tay lái. Thân hình nhỏ của Kamenashi thiếu điều văng ra khỏi xe.

“... Akanishi— cậu bật còi cảnh sát làm gì thế?” Ueda đang ngồi ở băng ghế sau, lạnh lùng hừ giọng. “Lúc tôi không có mặt, hai cậu có theo Đầu To làm việc không?”

“Đi bao một chút mừng sắp xuất viện mà!” Kamenashi đeo dây an toàn rồi hồ hởi nói.

“Tôi thì thấy các cậu muốn quăng tôi trở lại vào bệnh viện thì có! Này, Akanishi Jin, cậu đứng nhún ga như bị điện giật thế kia, chậm lại một chút cũng không chết ai đâu. Còn nữa, Kamenashi Kazuya, cậu bỏ cái dây thắt an toàn kia đi. Tuân thủ pháp luật như thế phá vỡ hình tượng của tầng 24 mất.”

“Cởi rồi sẽ bị văng ra ngoài > <>

“Vậy thì đóng cửa sổ lại!”

“Đóng rồi thì sẽ bị đập vào cửa, đau~~ > <>

“Nhìn cái bộ dáng uke của cậu kìa... Anh nói a... này, vụ án mất trộm thôi mà, cần gì gấp gáp như thế? Trở về tiết tấu làm việc của đội mình đi!!!! Chúng ta không phải tổ A 365 ngày phải lo án giết người.” Ueda chép miệng lắc đầu, vươn vai ngáp dài. “Số lượng người chết hơn 3 thì tổ A, nhỏ hơn 3 thì tổ C đến E; liên quan hành chính hay chuyện gia đình thì tổ F và G. Ngoại trừ mấy cái đó ra, trên 1000 yên, dưới 1 triệu yên— là tổ chúng ta. Đã bảo chạy chậm lại mà, tiết kiệm xăng đi, tên béo kia!”

“=___= leader, bộ sắp không có chí hướng tạo lập sự nghiệp như bao người đàn ông khác sao?” Kamenashi ném cho Ueda một cái bĩu môi qua kính chiếu hậu.

“Cứ lấy một thằng đàn ông rồi mỗi tháng thu tiền lương là được.”

xOx

Khu B, biệt thự cao cấp của cảnh sát.

“Tầng 24, Ueda Tatsuya.” Ueda vừa nói vừa luồn người qua sợi băng chắn. Theo sát đằng sau là Akanishi và Kamenashi đưa giấy chứng nhận cho vị cảnh sát đang canh gác.

“A, cậu đến là tốt rồi. Bây giờ chưa có ai vào.” Taguchi vừa thấy Ueda, liền hân hoan chào đón.

“=___= bộ bước vào là chết hay sao mà không ai đi?” Ueda lập tức giội nước lạnh.

“Tôi chỉ phụ trách bảo vệ hiện trường thôi. Các cậu đến đây rồi thì tôi đi.”

“Lần sau cậu dự tuyển vào tầng 24, có được điểm tuyệt đối tôi cũng không cho qua!”

“Tôi đổi ý rồi, thi vào tầng 25. Trên cậu một tầng nhá!!” Taguchi cười toe toét. “Vụ án đột nhập vào nhà rồi ăn trộm. Người báo án là chủ nhà Chibaki Akira, thanh tra cao cấp của tầng 13, chuyên phụ trách những vụ án về kinh tế. Tối nay vừa về đến nhà thì phát hiện cửa bị đột nhập, nên liền báo cảnh sát.”

“... Ăn trộm vật à?” Ueda đeo găng tay vào. “Lần tới, nhà người này bị đột nhập mà mất chó hay mèo thì hãy tìm bọn tôi, để Kamenashi Kazuya đến lấy chút vân tay an ủi. Đừng không đâu đi đùa giỡn với tổ trưởng mới khỏi bệnh tôi đây.”

“Tatsuya. Lần này không đùa đâu... Sổ sách liên quan đến vụ Hachioji tham nhũng đã bị đánh cắp. Đây là một vụ rất lớn.”

Ueda có chút sững người, rút bỏ găng tay, “Sao toàn án lớn bắt người ta đi khắp nơi tìm kiếm thể này. Muốn đi chết cảnh sát đây mà.”

...

Kamenashi dùng tay đeo găng đẩy cửa, trong phòng vô cùng hỗn độn, tựa hồ không phải ăn trộm mà là cướp bóc. Từ phòng khách đến thư phòng, toàn bộ đồ vật và ngăn kéo đều bị mở toang.

Kamenashi chăm chú nhìn bức vẽ màu nước trên tường. Trong đó là một người đàn ông mặc đồng phục cảnh sát, ở một góc có đề tựa “Ba Tôi”.

Akanishi từ đâu bước đến.

Kamenashi ngoảnh nhìn đồng sự của mình.

“Ueda Tatsuya đang hỏi cung Chibaki, kêu tôi đến giúp cậu.” Akanishi giải thích, cau mày nhìn hiện trường hỗn độn của vụ án. “Gió lốc ghé thăm hả trời?”

Kamenashi cúi người, quan sát chiếc áo sơ mi màu trắng có in dấu chân trên đó. Rồi cậu lấy máy chụp lại phát hiện này.

Akanishi ngồi phụp xuống, “dấu chân này nhìn đáng yêu a~”

Kamenashi ngẩng đầu nhìn tấm ảnh chụp cả nhà ba người, rồi đứng phắt dậy, bước về phía cửa.

Ueda đang lấy khẩu cung Chibaki thì thấy bộ dáng vội vàng của thủ hạ mình.

“Chibaki, vợ con ông đâu?”

“Miko đang ở nhà mẹ cô ấy, Kaede có lẽ đang ở lớp học thêm.” Chibaki nhìn Kamenashi, ánh mắt có chút nghi hoặc.

“Cậu bé có khả năng đã về, hoặc ít nhất có mặt ở hiện trường. Tôi tìm thấy dấu chân của nó trên cái áo.” Kamenashi bình tĩnh báo cáo.

“Tatsuya, lại đây mà xem.” Akanishi đột nhiên gọi với từ trong phòng.

Ueda khẽ nhăn mày, gấp lại cuốn sổ rồi bước vào.

Akanishi đứng trước tủ quần áo trong phòng cậu bé, sắc mặt có vẻ nghiêm trọng.

Bên trong chiếc tủ một vũng máu đỏ sẫm đến rợn lòng người. Tuy nhiên thi thể của Chibaki Kaede lại không có.

Akanishi cau mày nhìn Ueda, “thăng cấp vụ án, cái này ít nhất ngang tầm với tổ C đến E.”

xOx

Akanishi xoa cổ, uể oải vươn vai, đã ở suốt trong phòng theo dõi suốt ba giờ đồng hồ.

Chibaki Kaede từ sáu giờ tối đã sử dụng thang máy về nhà, nhưng sau đó không hề thấy cậu bé xuống lầu. Tuy có thể sử dụng thang máy chuyển đồ mà không có máy quay tới, nhưng cửa ra vào khu hộ chỉ có một. Nếu ôm một túi có chứa đứa bé tám tuổi trong đó đi ra, nhân viên bảo vệ nhất định chú ý. Huống hồ, camera ở cửa cũng không có điểm nào khả nghi. Thời gian báo án là 7 giờ 40, tới hiện trường là 8 giờ. Trong khoảng thời gian này, không hề có vật nào với kích thước lớn qua lại.

Cậu bé kia tựa hồ không cánh mà bay.

Cúi nhìn danh sách những đồ vật bị mất Chibaki Akira đưa cho, Akanishi không khỏi cảm giác có điều kỳ quái. Tiền mặt, ngân phiếu, đồ cổ, ngoài trừ tập hồ sơ, tất cả những thứ khác rất giống hành động của một tên trộm vặt.

Làm thế nào để mang thi thể của cậu bé Chibaki Kaede ra ngoài? Bây giờ là bốn giờ sáng, thời gian đổ rác!

Nghĩ tới đó, Akanishi lập tức ngồi bật dậy, nói vào bộ đàm của mình, “Akanishi Jin. Tôi cần tiếp viện. Khẩn cấp.”

...

Akanishi đành mắt quan sát hàng cảnh sát viên trước mặt mình.

“Nhiệm vụ của mọi người là lục tìm xung quanh nhà trọ, bãi rác, ống cống, đường thoát hiểm, tất cả các nơi trừ khu vực sinh sống của các hộ gia đình. Tôi cần mọi người tìm cậu bé trong tấm hình hoặc những vật chứng liên quan.” Akanishi nhìn đồng hồ. “Bây giờ là bốn giờ rưỡi, chúng ta có ba tiếng để làm việc.”

...

Akanishi mặt đeo khẩu trang, cẩn trọng kiểm tra từng túi rác.

“Sếp lớn.” Một nhân viên cảnh sát bất chợt lớn tiếng gọi.

Akanishi lập tức quay đầu.

“Chúng tôi tìm thấy rồi.”

...

Akanishi nhanh chân chạy đến. Nhóm cảnh sát lập tức dạt ra, nhường đường cho hắn cũng như bảo vệ hiện trường, phong cách rất chuyên nghiệp.

Akanishi bước tới bên túi rác màu đen, thận trọng mở ra.

Rồi hắn hít mạnh một hơi.

Không phải thi thể của cậu bé, mà là tập văn kiện quan trọng kia.

xOx

“Nghe nói các cậu gặp phải một vụ không manh mối?” Yokoyama vỗ vai Akanishi.

“Không những không có manh mối, mà cả thi thể cũng không thấy.” Akanishi buồn bực lên tiếng. “Chỉ có một đồng máu. Máu người hay máu chó còn chưa biết nữa.”

“Xích mông qua cho tôi ngồi với.” Kamenashi tới bên bàn ăn, thuận chân huých vào ống quyển Akanishi vài cái.

“Đưa nửa ổ bánh mì trên cái khay của cậu cho tôi rồi tôi xích!” Akanishi dịch người một chút về phía Yokoyama.

“... Tốt, ra là cái mông của anh giá rẻ vậy, tôi thích. Thường cho anh, còn có phân nửa nên không mất mác là bao.” Kamenashi gật gù, ngồi xuống bên cạnh Akanishi rồi đưa ổ bánh mì còn dang dở cho hắn.

“=___=, hôm nay tôi mà không thu phục được cậu thì cậu không biết thế nào gọi là đàn anh!” Akanishi bắt đầu xắn tay áo. “Nhanh tay lên, đưa cả cái hot dog đến hầu hạ đại gia đây!”

“Sếp Yokoyama, tổ sếp đang lo vụ gì thế?” Kamenashi vừa ra sức bảo vệ miếng hot dog trong khay mình vừa nhoẻn miệng cười, hỏi thăm Yokoyama.

“... Nghị viên bắn chết hai cảnh sát tuần tra ở bãi đậu xe. Ông ta khai là do tự vệ. Hừ, đừng để tôi tìm được bằng chứng phạm tội, nếu không tôi khởi tố ông cho ngồi tù rục xương! Dạo gần đây án lớn xảy ra liên tục, hết vụ này tới vụ khác, ở đâu cũng thấy người chết. Tôi nghe nói vụ của mấy cậu cũng không ngoại lệ... Xem ra mạng sống của thằng bé khó mà giữ.”

Kamenashi và Akanishi chợt dừng lại, đưa mắt nhìn nhau rồi không khỏi thở dài.

...

“Chúng tôi đã đối chiếu mẫu DNA trong máu tìm được ở tủ quần áo với bàn chải đánh răng của Chibaki Kaede.” Nakamaru giao tập hồ sơ cho Ueda, nhún vai một cách bất đắc dĩ. “Là máu của cậu bé. Nhưng tại sao hung thủ lại không để cậu bé ở hiện trường? Dù là thi thể hay người sống, tại sao mang cậu bé đi? Nếu vì Kaede đã nhìn thấy dung mạo của bọn trộm thì cứ giết người diệt khẩu, chẳng phải đã xong chuyện sao?”

“Nếu người đã chết, lại mang thi thể ra ngoài... Nguyên nhân rất đơn giản. Không có thi thể, không thể kết luận là án mạng. Dù bị cảnh sát bắt vì tội trộm cắp, dù quan trọng tới đâu cũng ngồi tù vài năm là cùng.”

Nakamaru nhướn mày nhìn Ueda.

“Tám, chín phần là cậu bé đã chết.” Hiếm khi Nakamaru chứng kiến Ueda có vẻ mặt nghiêm trọng như thế.

“Nhưng... dù chỉ còn một phần hi vọng, chúng ta vẫn phải cố gắng. A... đói bụng rồi, Tatsuya, đi ăn cơm đi!” Nakamaru thuận tay quàng vai Ueda.

“Hay đừng đi, mình ở đây nấu mì gói ăn đi > <>

“... Tatsuya, đây là phòng thí nghiệm, sẽ bị mắng đó.”

“Không sao! Hồi học cấp ba, chẳng phải hay trốn trong phòng thí nghiệm Hóa ăn mì à? Maru mua mì, Tatsuya nấu mì! Đi đi mà, Maru. Nhanh nhanh lên nào!”

xOx

Kamenashi bày ra trên bàn toàn bộ hình ảnh chụp được ở hiện trường. Rồi cậu nhướn người, ngồi cả lên ấy.

“... Cậu đang chụp hình quảng cáo đấy à?” Imai chợt xuất hiện ở cửa văn phòng tổ B, khoanh tay dựa người vào cánh cửa.

“A, đội phó~” Kamenashi liền vẫy tay chào anh. “Em đang nhìn hình ảnh chụp ở hiện trường.”

“Uhm.” Imai vừa gật gù vừa bước lại gần đàn em của mình. “Mấy cảnh sát phụ trách án kinh tế cũng hợp tác với mấy cậu lần này. Bọn họ phụ trách tập văn kiện bị đánh cắp kia. Kazuya nhớ qua nói chuyện với đội bên đó về vụ án.”

“Vâng. À đội phó, bên đội phó đang lo vụ gì thế?”

“Sắp kết thúc vụ đó rồi. Mấy đứa đang đi bắt tội phạm, anh không cần đi— Đây là hình chụp hiện trường?”

“Vâng.”

“Có điểm hơi lạ.” Imai vòng người qua sau Kamenashi, chống tay lên bàn rồi xoa cằm đắm chiêu.

“Đội phó cũng thấy vậy phải không? Không nói đến chuyện không tìm thấy vân tay. Trên mặt đất lộn xộn như vậy, ngoại trừ dấu chân của cậu bé, không hề tìm thấy dấu vết nào khác. Còn nữa, bọn em kiểm tra cẩn thận thăm trên sàn và các camera, không hề có dấu hiệu cho thấy có người lạ ra vào. Coi như không

tính mấy cái đó đi— bằng chứng mạnh nhất là vũng máu trong tủ quần áo. Nhưng ngoại trừ chỗ đó ra, không hề tìm thấy bất cứ giọt máu nào ở chỗ khác. Cứ cho là muốn mang một đứa bé bị thương ra khỏi hiện trường, không thể êm ru và sạch sẽ không dấu tích như thế được.”

Imai chọt xoa đầu Kamenashi, “ngồi ở đây xem hình chi bằng đến hiện trường kiểm tra lại lần nữa. Biết đâu tìm được manh mối nào khác. Mà tổ trưởng của cậu đâu rồi?”

“Đang ở tầng ba. Đi lâu rồi mà không thấy trở lại!”

...

Imai vừa mở cửa phòng lab ở tầng ba, liền thấy ngay Ueda đang ung dung ngồi trên bàn, sùm sụp ăn mì từ chiếc cốc chuyên dụng cho thí nghiệm.

“... Cậu muốn nghỉ hưu không lương thì cứ nói tôi một tiếng. Tội gì phải âm thầm lặng lẽ bày ra mấy trò phạm luật này chứ? Bất mãn gì tôi sao?”

“Muốn ăn không? Mì ngon lắm. Tôi chia cho nữa.”

“Thôi cảm ơn. Nghĩ tới cái cốc này đã từng đựng những gì... tôi ăn không vô.” Imai khẽ rung mình, ngồi xuống bên cạnh Ueda.

“Cái cốc này mới mà— không ăn thật à? Hiếm lắm mới được thưởng thức tài nấu mì của tôi a.”

“Thế thì cậu cứ thông thả ăn. Đây là tầng 13 hợp tác điều tra giao cho mấy cậu.” Imai đưa một tập hồ sơ cho Ueda. “Nhớ qua bên kia gặp bọn họ để nói chuyện.”

“Bộ sếp muốn tuyệt giao với tầng 13 à?” Ueda húp một ngụm nước, nhướn mày nhìn Imai. “Muốn tuyệt giao thì cứ để tôi đi.”

“Thuộc hạ của cậu chết hết rồi à? Cứ gọi một trong hai tên đi thay.”

“A, cái này không xong. Con rùa nhỏ nhà bọn tôi vừa gãy thớ vừa siêu cấp M. Để nó đi rồi thì Ueda Tatsuya tôi có tồn tới 10 năm cũng không khôi phục được bản lĩnh và uy quyền sáng lạng của mình.”

“Vậy còn tên nuôi rùa Jin Jin kia đâu?”

“Takizawa Hideaki nhà sếp nghe mấy từ chuyên dụng ở tầng 13 đã muốn nổ óc. Nghĩ sao Akanishi Jin nghe mà hiểu? Vịt nghe sấm còn khá hơn cái thằng nuôi rùa đó.”

“Thế thì cứ để Kamenashi Kazuya đi là được, vớt vát hình tượng được miếng nào hay miếng ấy.”

“Nghĩ cũng lạ, tuy rằng cả hai bọn tôi đều là uke, nhưng tôi không thuộc dạng uke M như tên đấy. Nói đi nói lại, đội phó, chả phải cậu đang rảnh à? Với lại, chỉ cần cậu lộ mặt, cả 30 tầng ai dám hó hé làm khó? Cậu cứ đến gặp mấy tên bốn mắt ở tầng 13, bảo họ an nhàn tịnh dưỡng đi. Hai ba ngày nữa kết án, tôi sẽ đến đưa báo cáo.”

“Nãy giờ tôi chỉ chờ cậu nói có thể. Hay thế này, cậu viết báo cáo vụ tôi đang lo, nhớ giả chữ ký ở đằng cuối rồi tôi sẽ lo liệu giùm cậu. Tư liệu cụ thể ở mặt sau vụ của cậu. Tôi đi nói tầng 13 tịnh dưỡng đây.” Nói rồi, Imai liền quay người bỏ đi.

“Này

~~ bộ tên Koyama Koichiro chết rồi à? Đây chẳng phải chuyện của cậu ta sao?” Ueda trừng mắt lớn tiếng, nhưng Imai đã nhanh chân bỏ của chạy lấy người.

xOx

Akanishi thận trọng đẩy cửa, bước vào căn hộ không chút sự sống. Mỗi khoảnh khắc lặng đến rùng mình.

Hiện trường đã được xem xét khá kỹ lưỡng. Sau khi chụp hình, các bằng chứng được thu thập cũng như các manh mối có thể tìm được.

Akanishi không hề với tay bật đèn. Ánh sáng trong nhà lại có vẻ không tốt. Dù bên ngoài là ban ngày, nhưng khi không có đèn, cả căn nhà tựa hồ chìm trong bóng tối. Thuần thực bật đèn pin, Akanishi đảo mắt

quan sát hiện trường của bộ hồ sơ bị thất lạc— Theo lời khai của Chibaki Akira, hồ sơ được cất giữ trong phòng riêng của ông ta.

Vì lẽ ấy, Akanishi quyết định kiểm tra ở phòng riêng của Chibaki. Kéo gỡ ngăn tủ đựng hồ sơ, đặt nó lên bàn, hẩn khoanh tay trước ngực, cau mày dăm chiêu.

Tuy những chỗ khác đều bị lục soát lộn xộn, ngăn kéo này không hề có dấu tích bị cạy mở. Ảnh chụp hiện trường cũng cho thấy không có gì đặc biệt. Chibaki từng nói, bộ hồ sơ kia nằm ở trên cùng. Nói cách khác, khá dễ dàng tìm thấy mục tiêu.

Sau đó, Akanishi xoay người, bước vào phòng ngủ.

Thủ phạm lấy được bộ hồ sơ, đem toàn bộ căn phòng lục soát đến tang thương, lấy đi đồ vật quý giá nào đó, rồi quăng bộ hồ sơ hết sức quan trọng này vào thùng rác.

Là Hachioji thuê người làm?

Tham nhũng một số tiền lớn, bây giờ sai đàn em đến ăn trộm bằng chứng?

Akanishi nhún vai, rồi khẽ bước vào phòng đứa bé. Lòng không khỏi thương cảm, chết như thế có gì là hay ho?

Đang đứng trước tủ quần áo xem xét, Akanishi chợt nghe có tiếng động xuất phát từ bên trong.

Bản thân hẩn tự nhủ không tin chuyện ma quỷ, nhưng đột ngột như thế khiến Akanishi không khỏi nổi da gà, dựng cả tóc gáy. Ai da... đừng nói thằng bé trở lại chứ? Nhíu mày nhìn qua khe hở, hẩn thoáng thấy có gì đó chuyển động bên trong— Là người sống sao?

Vừa nghĩ tới đấy, Akanishi lập tức rút súng, mở chốt bảo hiểm, tay nắm lấy cánh cửa tủ rồi mở toang ra—

“Aa!!”

“Hả??”

“Ra là...”

“Anh chìa súng vào em làm gì?”

“Lấy súng uy hiếp, coi em chịu nghe lời không. Mau cởi quần áo.”

“Cái tên dê xồm như anh lại sợ ma chứ gì? Đừng quơ quơ súng như thế, chốt bảo hiểm còn chưa đóng kia kìa. Em chết thành quỷ, không tha... cho anh... đầu... đầu...”

” Kamenashi vừa nói, vừa đặt đèn pin trước ngực, chiếu từ dưới cầm lên, nhe răng trợn mắt rên rỉ với Akanishi.

“Haiz~” Akanishi thở hắt một hơi rồi rút súng về. “Chạy tới đây làm gì? Ngồi xích qua chút, cho anh vào với.”

“Anh điên à? Bộ anh tưởng đây là cái hang chắc? Anh chui vào nỗi sao?”

“Thế em ở trong đây làm gì?”

“Em thấy có điểm kỳ lạ.” Kamenashi nói với Akanishi. “Về vết máu của đứa nhỏ tìm thấy trong đây. Vì chúng ta không tìm thấy máu ở bất cứ chỗ nào khác... nên có thể suy đoán đứa bé bị hạ thủ trong này.”

“Uhm.”

“Nhưng máu chỉ có trên sàn tủ, không hề có đốm nào khác. Tủ quần áo này...” Kamenashi đảo đèn pin một vòng quanh tủ. “Bề mặt không vết máu. Vậy đứa bé bị động thủ thế nào? Tại sao vũng máu lại kỳ lạ như thế?”

“Nghĩ nhiều làm gì, thử nghiệm là biết liền.” Akanishi gật gật đầu.

xOx

Khoa giám chứng tăng ba.

Nakamaru và Kamenashi ôm tấm thảm cùng một lọ dung dịch màu xanh bước ngang qua Ueda.

Ueda vẫn im lặng ngồi đọc bộ hồ sơ của Chibaki.

Nakamaru trải tấm thảm ra trên bàn, rồi bắt đầu cuộc thí nghiệm.

“Để có được vết máu hoàn toàn giống với khi tìm thấy ở hiện trường rất khó, nhưng chúng ta có thể mô phỏng. Nếu bị đâm từ phía trước— máu sẽ văng lên cửa tủ. Không có chuyện xô xát vì vết máu không có dấu vết bị bôi trét, cũng không có khoảng trống nơi cậu bé ngồi. Bên cạnh sao? Bên cạnh!” Nakamaru vừa nói vừa đổ dung dịch kia lên mặt thảm.

“A... không đúng, nhất định không phải như thế.” Kamenashi lắc đầu.

“Mấy người đang làm gì thế?” Ueda đột nhiên xuất hiện trước mặt cả hai. “Quảng cáo bằng vệ sinh à? Có cả dung dịch giả máu nữa.”

“O___O”

“O___O”

“Tatsuya chỉ cần đọc tập hồ sơ kia thôi, Tatsuya đọc xong thì sẽ phá được án.” Nakamaru thuận thực xoa đầu Ueda.

“Chuyện vũng máu khó hiểu kia?” Ueda vòng tay ôm lấy vòng eo Kamenashi.

“... Gớm quá sếp ơi. Sếp muốn em ói tại chỗ à?” Kamenashi đánh mặt, hướng ra sau nhìn Ueda.

“Đây là tôi chào tạm biệt cậu trước khi kết hôn, ranh con!!”

“Tôi thà bị tổ A hành hạ về thể xác còn hơn bị sếp hành hạ về tinh thần!!!”

“=___= tôi còn có mặt ở đây đó nha.” Nakamaru buồn bực lên tiếng.

“Muốn giải quyết bí ẩn đằng sau vũng máu kia không?” Ueda giơ ngón trỏ lên, chớp chớp mắt nhìn Kamenashi.

“Sếp đừng có trưng cái mặt ngây thơ đấy, sếp có phải đang quảng cáo bằng vệ sinh đâu!” Mày Kamenashi cau cả lại.

Ueda điềm nhiên cầm lên bình dung dịch, chậm chậm đổ lên mặt thảm, động tác rất nhẹ nhàng.

Máu chảy ra theo hình dạng rất giống với hiện trường, mà trên người Ueda lại không hề dính chút máu nào.

Miệng Kamenashi liền há hốc.

“Đây là lời giải.” Ueda phẩy tay, tự hào lên tiếng.

“... Các cậu thật sự không tìm thấy vết máu nào khác ở hiện trường?” Nakamaru chột lên tiếng.

“Sao? Không có.” Kamenashi lắc đầu.

“Lượng máu ít như thế, không chết người được. Với một đứa bé tám tuổi, mất máu như thế này không thể xem là nhiều. Nếu đây là lời giải cho vũng máu kia thì có thể suy đoán— đứa bé còn sống.”

“Nói không chừng bị thương ở đầu thì sao?” Kamenashi lắc đầu. “Vậy có thể giải thích tại sao không có dấu vết chống cự.”

“Bị thương ở đầu, máu chảy ra giống cái lọ này sao?” Ueda gõ đầu Kamenashi.

“Ui da...”

“Ai~~ cứ từ từ mà nghiên cứu. Tôi cũng đi nghiên cứu~~”

“Tatsuya!!!! Anh đừng có một đi một đến như thế!!! Cứ như ma ấy. Maru, sao có thể chịu được cái con người kỳ dị thể này được thế?????”

xOx

Akanishi cầm bút, ngược nhìn vợ Chibaki, hay nói chính xác là vợ cũ của Chibaki.

“Về chuyện của con bà, thật đáng tiếc, chúng tôi chưa xác định được cậu bé còn sống hay đã chết. Mọi người vẫn đang cố gắng hết sức để điều tra.”

“Thằng bé... chết rồi sao?” Chibaki Miko thoáng lặng người. “Cũng tốt... dù chết, con vẫn là của tôi... chỉ cần tên khốn kia không giữ được Kaede...”

Akanishi khẽ cau mày.

“Tôi không có gì để khai với sếp. Nếu chỉ gọi tôi đến để báo chuyện này thì giờ tôi có thể đi rồi chứ?” Chibaki Miko vừa nói vừa đứng dậy.

“Khoan đã. Xin hỏi...” Akanishi chậm chậm nhìn Chibaki Miko. “Hôm xảy ra vụ án, từ 6 tới 8 giờ, bà đang làm gì? Có ai làm chứng không?”

“Ý cậu là sao? Chẳng lẽ cậu muốn nói tôi vì trả thù chồng cũ mà giết con mình?”

“Bọn tôi chỉ muốn giải quyết nghi hoặc trong vụ án.” Akanishi nhún vai giải thích.

...

Khi Chibaki Miko vừa bước khỏi phòng hỏi cung, Ueda đã đứng trước cửa tự khi nào đợi bà, trên tay còn cầm một cốc cà phê. Vừa nhìn thấy người cần gặp, Ueda liền bước lại gần, kính cẩn khom người.

Chibaki Miko không khỏi nhú mày.

“Về chuyện con của bà, tôi vô cùng tiếc nuối.” Ueda thành khẩn nói, rồi đưa cốc cà phê trên tay cho Chibaki Miko.

“Tôi không uống cà phê.” Chibaki Miko lạnh lùng đáp trả.

“Hm? Nhưng chồng bà có vẻ rất thích. Trong nhà cất bao nhiêu là cà phê. Tôi cứ tưởng đây là sở thích của hai vợ chồng.”

“Sở thích? Thế thì anh phải nói là của ông và tình nhân kia kìa! Đương nhiên, người ta không chút thủ đoạn, vậy sao lại dấn dứ với thanh tra cao cấp tầng 13?” Chibaki Miko cười lạnh.

“Nói như vậy... bà đã từng gặp qua tình nhân của ông nhà?”

“...”

“Đừng nói cả tình địch của mình mà còn chưa gặp qua chứ? Hmm, bị cướp chồng bởi một người đàn ông khác. A... còn nữa, cả Kaede cũng gọi người kia là ba. Nói đi nói lại, bà thất bại quá rồi.”

“Cậu— tôi muốn kiện cậu!”

“Người đàn ông kia tên gì nhỉ? Bà không nói, tôi tự điều tra cũng ra. Chẳng phải thường xuyên ra vào nhà bà sao? Hỏi thăm hàng xóm một chút là biết liền chứ gì.”

“Yoshida Toshimasa.” Chibaki Miko hít mạnh một hơi, gần giọng nói ra một cái tên. “Đừng hỏi tôi gì nữa về con người này.”

Ueda nhếch mép, gật gù với bà Chibaki.

xOx

Chiếc xe đỗ phịch trước cổng công viên. Kamenashi và Akanishi vội vàng bước ra.

Một nhân viên cảnh sát từ đâu chạy lại. Akanishi và Kamenashi liền đưa ra thẻ ID của mình.

“Trong lần tuần tra, tôi đã thấy cậu bé này. So với bức hình, tôi có thể khẳng định chính là cậu bé.” Vị cảnh sát nói với hai người.

Vốn chưa xác định được cái chết của Chibaki Kaede, cục cảnh sát đã phát cho các nhân viên tuần tra hình của cậu bé để họ lưu ý hơn khi thực hiện ca trực của mình. Nhưng kỳ thật, trước đó không ai có quá nhiều hi vọng với cách thức này—nào ngờ lại có thể tìm ra manh mối.

“Lúc đó đứa bé đang làm gì? Có đi với ai không?” Kamenashi liền hỏi.

“Tuy không xác định rõ lắm, nhưng đứa bé kia hình như đang chơi bóng chày— cái trò ném bóng đấy.” Viên cảnh sát thật thà trả lời.

“Ha?” Kamenashi không khỏi nghiêng đầu. “Anh xác định là cậu bé trong hình?”

“Nốt ruồi ở khóe miệng cậu bé rất rõ. Tôi tuyệt đối không nhìn lầm.”

Akanishi ngẩng đầu, nhìn một lượt xung quanh. Đây là sân chơi dành cho các trẻ em. Có rất nhiều ông bố bà mẹ dắt con đến đây chơi. “Chơi ném bóng thì nhất định phải có hai người. Anh có ấn tượng gì với người chơi với cậu bé không?”

“Thực ra vì thấy người đàn ông kia nên tôi mới chú ý cậu bé đó chứ. Cậu ta không cùng khu với tôi nhưng cũng là cảnh sát, tôi có gặp qua một lần. Yoshida Toshimasa.”

...

Khi Akanishi và Kamenashi đã đứng trước cửa nhà Yoshida, Akanishi ra hiệu cho Kamenashi núp sau cánh cửa, rồi tự mình bấm chuông.

Kamenashi rút súng từ bên hông.

Người mở cửa là một cậu bé chừng tám, chín tuổi.

Akanishi trợn tròn hai mắt, nhanh tay ra hiệu cho Kamenashi cất súng vào.

Cậu bé chính là Chibaki Kaede, người mà bọn hắn đang tìm kiếm khắp nơi.

“Chờ các cậu lâu lắm rồi.” Thanh âm một người nào đó vang lên từ phòng khách.

“Thật ngại quá, đây là hai đàn em của tôi.” Giọng của một người khác cất lên.

Akanishi và Kamenashi thiếu điều muốn học máu khi nhìn cảnh tượng trước mắt. Ueda đang thản nhiên ngồi uống cà phê cùng kẻ tình nghi!!!

xOx

“Sao truy lùng được tới tôi? Kế hoạch bọn tôi rất hoàn hảo mà?” Yoshida lên tiếng hỏi Ueda.

Akanishi chống cằm, chăm chăm nhìn Ueda. Hắn cũng thực sự muốn biết tại sao cái tên tổ trưởng lưỡi biếng cả ngày trốn ở chỗ tình nhân bên khoa giám chứng lại có thể phá án trước hắn và Kamenashi.

“Kế hoạch quả thật hoàn mỹ, nhưng các người lại nhờ đến cậu bé tám tuổi. Tuy không ngu ngốc, nhưng cậu bé cũng chẳng phải thiên tài.” Ueda nhún vai. “Anh có nhớ bức tranh ‘Ba Tôi’ của Kaede? Vẽ rất đẹp, rất giống anh. Từ đầu tôi đã hoài nghi vì bức tranh ấy. Chibaki Akira làm về văn phòng, chưa từng mặc qua bộ đồng phục như thế. Huồng hồ, kiểu tóc của ông Chibaki không phải như vậy. Trên bức tranh có ghi ngày, lại là gần đây. Cậu bé vẽ rất cẩn thận, tôi có thể thấy được cả quân hàm trong đấy. Nhờ vậy, tôi xác định được cấp bậc của anh trong cục. Rồi tôi xem xét băng ghi hình, thấy được anh. Vì thường xuyên qua lại nên Kaede mới thích anh như thế, chẳng phải sao? Gọi một người không thân thích là ba, như thế cũng đủ chứng minh quan hệ của hai người. Mặt khác, trong băng ghi hình, ở những lúc không ai khác, anh và Chibaki Akira còn có biểu hiện rất thân mật.”

Yoshida nhướn miệng cười.

“Sổ sách của Chibaki vốn chỉ để đánh lạc hướng. Ông ta là cảnh sát cao cấp, ở một căn hộ được đề phòng nghiêm ngặt thế này— Nếu Hachioji muốn cướp sổ sách, không có lý do gì tìm ông ta đầu tiên, chẳng phải những người khác cũng có thể giữ bằng chứng mà lại dễ dàng hơn sao? Mà cứ cho Hachioji động thủ với Chibaki, những người khác trong tầng 13 sớm muộn cũng bị tấn công. Thật ra mục tiêu của hai người không phải tập hồ sơ, mà là Kaede?”

“Đúng vậy. Nếu Nakaki và Miko kết hôn, sự nghiệp của Akira dù thăng tiến tới đâu, xét về mối quan hệ của hai bọn tôi, quyền nuôi dưỡng Kaede sẽ không bao giờ thuộc về chúng tôi. Thế nên mới nghĩ tới cách này.”

“Tôi kiểm tra qua nhà Chibaki và album hình, phát hiện mấy bộ quần áo và đồ chơi ưa thích của Kaede đều không thấy đâu cả— chẳng lẽ ăn trộm lấy cả những thứ này sao?”

Nụ cười trên môi Yoshida càng dịu dàng.

“Trước hết, các anh lấy máu của Kaede. Cậu bé tan học về nhà thì bắt đầu hành động, giả một vụ trộm. Để vết máu lại trong tủ quần áo, khiến ai nấy đều tưởng rằng cậu bé đã chết. Trộm đi vài thứ và tập hồ sơ kia để giả họa cho Hachioji. Kaede quả thật thông minh— nhưng dù sao vẫn là một cậu bé. Không nói đến vũng máu kia, cậu bé tự với mình lấy đồ trên cao, khiến hiện trường chỉ lưu lại dấu chân của mình.”

“Đúng vậy...” Gương mặt Yoshida không giấu được sự tự hào cùng yêu thương.

“Vì là một đứa trẻ nên dễ dàng tránh được hệ thống theo dõi. Thí dụ như để cậu bé đi vào lối thoát hiểm, đến tầng hai thì chui qua cửa sổ mà chỉ một đứa trẻ mới có thể thực hiện, rồi trượt xuống bằng ống nước. Có tính toán như thế, đây là hai người chỉ hay cậu bé tự nghĩ ra?”

“Bọn tôi không bao giờ chỉ Kaede làm mấy chuyện nguy hiểm như thế. Chính thằng bé đề xuất ý kiến này.”

“Vậy thì quả nhiên thông minh hơn đồng trang lứa a.”

“Yoshida, có chuyện này tôi muốn hỏi.” Akanishi chột lên tiếng. “Vì sao lại dắt Kaede ra chơi ném bóng? Còn vào thời điểm vụ án mới xảy ra thế này. Nếu không vì thế, bọn tôi sẽ không tìm thấy anh.”

“Tuy biết là nguy hiểm, nhưng— với Kaede, tôi không cách nào đối phó, cứng chịu thằng bé quá mức rồi... Kaede nói nhất định phải ra ngoài chơi, tôi sao có thể từ chối...”

“Không cần tự trách bản thân. Dù hai người không ra chơi, tôi vẫn sẽ tìm đến đây.” Ueda chép miệng an ủi Yoshida.

Akanishi lập tức bĩu môi, ném cho tổ trưởng mình một cái lườm mắt.

xOx

Khi Chibaki và Yoshida bị áp giải đến sở cảnh sát, vừa lúc Chibaki Miko và Chibaki Kaede cũng bước ra từ bên trong.

Vừa nhìn thấy hai người đàn ông, Chibaki Kaede liền buông tay mẹ, chạy đến bên ba mình.

“Ba, Daddy!” Kaede túm lấy áo hai người. “Đừng bao giờ nản chí!!! Kaede đã tám tuổi rồi!!”

Chibaki và Yoshida khẽ liếc mắt nhìn nhau.

“Mười năm nữa, chỉ cần mười năm nữa, chúng ta có thể ở cùng một nhà! Thế nên... thế nên... Kaede sẽ đợi đến ngày ấy! Ba và Daddy cũng phải kiên nhẫn đợi nha!”

“Thế mới nói, đàn bà là loại phiền phức.” Đứng cách đó không xa, Ueda chép miệng, buông thông câu nói kết án kinh điển của mình.

...

“Này.” Akanishi đột nhiên cất tiếng.

Cả Kamenashi đang viết báo cáo cho vụ này cùng với Ueda đang viết báo cáo cho vụ của Imai đều dừng lại, ngẩng đầu nhìn người vừa lên tiếng.

“Nếu toàn thế giới đều là đồng tính luyến ái, vậy con người làm sao sinh sản?” Akanishi đăm chiêu, vẻ mặt tựa hồ đang muốn thảo luận về vấn đề này.

Kamenashi không nói gì, chỉ ngoảnh đi, trở lại với bản báo cáo của mình, không chút ý định muốn bàn luận gì thêm.

“Có thể nhân bản vô tính. Được một đứa giống y chang mình!” Ueda lác quan nói, ra chiều an ủi Akanishi.

“Kame này.” Akanishi quay ra nhìn Kamenashi.

“Gì chứ?” Kamenashi cau mày trả lời.

“Em nói mình nên nhân bản một đứa giống em hay giống anh?”

“=____= đương nhiên là em! Anh ăn nhiều như thế, em còn nuôi không nổi. Một Akanishi lớn, giờ thêm một Akanishi nhỏ, nhà có giàu đến đâu cũng phải sạt nghiệp vì hai cái bụng không đầy mắt.”

“Ranh con đi chết đi!!!!!! Anh có phải là châu chấu đâu mà ăn đến nát nhà như thế hả?”

“Thế đồ ăn hôm qua em mua để trong tủ lạnh sao hôm nay trống trơn hết???”

“Ai bảo em mua ít quá?!!???— mà thôi, cứ nhân bản một đứa giống em đi.”

“... tại sao?”

“Vì anh muốn cảm giác lại cái hồi em mới vào tổ. Lúc ấy, em mới ngoan ngoãn làm sao. Còn giờ hả? Động một cái là cong môi lớn tiếng, chả giống gì ngày xưa hết. Nhân bản một đứa như em hồi đó để anh còn chà đạp! Hahaha!”

Vừa nghe đến đó, Ueda đang ngồi gần đây liền bấm điện thoại gọi cho Nakamaru.

“Maru, Maru! Sau này bọn mình nhân bản một đứa giống tên Nishikido Ryo đi!!!! Nuôi tới 18 tuổi thì đem ra tra tấn đến chết!! Ha ha ha!!”

22. Quyển 2 - Chương 11-1

“Đội phó, tầng 19 tìm sắp.” Yokoyama một tay gõ cửa văn phòng Imai, mắt vẫn chăm chú đọc tập hồ sơ trên tay. Cửa vừa mở, cả người hấn thiếu điều ngã xuống đất, “Ui~”

Koyama đang co ro cuộn mình trong tấm chăn, miệng còn ngậm chiếc nhiệt kế, ngẩng đầu nhìn Yokoyama.

“... Cậu có hi sinh trong nhiệm vụ cũng đừng tìm tôi lo hậu sự cho.” Yokoyama nhăn mặt, hơi né người sang một bên.

“Chạm chân rồi bạn hiền. Đội phó nghỉ phép.” Cả người Koyama không ngừng run rẩy vì sốt cao. “Để lại cho tôi một núi báo cáo phải viết. Có khi cả năm chưa xong.”

Hiện tại là thời gian khá nhàn rỗi. Rất nhiều nhân viên xin nghỉ phép. Imai và Takizawa đã sớm đệ đơn từ lâu. Thế nên hiện tại cả tầng 24 chỉ còn lại nửa sức chiến đấu. Cũng không còn người tàn bạo đã man ép mọi người làm việc như Đầu To.

“Vậy ai đi tầng 19 đây?” Yokoyama nhăn mặt. “Đầu To cũng nghỉ.”

“Tôi còn phải lo núi báo cáo này. Cậu kêu Ueda Tatsuya đi đi. Yên tâm, cậu ta lo được mấy chuyện thế này. Cùng lắm thì đắc tội vài ba tên thôi, có sao đâu.” Koyama rút nhiệt kế từ trong miệng. “Tôi sốt tới 39 độ chứ chẳng đùa.”

“... Được rồi, được rồi. Cậu có chết thì tôi sẽ tìm người lo hậu sự cho.” Yokoyama gật gật đầu, xoay người chuẩn bị đi tìm Ueda. Chưa bước tới cửa, hấn chợt khựng lại, chép miệng nói với Koyama, “Không được, Koyama, cậu phải đi thôi.”

“Sao thế?”

“Tổ B nghỉ phép.”

“... Mấy người là một bọn vô nhân tính! Nếu tôi bệnh hoạn không dứt thì ai chịu trách nhiệm?”

“Ai da, cậu đừng nói thế. Miệng ăn mắm ăn muối. Cậu là một trong những vũ khí tối ưu của tầng 24 chúng ta, sao lại bệnh hoạn không dứt được? Koyama đi đến đâu thì hòa bình thế giới tới đó mà. Vậy đi, nhân lúc cậu chưa sốt tới 40 độ, mau mau đi gặp tầng 19. Chạm chạp nữa, cậu mơ mơ hồ hồ ăn nói bậy bạ ở dưới đó thì không ai dọn rác cho đâu.”

“Sao số tôi thăm thể này chứ T____T?”

“Bạn thân mến, ai bảo cậu xuất thân làm văn phòng? Trong hồ sơ của cậu chẳng phải sáng lạng hai chữ ‘thư ký’ sao?”

“Tên Ueda Tatsuya chẳng phải cũng xuất thân văn phòng như tôi sao?”

“Nhưng mà hồ sơ của cậu ta sáng lạng ba chữ ‘thư ký Godzilla’ a~”

...

Ở một chỗ khác...

Ueda Tatsuya hắt hơi một cái thật mạnh, rồi đưa tay xoa xoa mũi.

Akanishi và Kamenashi ngồi ở băng ghế trước, liền đưa mắt khinh bỉ nhìn tổ trưởng của mình.

“Nhìn cái gì? Bộ các cậu chưa từng thấy anh đẹp trai hắt hơi à?” Ueda tròng mắt nhìn lại.

“Leader, được nghỉ phép sao không đi hưởng tuần trăng mật với chồng thân yêu của sếp, theo bọn tôi làm gì?” Akanishi vừa lái xe vừa chép miệng tiếc nuối.

“Chồng thân yêu đi Đức du học rồi.”

“Vậy sếp vượt biển tìm chồng đi. Sếp nhất định biết nói tiếng Đức mà nhỉ?” Kamenashi cúi đầu nhìn bản đồ trên đùi.

“Bảo hiểm nhân thọ của tôi hết hạn rồi. Lỡ trên máy bay đụng phải Bin Laden thì coi như xong, cả cái quan tài cũng không mua được chứ chẳng đùa.” Ueda tiếp tục xoa bóp hai bên cánh mũi.

“Không sao, tôi mua cho sếp. Sếp thích kiểu nào, tôi mua kiểu đó.” Kamenashi nhanh nhẩu trả lời.

Cả ba người khi ấy nhân dịp được nghỉ phép nên đã lái xe ra ngoại thành dã ngoại. Kế hoạch ban đầu chỉ là hai người. Nhưng khi chuẩn bị xuất phát, Akanishi và Kamenashi vừa ngồi lên xe, bỗng dưng phát hiện ở băng ghế sau còn có người thứ ba... Mà cả hai bọn hắn đều không biết người kia đã chui lên xe từ khi nào.

“A...” Akanishi vỗ vỗ tay lái.

Kamenashi ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt tràn ngập hồ hởi cùng mong đợi, “Anh rốt cuộc thu đủ can đảm rồi sao? Bọn mình bỏ Ueda Tatsuya ở đây đi! Yên tâm, tổ trưởng xuất thân văn phòng, đánh không lại anh đâu.”

“Các huynh đệ, chúng ta đã lạc đường.” Akanishi đồng thanh tuyên bố.

“=____= biết thế đã để tôi lái cho rồi.” Kamenashi nhăn mặt càu nhàu.

“Chẳng phải lần trước cậu bị tịch thu giấy tờ xe còn chưa lấy lại à?”

“Nhưng có Tatsuya ở đây bảo kê cho thì sợ gì?”

“Hê, chẳng phải có người muốn đem con bỏ chợ sao? Vậy mà còn muốn nhờ người ta bảo kê~” Ueda lạnh lùng buông lời giễu.

Akanishi đành thở dài, rút bộ đàm ra, “TK811-24B gọi tổng đài, TK811-24B gọi tổng đài— làm ơn dùng GPS định vị bọn tôi. Rồi chỉ bọn tôi đường ra khỏi rừng.”

“Tổng đài gọi TK811-24B, sẽ có một xe cảnh sát qua chỗ các anh. Cứ đi theo bọn họ là ra ngoài được.” Một giọng nói đáp trả từ phía bên kia bộ đàm.

“Dạo này mấy người ở tổng đài làm biếng quá.” Akanishi nhú mày, miệng làu bàu vài lời với chiếc bộ đàm.

“Lỡ tổng đài hỏi đang thi hành nhiệm vụ gì, cậu tính trả lời sao?” Ueda chột ló đầu từ phía sau lên.

“Áp giải hung thủ biến thái giết người điên loạn.” Akanishi không chút suy nghĩ mà chỉ thẳng vào Ueda.

“Khá, khá lắm. Không ngờ cậu hiểu rõ bản chất của tôi thế. Để đại gia cho hai cậu biết thế nào là biến thái, thế nào là điên loạn!!”

Lời Ueda vừa dứt, chợt có tiếng còi vang inh ỏi từ đằng sau.

Rất nhanh có một chiếc xe cảnh sát vượt qua mặt cả ba.

“Ồ, Shigeaki sao...” Ueda nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. “Mau chạy theo, chạy theo!”

xOx

Giữa vùng ngoại thành không một bóng dáng người hay vật, nhìn mãi cũng chỉ có một con quạ đen từ đâu bay ra, lạnh lạnh vài tiếng rồi biến mất dạng, ba người trải khăn, ngồi xuống ăn cơm.

“Tatsuya, tôi làm có hai phần thôi. Sếp muốn đi với bọn tôi thì cũng nên gọi điện thoại nói một tiếng để còn chuẩn bị chứ?” Kamenashi đỡ khóc đỡ cười nhìn Ueda.

“Gọi điện thoại trước thì có gì là bất ngờ? Bộ gọi rồi, các cậu còn chịu mang tôi đi theo à?” Ueda ung dung vươn tay đoạt lấy miếng sandwich từ tay Akanishi.

“Ê!!!!!! Trả lại đây!!!!!! Đây là tui tự làm a!!!!” Akanishi lập tức trợn trừng hai mắt, hai bàn tay xiết chặt, nhưng vẫn không đủ dũng khí nhào lên cướp lại miếng ăn từ tên tổ trưởng giết người bằng lời, không bằng súng.

“Ăn chung với vợ cậu đi. Miếng của cậu ta chất lượng hơn nhiều!”

“Ai là vợ tên này???? Anh ta là vợ tôi mới đúng!” Kamenashi ngồi bật dậy, oang oang phản kháng.

“A~ muốn phản à?” Akanishi liền buông tha ý định tấn công Ueda, cả người xoay về hướng Kamenashi, bắt đầu xắn tay áo.

“Mau bảo tôi một tiếng ‘ông xã’! Không thôi không cho anh ăn!”

“Đừng tưởng có sếp của cậu ở đây thì tôi không dám ăn thịt rùa! Cứ chộc tôi tức đi, tôi cho sếp cậu biết cậu là vợ hay chồng tôi!”

“Ai da, hai người các cậu... yêu nhau lắm, cắn nhau đau a~” Ueda gật gù buông một câu kết luận.

“Thấy mọi người rôm rả, tôi không muốn phá rối đâu, nhưng phải phong tỏa hiện trường.” Một giọng nói chợt vang lên từ phía sau cả ba.

Mọi người ngoảnh đầu.

Shigeaki đứng khoanh tay, nghiêm nghị nhìn một tổ ba người đang giành ăn với nhau.

“Không phải bình thường cậu phụ trách bảo hộ chính khách à? Sao chạy đến chỗ rừng núi hoang vắng này làm gì? Còn dẫn nhiều người như vậy, tính đi dã ngoại sao?” Ueda xua tay đuổi hai thằng nhóc qua một bên rồi hỏi Shiegaki.

“Con trai Kobayashi bị bắt cóc. Bọn tôi trước đó có cài hệ thống định vị trên người cậu bé, nhưng hệ thống sau đó bị nhiễu sóng. Đến sáng hôm nay thì bỗng nhiên có lại tín hiệu. Ở trên núi này.” Shigeaki khẽ thở dài.

“Kobayashi của đội chống khủng bố?” Akanishi nhú mày.

Shiegaki gật đầu.

“Báo cáo sếp, bọn tôi tìm được manh mối.” Một nhân viên cảnh sát từ xa chạy lại.

...

Nhân viên khoa giám chứng mang theo bên mình chiếc vali dụng cụ đứng ở một bên sườn núi, mắt chăm chú nhìn vào chỗ gò đất xem chừng mới đắp được vài ngày. Tín hiệu từ máy định vị mỗi lúc một mạnh.

Mọi người nhìn Shigeaki, tựa hồ đợi chờ một chỉ lệnh.

“Làm đi.” Shigeaki gật đầu ra hiệu.

Máy định vị bị chôn tại đây, lại còn một gò đất nhô lên, tám chín phần là đã...

Một đôi giày thể thao của trẻ con dần hiện ra theo từng xẻng đất. Mọi người ghì chặt lòng bàn tay, không khỏi tiếc nuối.

Đã quá muộn.

...

Không còn tâm trạng ăn cơm, cả tổ B lui thủi theo Shiegaki trở về tầng 24.

“Thế mới nói, đàn bà là loại phiền phức.” Ueda không khỏi thở dài.

“Kia là thằng con, vụ này liên quan gì đàn bà?” Akanishi bĩu môi, vung chân đá Ueda.

“Nếu Kobayashi không cưới vợ thì đã không có con. Không có con thì lấy đâu ra người để bắt cóc? Mà không bị bắt cóc thì hiện tại không phải lâm vào cảnh này.” Ueda chép miệng rồi lý luận một tràng.

“Sếp yên tâm. Sau này ông ta chẳng phiền muộn chuyện đàn bà đâu.” Kamenashi chột từ ngoài bước vào. “Kobayashi và vợ đã ly hôn. Phải nói là, nếu ông ta không để cảnh sát tham gia, cậu bé có khi không bị giết.”

“Mà chúng ta chả phải đang nghỉ phép à? Ở đây làm gì?” Ueda đột nhiên phấn chấn hẳn. “Mau trốn, mau trốn thôi, nếu không nhất định sẽ bị gọi đi hỗ trợ.”

“Ha?”

“A?!”

“Rốt cuộc tóm được cả ổ ba tên!” Nhắc Tào Thào, Tào Tháo liền tới. Giọng Takizawa đột nhiên vang lên, khiến cả ba đều khựng lại.

“Đội trưởng, không phải bọn em đang nghỉ phép à? Theo lệ, bọn em không cần làm việc mà.” Kamenashi mếu máo nhìn người trước mặt.

“Mấy cậu chẳng phải chuyên gia phá lệ à? Tôi chỉ dựa theo đó mà làm thôi.” Takizawa nhướn mày, khiêu khích nhìn Kamenashi.

“Bọn tôi chưa từng giải quyết mấy vụ bắt cóc kịch tính thế này a. Cậu cứ để một mình Shigeaki giải quyết đi. Cậu ta chẳng phải chuyên gia sao?” Mắt nhìn mấy ngày nghỉ hiếm hoi leo lắt như ngọn nến trước gió, Ueda đành lên tiếng.

“Đã giết hại con tin tới hai lần. Con của Kobayashi và con gái lớn của sếp lớn khu C.” Takizawa hừ giọng.

Kamenashi và Akanishi tròn tròn nhìn Takizawa rồi lại quay sang Ueda.

“Thế phải cấp tiếp viện cho tôi.” Ueda rút cuộc lên tiếng thỏa hiệp.

xOx

Kamenashi chăm chú nghe cuộn băng thu âm đoạn đối thoại của bọn cướp và Kobayashi.

“Ông Kobayashi, nếu muốn gặp lại con trai yêu quý của mình thì phải nghe theo lời tôi. Một tỷ. Một tỷ với ông cũng chả khó khăn gì phải không? — Chỉ cần ông không báo cảnh sát. Nhanh chóng chuẩn bị một tỷ.”

“Ông xác định bên cạnh ông không có ai? Không một người theo dõi? Ông không báo cảnh sát? Được... để cái túi vào thùng rác. Đúng... Đúng vậy... Tốt. Cảnh sát đã tìm được con của ông.”

Kamenashi đặt ống nghe xuống, ngược mắt nhìn Shiegaki.

“Thời gian trùng với lúc chúng ta nhận được tín hiệu từ trên người con trai Kobayashi. Tựa như có ai đó cùng một lúc điều khiển cả hai đầu dây.” Shiegaki không khỏi thở dài. “Ngay tại lúc đó, bọn họ giết đứa bé.”

Ueda không nói lời nào.

“Giọng nói đã trải qua xử lý. Vì thế không có manh mối nào. Nhưng có thể phân tích thanh âm nền của cuộn băng.” Nói rồi, Kamenashi cầm vật chứng lên. “Chen hàng à?”

“Vụ bắt cóc đứa con gái không có tư liệu thu âm sao?” Akanishi khoanh tay trước ngực, chau mày hỏi Shigeaki.

“Không có. Ông bố cũng không báo cảnh sát. Thi thể đứa bé được chuyển về nhà qua đường bưu điện. Tuy ông bố giao tiền chuộc, đối phương vẫn hạ thủ với con tin.”

“Tại sao lại chắc chắn vụ này và vụ đó do cùng một người gây ra?” Ueda buông lời nghi vấn.

“Bởi vì đều có lời cảnh báo trước đó.” Shiegaki cau mày. “Trước tiên cảnh báo gia đình nạn nhân, để các ông bố thân làm cảnh sát tăng cường cảnh giác. Sau đó, qua mặt một đám vệ sĩ, cướp đi con tin. Vụ thứ nhất, bọn chúng cũng yêu cầu đặt tiền trong thùng rác. Vì chúng ta khi đó không biết chuyện, nên chỉ sau khi chuyện xảy ra mới có thể đến hiện trường kiểm tra. Vụ thứ hai, mặc dù đã cảnh giác và chuẩn bị đầy đủ, hai nghìn vạn vẫn không cánh mà bay.”

“Các người bố trí theo dõi thế nào mà tiền biến mất không ai biết như thế?” Akanishi chống cằm, ngáp dài một cái.

“Sơ suất. Tôi chỉ chăm chú theo dõi cậu bé mà không để ý đến những thứ khác. Tôi làm việc bao nhiêu năm, chưa từng giải quyết vụ bắt cóc nào. Hồi xưa làm cảnh sát tuần tra, tôi bắt quá toàn giúp mấy cụ bà tìm chó mèo thất lạc.” Shigeaki thở dài phiền muộn, đồng thẳng một đám lên bàn.

“A... vậy cậu có thể ngồi đàm đạo với Akanishi Jin. Nghe đồn tên này hồi xưa cũng chỉ toàn bắt chó mèo cho mấy phu nhân.” Ueda lạnh lùng lên tiếng.

“Cái mặt phong lưu dê xồm như thế, thím nào nhà không có chó mèo cũng ráng mua về một con rồi thả rong để cậu ta đến kiếm.” Kamenashi chỉ tay vào Akanishi, đánh giọng chế giễu.

“Vụ này... liên quan gì chó mèo đi lạc?” Akanishi ngồi thẳng dậy, bĩu môi.

“Akanishi... Bọn tôi đang ôn chuyện xưa cho cậu còn gì?” Ueda nhướn mày.

“TẬP TRUNG!!! ĐÂY LÀ VỤ BẮT CÓC!!!” Shiegaki lớn tiếng quát, hai tay vò đầu bứt tai.

“Ai... thế mới nói mấy cậu là một lũ lười đọc sách. Hai vụ thể này đã được phá cách đây mấy năm.” Ueda thần nhiên chép miệng.

“Hả?” Cả Akanishi và Kamenashi đều ngạc nhiên nhìn tổ trưởng của mình.

“Cậu giỡn với tôi đấy à?” Shigeaki nhướn mày, ném cho Ueda một cái nhìn đầy nghi hoặc.

...

Phòng lưu trữ.

Ueda thấy hai tập hồ đến trước mặt Shiegaki.

“Vụ thứ nhất. Bốn năm trước, con gái của chủ tịch công ty Yamada bị bắt cóc. Bọn cướp đòi tiền chuộc bốn triệu. Từ đầu đã có ý định sát hại con tin. Đến khi lấy được tiền chuộc, thi thể cô bé được gửi về nhà qua đường bưu điện.”

“Vụ thứ hai. Ba năm trước, con trai nghị viên Suzuki bị bắt cóc. Đứa bé bị trói rồi sát hại, sau đó chôn ở một công viên sau núi. Nghị viên lúc đó báo cảnh sát, quản gia trong nhà đồng lõa với bọn bắt cóc. Chúng lấy được tiền chuộc nhờ một tiểu xảo qua mắt người. Trước hết, bọn chúng đem từng cọc tiền nhỏ bỏ vào túi ni-lông, rồi cho vào chiếc túi màu đen. Vì tên quản gia đồng lõa là người chuẩn bị tiền nên để chuẩn bị một túi trông giống với túi kia. Địa điểm giao tiền chuộc là sân vận động của một trường trung học. Phạm nhân lẩn vào trong đám người, đem bỏ chiếc túi không vào cùng thùng rác có túi đựng tiền. Đến khi cảnh sát xác nhận không ai lấy ra vật gì từ thùng nhưng tiền trong bao lại không thấy. Thực chất tiền vẫn ở bên trong, nhưng cảnh sát lại tìm nhầm túi. Chiếc túi đựng tiền thực ra khi ấy còn nằm trong thùng rác.”

Akanishi huýt sáo một hơi.

“Như vậy... đây là...” Kamenashi khẽ nuốt nước bọt.

“Bắt chước vụ bắt cóc năm đó.” Ueda gật gù. “hai vụ án tuy rằng có điểm tương đồng, nhưng vụ thứ hai thủ phạm rõ ràng cao tay hơn. Hơn nữa ở vụ thứ nhất, nhân viên cảnh sát không làm gì được. Phân tích điểm giống nhau của cả hai vụ: thứ nhất, con tin đều bị giết chết. Thứ hai— đều do Yamashita Tomohisa phá.”

Cái tên vừa được nêu lên, bất giác khiến cả Akanishi và Kamenashi có chút chạnh lòng.

“Điểm thứ nhất là thật. Điểm thứ hai... chắc chỉ do trùng hợp?” Shigeaki tựa hồ cũng chột lòng vì tên người kia.

“Cũng mong là vậy.” Ueda nhún vai. “Dù gì mấy vụ thế này vẫn cần tầng 24 chúng ta nhúng tay. Nạn nhân là cảnh sát đã không nói— hung thủ nhất định cũng là người trong nội bộ. Nhìn tới hồ sơ mấy vụ năm xưa, đến cả việc chuẩn bị túi giống với của Kobayashi.”

“Ai... cảm giác có chút thất bại.” Shigeaki chột thở dài.

“Nản cái gì?” Ueda xoa đầu Shigeaki.

“Mặc dù đã bảo vệ đứa bé chặt chẽ như vậy, nhưng vẫn bị bắt đi.” Shigeaki gục đầu lên bàn.

Bỗng nhiên di động của Ueda vang lên. Hắn liếc xéo, nhưng không có ý định nhắc máy.

“Cậu muốn chết sớm à? Đầu To gọi đấy.” Shigeaki lườm Ueda.

“Các người cứ coi như tôi chết rồi.” Ueda buồn bực cầm chiếc di động lên.

“Tatsuya, Kato nữa, mau đến đây.” Giọng Takizawa lạnh lùng vang lên từ đầu dây bên kia rồi tắt ngấm.

xOx

“Lại nhận được cảnh báo à?” Ueda đẩy cửa bước vào. Lập tức— “Jin, Kazuya, chúng ta quay về nghỉ phép. Ở đây có một cục kim cương siêu cấp đen sì giải quyết rồi, chúng ta ở lại cũng vô ích.”

“Hừ!!” Nishikido hừ giọng, ném cho người vừa tới một cái liếc.

“Vào đây cho tôi!” Giọng Takizawa không lớn nhưng vô cùng uy nghiêm.

Ueda đành xoay người, bực bội ngồi vào chỗ. Theo sau là hai bóng dáng đang lui thủi, Akanishi và Kamenashi.

“Vụ lần này khá nghiêm trọng, cần rất nhiều sự hỗ trợ. Vị này tôi không cần giới thiệu, mọi người đã quá quen. Tổ chống khủng bố không thể tham gia vì còn vướng một vụ khác. Nhưng tổ trọng án và khoa tình báo là đơn vị hỗ trợ thứ nhất và thứ hai cho chúng ta. Tầng 28 sẽ hợp tác cùng ta phụ trách chính.” Takizawa đồng dạng giới thiệu qua một lượt.

Ueda đột nhiên gờ tay, cắt lời Takizawa, “Bộ con trai thủ tướng bị bắt cóc à?”

Takizawa trừng mắt nhìn Ueda một lườm thật dài, rồi thở dài, “Con tin được cảnh cáo lần này rất quen thuộc với mọi người. Ranh con mỗi ngày đều ở trong phòng khám nghiệm tử thi để giúp đỡ...”

“Yuto?” Kamenashi sững người.

“Dám động đến cả thái hoàng.” Nishikido thản nhiên nói. “Cả thái tử mà cũng dám bắt.”

“Các người nghe kỹ. Nếu Nakajima Yuto bị bắt đi trước mặt chúng ta... tất cả những ai ngồi trong phòng này ngày hôm nay...” Takizawa lần lượt chỉ tay vào từng người.

“Tôi biết một mình cậu đi đảo Kagoshima sẽ buồn lắm— yên tâm, mọi người đi cùng cậu.” Ueda ngậm ngùi an ủi đội trưởng mình.

xOx

Nakajima vốn học ở ngôi trường quý tộc nhất nhì Tokyo. Vì lẽ ấy, chuyện công khai bảo vệ của cảnh sát mang lại không ít vấn đề nhức đầu.

Phụ trách hiệp trợ công tác, đám người Ueda đóng quân ở bộ phận điều khiển của toàn trường học.

“Các người cứ nhìn chăm chăm vào thằng bé này thì được ích lợi gì?” Nishikido nhướn mày, hậm hực chỉ vào hình ảnh một cậu bé trên màn hình.

“Nhóc này tiếp cận Nakajima nhiều nhất, xem chừng là bạn rất rất thân.” Yamaguchi của khoa tình báo giải thích.

“... Thế thì sao?”

“Chúng ta phải xem xét toàn bộ những kẻ tình nghi.” Yamaguchi nghiêm trang trả lời.

“Phụt——” Akanishi không khỏi sặc cà phê.

“Cậu xem cái bộ dáng thằng bé đi, hỉ mũi chưa sạch đó!!! Rảnh rồi thì tìm manh mối nào khác mà điều tra!!!” Nishikido nhếch môi khinh bỉ.

“Không thể bỏ qua bất kỳ điểm đáng ngờ nào! Đây là tôn chỉ của bọn tôi!” Yamaguchi mím môi, nén giận đáp lại. “Mấy năm gần đây số tội phạm vị thành niên mỗi ngày một cao, năm ngoái đã tăng tới 15%—”

“Đúng rồi a, cậu nhớ số 1 và 5 mà quên mất còn có cái dấu chấm ở giữa. Là 1.5% đó đồng chí!” Ueda cười khềnh, mắt vẫn dán chặt vào móng tay đang được gọt dũa cẩn thận của mình.

Yamaguchi đỏ mặt, nhưng vẫn tiếp tục hùng hổ oang oang, “Hai vụ trước sếp Shigeaki đã không cứu được con tin cũng như truy tìm thủ phạm. Nói cách khác, chúng ta chưa nắm rõ đặc điểm của hung thủ thế nào. Không có bằng chứng gì chứng minh thằng bé kia không phải thủ phạm!”

“A~ vậy ra manh mối này quan trọng a~ Yamaguchi, cậu cứ từ từ theo sát nha! Tốt hơn hết là truy quét toàn bộ đồng lõa của thằng nhóc. Nếu được vậy, cả bọn chúng ta không phải nắm tay nhau mà đi Kagoshima.” Ueda gật gù nhếch mép.

Nghe đến thế, Yamaguchi thỏa mãn trở về với màn hình theo dõi của mình, mắt chúi vào cậu bé tình nghi kia.

“... Cả mười màn hình theo dõi chỉ chiếu một thằng bé hỉ mũi chưa sạch... đúng là chỉ có khoa tình báo mới làm được mấy chuyện thế này.” Nishikido sầm mặt cầu nhàu.

“Cậu dụ hiền một chút đi. Người ta mười năm may ra được một lần nhận án liên quan đến cấp lớn ở tầng 30 a. Nếu không có báo cáo dài chục trang, làm sao chúng tỏ sự cần cù chăm chỉ làm việc?” Ueda đưa mắt sầm soi ngón tay mình. “Cậu muốn bị phê bình thì cũng đừng kéo theo mấy tầng khác a~”

“... leader, sếp đừng nuông chiều người ngoài thế được không? Người ta chế giễu đội mình đấy! Vừa rồi chẳng phải chê sếp Shigeaki gì gì sao?” Akanishi vô cùng bất bình lên tiếng. “Cứ như thế bị mấy tên bất tài chê mình vô dụng ấy!!”

“Mấy giác quan của khoa tình báo bị thoái hóa hết rồi, chỉ còn mỗi cái miệng thôi. Nếu không để bọn họ nói vài câu, cả miệng cũng bị thoái hóa thì tình báo sau này bị dẹp luôn à? Rồi lại liên lụy mấy nhân viên vô tội khác.” Ueda nghiêm túc phê bình thuộc hạ của mình.

“Hỏi sao cái môi cậu dày thế, ra là mấy giác quan khác bị thoái hóa nên cái miệng phát triển mạnh hơn bình thường.” Nishikido nhếch mép.

“Căn cứ theo lý luận như vậy thì đầu lưỡi cậu chắc dài tới rốn rồi a~” Ueda lắc đầu, đánh mặt đáp trả.

“Này, này!” Kamenashi chột lên tiếng ngăn cản. “Bộ mấy người không lo lắng gì cho sếp Shigeaki sao?”

“... Cần gì phải lo cho tên đó?” Cả một lát sau Ueda mới lên tiếng nghi vấn.

“Thì... sếp ấy có một người... Cả tổ bọn họ phụ trách bảo vệ cùng theo dõi Yuto. Nhưng... chẳng phải đã thất bại hai lần sao?” Kamenashi thấp giọng nói.

“A... yên tâm, yên tâm đi. Không có lần thứ ba đâu.” Akanishi vỗ về bả vai của đồng sự mình.

“Ha?”

“Shigeaki Kato tuy đầu óc hơi chậm một chút, nhưng tuyệt đối sẽ không để một chuyện xảy ra tới ba lần. Hơn nữa đây là nhiệm vụ của cậu ta, nếu mình nhúng tay vào, biết đâu làm rối loạn kế hoạch của cậu ta?” Nishikido bĩu môi lắc đầu.

“Cứ để cậu ta một thân lo từ đầu tới cuối. Nếu có chuyện gì xảy ra thì cậu ta dắt tay Đầu To đi Kagoshima nghỉ hưu. Sau đó, chúng ta sống an nhàn, hạnh phúc làm thuộc hạ của đội phó. Dù rằng tên đấy không có gì tốt, nhưng ít ra vẫn ôn hòa, nhẹ nhàng hơn Đầu To.” Ueda ra sức an ủi Kamenashi.

xOx

“Em muốn đi làm.” Yuto vừa nói vừa nhấn nút tầng 3 trong thang máy. “Với lại trong thang máy có camera, mọi người không cần theo em đâu. Cảm ơn.”

“Nhưng...”

“Có ai ngu tới mức bắt cóc con tin ở sở cảnh sát mà không sợ bị bắn thành tổ ong không? Máy người dùng cho em là thang ngốc như thế chứ.” Nakajima không khỏi hậm hực với các nhân viên bộ trọng án.

Shigeaki hướng mắt nhìn một lượt quanh các nhân viên rồi lại chăm chăm với Nakajima. Sau đó hắn thở dài, “Cả tôi cũng chịu không nổi. Đi vệ sinh mà vẫn phải theo dõi. Không hổ là thái tử của cả 30 tầng. Haiz, không được, phải thay ca với tổ trọng án thôi. Về nhà ngủ cho khỏe!”

“OK!” Nishikido vỗ vai Shigeaki. “Cứ để bọn tôi.”

“Phải đi tầng 24 giao báo cáo trước.” Shigeaki thoạt nhìn thiếu điều muốn lăn ra tại chỗ mà ngủ. Hắn gật gù với mọi người rồi lảo đảo bước về phía thang máy.

“Có ai muốn ăn khuya không? Sếp Nishikido bao.” Ueda hứng khởi mời mọc.

“Ăn cái đầu cậu a! Tại sao tôi phải bao?” Nishikido trừng mắt nhìn Ueda.

“Vì trên vai cậu có nhiều sao nhất a~” Ueda chớp chớp mắt, trưng lên một bộ dáng ngây thơ với Nishikido.

“Đừng có nhìn tôi với ánh mắt ghê tởm đấy. Kamenashi, bao sếp cậu đi ăn khuya kìa.” Nishikido lập tức giả trò “đá banh”.

“Sao lại là tôi?” Kamenashi bất mãn chỉ tay vào mình.

“Bởi vì cậu có nhiều tiền nhất trong đám.” Nishikido điềm nhiên lý giải.

“Ha? Gì mà nhiều tiền nhất?” Akanishi không khỏi ngạc nhiên, nghiêng đầu tự hỏi.

“Bố cậu ta chẳng phải là...” Lời chưa nói xong, Nishikido đã bị Ueda đánh gãy lời.

“A! Vậy ra ngoài ăn khuya đi! Dù gì chỗ này cũng có nhân viên tổ trọng án trông chừng rồi.” Ueda nhanh tay thúc giục Akanishi.

“Sao thế? Bộ bố cậu để lại nhiều tiền lắm à?” Akanishi ngoái đầu hỏi Kamenashi.

...

Shigeaki ngáp một hơi dài rồi bước vào phòng theo dõi, “Chuyển ca. Tanabe của tổ trọng án sẽ tiếp quản.”

“Yes sir.” Các nhân viên phụ trách theo dõi liền gật đầu.

Shigeaki mắt nhắm mắt mở ký tên vào bản báo cáo, rồi xoay người, chuẩn bị rời đi—

Bất chợt, hắn khựng lại, đôi mắt chăm chú nhìn vào một màn hình, chớp mắt đã tỉnh ngủ.

“Đây là hành lang tầng mấy?” Shigeaki chau mày, chỉ tay vào màn hình nọ.

“Tầng năm, thưa sếp.” Vị nhân viên không khỏi giật mình cùng luống cuống trước bộ dáng đăm chiêu của Shigeaki.

“Theo tổ điều tra bọn Mafia. Tôi nghe bảo không ai biết được ở hành lang trụ sở của bọn họ có những trở ngại gì. Cả một chậu hoa cũng là một mối nguy.” Shigeaki chợt chỉ vào màn hình. “Đây là tầng ba?”

“Vâng... vâng!”

“Vậy tại sao từ lúc tôi vào tới giờ, hành lang này đều không có ai?” Shigeaki đã sớm bỏ xuống tai nghe vì giao ban. Đeo trở vào tai, hắn nghiêm trang nói vào bộ đàm, “Tổng bộ chỉ huy, báo cáo tình hình.”

Giờ chuyển ca, Shigeaki ở tổng chỉ huy, cảnh giác bị nói lỏng, Tanabe thiếu kinh nghiệm tiếp quản, đây chính là cơ hội động thủ tốt nhất.

...

Chân chưa kịp bước vào cửa quán mì, di động của cả bốn người đã đồng loạt vang lên.

“Chuyện gì?” Nishikido cau mày nhíu mắt.

xOx

Shigeaki vội vàng chạy đến tầng 3, theo sau là một số nhân viên cảnh sát khác. Vừa tới nơi đã bị chiếc thùng rác lớn chắn đường, tổn mất không ít thời gian để né.

Shigeaki dẫn đầu đoàn người vượt mặt chiếc thùng. Bỗng nhiên hắn khựng lại. Các nhân viên khác tuy nhiên vẫn tiếp tục chạy về trước.

Shigeaki quay đầu, chăm chú quan sát chiếc thùng rác kia.

“Báo cáo sếp, Nakajima đã biến mất!” Sau khi kiểm tra một lượt cả căn phòng khám nghiệm tử thi, các nhân viên hốt hoảng ngoái đầu hô lớn với Shigeaki.

Shigeaki lập tức xoay người, chắn đường nhân viên vệ sinh đang chuẩn bị rời đi, “Khoan đã!”

Tuy nhiên đối phương không hề dừng lại, ngược lại xoay người, đẩy chiếc thùng bỏ trốn mau lẹ hơn.

Shigeaki mím chặt môi, lập tức ra lệnh với các thuộc hạ, “Mau bắt hắn ta lại! Không được ra tay quá mạnh!”

“Yes, sir!”

Người nhân viên vệ sinh rút cuộc đành bỏ lại thùng rác mà cầm đầu bỏ chạy.

“Bỏ mặc cái thùng rác, mau đuổi theo bắt người lại!”

Nói rồi, Shigeaki không đuổi theo người mà chạy trở về phòng khám nghiệm tử thi.

“Lối ra khỏi phòng chỉ có một thôi phải không? Kiến trúc mỗi tầng lầu đều giống nhau sao?” Shigeaki quay ra hỏi một trong những trợ thủ của mình.

“Đúng vậy thưa sếp.”

Shigeaki gạt gù, gương mặt đầy đặn chiêu bước vào phòng khám nghiệm.

Vệ sĩ bên cạnh Nakajima bị đánh bất tỉnh, đang nằm vật cạnh cửa. Trên bàn giải phẫu là một tử thi đang trông chờ Nakajima.

Shigeaki đảo mắt một lượt quanh bốn phía, rồi cẩn trọng quan sát gian phòng sát vách. Một khoảng trống rỗng, khắp nơi là những chiếc tủ xám trắng đựng thi thể.

“Tôi cần hỗ trợ, mau kiểm soát toàn bộ ngăn tử ở đây!” Shigeaki hít mạnh một hơi rồi ra chỉ lệnh với trợ thủ của mình.

“A?... Yes sir!”

Nói rồi, cả hai gấp rút kéo mở từng ngăn tử, cẩn thận quan sát thi thể bên trong. Thiếu thốn không khí, nhiệt độ thấp lạnh, nếu chậm trễ một giây, tính mạng Nakajima có thể bị đe dọa.

Rốt cuộc người tìm được Nakajima là Shigeaki.

Thân thể cậu bé co rúm lại, nép mình bên xác chết, không ngừng run bần bật vì lạnh.

“Không được chết, không được chết.” Shigeaki cấp bách ẵm Nakajima ra khỏi ngăn tủ chật hẹp, rồi đưa tay kiểm tra mạch của cậu bé nơi cổ.

Vẫn còn mạch đập... Xem chừng cậu bé bị đánh ngất xỉu rồi bỏ vào ngăn tủ.

Shigeaki thở hắt một hơi, ngẩng nhìn trợ thủ của mình, “May là hắn không có thời gian giết thằng bé.”

Đối phương gật đầu rồi nhẹ giọng, “Thật may là sếp đoán được cậu bé ở đây. Nếu không, có lẽ cậu bé đã chết còng.”

Shigeaki nhú mày, “tôi chỉ gặp may thôi.”

...

Chạy đằng sau Nishikido là đám Ueda.

“Nhanh chân lên!!! Kéo đuổi không kịp!!” Ueda liên tục hối giục Nishikido. “Nổ súng, nổ súng đi! Quẹo trái!!”

“Câm miệng!!! Không thấy hắn chạy hình chữ Z à? Đạn của tôi cũng không phải ngư lôi mà ngắm đích chuẩn xác như thế!!” Nishikido giơ súng, không quên ném cho Ueda một cái liếc.

Thế nhưng Akanishi lại nhanh tay hơn. Một phát súng được bắn ra.

Thủ phạm liền ôm chân vật ngã trên đất.

“A, sếp Nishikido, tài thiện xạ của sếp còn thua kém ranh con nhà tôi lắm a~” Ueda nhếch mép, đắc ý khoe khoang.

“Hô... mấy năm rồi không nổ súng.” Akanishi đưa tay vuốt mồ hôi, thở hắt một hơi.

xOx

“Thủ phạm lên vào từ tầng năm, vì tại đây số người qua lại rất nhiều, lại có đủ dạng. Trà trộn từ chỗ này là an toàn nhất. Sau đó, hắn thay quần áo rồi xuống tầng ba. Canh đúng thời điểm Nakajima làm việc và rác được đổ, hắn động thủ.” Shigeaki lý giải lại sự tình với mọi người.

“Vì sao cậu biết Nakajima được giấu trong phòng xác?” Yamaguchi của khoa tình báo chột lên tiếng nghi vấn.

“Thực ra lúc đầu tôi hoài nghi cậu bé bị giấu trong thùng rác. Nhưng khi tôi gọi giật hắn lại, tốc độ bỏ chạy của hắn ta rất nhanh, điều này có nghĩa thùng rác trống. Đường ra vào phòng khám nghiệm chỉ có một. Thế nên Nakajima nhất định vẫn ở bên trong. Trong phòng thí nghiệm, nơi cất giấu một cậu bé vị thành niên như Nakajima thì chỉ có thể là tủ chứa xác.” Shigeaki chau mày. “Bắt cóc được con tin, nhanh chóng giết hại. Đây là kế hoạch của bọn chúng. Bỏ cậu bé trong ngăn tủ ấy, không chết ngạt thì cũng chết còng.”

“Hm! Khá lắm! Sếp Shigeaki, cậu làm rất khá!” Người nhân viên đặc phái từ tầng 30 đứng thẳng dậy, vỗ vai Shigeaki, buông lời khen ngợi.

“Đây là chỉ là trùng hợp. Người thua vẫn là chúng ta.” Shigeaki thể nhưng không chút vui vẻ. “Lúc này tuy có thể ngăn cản bọn chúng, tất cả chỉ vô tình. Nếu lúc ấy tôi không vào phòng theo dõi, bọn bắt cóc có lẽ đã giết Nakajima rồi đem nhét vào tủ xác.— Thằng bé lúc này có khi đã là cái xác không hồn.”

Mọi người chột im lặng, không ai nói lời nào. Một mảnh trầm mặc nhức nhối bao trùm cả gian phòng.

“Tôi không phải đối thủ của bọn chúng. Lần này nhờ may mắn mà thành công. Nhưng nếu đụng đầu lần sau, tôi không dám chắc chắn mười phần chiến thắng.”

“Hôm nay anh mới phát hiện... Shigeaki Kato nhìn cũng khá lắm a~” Akanishi nhỏ giọng thì thầm với Kamenashi. “Chỉ bằng chúng ta đối tổ, qua dựa dẫm tên này đi. Xem ra tương lai sau này sáng lạng hơn chút.”

“OK!” Vị tổng chỉ huy gật đầu. “Chúng ta sẽ xin tiếp viện.”

xOx

Tên thủ phạm bị bắt đã thức trắng suốt hai mươi bốn giờ, nhưng hắn vẫn không có ý định hé ra lời nào.

Akanishi trừng mắt, xoa bóp đấm tay mình rồi gọi Kamenashi đến thay thế. Phải đổi chiến thuật.

Kamenashi ngáp dài một hơi, rồi lảo đảo bước tới bên đồng sự mình, vỗ vỗ vai cái, “Nói không chừng tên này bị câm... hay điếc cũng nên.”

“Vậy thì cậu dùng thủ ngữ mà nói chuyện với nó.” Akanishi đẩy Kamenashi ngồi xuống chiếc ghế. “Đến phiên tôi nghỉ ngơi, cậu ráng lên a~”

Bỗng nhiên có tiếng gõ cửa vọng lại từ ngoài.

“Cấp trên ra lệnh, sử dụng cách thôi miên.” Ueda mở cửa, hất đầu với hai bộ hạ của mình.

“... Ý sắp là kêu Uchi Hiroki đến tra khảo?” Akanishi tròn mắt, chỉ tay về phía tên hung thủ.

“Uchi Hiroki giỏi lắm chỉ dụ được tên đó ăn kẹo thôi. Vụ án lần này liên quan đến thái tử của tầng 30, kinh thiên động địa như thế, cấp trên quyết định xin tiếp viện của tổ hành động cao cấp từ bộ Quốc Phòng.” Ueda vừa vắn vẹo thân mình, thư giãn gân cốt vừa nói.

Cả bọn liếc nhìn người xách vali bước vào phòng tra tấn.

“Vị này... phụ trách kinh tế của tổ hành động cao cấp à?” Akanishi nuốt nước miếng, hoài nghi chỉ về phía người nọ.

“Đây là chuyên gia thôi miên.” Ueda đưa tay cốc vào đầu Akanishi. “Không biết thì đừng mở miệng lung tung.”

“A... xin chào, tôi là Domoto Tsuyoshi.” Chuyên gia thôi miên lịch sự khom người trước cả bọn.

Mọi người liền kính cẩn đáp lễ.

Sau đó, vị chuyên gia liếc mắt quan sát phạm nhân bên trong phòng, rồi lại cúi xuống nhìn đồng hồ trên tay mình. “Cho tôi một giờ. Mọi người ở bên ngoài, chỉ cần ngồi yên theo dõi là được.”

“OK.” Ueda gật đầu.

...

Nishikido chau mày quan sát nhân viên tình báo do tổ hoạt động cao cấp cử đến, Domoto Koichi. Đối phương đang chăm chú đọc bản ghi chép của cả ba vụ.

Khi mới bước vào, vị nhân viên tình báo cao cấp này đã đồng dục tuyên bố, “cho tôi một tiếng rưỡi.”

Thế mà đã đọc cả một tiếng đồng hồ, chỉ còn lại nửa tiếng, có thể làm được gì?

Bỗng nhiên vị này đứng bật dậy., “theo dõi từ bên trong nội bộ— nắm bắt toàn bộ thời gian đến chuẩn xác.”

“Ha?”

“Cậu đi theo tôi.”

Nói rồi, cả hai vội vàng bước tới phòng tổng điều khiển.

Vị tình báo cao cấp dạo quanh một vòng quanh căn phòng, và dừng lại trước cửa thông gió, gương mặt có chút thích thú.

Sau đó anh kêu Nishikido mang đến một cái thang, rồi lại tự mình treo lên.

Cởi bỏ chiếc áo vest bên ngoài, Domoto xắn cao ống tay áo.

Nishikido nhướn mày nhìn đồng hồ— chỉ còn 20 phút.

Rốt cuộc, vị tình báo cao cấp lấy ra từ bên trong chỗ thông gió một chiếc camera mini.

“Ai hoạt động tình báo thì mới phát hiện được cái này. A... nhất định còn hai cái nữa.”

Nói rồi, vị kia lại dạo quanh một vòng, tìm thêm được hai chiếc camera giống y hệt như thế.

Khi đối phương giao những vật ấy cho Nishikido, đồng hồ vừa lúc chỉ nửa tiếng.

Nishikido không khỏi có chút sững người. Khi đã định thần, hắn vội vàng bỏ toàn bộ camera vào túi vật chứng.

Domoto Koichi chợt giơ tay nhìn đồng hồ. “Sau này có liên hệ thì chuyện nào quan trọng một chút.”

“A... cảm ơn sự giúp đỡ của sếp.” Nishikido kính cẩn khom người nói lời cảm tạ.

...

Chuyên gia thôi miên Domoto Tsuyoshi.

Tình báo cấp cao Domoto Koichi.

Cả hai chạm mặt nhau ở lối ra vào.

“A~~~ rất cuộc có thể nghỉ ngơi rồi à?” Domoto Tsuyoshi vươn vai. “Mau tắt di động đi!!! Cuối cùng cũng được tự do!!”

“Đi về xử lý đồng chén đĩa trong bồn cậu ngâm từ ngày hôm qua đi rồi hãy tự do, tự diéc!” Domoto Koichi lạnh lùng nói, một tay thuần thục tắt chiếc di động của mình, sau đó đút nó trở vào túi.

“Hả? Cậu đúng là heo lười mà!!! Chén đĩa từ hôm qua mà vẫn chưa rửa à???”

“=___= cậu có tư cách nói vậy với tôi sao?”

“Cậu nhìn đồng hồ đi!! Máy bay đi Hawaii cất cánh trong một tiếng rưỡi a~~~ Làm gì có thời gian quay về nhà rửa chén chứ?”

“Không sao. Nếu bật còi cảnh sát trên đường về nhà và đường ra sân bay Narita, tính đi tính lại vẫn dư năm tới mười phút.”

“... Nói thế nào tôi vẫn ghét mấy cái đầu máy móc như cậu!!!!”

“Nói thế nào tôi vẫn ghét mấy con heo lười cả chén cũng không rửa như cậu.”

...

“Quả nhiên là do một nhóm gây ra.” Shigeaki mở đèn chiếu. “Chủ mưu của cả ba vụ, Yoshikawa Saga. Hắn là tên đầu sỏ, bày ra mọi trò. Mấy tên bắt cóc chỉ là bọn thuộc hạ trung thành, nhận lệnh rồi hành động. Nếu thất bại thì không được khai báo. Kế hoạch theo từng bước mà hành động. Nếu biến cố xảy ra thì sẽ có một người liên lạc đến Yoshikawa để nhận chỉ lệnh mới.”

“Yoshikawa Saga, trùm buôn ma túy. Gần đây hàng của hắn bị khoanh vùng nên gặp không ít khó khăn về mặt tài chính.” Yamaguchi của bộ tình báo liền tiếp lời Shigeaki. “Thế nên hắn rất cần tiền, và cuối cùng giở trò bắt cóc.”

“Nhưng Yoshikawa không có khả năng đọc được hồ sơ mấy vụ năm xưa.” Nishikido lắc đầu. “Chúng ta cần phải giải đáp một vấn đề. Yoshikawa làm sao biết được những vụ này?”

“Có người đứng sau lưng hắn.” Ueda chợt lên tiếng phát biểu. “Yoshikawa thực chất chỉ là một con cờ. Hắn đứng mũi chịu sào. Người đứng sau lưng Yoshikawa mới thâm độc. Một điều chắc chắn— đó là người trong nội bộ cảnh sát. Từ việc đọc được hồ sơ vụ án năm xưa— đến chuyện đặt lén camera trong phòng tổng điều khiển.”

“Còn nữa.” Nishikido vô cùng bình tĩnh. “Người này nhất định có quan hệ với Yamashita Tomohisa.”

Mọi ánh mắt lập tức đổ dồn về phía Nishikido.

“Vụ thứ ba, cũng như hai vụ trước, đều giống với những án trước kia do Yamashita đảm nhiệm. Năm ấy, Yamashita phụ trách không ít án lớn, trong đó có một vụ vô cùng nổi bật liên quan đến cấp cao ở trên. Lần này Nakajima bị bắt cóc, dường như rất giống với vụ bắt cóc Kawasaki Yoji ba năm trước đây. Kawasaki Yoji là một thần đồng có chỉ số thông minh xấp xỉ 200. Cậu bé làm việc ở bộ nghiên cứu tâm lý của cảnh

sát. 12 tuổi. Thủ phạm trang bị camera ở tầng lầu nơi Yoji làm việc. Sau đó hấn lên vào từ một tầng khác, trong tại phòng làm việc, bóp cổ giết chết cậu bé, rồi đem thi thể giấu vào trong tủ tư liệu. Ba ngày sau mới có người phát hiện. Khi ấy, bọn bắt cóc đã cao chạy xa bay. Nhưng cuối cùng, Yamashita vẫn bắt bọn chúng trở về.”

“Vì sao đều giết hại con tin trước hết? Các bậc cha mẹ chẳng phải muốn xác định con mình còn sống thì mới giao tiền chuộc sao?” Yamaguchi không khỏi thắc mắc.

“Bởi vì con tin không phải một đứa trẻ gia thế bình thường. Hoặc gia đình có tiền, hoặc gia đình có thế. Vấn đề ở đây không phải tiền bạc. Thế nên dù tỷ lệ sống của con tin chỉ còn một phần trăm, chúng ta vẫn phải dựa vào nó mà hi vọng, giao ra tiền chuộc.” Nishikido lắc đầu, thở dài thườn thượt. “Những vụ thế này là sở trường của Yamashita Tomohisa. Chỉ đáng tiếc, người không còn để hỗ trợ điều tra.”

“Vậy chỉ có thể lần theo manh mối Yoshikawa Saga?” Nhân viên đặc phái của tầng 30 chột háng giọng. “Mọi người gần đây đã vất vả nhiều rồi. Vụ này cần phải nhanh chóng giải quyết. Đã không còn là vấn đề liên quan Yuto hay không mà là nạn nhân là con của đồng nghiệp chúng ta. Tên tội phạm kia cố tính ngấm về phía cảnh sát. Tan hợp.”

Tất cả mọi người uể oải khép lại tập hồ sơ trước mặt mình.

23. Quyển 2 - Chương 11-2

Yashikawa đặt chân vào vũ trường, bầu không khí quen thuộc liền bao trùm lấy hắn. Vẫn những âm thanh sinh động dập dình liên tục, vẫn một sự nồng nhiệt đến nóng người, vẫn những lạc thú tự tại vô ưu.

Nhưng những cảnh sát tham gia hoạt động lần này vừa nhìn thấy bóng dáng Yashikawa thì không khỏi nôn nao trong lòng.

Nhiệm vụ hôm nay là trộm đi điện thoại di động của Yashikawa để lấy đi thông tin bên trong. Theo lời khai của tên hung thủ bắt được trong vụ của Nakajima, sau mỗi lần bắt cóc, Yashikawa đều liên lạc với một người nào đó thông qua tin nhắn, thậm chí cả một cú gọi cũng chưa từng. Nếu có thể lấy được di động của Yashikawa, nhất định có được đầu mối quan trọng. Nhưng để bắt được kẻ chủ mưu đằng sau, cả đội không thể bất cứ động rừng. Vì lẽ ấy, cấp trên đã quyết định ra tay hành động tại nơi Yashikawa thường lui tới, vũ trường.

Chiếc xe tổng chỉ huy được đậu đằng sau tòa nhà. Người ngồi trong xe là Nishikido, còn có hỗ trợ là Kamenashi.

Ở quầy bar trong vũ trường, bartender (người pha rượu) do Shigeaki đảm nhiệm.

Ueda phụ trách vai diễn người khách ăn chơi giống với Yashikawa.

Nhân viên phục vụ không ai khác ngoài Akanishi.

Theo sau Yashikawa còn có hai tên thuộc hạ. Cả bọn vừa bước vào, hấn liền tiến tới chiếc bàn quen thuộc của mình.

“Người nào phụ trách gắn camera?” Thanh âm Nishikido vang lên từ bên trong ống nghe của mọi người. “Cái chiếu vào ghế ngồi bị lệch rồi. Đại gia tôi chỉ nhìn được nửa gương mặt của Yashikawa.”

“Bộ dáng tên này đẹp dễ gì cho cam mà cậu đòi nhìn cả mặt?” Ueda lạnh lùng nói, tay cầm một ly rượu đã cạn ngồi vào quầy bar.

“Ueda Tatsuya, nhất định là cậu gắn phải không?” Nishikido nghiêng răng hùng hắc, “Làm sao tôi đọc được khẩu hình để biết tên này nói gì?”

“Không phải có lắp máy nghe lén cho cậu sao?” Ueda bĩu môi, rồi quay ra nói với Shigeaki, “Cho tôi thêm ly nữa, loại nào mắc tiền nhất ấy.”

“... Cậu có trả tiền không?” Shigeaki cầm lấy ly rượu đã cạn trước mặt Ueda, rồi nhướn mày hỏi.

“Cứ coi như phí bảo vệ đi.” Ueda điềm nhiên xoa tay.

Bỗng nhiên cả hai tên thuộc hạ của Yashikawa đồng loạt đứng dậy bỏ đi.

Cùng lúc đó, Kamenashi gở tai nghe xuống, quay sang báo cáo với Nishikido, “Có tin nhắn.”

Nishikido chau mày, phóng đại màn ảnh hơn nhưng không cách nào nhìn được dòng chữ trên màn hình của chiếc di động.

Hắn chỉ có thể nhìn thấy Yashikawa soạn một tin nhắn rồi bấm vào một số điện thoại.

Nishikido gật đầu với Kamenashi. Cậu ta liền đội tai nghe trở lại. Sau đó, Nishikido điều chỉnh mức độ âm thanh lớn hơn.

“Biết rồi cưng. Anh đang ở ngoài bàn chuyện làm ăn. Ừ, được rồi, anh sẽ mua cho cưng mà. Vậy đi. Chào cưng hen.”

Điện thoại cúp.

“A...” Kamenashi lại bỏ tai nghe xuống.

Bỗng nhiên Yashikawa rời khỏi bàn.

Nishikido lập tức nói vào bộ đàm, “Jin, chuẩn bị đi.”

Thế là Akanishi Jin cầm khay nước uống lên, rồi tiến lại gần Yashikawa.

Đối phương tựa hồ muốn lên sàn nhảy, lại không để ý đến người nhân viên phục vụ đang đi về phía mình. Đến khi vệ sĩ của hắn đuổi kịp, Akanishi đã đụng vào Yashikawa.

“Xin lỗi... thật xin lỗi ngài!” Akanishi ra vẻ kinh sợ, khúm núm trước Yashikawa, vừa gập người lia lịa, một tay nhanh nhẹn rút đi chiếc di động trong túi quần Yashikawa.

“Mày bị đui à? Không nhìn đường sao? Mau gọi quản lý ra đây cho bọn tao hỏi tội!” Thuộc hạ của Yashikawa hung hăng đẩy Akanishi qua một bên.

May mắn thay, Yashikawa thoát nhìn tâm trạng rất khá. Ánh mắt liếc xéo người thuộc hạ, ra ý ngăn cản. Sau đó, hắn rút từ đâu mấy tờ tiền mặt, nhét vào túi áo sơ mi của Akanishi, miệng nhếch mép cười ẩn ý. Một bàn tay thuận thế rờ rẫm dọc theo lưng Akanishi, xuống đến vùng eo, động tác tựa hồ muốn xuống sâu hơn nữa. Akanishi lập tức trưng lên bộ mặt sợ hãi, cúi đầu xin lỗi lia lịa rồi bỏ chạy thực mạng.

Vừa xoay lưng với đối phương, Akanishi lập tức sầm mặt, nghiêng răng ken két, nghĩ thầm trong bụng, “lão già biến thái! Nghìn vạn lần đừng có rơi vào tay tôi, bằng không tôi phân thây xẻ thịt lão rồi đem nướng trui!”

...

“A...” Kamenashi chăm chú quan sát màn hình, bàn tay xoa lấy cảm mình, ra chiều suy nghĩ.

“... Cậu sao thế?” Nishikido nhướn mày hỏi.

“Ra là Akanishi Jin có thể nằm dưới... Được a!” Kamenashi đột nhiên trở nên cao hứng vô cùng.

Lại nói trở về Akanishi, sau khi thoát khỏi bàn tay của quỷ râu xanh, hắn bỏ lại khay nước, nhanh chân chạy ra chiếc xe đằng sau tòa nhà.

Vừa đẩy cửa xe, hắn liền quăng chiếc di động cho Kamenashi.

Kamenashi thuận thực đón nhận, một tay bấm liên hồi trên chiếc điện thoại, tay kia điều khiển máy tính bên cạnh.

“Cần thời gian bẻ khóa.” Kamenashi cau mày báo cáo với Nishikido.

“Mau làm đi.” Nishikido chăm chú giám sát màn hình. “Không có nhiều thời gian.”

Không thể để đối tượng biết di động của hắn đã bị trộm đi. Mục đích là lấy đi thông tin trong này, rồi trả nó về với đối tượng một cách êm đẹp. Thời gian chỉ có nửa bài nhảy.

...

Đang ngồi bên cạnh quầy bar, Ueda chợt đặt ly rượu xuống mặt bàn.

“Hm?” Shigeaki vừa lau rửa mấy cái ly vừa nhướn mày nhìn hắn, tựa hồ có chút nghi vấn.

“Haiz, tại sao mấy chuyện mỹ nam kế thế này toàn để tôi làm là sao?” Ueda thở dài một hơi, miệng thấp giọng căn nhắc, một tay đưa lên vuốt lấy mái tóc của mình.

“Mau đi đi, đại gia tôi suýt chút nữa bị mần thịt khi nãy rồi!” Akanishi hậm hực mắng vào tai nghe.

Thế là Ueda đành trà trộn vào rừng người đang nhảy nhót theo tiếng nhạc đập दिल.

Đứng trên sàn nhảy, di chuyển thân mình một cách lười biếng, Yashikawa chợt đưa tay, tựa hồ muốn đút vào túi. Tim Shigaeki nhảy thót, đầu óc chỉ nghĩ tới mấy câu thối giục Ueda.

Một bàn tay đột nhiên giữ lấy cổ tay Yashikawa rồi kéo nó đặt lên hông chính mình.

Ueda mím môi, mỉm cười quyến rũ với lão quỷ râu xanh.

Đối phương hơi nheo mắt, nhìn một lượt từ trên xuống dưới mỹ nam ở trước mặt.

Ueda nhếch môi, kề sát mình vào Yashikawa, cơ thể bắt đầu đang đưa uốn éo theo điệu nhạc.

...

Há mồm nhìn cảnh tượng trên màn hình, Akanishi không khỏi cảm thán, “Chà chà, dựa vào gần như vậy, tính đầu súng à?”

“Làm thật hắn!” Nishikido sầm mặt gần giọng.

“Đúng nha, phải bấm vào cái lão già biến thái dâm dê kia ra. Thiến ông luôn! Sếp Nishikido, lúc nào tra tấn hỏi cung thì nhớ chữa chỗ cho tôi nha~” Akanishi gật gù đồng tình.

“Cái tên không biết xấu hổ cần phải làm thật là Ueda Tatsuya thì có!” Nishikido quay đầu, ném cho Kamenashi một liếc, “Mất bao lâu nữa? Ueda Tatsuya không đợi được nữa đâu.”

“OK!” Kamenashi nhanh tay rút toàn bộ dây cảm trên điện thoại rồi giao nó cho Nishikido.

Nishikido đón lấy, xoay người đẩy cửa, nhanh chân chạy vào vũ trường.

...

Yashikawa hơi nhúu mày trước sự nồng nhiệt của Ueda. Một tay vẫn đặt trên vòng eo nhỏ, hắn thận trọng di chuyển tay còn lại về hướng túi quần.

Ueda lập tức xoay người, đưa lưng về phía Yashikawa, vừa lúc ngăn chặn lại bàn tay kia. Đối phương nhếch mép, đặt cả hai tay lên thắt lưng thon gọn, tiếp tục chiêm ngưỡng mỹ nhân trong tay.

Bốn đôi mắt đang trợn trừng quan sát tình cảnh trước mắt ở trên xe không khỏi sốt ruột.

“Tiêu, tiêu, đậu hũ của Tatsuya sắp bị ăn sạch rồi!!!!” Kamenashi vỗ vỗ vào đùi Akanishi.

“Yên tâm đi, sếp mình nhất định trả đũa gấp đôi!” Akanishi gật gù.

“Trả đũa gì chứ? Chẳng lẽ bắt người rồi dê lại?”

“Thế mới bảo cậu ngốc!!”

Lại một lần nữa, bàn tay Yashikawa bất an mà di chuyển đến túi quần, tựa hồ muốn kiểm tra chiếc di động.

Bỗng nhiên một người xô hắn qua một bên.

Nishikido vừa vịn xuất hiện, nhét di động trở vào túi đối phương. Sau đó, hắn trừng mắt, giận dữ nhìn Yashikawa, một tay kéo Ueda về phía mình.

Yashikawa ngạc nhiên nhìn người mới tới, rồi lại đảo mắt tới Ueda. Tựa hồ hiểu được, hắn nhoẻn cười tinh quái.

Không chần chờ phút giây nào, Nishikido xoay người, kéo Ueda khỏi sàn nhảy chật chội.

Yashikawa chỉ nhún vai, rồi cũng lui ra.

Shigeaki thở hắt một hơi. Nhiệm vụ hoàn thành thuận lợi.

Chưa kịp định thần, Nishikido và Ueda đã ngồi phịch trước mặt hắn.

“Cho tôi một ly rượu, loại nào đắt tiền nhất.” Nishikido đánh giọng nói với Shigeaki.

“Đợi lát.”

“Không có chức nghiệp đạo đức gì hết.” Ueda bĩu môi, giọng giáo dục Nishikido.

“Đạo đức cái đầu cậu a! Cậu không có tư cách!” Nishikido thở phì phì, hực hực trừng mắt với người trước mặt.

Đám người Yashikawa bỗng nhiên từ đâu xuất hiện, đi ngang qua cả hai, tựa hồ chuẩn bị ra về.

Ueda liếc mắt nhìn Yashikawa. Dù sao tên này cũng có hứng thú với hắn. Nghĩ đến đây, Ueda liền đá lòng nheo với người chuẩn bị rời đi.

Yashikawa mỉm cười hài lòng rồi bỏ đi.

Ueda xoay người vào quầy bar, sắc mặt lập tức thay đổi, hắn thấp giọng mắng, “Cái mùi nước hoa trên người lão ôn dịch đó gớm chết đi được!! Là cái thứ tôi ghét nhất!”

...

“Này, Kame! Em không sao chứ?” Akanishi huých nhẹ vào đồng sự đang ngăn người trước màn hình máy tính.

“... Không sao.” Kamenashi lắc đầu.

“Không sao? Mặt em trắng bệch cứ như gặp quỷ thể kia mà bảo không sao?” Akanishi tròn mắt nhìn Kamenashi, rồi rướn người đọc dòng tin nhắn trên màn hình máy tính.

“Buông tha Nakajima. Mục tiêu kế tiếp: tập đoàn Tenshin. Con trai thứ ba của chủ tịch Kamenashi.”

xOx

“Dùng tới chúng ta là chỉ có chết!!!!” Takizawa tức giận nện một đấm lên bàn.

Kamenashi liếc mắt nhìn một lượt từ Takizawa đến Ueda. Sau đó, cậu rúc cả người vào ghế, không nói lời nào.

“Triệu tập được ai thì cứ triệu tập đến đây cho tôi. Dám dùng tới địa bàn của đại gia tôi à, phải cho nó biết thế nào là lễ độ, thế nào là phân thân xẻ thịt!!!!” Takizawa nghiến răng chửi rủa. “Gọi điện lên tầng 30 nói, vụ này ngoại trừ đội chúng ta ra, không ai được nhúng tay vào!”

“Ai da...” Akanishi gờ tay. “Không đến mức vậy chứ? Đội trưởng, sao mình phải đơn độc giải quyết vụ này? Huống hồ mục tiêu lần nào đâu liên quan gì tới cảnh sát chúng ta?”

“Cậu nghĩ tôi muốn lắm à? Ai bảo bọn đó ngu ngốc, không biết trời cao đất rộng, đi chọc giận đại gia tôi đây! Dám dùng đến người đội tôi à? Đừng có nằm mơ!”

“Gì mà người đội sếp?” Akanishi chớp chớp hai mắt, ra chiều không hiểu.

“Con trai thứ ba của chủ tịch Kamenashi.” Ueda chợt lên tiếng, giọng điệu vô cùng bình tĩnh, một bàn tay hướng về phía Kamenashi, tựa như đang giải thích.

“@# @#%...” Mặt Akanishi lập tức biến sắc, biểu tình thay đổi lẩn lộn.

“Mong được mọi người chiếu cố.” Kamenashi ngoan ngoãn khom người trước Akanishi.

“Chẳng phải cậu nói ba cậu chết rồi à? Còn bảo là con một mà.” Akanishi chỉ ngón tay vào chóp mũi của Kamenashi.

“Thì đúng là vậy mà. Ba tôi chết rồi. Tôi là con trai yêu dấu duy nhất của ba tôi a!”

“Vậy ‘con trai thứ ba’ là sao??? Cậu không phải lớn lên ở cô nhi viện à? Nhà cậu giàu lắm sao? Tôi nhớ tập đoàn Tenshin rất có tiếng a.”

“Đấy là đương nhiên, công ty của ba tôi mà!”

“Nhưng... ba cậu chết rồi mà?”

“Ba mất, tôi lại có một ba khác.”

“Đi chết đi, chả phải cậu nói cả ba và mẹ đều chết rồi sao?”

“Đúng vậy! Thế nên tôi mới là con nuôi của bác tôi~”

“@# @#%...” Gương mặt Akanishi lại một lần nữa thay đổi biểu tình lẫn lộn. “Mau đem trả lại sự cảm thông bấy lâu nay tôi dành cho cậu!!!!!!!!!!!!!!” Akanishi hung hăng túm lấy cổ áo Kamenashi.

“Trả gì chứ? Ba mẹ tôi mất thật mà!!! Khụ khụ...”

“Vụ án thế nào? Tôi nghe điện thoại không hiểu rõ lắm.” Imai bỗng nhiên đẩy cửa bước vào.

“Có lời cảnh báo. Kamenashi Kazuya là con tin tiếp theo.” Takizawa đưa tập hồ sơ cho Imai.

Imai tiếp nhận, nhưng không mở ra đọc ngay. “Vị thủ phạm này khinh người quá đáng nhỉ? Cho dù muốn bắt cóc đi nữa, nhà Kazuya chẳng phải còn Yuya sao? Nói gì thì nói, Kazuya tuy xuất thân văn phòng nhưng vẫn biết xài súng mà.”

“Xài súng là một chuyện, bắn được không là chuyện khác.” Takizawa khoanh tay trước ngực, nhìn Kamenashi một lượt từ đầu tới chân.

Imai khẽ cau mày, ngồi vào ghế, bắt đầu đọc hồ sơ.

“Jin, từ giờ, Kamenashi Kazuya giao cho cậu. Cả đi vệ sinh cũng phải đi theo.” Takizawa hắng giọng ra lệnh.

“Hay đem bắn bỏ rồi giả dạng ranh con này cho rảnh chuyện!” Akanishi vẫn trừng mắt với Kamenashi.

“T__T... Không được... tôi muốn sắp Shigeaki bảo vệ. Bằng không, bọn bắt cóc chưa đụng tới tôi thì Akanishi Jin đã giết gọn con tin rồi T__T.” Kamenashi ủy khuất, đáng thương lên tiếng.

xOx

Nakajima chỉnh đốn lại chiếc balô trên vai rồi bước ra khỏi phòng giám chứng.

Từ sau lần bắt cóc trước, Nakajima thoát nhìn đã khá hơn rất nhiều. Tuy rằng suýt nữa bị chết còng trong ngăn tủ đựng xác, nhưng thân là một nhân viên cảnh sát—

Nakajima chột rùng mình.

“Yuto... Hôm nay trời nóng thế này... sao em mặc đồ dày vậy?” Tanaka từ đâu bước qua, thuận tiện hỏi thăm cậu bé.

“Nóng gì mà nóng, rõ ràng rất lạnh mà!” Nakajima lập tức phản đối. Anh cứ thử bị bỏ vào tủ đá xem thì sẽ biết cảm giác thế nào T__T!

“Em về à? Vậy đợi lát, để anh đưa em về.” Tanaka cúi nhìn đồng hồ trên tay. “Mười lăm phút nữa thôi.”

“Không cần đâu, em về một mình được.” Nakajima lắc đầu. “Mọi khi vẫn thế mà.”

Khoa giám chứng nằm ở tầng ba, thường ngày Nakajima hay đi thang bộ. Chỉ là dạo gần đây, bên mình luôn có người bảo vệ, Shigeaki lại muốn cậu luôn ở trong phạm vi kiểm soát nên mới đi thang máy. Đứng giữa hàng lang, Nakajima suy nghĩ một lúc, rồi quyết định đi thang máy vẫn an toàn hơn.

Vừa nghĩ tới đấy, bỗng nhiên có người từ đâu gọi cậu, “Yuto, lại đây lát.”

Nakajima quay đầu, “Sao thế?”

xOx

“Phù, rốt cuộc đã xử xong đồng báo cáo của năm ngoái.” Kamenashi gục đầu lên bàn, thấp giọng than thở.

“Ồ, xong rồi sao. Chúc mừng a!” Ueda điềm nhiên lên tiếng. “Đây, tiếp đi, cái này là của năm nay.”

“Tatsuya... chẳng phải em đang bị đình chỉ công tác à?” Kamenashi ủy khuất nhìn tổ trưởng của mình.

“Ai bảo thế? Cậu bị đình chỉ ra ngoài hành động thôi.” Ueda thương cảm xoa đầu thuộc hạ mình như đối đãi một đứa trẻ. “Hiện tại chỉ phải làm việc văn phòng, thoải mái hơn ra ngoài lăn lộn nhiều. Rất hợp với đáng cậu a.”

“Em muốn đi vệ sinh!” Kamenashi thở dài, rồi đứng bật dậy, thanh âm có chút hờn dỗi.

“Akanishi Jin, hộ tống Kamenashi Kazuya đi vệ sinh.” Ueda ngược đầu, ra lệnh với Akanishi.

“Hừ!” Akanishi lườm mắt, nhưng vẫn đứng dậy.

“... Thôi... Em không muốn đi nữa.” Kamenashi vừa nhìn thấy gương mặt đen sì như đáy nồi của Akanishi thì lập tức như rùa rút cổ, ngoan ngoãn ngồi xuống.

“Đi thì đi đại đi! Chẳng phải cậu đang mắc tiểu sao? Để nghẹn tới chết, không ai cứu đâu!” Akanishi lập tức bước lại, túm lấy áo con rùa nhỏ.

“Không cần, không cần!! Tôi tưởng nhầm thôi!”

“Tên này không ăn thịt cậu đâu mà lo. Hay để anh đi với các cậu?” Ueda nhướn mày, chuẩn bị đứng dậy.

“Thôi khỏi. Nếu mà bọn bắt cóc đến, sếp lại không có khả năng chiến đấu. Tôi phải bảo vệ con rùa chết tiệt này rồi, hơi đâu lo cho sếp nữa?” Akanishi không chút chần chừ mà đẩy tổ trưởng mình ngồi trở vào ghế.

Takizawa đột nhiên từ đâu xuất hiện, khoanh tay đứng trước lối ra vào của văn phòng tổ B, sắc mặt vô cùng nghiêm trọng, “Nakajima Yuto đã biến mất.”

xOx

Nakajima mất tích suốt ba ngày nay, nhưng vẫn không nghe được tin tức gì từ bọn bắt cóc. Không một cú điện thoại yêu cầu tiền chuộc, cũng không có manh mối. Thậm chí còn không xác định được Nakajima biến mất từ đâu.

Rõ ràng đã thu thập được thông tin bọn cướp buông tha Nakajima. Vì sao bây giờ lại bắt cóc thẳng bé lần nữa?

Chuyện xảy ra, trách nhiệm lớn nhất bị quy về...

Đội vừa tuyên bố sẽ một mình giải quyết hàng loạt vụ bắt cóc này, tầng 24.

“A? Các người muốn cả đội đi Kagoshima à?” Nishikido vừa đẩy cửa bước vào văn phòng tổ A thì đã buông lời độc địa.

“Tôi thấy Thái Thượng Hoàng ở tầng 30 đã tính toán hết rồi, thằng bé có chuyện gì là cả đội ta sẽ bị chôn cùng. Mặc dù lão hơi ảo tưởng chút.” Ueda chép miệng, bắt đầu thêm mắm thêm muối.

“Tôi mà có chết thì hai cậu cũng không yên đâu. Xuống dưới đó để khua chiêng gõ trống cho tôi!!!” Takizawa tựa hồ đã muốn bùng nổ. Nếu không có Imai ở bên cạnh nhanh tay ngăn lại, thiếu điều hắn ta đã nhảy bổ vào hai tên ác mồm độc miệng này.

“Đó không phải chuyện tôi lo nhất.” Imai đột nhiên lên tiếng.

“Tôi đoán ý đồ của sếp lớn tầng 30 hiện tại là...” Imai ngược mắt nhìn mọi người “không quan tâm đến hao tổn hay hậu quả, trước hết giải quyết cho xong vụ này. Nói cách khác, tốc độ là trên hết, dù phải hi sinh bao nhiêu người...”

Kamenashi và Akanishi từ đầu bước tới.

“Anh cứ đứng bên cạnh như thế thì làm sao tôi tiểu?” Kamenashi nén giận gằn giọng.

“Hừ! Tập cho quen đi, tôi còn đứng nhìn cậu tiểu dài dài!” Akanishi lạnh lùng đáp trả.

Imai quay người, chăm chăm nhìn Kamenashi, đôi mắt có chút khó hiểu.

Mọi người cũng dồn toàn bộ ánh mắt vào Kamenashi.

“Ha?” Kamenashi ngơ ngác, tròn mắt nhìn một lượt xung quanh.

...

Imai luôn đưa ra một sự suy đoán chính xác về hành động cũng như ý đồ của các sếp cấp cao.

Cả đội vừa định thần, chỉ lệnh đã được đưa xuống: Toàn bộ lực lượng bảo vệ Kamenashi đều bị giải tán, đem cậu ta ra làm mồi nhử bọn bắt cóc.

Sắp tới là ngày sinh nhật thứ 60 của ba Kamenashi. Sự có mặt của Kamenashi Kazuya là lẽ đương nhiên. Buổi tiệc ít nhiều có đến hơn trăm người. Đông đúc như thế sẽ là thời cơ tốt nhất để ra tay. Phía cảnh sát đã phỏng chừng được điều này, nghiêm nhiên bọn tội phạm cũng nghĩ tới.

Chỉ cần bên cạnh Kamenashi có một sơ hở— bọn bắt cóc nhất định lợi dụng mà rat ay.

xOx

“Đổi toàn bộ mấy bông hoa này. Màu sắc tươi sáng một chút.” Anh ba nhà Kamenashi uy nghiêm chỉ đạo mọi người trang trí đại sảnh để chuẩn bị cho bữa tiệc sinh nhật của ba mình. “Tắm tắm này cũng đổi luôn. Não của cậu ba không được tốt cho lắm, tắm nhiều nếp như thế, nhất định sẽ trượt chân mất.”

“Anh ba... Cả anh cũng muốn phun nọc độc với em sao?” Kamenashi nhẹ giọng, vùi cả gương mặt vào tấm lưng của anh mình, tựa như đứa trẻ đang làm nũng.

“Haiz... cả đời này sai lầm lớn nhất của anh là cho phép em gia nhập cảnh sát. Năm đó em thi đậu vào khoa giám chứng, lẽ ra anh không nên bênh em!” Nói rồi, anh ba đưa tay bẹo má đứa em của mình. “Em là chúa gây rắc rối a!!! Nếu để ba biết được có người cảnh cáo sẽ bắt cóc em, ba nhất định thẳng tay giết con tin trước để khỏi ai bắt em luôn!”

“Đau, đau, đau em mà!!” Kamenashi la bai bai, khoe mắt hơi ngấn lệ.

...

“Sao không thấy sếp Shigeaki đâu hết?” Anh hai nhà Kamenashi lịch sự mời Takizawa ngồi xuống.

“Shigeaki phải đảm nhiệm một vụ khác.” Takizawa khẽ nhếch mép cười. Đối phương xem chừng rất am hiểu phía bên cảnh sát. Không giao thiệp nhiều nhưng hiểu được Shigeaki là chuyên gia bảo hộ.

“Có một chuyện cần nói với các anh. Ba tôi không biết Kazuya làm cảnh sát chính chiến ở ngoài. Bọn tôi vẫn hi vọng có thể giữ bí mật này không cho ông biết. Khiến hoạt động của mọi người thêm rắc rối, thật có lỗi.” Kamenashi Yuichiro khom người trước Takizawa.

“Đừng khách sáo. Bọn tôi làm phiên tiệc sinh nhật của ngài Kamenashi. Phải xin lỗi mới đúng.” Takizawa thuận tình đáp trả.

Imai đứng ở một bên quan sát, lòng vô cùng tâm đắc trước thái độ của Takizawa. Có vẻ như khả năng ngoại giao của người này đã khá hơn rất nhiều. Lần sau nhất định phải bắt đi rèn luyện hơn mới được.

...

Shigeaki lúc này vẫn theo đuôi vụ bắt cóc của Nakajima.

Không một manh mối, cả dấu vết ở hiện trường cũng không có. Chỉ còn có thể dựa vào máy camera để phá án.

“Tổ trưởng, anh đã nhìn cuốn băng ghi hình tới mười mấy tiếng rồi. Nghỉ ngơi một chút đi.”

“Không cần.” Shigeaki lập tức lắc đầu từ chối. “Mọi người thay ca đi.”

“Tổ trưởng...?”

“Chúng ta không có nhiều thời gian. Bọn họ có thể không bảo vệ được Kamenashi.”

xOx

“Ran~~ ran

lại đây hôn cái nào!!! A ha ha ha ha... ai da, từ từ. Mặt của ba toàn nước miếng cả này!! Ha ha... yêu nhất con gái của ba~ Hôm nay sẽ cho con yêu ăn bánh~~” Kamenashi hào hứng ôm chú chó yêu dấu của mình, không ngừng nựng nịu.

“Cái gì thế này?” Akanishi đánh mặt, lạnh lùng nhìn Kamenashi.

“Là chó chứ gì.”

“Anh đương nhiên biết đây không phải heo!!! Anh hỏi đây là cái gì của em mà sao anh trước giờ không biết!”

“Thú nuôi đáng yêu của em ~ ><~ vì=”” dễ=”” nó=”” ở=”” nhà=”” nên=”” đương=”” nhiên=”” anh=”” chưa=”” từng=””>

“Mang về nhà bọn mình nuôi không được à?”

“Lỡ có ngày nào em không ở nhà, anh đói quá rồi làm thịt con yêu của em rồi sao? Có gốc mới để con gái cưng ở nhà với anh!”

“Nó xấu xí như vậy, có đem làm thịt kho tàu tặng, anh cũng không ăn!”

“Anh mới xấu a!!!! Con em xinh như thế mà!!!! Một tay em nuôi lớn, em đẹp trai thế nào, Ran đẹp gái thế ấy!!”

“Dám bảo mặt anh xấu hơn một con chó??? Em chán sống rồi à?” Akanishi xắn tay áo, hai mắt trợn trừng.

“Jin, bên cậu... có chuyện gì không?” Thanh âm Takizawa chột vang lên trong ống nghe, đánh gậy cả hai.

“Có chuyện gì được chứ? Ở đây có mấy chục cái camera cơ mà.” Akanishi nói vào chiếc máy cài trên cổ áo.

“Kazuya, bên cậu có chuy...—tiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii———“

Đột nhiên toàn bộ ống nghe của mọi người bị nhiễu sóng, phát ra loại âm thanh vô cùng chói tai.

Akanishi nhảy dựng, theo bản năng giật phăng tai nghe ra.

“Oa—— gì thế này!!!! Điếc tai người ta chứ chẳng đùa!!!” Akanishi buông lời mắng chửi. “Ueda phụ trách bên kỹ thuật à??? Chỉ có tài giỏi như tên đấy mới gây ra mấy chuyện này! Kame, bộ em bị điếc rồi à? Sao còn đeo tai nghe thế kia?”

“...”

“Bị hù đến đứng người rồi sao?” Akanishi ngạc nhiên huých nhẹ vào đồng sự mình.

“Anh mới bị đứng người á đồ ngốc!!!!” Kamenashi đá một phát vào mông Akanishi. “Nhớ đấy, trước mặt ba em, đừng có động tay động chân. Phải giả vờ lễ phép ngoan ngoãn một chút!”

“Hừ! Gì mà ‘phải giả vờ lễ phép ngoan ngoãn một chút’? Anh còn chưa tính sổ với em đấy. Gạt người khác không nói làm gì, cả anh mà cũng gạt!”

“Từ đầu đã... sau này...”

“Ha?”

“Bởi vì từ đầu ba không cho em xài súng, chỉ cho phép em ở khoa giám chứng là đã nể mặt lắm rồi... Thế nên em với anh ba bàn bạc với nhau, giấu mọi người hoàn cảnh gia đình của em để khỏi kinh động tới ba. Sau này có lúc muốn giải thích với anh nhưng thấy thật phiền phức... nên vẫn giấu. Ờ mà nói chứ, anh có thấy anh may mắn không, vớ được một con rùa vàng?”

“Vàng cái đầu em a! Lo mà tìm cách giải thích với ba em thế nào chuyện anh và em đi!!!! Ba chết rồi lại đi tìm ba mới, em đúng là chúa phiền phức!”

xOx

“Ai da, bọn mình tới đây làm gì không biết. Chỗ nào cũng thấy camera, hệ thống an ninh chặt chẽ như thế, một con muỗi còn vào không được nói chi bắt đi con rùa to xác.” Ueda ngẩng đầu nhìn chiếc camera gắn ở góc tường, rồi toét miệng cười, tay còn giơ lên chữ V.

“Cậu nghiêm túc một chút đi! Lỡ có chuyện gì không may thì— tiiiiiiiiiiiiiiiiii———“ Tần sóng tiếp tục bị nhiễu lần thứ n.

Ueda nhú mồm, bỏ ống tai nghe xuống. “Này, bộ phận kỹ thuật đang làm cái trò gì thế? Cứ thế này thế nào cũng có chuyện cho xem.”

“Không còn cách nào khác, thiết bị chúng ta nghèo nàn mà tòa nhà này lại bự như thế. Mọi người kiên trì một chút!” Imai nói vào microphone.

“Đội phó à, mấy lời này nên nói với các vị bậc cao ở tầng 30 ấy. Nói với bọn tôi vô ích thôi.” Ueda nhún vai, rồi lại ngả người vào ghế.

xOx

Shigeaki ôm tôm mì ngút khói, chăm chăm nhìn màn hình, đôi mắt cơ hồ muốn sụp cả xuống. “Haiz~ biết thế đã đi với Đầu To. Ít ra còn được dự tiệc của giới thượng lưu, lại được ăn ngon T___T.”

“Tổ trưởng, tôi thấy cậu nên đi ngủ một giấc lấy sức là tốt hơn hết.”

“Các cậu không thấy tên này khả nghi sao?” Shigeaki đột nhiên chỉ tay vào một bóng người trên màn hình.

“Tổ trưởng... cậu đang nói mê sáng gì đấy? Người này chẳng phải cậu à?”

“A... đúng rồi ta... người này là tôi mà...”

“=_____=”

xOx

“Cậu Kazuya... cậu ở trong này làm gì thế? Lát nữa ông chủ không thấy cậu thì lại phái người đi tìm cho xem.” Vị quản gia lớn tuổi chấp tay, từ đầu hành lang phía bên kia bước lại, nói với Kamenashi, người đang đứng cạnh Akanishi khi đấy.

“A! Phải ha.” Kamenashi xoay người, tay vỗ vỗ trán. “Cháu qua giờ.”

“Ba nuôi em tìm không thấy em thì sẽ thế nào?”

“Sẽ khóc chứ gì nữa. À, không được nói ba là ba nuôi của em, ba cũng khóc cho xem! Mà... Jin này...”

“Gì?”

Đột nhiên trước mặt cả hai người đều tối sầm——

Điện của toàn căn nhà tắt phụt. Chuyện này rất hiếm khi xảy ra, khiến ai nấy không khỏi ngạc nhiên.

Một lực mạnh đột nhiên đánh vào gáy Akanishi ——

...

xOx

Tầng 24.

Takizawa sầm mặt bước đi. Theo sau là Imai.

Đến tới bên Ueda, Takizawa đánh giọng, “Lấy súng của cậu ta.”

Vừa nói xong, Imai liền giơ tay trước mặt Ueda.

Đối phương chỉ thở dài, rồi ngoan ngoãn rút súng, đưa cho Imai.

Tiến lên vài bước, Imai tự mình rút khẩu súng bên hông Akanishi.

Mọi nhân viên được nghỉ phép đều bị triệu tập về. Duy chỉ có Koyama đang sốt cao 39 độ ở lại nhà Kamenashi để thu thập chứng cứ.

Kamenashi Kazuya, trước mấy chục ánh mắt theo dõi chăm chăm, bị bắt cóc.

Akanishi Jin luôn túc trực bên người cậu ta. Nhưng khi điện vừa tắt, hắn liền bị đánh bất tỉnh.

Bước vào phòng họp, Takizawa nén giận, quăng tập hồ sơ lên bàn rồi ra lệnh, “tổ B ly khai. Mọi người ở lại họp.”

“Không phải tôi muốn khiêu khích mọi người, nhưng nên chuẩn bị sẵn tâm lý thì tốt hơn—” Nishikido lạnh lùng lên tiếng. “Bọn bắt cóc thích nhất là bắt rồi giết con tin.”

Ngay lập tức, Akanishi ngẩng đầu, ném cho Nishikido một cái liếc thật dài và hung tợn.

“Không hẳn. Chẳng phải thi thể của Nakajima còn chưa tìm được sao? Đừng coi thường Kamenashi là thằng ngốc.” Ueda lên tiếng phản bác.

“Ueda Tatsuya, cậu im miệng cho tôi!” Takizawa trừng mắt.

Chưa từng chịu khuất phục trước vụ án nào, hiện nay cả đội đều rất nôn nóng và căng thẳng.

“Tôi muốn tham gia.” Akanishi đột nhiên lên tiếng.

Mọi ánh mắt lập tức dồn về hắn.

“Tôi muốn tham gia hành động. Đừng ai cản. Mọi người không cho thì tôi tự mình hành động!” Người kia bị bắt đi từ trên tay hắn, nhất định chính hắn phải cứu người ấy trở về.

“Ueda Tatsuya, trông coi ranh con tổ cậu cho tốt đi!” Takizawa nhủ mày, xua tay với Ueda.

“OK!” Ueda đột nhiên đứng bật dậy. “Nếu đã ly khai thì bọn tôi cũng không ở đây họp làm gì. Jin, theo tôi.”

Takizawa nhìn cả hai người Ueda và Akanishi bước ra khỏi phòng họp.

“Đại gia không có thời gian mà quản hai cậu!! Mau—” Takizawa hít mạnh một hơi, chỉ vào cánh cửa, lớn tiếng quát.

“Yên tâm! Tôi không dám đảm bảo về Jin nhưng Tatsuya biết xử sự thế nào cho đúng.” Imai giữ lấy hai bả vai của Takizawa.

Vừa ra khỏi phòng họp, Akanishi đã nhướn mày nói với Ueda, “Leader. Quên lấy lại súng rồi.”

“Người ta chữ cậu ngốc là đúng quá rồi mà. Vào mà xin thử coi Đầu To có cho hay không?” Ueda nhấn nút thang máy. “Không có súng không có nghĩa là không giải quyết được vụ này. Tôi làm cảnh sát bao nhiêu năm vậy, số lần đụng tới súng cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay!”

xOx

“Không thấy gì cả.” Koyama lắc đầu. “Tôi đã kiểm tra toàn bộ dấu vân tay trong phòng. Những chỗ khác đều không có gì khả nghi— Kazuya cứ như bốc hơi biến mất.”

Shigeaki cẩn trọng ghi chép những lời tường thuật của Koyama. Hắn liền gật gù, “Rất giống với Yuto. Xem ra thủ pháp hai vụ này giống nhau.”

Nói rồi, Shigeaki cầm quyển sổ ghi chép, ngồi xuống trước màn hình.

“Camera ở tầng ba có khả năng di chuyển— Đây là lúc Yuto ra tới cửa thang máy. Cửa vừa chuẩn bị mở ra, máy quay lia đi— sau đó đóng lại, Yuto đã biến mất. Sau đó thang máy đi xuống, thoát nhìn thì có vẻ như Yuto đã bước vào thang máy.”

Sau đó, Shigeaki chuyển sang một màn ảnh khác. “Đây là hình ảnh ghi lại từ camera trong thang máy. Thằng bé không có ở trong.”

“Ý cậu là...?” Takizawa nhướn mày.

“Thời gian bọn bắt cóc không chế được Yuto chỉ có vài giây đồng hồ.” Shigeaki khoanh hai tay trước ngực. “Dù có tính toán từ trước, tốc độ này vẫn nhanh hơn người bình thường. Hơn nữa, tôi đã xem qua hình ảnh ghi lại ở tầng ba, không có ai đến gần Yuto.”

Takizawa không nói gì, chỉ dăm chiêu suy nghĩ.

“Chỉ có một cách giải thích. Yuto tự mình rời khỏi hiện trường. Tôi hoài nghi điểm này nhất.” Shigeaki trải ra bản vẽ của tầng ba. “Đây là cửa thoát hiểm. Có thể nói Yuto xài cầu thang bộ. Nhưng rõ ràng đã nhấn nút thang máy, vì sao lại chuyển sang đi thang bộ?”

“Chúng ta từng nghĩ ngờ là người trong nội bộ gây nên, có lẽ có người gọi cậu bé.” Koyama chau mày góp ý kiến.

“Đây không phải trọng điểm.” Takizawa đột nhiên nói. “Vấn đề là— cho dù thủ phạm trói Yuto lại, làm thế nào để mang người ra ngoài?”

Trong khoảnh khắc, không ai đưa ra được câu trả lời thỏa đáng.

“Toàn tòa nhà được bảo vệ rất cẩn thận. Yuto tuy là đứa trẻ nhưng cũng không nhỏ nhắn gì— làm thế nào để đưa thằng bé ra ngoài?”

“Các cậu cứ tiếp tục tìm đi. Nói không chừng thi thể vẫn ở trong tòa nhà này! Thí dụ như... tủ chứa xác chẳng hạn.” Nishikido chột đề xuất.

xOx

“Rốt cuộc hung thủ làm thế nào bắt cóc Kame từ tôi? Còn có thể đánh lén nữa! Lúc ấy, mười mét xung quanh tôi căn bản không có ai trừ Kame hết. Cũng không có chướng ngại vật nào. Chẳng lẽ bọn chúng không chỉ một người?” Akanishi theo sau Ueda, không khỏi lên tiếng nghi vấn.

“Cậu đi nhà Kazuya điều tra xem.” Ueda đột nhiên ra lệnh. “Tôi đến phòng lưu trữ hồ sơ.”

“Ha? Sếp Koyama chẳng phải đã đi rồi sao?” Akanishi nghi hoặc nhìn Ueda. “Sếp ấy không phải—“

“Trên thế gian này, điều đáng tin tưởng nhất là hai con mắt của mình. Cậu hiểu rõ Kazuya hơn Koyama, cậu sẽ tìm được nhiều manh mối hơn tên kia.”

“Vậy sếp đi phòng lưu trữ hồ sơ làm gì?”

“Đi tìm trực giác của tôi.” Ueda nhún vai. “Lúc trước vì liên quan tới Kame, tôi không được khách quan cho lắm. Bằng không đã chẳng xảy ra chuyện. Những người khác cũng vậy. Vì là vụ của người trong nhà, khó mà khách quan nhìn nhận sự việc. Cũng bởi vì thế, Takizawa Hideaki mắc dịch mới tịch thu súng của hai chúng ta.”

“... Đã hiểu.”

“Còn nữa, cậu nghe này.” Ueda nhìn Akanishi, ánh mắt có chút khó hiểu. “Không còn nhiều thời gian, bọn chúng nhất định giết con tin.”

Akanishi cắn chặt môi dưới, cơ hồ muốn chảy cả máu.

Kame... phải cố gắng!

xOx

Takizawa cúi đầu nhìn đồng hồ. Kamenashi đã mất tích được ba tiếng.

Rồi hắn gấp lại tập hồ sơ.

Không còn cách nào, dù đọc tài liệu đến bao nhiêu lần, tiến trình vẫn đứng yên.

Tâm tình hẳn liền trở nên nôn nóng cùng căng thẳng. Dù tay làm gì, lòng vẫn không yên. Cả mười mấy phút đồng hồ, dường như chỉ muốn bùng nổ.

Takizawa thở một hơi thật dài. Rút chiếc di động từ trong túi, hẳn bắt đầu bấm số bên tổ trọng án— Không được, những vụ thể này, không chỉ riêng tổ B nên bị đình chỉ công tác.

Một bàn tay chợt vươn ra giật lấy chiếc di động. Takizawa ngược mắt nhìn thì thấy gương mặt đang đánh lại của Imai.

“Có một thứ cậu phải xem. Mau lại đây.” Imai nói với Takizawa.

...

“Cái này được gửi qua từ phía khoa tình báo của bộ quốc phòng đã giúp chúng ta lần trước. Một nửa dấu vân tay, tìm thấy ở chiếc camera. Tuy rất khéo léo nhưng vẫn có dấu vết.” Imai đưa bản vân tay được phóng đại cho Takizawa.

“Thế thì sao? Chỉ có nửa dấu vân tay, không thể xác định rõ thân phận của hung thủ.”

“Còn đây là các dấu vân tay thu thập được từ nhà Kamenashi. Có rất nhiều nhưng trong đó, có nửa dấu vân tay khớp hoàn toàn với nửa này.” Imai đưa ra một bản vân tay khác rồi kết hợp với bản khi nãy—

“Tín hiệu đột nhiên bị quấy phá là điều rất đáng nghi. Tuy nhiên, xảy ra nhiều lần như thế, khiến mọi người cho rằng do sự cố kỹ thuật. Điều đặc biệt là ở lần thứ nhất.” Imai khoanh tay trước ngực. “Shigeaki nói với tôi, khi cậu ta xem lại băng ghi hình ở nhà Kamenashi, phát hiện một chuyện rất đáng ngờ. Lúc âm thanh nhiễu sóng phát lên, mọi người giật mình nên đều bỏ tai nghe xuống. Chỉ có một người từ đầu tới cuối không làm như thế.”

Takizawa ngẩng đầu, thở dài kết luận, “Kamenashi Kazuya.”

“Nakajima Yuto, Kamenashi Kazuya. Cả hai đều chủ động rời khỏi tầm kiểm soát của chúng ta.” Imai bắt đầu phân tích. “Thủ phạm khiến hai người tự bắt cóc chính mình. Đầu tiên là gọi Yuto vào lối thoát hiểm, sau đó lợi dụng tần sóng bị nhiễu, liên lạc Kazuya, lợi dụng Nakajima để uy hiếp. Vì sao vẫn chưa tìm được thi thể của Yuto, bọn bắt cóc lại không đưa ra yêu cầu nào— kỳ thật, tác dụng làm con tin của Yuto là để bắt cóc Kazuya.”

“Vậy làm sao hai người kia thoát được tầm kiểm soát của chúng ta? Tuy rằng nói vậy thì có hơi quá đáng với Kazuya nhưng tôi không tin thằng bé ấy có thể một mình đánh lừa đội bảo hộ. Yuto lại càng không thể.” Takizawa vò đầu.

“Đây là nhiệm vụ của cậu.” Imai vỗ vai đồng sự của mình. “Thời gian gấp rút. Kazuya đã bị bọn chúng khống chế. Yuto không còn giá trị lợi dụng, chuyện thế nào... cậu hiểu rồi chứ?”

“Ý cậu là—”

“Chúng ta đã từng giải quyết những vụ án phức tạp hơn thế này— hiện tại không thể vì nạn nhân là Yuto và Kazuya mà có chút sơ suất nào. Đạo lý này vốn không cần giảng giải với cậu, nhưng tôi thấy óc cậu hôm nay hơi bả đậu nên đành lên tiếng nhắc nhở.”

“Óc cậu mới bả đậu ấy!!!”

“Tôi đi điều tra dấu vân tay kia, những chuyện khác nhờ cậu vậy.”

“Này, đừng cướp cả Kato và Koichiro đấy. Ít nhất cũng để lại một tên cho tôi sai việc.” Takizawa rướn người nói với Imai.

“...” Imai hơi cau mày rồi lại gật đầu. “Thế cậu cứ việc lấy Koyama. Tên đấy sốt tới 40 độ rồi, xem ra không cầm cự được bao lâu, cậu cứ tự nhiên đừng khách sáo!”

xOx

“Alô...” Thanh âm Nakamaru vang lên từ đầu dây bên kia. “Tatsuya, mấy ngày rồi không gọi cho tôi a! Có án lớn gì sao?”

Ueda cắn ống hút, dăm chiêu nhìn màn hình trước mặt rồi nói, “Tôi mà được nghỉ ngơi thì chắc mua gà về cúng thổ địa suốt ba ngày quá!”

“A~ ngoan đi~ về nhà sẽ mua quà cho cậu!”

“Maru! Hay tôi từ chức cho khỏe người. Sau này cậu nuôi tôi nha!” Ueda nhả ống hút rồi hồ hởi nói.

“Được, được. Nhất định phải thu hết dững cảm, đến trước mặt Đầu To, đập mạnh thư từ chức lên bàn rồi nói, ‘đẹp hết mọi chuyện! Tôi phải kết hôn!’ Làm thế đấy.”

“Ai... Maru... điện thoại sắp hết pin rồi... phải sạc pin thôi...” Ueda gục đầu lên bàn, thấp giọng nỉ non.

“A?”

“Nói một câu ‘Tatsuya vô địch’ xem nào...”

“A!! Khụ khụ... Tatsuya vô địch!!!!” Nakamaru tự hào tuyên bố.

“Hi hi~~ tôi cúp đây~~ giải quyết xong vụ này sẽ gọi cho cậu.”

“OK~ hôn một cái! BOBO!”

“Chụt~”

xOx

Nhà Kamenashi.

“Jin, cậu tính phá gì ở đây?” Koyama nhướn mày nhìn Akanishi đang ngẩn người tại vị trí Kamenashi bị bắt cóc. “Muốn một đạn vào đầu mà chết à?”

“A...” Akanishi xoa cằm. “Sếp...” Rồi hẩn quay đầu. “Gì chứ!! Sếp mới muốn một đạn vào đầu thì có!”

“Haiz... không biết tôi bị cúm gà hay cúm vịt nữa, mãi vẫn không hạ sốt.” Koyama uể oải chui người qua dây chắn.

“Sếp, lại đây giúp tôi.” Akanishi gật đầu với Koyama. “Sếp... đứng ở chỗ này cạnh tôi— lúc ấy con rùa kia đứng ở đây. OK, đánh tôi đi! Đánh vào gáy ấy.”

“... Chi bằng tôi lấy một súng bắn bỏ cậu cho rồi?” Koyama nghiêm túc trả lời.

“Sếp sốt tới mức bại não rồi à? Tôi đang bắt chước hiện trường mà!” Akanishi trợn trừng hai mắt với người trước mặt.

“Ha?”

“Có người tập kích, không thể nào tôi lại không biết— trừ phi chính con rùa kia tấn công tôi!” Akanishi phân tích, rồi bước lại vị trí khi nãy của Koyama, bàn tay đánh mấy cái thủ thế vào không khí. “Đánh một nhát thế này, tôi lập tức bất tỉnh. Con rùa chết tiệt, ra tay không kiêng nể gì hết!”

“Con rùa đấy tấn công cậu làm gì? Chẳng lẽ tự mình bắt cóc mình?”

“Nói không chừng cậu ta bị thôi miên a!! Trên phim hay có mấy chuyện như vậy mà!”

“Thế cậu cứ từ từ mà phá án theo phim ảnh của cậu!” Koyama nghiêm mặt, luồn người qua vòng chắn.

Cả hai cúi nhìn đồng hồ trên tay—

Kamenashi bị bắt cóc được ba tiếng rưỡi.

...

Akanishi đưa tay đẩy cửa, rồi bước vào phòng Kamenashi. Cả không gian tràn ngập một loại hương vị vô cùng quen thuộc.

Đến ngồi bên đầu giường, Akanishi ngơ ngẩn nhìn tấm hình chụp chung của mình và Kamenashi đặt bên cạnh.

Lo âu cùng nôn nóng bắt giác dịu hòa hơn.

“Này... đừng chết đấy. Đợi anh đến cứu em.” Đầu ngón tay Akanishi xoa lấy gương mặt đang nhoe nhoét cười ngây ngô trong hình của Kamenashi. “Bằng không, có xuống dưới địa phủ, anh cũng không tha cho em!”

Đang miên man suy nghĩ, hần chột cảm giác có gì đó đang nín lấy ống quần mình.

Thế nên Akanishi liền cúi đầu nhìn.

“A... con gái của Kame.”

Ran nhe ra bộ răng nanh, hung hăng nhìn Akanishi tựa hồ, đang muốn giương oai.

Akanishi không nghĩ ngợi gì, ngồi xổm xuống cạnh con chó nhỏ. “A, con gái giống ba thật nha. Cả lúc giương nanh, khí thế cũng giống nhau như thế. Ai da... đúng là nhân sinh đáng buồn mà. Con gái yên tâm nha, ba Akanishi sẽ cứu ba con về an toàn. Không thôi con thành cô nhi mà ba Akanishi thì thành góa phụ a. Sao thế?... Đói bụng à?— ai da, ai nấy đều quan tâm ba của con, làm gì còn thời gian mà chăm sóc con gái đây.”

Lời hần vừa dứt, Ran liền chạy bỏ ra ngoài.

Cong môi bất mãn, Akanishi đứng dậy, quan sát một lượt quanh phòng rồi bắt đầu kiểm tra từng tí một.

Thột nhìn, Koyama đã kiểm tra toàn bộ khá kỹ càng.

Akanishi mở tủ quần áo ra—

“Trời đất, quần áo nhiều thế này... bao giờ mới mặc hết!?!?”

Tuy nhiên, có một chi tiết đánh sự chú ý của Akanishi. Hần cau mày nhìn chiếc áo sơ mi bị quăng trên đất. Có điểm kỳ lạ.

Khi xảy ra chuyện, Kamenashi đã mặc chiếc áo đấy.

Vì khi thay quần áo trong phòng, Akanishi ở cùng với hần. Đứng một bên nhìn con rùa nhỏ thay đồ, Akanishi sinh nhân cư vi bất thiện. Hần định bụng chọc ghẹo Kamenashi một chút, nào ngờ đối phương lại phản kháng kịch liệt, còn hung hăng gọi hần là dê xồm. Thế nên, một chiếc nút bị rút ra.

Thời gian lúc ấy cấp bách, Kamenashi cũng không quản, cứ mặc áo mà đi ra ngoài.

Trong tủ quần áo có vài chiếc áo đồng dạng thế này, nên Koyama không lưu ý gì nhiều. Nút bị rơi, thay một chiếc áo khác là chuyện rất bình thường—

Nhưng Akanishi biết— Kamenashi sau khi biến mất, đã thay đồ ở đây.

Đứng phắt dậy, Akanishi lập tức kiểm tra từng li từng tí cả căn phòng. Nhất định có manh mối lưu lại.

...

“Trong phòng Kamenashi có điểm gì khả nghi không?” Koyama nheo mắt nhìn Akanishi.

“A? Có không à... chẳng phải các cậu đã lấy đi hết sao?”

“Không có... nói tới chuyện này, đúng là có điểm kỳ lạ... Lúc tôi mở tủ quần áo, một đồng cả quần lẫn áo liền rơi lên đầu tôi. Quần áo con rùa nhà cậu vừa nhiều mà lại toàn hàng xịn không đấy!!”

Akanishi không khỏi thở dài trong thất vọng. Không tìm thấy gì sao?

...

xOx

Liếc mắt nhìn người nhân viên giám chứng bước xuống lầu, Kamenashi thở hắt một hơi nhẹ nhõm.

“Xem ra tiến triển không tồi... Kamenashi.” Từ tai nghe vang lên một thanh âm đã qua xử lý. Ngữ điệu đầy khiêu khích cùng chế giễu, lại có phần lạnh lùng đến rùng mình.

“Mày muốn gì?” Kamenashi thấp giọng nói vào chiếc bộ đàm mini cài trên cổ áo.

“Cũng chả có gì! Tao chỉ muốn xem một màn mèo đuổi chuột thôi.”

“Tao muốn xác định Yuto vẫn an toàn.”

“A... thằng bé khá thông minh đấy! Lại đây nào, Nakajima-kun~ lại nói vài câu với anh trai Kazuya của bé đi nào~” Một vài tiếng động di chuyển vang lên, tiếp theo sau là giọng nói hơi run rẩy của Nakajima, “Anh Kazuya... anh yên tâm... Đầu To và mọi người sẽ cứu được chúng ta!”

Toàn thân Kamenashi liền thả lỏng. Cậu dựa đầu vào tường, khẽ nhắm mắt. Nói gì thì nói— ít ra mọi người vẫn còn sống.

“Đừng vội mừng, Kamenashi.” Thanh âm lạnh lùng lại vang lên từ tai nghe. “Mày còn tới hơn 20 tiếng. Nhớ rõ trò chơi của chúng ta. Trong vòng hai mươi mấy tiếng này, mày phải ở trong nhà mà không bị ai phát hiện, không ai được nhìn thấy mày— nếu sau 20 tiếng, mọi người vẫn nghĩ mày bị tao bắt cóc, xem như mày thắng, tao sẽ thả Nakajima Yuto. Nhưng chỉ cần mày bị cảnh sát phát hiện và cứu ra, người trả mạng chính là Nakajima Yuto. Mà nói gì thì nói, nếu mày có chống đỡ được tới cuối cùng, đến khi tao thả Nakajima ra, quả bom mini trên người mày sẽ nổ. Đến lúc đó, người chết là mày, không phải Nakajima. Trò chơi một chết một sống này, Yamashita Tomohisa đã từng trải nghiệm với Ikuta Toma. Bây giờ tới phiên chúng ta.”

Kamenashi khẽ cắn môi, không nhịn được mà đánh một đấm vào tường.

24. Quyển 2 - Chương 11-3

Thần trí đang lúc bối rối, Nakajima chợt cảm giác dây trói mình được nối lỏng. Trừng mở hai mắt, cậu liền nhìn thấy—

“Trò chơi của chúng ta đã chuẩn bị xong xuôi. Nakajima, cuộc chơi bắt đầu từ đây. Mày và thằng anh Kazuya của mày cứ thông thả. Đừng để cảnh sát bắt được. Chỉ cần một tên túm được, thằng anh mày lập tức bị bom nổ banh xác. Trên cổ áo mày có gắn camera, nên đừng hòng gỡ trò với tao. Nhớ nghe tai nghe điện thoại cho kỹ, tao sẽ có chỉ lệnh cho mày.

Nakajima trợn trừng hai mắt, nhìn người đàn ông trước mặt mình.

“Trò chơi... bắt đầu... Nói đến trốn tìm, không có người lớn nào là đối thủ của trẻ con nhỉ?”

Không còn lý do gì để lưu lại nơi này. Với những trò chơi như thế, chính mình tuy không tham gia, nhưng là người chứng kiến cũng có cái phần kích thích của nó.

xOx

Năm tiếng đã trôi qua. Phía bên cảnh sát tựa hồ án binh bất động, một cái gạt đầu cũng không có.

Takizawa ngồi trước máy vi tính, ngón tay nhấn chuột không ngừng.

Imai đẩy cửa bước vào, vừa nhìn thấy đội trưởng của mình chăm chú như thế, hần không khỏi cau mày, “Cậu đổi trò khác chơi không được à? Tôi chả biết CS có gì hấp dẫn mà cậu say mê như thế.”

“Hm...” Takizawa không chút doái hoài, mắt vẫn dán chặt vào màn hình.

“Koyama bỏ cuộc.” Imai đặt tập hồ sơ trước mặt Takizawa. “Sốt tới mức mê sảng, xe cấp cứu đưa đi rồi.”

“Lở mồm long móng à?”

“Nghe đồn là cúm gà.” Imai ngồi xuống. “Ở phòng bếp tìm thấy dấu răng trên chiếc bánh. Xuất hiện sau khi Kazuya mất tích. Bọn tôi đã đem về xét nghiệm và đối chiếu. Không ngoài dự liệu của cậu, là của Kamenashi. Rốt cuộc trong đầu cậu đang nghĩ cái gì?”

“Trước hết, phải tin tưởng vào khả năng bảo hộ của chúng ta. Cho dù Kame có bị bắt cóc, không có khả năng hung thủ mang thằng bé ra ngoài được. Mà nếu hung thủ ép buộc Kame buông tay chịu trói, cũng nhất định để thằng bé ở trong nhà mà lẩn trốn chúng ta. Nói đi nói lại, không chừng hung thủ còn không có mặt ở hiện trường nữa.”

“Sao cậu không nghĩ thi thể của Kame có thể bị giấu trong nhà?”

“Tôi tin tưởng hung thủ có động cơ để khiến Kame tự buông tay mà bắt cóc chính mình. Nhưng hẳn không có khả năng khiến Kame tự sát rồi giấu thi thể. Cho dù Kame có bị giết, với năng lực tìm kiếm của Koyama dù có bị lở mồm long móng cũng sẽ đào ra thi thể. Bởi vì thế nên tôi mới để tâm đến dấu răng trên chiếc bánh kia. Thứ nhất, chứng minh thằng bé còn sống. Thứ hai, có thể nói cậu ta đi lại tự do trong nhà.”

Imai liếc nhìn Takizawa, “VẬY RỒT CUỘC HUNG THỦ MUỐN BÀY TRÒ GÌ?”

“Cái này thì phải hỏi Kamenashi Kazuya mới biết được.” Takizawa vươn người đứng dậy. “Có thể uy hiếp được thằng bé, cậu cho là gì?”

“... Nakajima Yuto?”

“Bingo!” Takizawa nhếch mép cười, rồi lấy một đồng xu từ trong túi áo, “Hình là Kame, chữ là Nakajima. Cậu ném hay tôi ném?”

“Đương nhiên là cậu.”

Imai vừa dứt lời, Takizawa liền ném bật đồng xu lên cao, sau đó nhanh nhẹn đón lấy, ép chặt hai bàn tay vào nhau, rồi từ từ mở ra. Chữ.

“Tôi phụ trách Nakajima Yuto. Cậu tiếp tục theo bên Kame.” Takizawa vỗ vai Imai, bước về phía cửa phòng. “Để Shigeaki Kato lại cho tôi. Những người khác cậu tùy ý sai bảo.”

“Vụ Nakajima Yuto không có tới một manh mối, cậu định tra thế nào?” Imai nhú mày nhìn đội trưởng của mình.

“Đối thủ của chúng ta bày ra lắm trò màu mè như vậy. Căn cứ vào lý luận của tâm lý tội phạm, đây là một kẻ khoái giương oai tác quái. Màn biểu diễn phấn khích thế này, đáng tiếc hẳn chỉ thưởng thức được một lần.”

“Thế nên?” Đôi mày Imai càng cau lại. “Cậu cho rằng Nakajima vẫn ở tại trụ sở này?”

“Thế nên tôi mới mê CS.” Takizawa gật gật đầu.

“Cái này liên quan gì tới CS chứ!”

xOx

Còn 15 tiếng trước khi bom nổ.

Ngực Kamenashi phập phồng không thôi. Cậu đưa mắt nhìn Yokoyama đang quay lưng về phía mình, rồi nhanh chân chạy vụt qua phía hành lang bên kia.

“Tuy hiện tại không thể để mọi người bắt lại, nhưng đừng ai rút quân a!!!! Còn đang tìm cách liên hệ với mọi người cơ mà T_T!” Kamenashi thở hắt một hơi, rồi liếc nhìn đồng hồ. Chỉ còn 15 giờ.

...

Akanishi gục đầu trên bàn, chăm chăm nhìn Ran liếm láp bàn tay mình, rồi ngược mắt lên với Imai.

“Về sở đi! Đã bị cách ly rồi, nhờ có chuyện gì, tôi không chịu trách nhiệm cho cậu được.” Imai xoa xoa đầu Akanishi. “Những gì điều tra được đã cho cậu xem cả rồi còn gì.”

“Sếp cho tôi ở lại hành động đi!” Akanishi để Ran sang một bên, rồi theo sát Imai.

“Cậu ở tầng 24 lâu như vậy mà không hiểu hai chữ ‘cách ly’ có nghĩa gì à?”

“Đội phó! ‘Cách ly’ là đội trưởng nói thôi, đội phó không mách lại là được rồi. Đội phó nể mặt đi mà...”

“Kêu tổ trưởng các cậu tới đi rồi tôi nể mặt cho.”

Akanishi méo miệng, thế thì chẳng khác nào kêu hắn về luôn cho rồi.

Từ phía sau, Ran bỗng nhiên chạy lại, cắn lấy ống quần Akanishi.

“A... Ba của mày mất mạng tới nơi rồi mà còn đòi ăn với uống cái gì!” Akanishi thở dài, gõ đầu Ran.

Ran ngược đầu, ném cho Akanishi một cái liếc rồi xoay hông bỏ chạy.

“Đi đi, đi đi! Tìm ba kẻ như tao làm gì, đi mà tìm cái người hay cho mày ăn—“

Akanishi đột nhiên khựng lại.

Kame từng nói với hắn—

Ran là một tay Kame nuôi lớn. Mỗi lần nó đói bụng, lập tức sẽ đi tìm chủ—

Chính là người còn sống và vẫn quanh quẩn trong nhà, Kamenashi Kazuya.

xOx

“Đói...” Kamenashi đưa tay xoa bụng.

Chỉ còn 14 tiếng 30 phút.

“Phải kiếm gì ăn thôi, dù bị bom tạc chết cũng không làm ma đói!” Vừa nghĩ đến đây, Kamenashi lén bò ra hành lang.

Cậu lẳng lẳng mở cửa, bỗng nhiên tiếng sữa hưng phấn của Ran vang lên từ đằng xa.

Kamenashi chưa kịp phản ứng, thanh âm của một người sau đó liền khiến tim cậu muốn nhảy thồm ra ngoài.

“Con gái, con gái! Chạy chậm một chút a, ba con đang ở gần đây à? Sao mà con cứ bay nhảy tung tung thế kia?”

!!!!

“Mình có chết thì cũng do cái tên đầu heo Akanishi Jin này hại a!!!!” Kamenashi mắng thầm trong bụng. Cậu trợn mắt nhìn về phía hành lang, khẽ cắn môi rồi lại quay đầu về cánh cửa sổ đang mở gần đấy.

“Không ổn, Ran đã đến giờ ăn. Cả nhà bây giờ đều bận rộn chuyện của mình, Ran chỉ có thể tìm đến mình.”

xOx

“Người cần đi đều đã đi cả. Chỉ còn lại người của mình.” Yokoyama báo cáo với Imai. “Cứ như vậy được hả sếp?”

Imai ngẩng đầu nhìn Yokoyama. Đối phương do dự một lát, nhưng vẫn không nói lời nào.

“Tôi không nói chắc chắn 100% không phải người ở hiện trường gây ra. Nhưng tôi tin tưởng đồng đội mình. Đây là nguyên tắc của tôi. Mọi người hiện tại là tôi tin tưởng nhất. Cho dù ai nói tôi đang đánh cược với hung thủ, nhưng đội phó của tầng 24 tôi đây vẫn sẽ làm như vậy.”

“Tôi hiểu được thưa sếp.”

“Chỉ cần có phát hiện mới thì sẽ không hoài nghi chính mình. Hiện tại đầu mối duy nhất chúng ta có là Kazuya vẫn ở trong này. Nhưng chúng ta sẽ không dồn lực đi tìm thằng bé. Việc cần làm là tìm cách liên lạc với cậu ta mà không phải chạm mặt.”

“Sếp yên tâm. Thằng nhóc Kazuya tuy không thông minh xuất chúng, nhưng cũng thuộc dạng sáng dạ. Nó sẽ nghĩ ra biện pháp liên lạc với chúng ta.” Yokoyama gật gật đầu. Phụ trách tìm manh mối đều là người của mình, không tuyệt đỉnh nhưng cũng đủ xài a.”

“Gọi thêm thuộc hạ của Koyama. Tổ trưởng xếp xó thì cấp dưới vẫn xài được. Cậu phụ trách chỉ huy.”

“Yes, sir.”

xOx

Kamenashi cần môi, nhanh tay thu gom một đồng đồ ăn trong nhà bếp.

“Mày đang làm gì đó?” Thanh âm đã qua xử lý chọt vang lên từ trong tai nghe.

“Đương nhiên là tìm đồ ăn cho thú cưng chứ gì. Bằng không nó đói bụng chạy khắp nơi, thể nào cũng tìm ra tao.”

“Kamenashi, tao mong là mày ý thức được trí thông minh của mày và tao. Tuy nói trò chơi có tính khiêu chiến thì mới ra trò chơi, nhưng mày nên nhớ, mày còn không có tới 18 tiếng đâu.”

Kamenashi bỏ một gói xúc xích to vào trong bịch.

“Thú cưng của mày giống gì thế? Voi Phi Châu à?”

“Con mày chẳng lẽ không ăn nhiều vậy sao?”

“Tao không rảnh nói chuyện cười, mày chỉ còn mười mấy giây thôi.”

Nghe đến đấy, Kamenashi lập tức nhanh tay hơn. Cậu còn mở cả ngăn đông tủ lạnh.

“Mày lại muốn gì?”

“Trời nóng a, con gái tao chỉ ăn đá tinh khiết thôi.”

Nói rồi, Kamenashi gom một đồng đá lớn bỏ vào bịch.

Đá tan cần có thời gian, dựa theo nhiệt độ máy lạnh hiện tại, Kamenashi chỉ có nửa tiếng hành động.

Hé mắt quan sát tình cảnh lúc bấy giờ ở hành lang, Kamenashi dựa sát tường, rồi cất kỹ túi đồ ăn của Ran.

Sau đó cậu đứng dậy, chuẩn bị quay đi.

“Khoan.” Đối phương đột nhiên lên tiếng.

Toàn thân Kamenashi liền cứng đờ.

“Quay lại, ta muốn xem mày bỏ món ngon gì cho con chuột cưng của mày.”

Camera vốn được đặt trước ngực Kamenashi, thế nên cậu đành đưa tay ra sau hành động. Có thể, hung thủ mới không thể nhìn đến.

Đây là cách tốt nhất lưu lại ám hiệu cho cảnh sát.

Kamenashi thầm đoán có lẽ hung thủ sẽ nghi ngờ. Thế nên cậu thận trọng quay về hướng khác.

...

Chỉ là mấy khối xúc xích thôi sao?

“Dem cái cục đá cho tao xem!”

Kamenashi liền giơ chiếc túi chứa đá đến trước camera.

Đá bên trong tựa hồ không với bất phần nào.

Kamenashi Kazuya tựa hồ không lưu lại ký hiệu nào. Hoặc tên này liệu linh, muốn gỡ trò.

“Mày kiên quyết muốn giết con tin bọn tao như thế, nghĩ sao mà tao ngu đại hành động thiếu suy nghĩ chứ?”

Vừa nói, Kamenashi vừa nghĩ thầm trong lòng, “Haiz~ chỉ số thông minh của mày cũng không được cao cho lắm a~ Đá tan trong túi sẽ làm túi căng căng ra. Ở đằng sau chích một lỗ nhỏ, nước đá cứ thế chảy giọt ra ngoài. Nếu tốc độ tương đương gần bằng, mất thường làm sao để ý thấy sự khác biệt?”

Trong đầu nghĩ là vậy, Kamenashi vẫn phải thận trọng khi hành động. Nhất định phải để lại ám hiệu cho mọi người.

xOx

Khác với thường ngày, Uchi khi này không hề ngậm kẹo trong miệng. Điều này cũng khiến mọi người yên tâm phần nào a

~“Sếp các cậu đâu?” Imai có chút không an lòng, đành lên tiếng hỏi.

“Ai da... vẫn ở trụ sở chính, nghe nói còn đang tìm Nakajima. Đội trưởng phái tôi đến đây giúp a~” Vừa nói, Uchi vừa dú tay vào túi áo, lấy ra túi kẹo bạc hà.

“Cậu cứ giữ lấy mà ăn.” Imai nhún vai.

“Không được a, mọi người đang khẩn trương lắm. Kẹo bạc hà sẽ giúp đầu óc tỉnh táo hơn. Mỗi người ăn một viên đi ~><>

“Không cần, tôi dị ứng bạc hà.” Imai lập tức từ chối.

“Đội phó,” Yokoyama bỗng nhiên gõ cửa tiến vào. “Có phát hiện.”

...

“Bọn tôi ở tủ lạnh tìm thấy vân tay của Kazuya. Sau đó kiểm tra thì thấy trong bếp mất đi những món này.” Yokoyama đưa ra một danh sách cho Imai.

Uchi cũng tò mò đọc. “... Ui, sức ăn của Kazuya mạnh thiệt nha!”

“A a, phát hiện được gì rồi?” Akanishi từ đâu chạy vào nhà bếp. Tất cả mọi người đều có mặt tại hiện trường.

Imai giương mắt nhìn Akanishi, rồi vẫy tay gọi hắn, “cậu lại đây.”

“Sao vậy sếp?”

“Con rửa nhà cậu lấy mấy món này từ tủ lạnh.”

Akanishi nhìn danh sách trước mặt, “Lạ nha, có mấy món con rửa nhà này không ăn được.”

“Vậy lấy làm gì?”

“A... đồ ăn cho chó!” Akanishi đưa tay chỉ vào mấy món, “bánh quy, mơ khô, trứng cá muối nữa.”

“... Nhà này cho chó ăn mấy món đó?” Yokoyama trợn trừng hai mắt.

“Tôi đang nhờ Ran truy tìm con rửa kia nha. Cái con chó này chỉ ăn được mấy món kia thôi.” Akanishi bĩu môi. “Nhưng nó ăn no căng rồi, nên đâm làm biếng, chỉ nằm bẹp dí một chỗ. Chó gì mà chả trung thành, chỉ biết theo chủ đòi ăn. Nhưng đến giờ ăn kể tiếp tôi lại tiếp tục đi tìm!”

“Tức là... Kazuya lấy mấy món này chỉ để cho chó ăn?” Yokoyama nhìn Imai.

“Thằng bé còn lấy đá nữa.” Imai lắc đầu cau mày. “Lấy đá làm gì chứ?”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, không ai nói tiếng nào.

xOx

Kamenashi đưa tay hứng nước rửa mặt, rồi ngẩng nhìn mình trong gương.

Ai~ mười mấy tiếng không ngủ, mắt thâm quầng cả lên.

Liếc mắt nhìn chiếc đồng hồ trên tường— còn năm phút nữa, anh ba sẽ vào tắm.

Kamenashi lặng lẽ đưa tay vào túi đồ ăn. Chỉ còn một cục đá, đủ chống cự đến lúc anh ba tới không?

Kamenashi lẳng lặng bỏ cục đá vào bồn rửa mặt, rồi mở nước. Cục đá chặn lại chỗ thoát nước, nhưng vì màu sắc trong suốt nên rất khó phát hiện.

Thọt nhìn có vẻ thuận lợi.

Bước ra khỏi phòng tắm, phía bên kia vẫn không lên tiếng. Kamenashi khẽ thở phào. Xem như qua được một ải.

xOx

“Sếp Imai, sếp qua đây một lát.” Con trai thứ hai nhà Kamenashi từ đầu xuất hiện, gương mặt có chút kinh động.

Imai liền đứng dậy.

Akanishi đang ngồi nghỉ ở một góc khi ấy cũng đi theo.

“Jin, cậu ở lại. Thuộc hạ của Uehara theo tôi. Những người khác đợi lệnh. Uchi, cậu cũng qua đây.”

...

Phòng tắm lầu hai.

“Khối băng này— đã tan gần hết. Là do Kazuya để lại.” Cậu hai nhà Kamenashi nói, giọng điệu vô cùng chắc chắn.

“Khăng định như vậy sao—” Imai cau mày nhìn đối phương.

“Kazuya thích nhất mấy trò nghịch ngợm thế này. Nó hay bỏ đá hay túi chườm đá vào bồn tắm của tôi. Cái này nhất định là Kazuya làm.”

Imai quay đầu nhìn Uehara.

“Này, còn có chuyện càng kỳ quái hơn.” Uchi chột lên tiếng từ phía cửa phòng tắm. “Xem tôi phát hiện gì ở cửa nè.”

Là một hàng bánh bích quy được xếp ngay ngắn.

“Đồ ăn của Ran à?” Imai hỏi cậu hai.

“Chính xác.” Cậu hai gật đầu. “Nhà bọn tôi chỉ Ran mới ăn món này.”

Imai đưa tay sờ thử. Màu sắc tối, nên dù nước có thấm một chút cũng không nhận ra, nhưng nếu đầu ngón tay sờ vào thì sẽ cảm giác được.

Ấm.

Imai lập tức quỳ phụp xuống, cả hai tay chậm rãi sờ lấy thử. Rồi hẩn mò mẫm, phạm vi mỗi lúc một rộng.

“Không xem là sáng suốt nhưng cũng đủ đáng khen.” Imai gật gật đầu rồi nói với cậu hai. “Thời gian cấp bách, không kịp chuẩn bị, có thể cho tôi ít bột mì?”

“Làm gì?”

“Muốn xem tin nhắn Kazuya để lại cho chúng ta.”

Bột mì được vung trên đất, đến những chỗ có nước thì đọng lại, ẩn hiện càng rõ ràng.

“Nhanh tay, nhưng phải chờ Kazuya. Cậu hiểu ý tôi không?” Imai nói với Yokoyama, “nếu không mau, nước sẽ bốc hơi hết, nhưng vẫn phải để thời gian cho Kazuya hành động. Nếu chúng ta vô tình tìm được Kazuya, hậu quả thế nào, khó mà đoán trước được.”

“Đã hiểu.” Yokoyama gật gật đầu.

“Đội phó, người đã tới.” Một thuộc hạ của Koyama đột nhiên tiến vào, báo cáo với Imai.

xOx

“Sếp Ueda giới thiệu tôi tới.” Totsuka gật đầu với Imai, ra chiều chào hỏi.

Bộ trang bị kỹ thuật cao cấp, chuyên gia xử lý thông tin, Totsuka Shota.

Thời gian chỉ còn lại chừng 14 tiếng.

“Đầu tiên phải nắm bắt được tần số hung thủ dùng để liên lạc với Kamenashi. Việc này có chút mạo hiểm vì tin gửi đi sẽ bị chậm chừng năm tới mười giây.” Totsuka vừa đảo tay trên máy tính, vừa nói với Imai. “Thứ nhất, nếu đối phương theo dõi tần số của chúng ta, sau năm tới mười giây mà hắc vẫn không nhận được tin, hắc sẽ thấy kỳ quái. Thứ hai, năm tới mười giây có thể không đủ để bắt tần số. Cuối cùng, cũng là điểm nguy hiểm nhất, nếu hung thủ xài chung một tần số với chúng ta—“

“Thì sẽ thế nào?” Imai hỏi

“Thì đối phương sẽ biết chúng ta đã bắt được tần số của hắc.” Totsuka bình tĩnh trả lời. “Như vậy, hắc sẽ biết mọi người đã nắm giữ thủ pháp của mình, rồi Kamenashi vẫn ở tại hiện trường, rồi cách liên lạc giữa hắc và Kamenashi. Những gì mọi người phát hiện được, hắc đều sẽ biết.”

Tất cả mọi người liền đưa mắt nhìn Imai.

“Cậu bắt đầu đi.” Imai điềm tĩnh ra lệnh. “Chúng tôi không còn nhiều thời gian. Dù thế nào cũng phải mạo hiểm một chuyến.”

Dường như chỉ đợi có thế, Totsuka lập tức xoay người, mắt dán sát vào màn hình, “đã hiểu.”

Imai cúi đầu, nói vào bộ đàm trên cổ áo, “30 giây sau đóng toàn bộ máy truyền tin. Thời gian là 10 giây.”

Totsuka khởi động chương trình dò tần số, rồi gạt đầu với Imai.

Mọi người liền chăm chăm cúi nhìn đồng hồ trên tay mình.

“7, 6, 5... 4... 3, 2, 1———“

...

Totsuka chỉ cần tám giây.

Tần số không xuất phát từ nội bộ, đây là tín hiệu tốt.

Mọi người dán mắt vào đồ thị trên màn hình, tần suất vô cùng tĩnh lặng.

Đối phương tựa hồ không muốn nói điều gì.

Uchi thở hắt một hơi, thiếu điều muốn té khỏi ghế.

“Có thể nói được không?” Imai hỏi Totsuka.

Totsuka gạt đầu, “10 phút.”

xOx

Totsuka liếc nhìn đồng hồ, rồi nói với Imai, “Thời gian không có nhiều lắm. Nếu giữa chừng đối phương muốn liên lạc với Kamenashi thì rất phiền toái. Mọi người tranh thủ thời gian chút.”

“Đã biết.” Imai cầm lấy bộ đàm, điều chỉnh một chút.

Totsuka nhấn vào nút Nói.

“Kazuya, không cần trả lời tôi, hiện tại đang dùng tần số của hung thủ để liên lạc với cậu. Nghe lệnh của tôi.”

Totsuka nhấn vào nút Dừng.

“Làm sao... để biết cậu ta có nghe hay không?” Uchi đột nhiên lên tiếng.

“Nghe được đã là thành công, không kết nối được mới là thất bại.” Totsuka lạnh lùng nói. “Không có cách nào liên lạc hai hướng.”

...

Kamenashi thở hắt một hơi.

A...

Là đội phó!

Chợt cảm thấy an toàn thế nào.

Nhưng—

Mọi người phải giải được ám hiệu tôi để lại a!!!

xOx

“Ê.” Kazama hướng đèn pin về phía trên đầu Takizawa.

Cửa thông gió tầng mười lăm.

Takizawa lấy đèn từ trong tay Kazama rồi tự mình soi vào.

Trên cửa lưu dấu hiệu có người bò qua.

Một đứa bé không thể bị bắt, giống một trò chơi trốn tìm. Chơi với người lớn, đứa bé có thể phát huy khả năng của chính mình, trốn ở những chỗ không ai tìm thấy. Diễn hình như— đường thông gió.

“Xem ra có manh mối.” Takizawa gật đầu. “Xem xét chỗ này, rồi chụp ảnh.”

“Yes sir.” Kazama hứng khởi trả lời, phát hiện mới xem chừng có lợi.

Nếu cứu được Yuto, Kazuya sẽ không sao.

Chỉ còn 12 tiếng.

xOx

Yokoyama nhìn hình vẽ trước mặt, rồi lại nhìn hàng bánh quy Kamenashi để lại.

“Có manh mối không?” Imai từ sau bước lại.

“Tìm được gì đã tìm hết cả.” Yokoyama đưa tay xoa cổ. “Bên kia thế nào?”

“Cảm ơn người Ueda Tatsuya giới thiệu đi. Bắt được rồi.”

“Vậy ám hiệu này ý là gì?” Yokoyama chỉ vào hình vẽ trên đất.

“Bảng chữ cái tiếng Anh?” Imai bước đến trước hình vẽ, rồi lại nhìn vào ảnh chụp chỗ đồ ăn.

“Bộ sắp nghĩ bọn mình hồi đó học tiếng Ả Rập chắc?”

“Mật mã? Số? Ngày quốc khánh? Khoan...” Imai đột nhiên giơ tay.

“Thế nào?”

“Cậu xem hình vẽ này đi.”

“Nhìn theo hướng khác, cùng với hàng bánh.” Imai chỉ vào hình vẽ. “Mấy con số, rồi hướng nước chảy— A11, A21, B4, G8, F5— F11.”

“Vậy là?”

“11.21— 04.08 — 05.11” Imai liền ngược nhìn Yokoyama. “Trên người thằng bé có bom.”

“Hả?” Yokoyama xem chừng chưa hiểu rõ.

“Năm năm trước đội mình nhận ba án, đều là bom đặt trên người nạn nhân.”

xOx

“Gì thế này?” Takizawa nheo mắt nhìn một hàng những thiếu niên đứng trước mặt mình.

“Nghe nói là đội đặc huấn thiếu niên.” Kazama đưa tay xoa hai bên trán.

“Từ đâu?”

“Tầng 30, nói không chừng bé đừng đầu còn lớn hơn sếp a. Nakajima Yuto không phải cũng thuộc đội thiếu niên còn gì?” Kazama nhỏ giọng nói với Takizawa.

“VẬY... bọn họ muốn làm gì?” Takizawa tròn mắt, đưa tay chỉ vào mấy đứa nhỏ.

“Thì tìm Nakajima Yuto chứ gì! Nghe nói là lệnh trực tiếp của hoàng thái thượng tầng 30 a!”

“Ha? Bộ muốn xem bọn mình là bảo mẫu giữ trẻ chắc?”

“Ai da, sếp, mấy bạn thiếu niên này đều là tinh hoa của đất nước đấy. Mà nghĩ cũng tội, còn bé mà đã... ai u~” Kazama vừa thở dài, tay đặt lên vai Takizawa, ra chiều an ủi.

“Sếp Takizawa của tầng 24?” Một đứa bé gương mặt xinh xắn chợt bước đến trước Takizawa.

“...” Con ông cháu cha nào đấy a?

“Bọn tôi là đội đặc huấn được điều tới tiếp trợ cho sếp. Việc tìm kiếm Nakajima Yuto cứ giao cho bọn tôi.” Bảng tên trên áo viết “Yamada Ryosuke.”

“... Nếu như đã dưới quyền chỉ huy của tôi thì các cậu phải hoạt động theo chỉ lệnh.”

“Chúng tôi là nhóm độc lập ở tầng 30, đến đây chỉ để tiếp viện. Đương nhiên quyền chủ đạo vẫn thuộc về sếp Takizawa, nhưng xét về cấp bậc sao trên vai thì của tôi lớn hơn sếp.”

Takizawa liếc méo miệng.

“Vậy chúng ta bắt đầu hành động.” Yamada xoay người bước đi.

“Đám này là đám nào thế?” Takizawa mặt nhăn mày nhíu hỏi Kazama lần thứ hai.

“...đội đặc huấn thiếu niên của tầng 30.” Kazama thấp giọng trả lời.

Bất chợt điện thoại Takizawa vang lên.

“Takizawa nghe...” Takizawa hậm hực trả lời, không thèm nhìn đến ai là người gọi.

“Khoan hãy tìm Yuto.” Thanh âm Imai vô cùng khẩn cấp. “Trên người thằng bé có bom.”

Takizawa lập tức hướng tới nhóm thiếu niên đang chuẩn bị hành động kia, “khoan đã!”

“Không được tìm Nakajima. Hiện tại không được.” Takizawa nói với Yamada.

“Vì sao?”

“Trên người thằng bé có bom. Nếu tìm được, bom sẽ nổ.”

xOx

Ueda liếc mắt nhìn đồng hồ, Kame đã biến mất được 15 tiếng.

Không biết phía bên Đầu To và đội phó tiến triển thế nào.

Đột nhiên nhớ tới chính mình đã không ngủ suốt 24 tiếng, lòng Ueda không khỏi buồn bực.

Rút ra điện thoại bên người, Ueda bấm gọi tổng đài, “Có thể giúp tôi tìm cách liên lạc với Ikuta Toma được không?”

xOx

Totsuka đảo mắt nhìn mọi người, tuy đã nắm giữ không ít thông tin, nhưng vẫn tiến thoái lưỡng nan.

“Totsuka—”

“Không có cách nào gỡ bom từ xa. Tôi không vạn năng như thế.” Totsuka lắc đầu, cắt lời Yokoyama.

“Nhưng quả bom kia không phải được kích nổ từ xa sao? Nhất định có biện pháp ngăn chặn.” Uehara lên tiếng nghi vấn.

Totsuka lắc đầu. “loại bom điều khiển từ xa này rất khó lường, không nắm chắc 100%, tôi không thể thử. Hơn nữa, các thiết bị hiện tại không thể dùng tín hiệu kích bom. Trong thời gian ngắn ngủi, tôi không tìm được tần số của bom để chặn. Trừ phi—“

“Trừ phi cái gì?” Imai lập tức hỏi.

“Trừ khi Kamenashi hoặc Nakajima, một trong hai hi sinh, nhờ đó tôi có thể bắt được tần số bom, cứu ra người còn lại.” Totsuka nhún vai.

Uchi không khỏi méo miệng.

“Này, chuyên gia tâm lý, cậu ở đây từ đầu tới giờ vẫn không đóng góp ý kiến nào a.” Yokoyama đưa chân đá nhẹ vào ống quần Uchi.

“... Ý kiến gì chứ?” Uchi tròn xoe hai mắt nhìn Yokoyama.

“... Quên đi.”

“Tôi về đây, chỗ này xem chừng không cần tới tôi.” Uchi đứng dậy.

Imai ngẩng đầu nhìn hắn.

“Có gì thì liên hệ. Tôi có chuyện phải làm.” Uchi gật gật đầu với Imai.

“Ít ra cũng phải để lại ý kiến gì chứ?”

“A... Hm... đàn ông, 23 tới 35 tuổi. Người Kansai. Làm việc cẩn thận, nghiêm túc tới mức cả chớp mắt cũng thận trọng. Kiên trì và sâu nặng với một số chuyện trong lòng. Hơn nữa lại rất tuân thủ luật chơi. Thích bày vẽ một màn phạm tội, hưởng thụ cả quá trình gây án. Tôi cảm giác hung thủ đang chơi một trò giống như bom nổ chậm, thời gian không phải 24 thì cũng là 36 tiếng. Dựa theo tình huống hiện tại thì hung thủ chỉ là một người. Làm việc nghiêm cẩn, có kinh nghiệm, có thể tỉnh táo suốt 24 hoặc 36 tiếng. Chúng ta thay ca, nhưng đối phương từ đầu chí cuối vẫn một mình. Còn nữa, hắn rất quyết đoán, nên đừng chọc giân. Một khi đối phương phát hiện chúng ta giả trò— có khi sẽ giết cả hai con tin.”

Imai cúi nhìn thời gian, nếu thực sự thời hạn là 24 tiếng thì chỉ còn lại 8 giờ đồng hồ.

“Rồi, tôi đi nga~”

“Nói Ueda Tatsuya nhanh chân lẹ tay lên.” Imai hắng giọng với Uchi.

“Yên tâm, yên tâm. Tên đó bao giờ mà chẳng nhanh tay lẹ chân!”

“Đừng để tôi ngoạn cái trò gì tới phút chót. Không phải tìm ai cũng cứng như tim cậu ta đâu.”

“Biết rồi, biết rồi. Tôi trở tới nơi rồi này.” Uchi gật gù, rồi biến ra khỏi cửa.

“Vây...” Yokoyama gờ tay. “Làm sao bây giờ?”

Totsuka quay đầu nhìn Imai.

“Nếu 7 tiếng rưỡi sau, bên Ueda vẫn không có động tĩnh, cả phía Nakajima và chúng ta bên này cùng lúc đột phá.” Imai đứng dậy. “Bây giờ xác định vị trí của Kamenashi đi đã.”

Mọi người đưa đồng hồ đến trước mắt.

Còn 7 tiếng 45 phút.

xOx

Khi Uchi tới địa điểm đã hẹn, Ueda lúc ấy đang thản nhiên xoa phần lên mặt.

“Này, máy phân tích số liệu.” Uchi vỗ vai Ueda.

“Ai... con rùa chết tiệt... sau lần này nhất định bắt nó mua cho tôi phần thượng hạng xài cho cả năm.” Nói rồi, Ueda gấp chiếc gương lại. “Còn nữa, cậu đừng học theo cách ăn nói bậy bạ của Nishikido Ryo.”

“A, tôi tưởng đây là khen?”

“Mặc dù khả năng của cậu chỉ bằng nửa cây súng, nhưng tạm thời chấp nhận được!” Ueda quàng vai Uchi.

“OK, vậy giờ làm gì?”

“Bắt hung thủ.”

“A~”

“Nhưng mà tôi chỉ mới nghi ngờ, phải điều tra thêm chút.”

“=___= cậu đùa đấy à? Còn có hơn 6 tiếng.”

“Yên tâm, bên này chúng ta không thành thì còn có Đầu To với đội phó mà. Chúng ta là tam đại cao thủ a~~ Ha ha~”

...

xOx

Còn lại 3 tiếng.

Bên Ueda vẫn chưa có tin tức gì.

“Nói với Kamenashi camera của chúng ta đang hướng ở đâu, kêu thằng bé quay mặt về đó, tốt—“ Imai ra lệnh với Yokoyama.

Yokoyama liền truyền lời lại với Kamenashi.

Kamenashi quả nhiên nhìn đến chiếc camera được bố trí cẩn thận trên cao. Màn hình lập tức phóng đại quả bom cùng camera được gắn trước ngực Kamenashi. Sau đó, cậu xoay người bỏ đi.

Hoạt động từng bước một.

Không thể để bọn cướp phát hiện.

Hết thấy phải cẩn thận.

...

“Có thể phân tích loại bom nào không?” Imai hỏi Kazama, vốn là chuyên gia phá bom nên được đổi vị trí với Yokoyama.

“... F320, do Nhật sản xuất, mức công phá là 5km.” Kazama nhìn vào hình ảnh quả bom trước mặt, ánh mắt đắm chiêu. “Thời gian gỡ bom nhanh nhất là 10 giây, do tôi giữ kỷ lục.”

“10 giây— cậu chưa kịp phá thì chỉ sợ hung thủ đã kích ngòi.” Totsuka lắc đầu.

“Nhưng bên Nakajima vẫn chưa truy được loại bom nào.” Kazama cau mày.

“Khoan, các cậu chưa liên lạc được với Nakajima?” Totsuka đột nhiên hỏi. “Chỉ mới liên hệ với Kamenashi?”

“Thằng bé kia còn nhỏ, không được thông minh như Kazuya. Liên hệ với nó chỉ sợ hỏng việc. Nhưng xem ra bên đó đã tìm được manh mối khá hữu dụng.” Kazama gật gật đầu.

“Các cậu xử lý đám thiếu niên kia thế nào? Cho đi ăn kem hết rồi à?” Imai nhướn mày.

“Đang luyện tháo bom. Nếu trốn ở đường thông gió thì người gỡ bom chỉ là bọn trẻ.”

Bỗng nhiên trên màn hình chợt xuất hiện hai vị khách không mời mà tới.

Akanishi và con gái của Kamenashi.

Cả hai mỗi lúc một tiến gần vị trí đang trốn của Kamenashi.

“Ai cho tên này đến đây làm loạn thế hả?!?” Imai nhảy dựng. “Mau gọi nó về!!!!!!”

“Nguy rồi!” Kazama đột nhiên lớn tiếng.

Ran khi ấy đã tìm thấy Kamenashi, hững hờ chạy về phía chủ mình.

Akanishi theo sát đằng sau.

Vì dễ thuận lợi cho vị trí của camera, nơi Kamenashi trốn rất dễ bị phát hiện.

Kazama liền xông ra ngoài.

“Kenta, mau ngăn Akanishi lại!!!” Uehara lớn tiếng nói vào bộ đàm.

Imai lắc đầu, “không kịp rồi.”

xOx

Ran chạy về phía Kamenashi, hồ hởi sửa mấy tiếng, mỗi lúc một chạy nhanh hơn.

Kamenashi khi ấy đã chuẩn bị nhảy qua cửa sổ, nhưng ngẫm nghĩ lại rồi thôi. Đang ở lầu bốn a!! Chết người như chơi! Nhưng nếu là lầu hai thì chắc không đến nỗi... Cầu thang ở quá xa—

“Kazuya...”

Cái tên này đuổi theo Ran làm gì??? Khi cần thì không thấy đâu, khi không cần thì lại thù lù trước mắt.

Kamenashi không chút chần chừ, lập tức chạy về phía cầu thang.

“Em chạy gì nữa!!!” Akanishi lập tức đuổi theo.

“Đừng lại gần——”

“Bị phát hiện rồi... Kamenashi——” Thanh âm quỷ dị kia chợt vang lên từ tai nghe.

Kamenashi vẫn không phản ứng, cắm cổ chạy xuống lầu.

Ở đằng sau đã có người ngăn lại Akanishi.

“Akanishi——— đừng qua đó!”

“Buông ra!!! Đó là Kamenashi Kazuya a!!! Các người đui hết rồi à???”

“Trên người cậu ta có bom!!!”

Akanishi sững sờ.

“Vậy là——” thanh âm lạnh như băng, lại pha chút phần sung sướng vang lên trong tai nghe, “GAME OVER.”

...

Ở phòng tổng chỉ huy, mọi người nhắm chặt hai mắt.

Nhưng— không chuyện gì xảy ra hết.

...

Akanishi khi ấy đã thoát được, liền chạy tới Kamenashi đang đứng ở cầu thang mà ôm lấy vào lòng.

...

“Chuyện gì thế này?” Người đầu tiên bình tĩnh lại là Uehara.

“Không nổ?” Totsuka thiếu điều muốn tắt thở.

“Vậy chúng ta... không có chuyện gì...?” Một thuộc hạ của Uehara lên tiếng. “Chẳng lẽ... phía bên đội trưởng...”

Imai là người cuối cùng lên tiếng, “Người gặp chuyện không phải Kazuya, mà là phía bên kia———”

...

“Đồ khốn!!!!!!!!!!!!!!” Kamenashi hung hăng một đấm vào mặt Akanishi. Đối phương thiếu điều té xuống cầu thang.

“Gì chứ??? Em làm tôi sợ muốn chết đây nè! Có biết không???”

“Anh hại chết Yuto rồi!!!! Đồ khốn, khốn nạn!!!!” Kamenashi trừng mắt, đâm thùm thụp vào ngực Akanishi, rồi hung hăng túm lấy cổ áo đối phương. “Nếu tôi bị phát hiện— người chết là Yuto!!!! Khốn nạn!!! Tại sao lại tùy tiện hành động như vậy??? Sao không tin vào đội phó??? Tại sao chứ???” Tại sao...”

Kamenashi thoáng chốc như kiệt sức, ngã cả vào người Akanishi.

Tại sao lần nào người sống sót cũng đều là chính mình...

Sống như vậy—

Có gì hạnh phúc?

xOx

“Hả?” Takizawa nói vào bộ đàm, “không sao hết a.”

“Cậu xem lại đi, bom của Yuto không nổ?” Imai chau mày.

“Cậu nghĩ tôi mù à? Thằng bé còn trên màn ảnh đây nè.” Takizawa lắc đầu.

“Không sao?”

“Cậu mộng du à?”

“Kazuya đã được bọn tôi cứu. Không có thời gian, mau gỡ quả bom trên người Nakajima ra!” Imai liền cúp điện thoại.

“??”

Yokoyama đưa mắt nhìn Takizawa.

“Đội đặc huấn thiếu niên... mau kêu mấy nhóc hành động đi.” Takizawa gật gật đầu.

“Yamada, hành động được rồi.”

...

xOx

“Không chết... thật à?” Kamenashi tròn xoe hai mắt nhìn Imai.

“Có thể mua phải bom giả cũng nên. Lại hàn huyền mấy câu với em cứng của cậu đi này. Thằng bé khóc lóc nói hại chết anh rùa của nó, giống như cậu cứ bu lu loa kêu bọn tôi hại chết em cứng nhà cậu.”

“Ai da...”

“Tôi bị đánh tới thiếu điều hi sinh vì nhiệm vụ, ai trông nom?” Akanishi một bên xoa mặt, ủ rũ lên tiếng.

“Hi sinh cái đầu cậu!!!! Lần này cậu về viết báo cáo ít nhất dày như cuốn bách khoa toàn thư cho tôi!!!!” Imai trừng mắt, tặng cho Akanishi một đá.

Imai trước giờ vốn ít xử phạt cấp dưới. Xem ra lần này thật sự nổi giận. Hiểu rõ điều đó, Akanishi đành ngậm ngùi nén lời, không dám hó hé tiếng nào.

xOx

“Vì sao tra tới?” Kobayashi ngẩng đầu, nhìn người đang tựa bàn, hai tay khoanh trước ngực, Ueda Tatsuya.

Ở đằng sau, Uchi thần nhiên cầm súng chìa vào đầu hắn.

“Bối mới nói đừng coi thường tầng 24.” Ueda nở một nụ cười tươi tắn với Kobayashi. “Đặc biệt là khi đã đụng tới người của bọn tôi.”

“Nếu không phải bọn mày, tao đã thành công.” Kobayashi trừng mắt với Ueda. “Bọn mày chỉ cần chậm ba giây thôi— Nakajima Yuto đã bị bom tạc chết.”

“Thắng làm vua, thua làm giặc, Kobayashi, ngài phải hiểu quy luật đấy chứ.” Ueda đưa tay ngoáy lỗ tai, vẻ mặt điềm nhiên không thôi.

“Sớm biết thế đã bắt cóc mày.” Kobayashi liếc mắt nhìn khẩu súng lục trên tay Uchi.

“Mặc dù là tay súng bắn tỉa trước đây, nhưng tốc độ phản ứng cũng khá lăm nga. Đánh chết người thì không, nhưng liệt nửa người thì có thể a.” Ueda nhướn mày nói với Kobayashi.

“Hừ! Gần như vậy thì liệt toàn thân luôn chứ nửa người gì!” Uchi lập tức kháng nghị.

“Vì sao tra tôi? Con tao lúc đó chẳng phải—“

“Chỉ có vậy mà ngài tưởng không ai nghi tới mình? Bình tĩnh thần nhiên động thủ? Cư nhiên dám lưu lại nửa dấu vân tay ở camera tại trụ sở và nhà Kamenashi nữa a. Đương nhiên, chỉ với nửa dấu vân tay, không nghi tới ngài cũng phải thôi, chả sao cả. Nhưng vấn đề chính là tôi nghi a.”

“Thế nên tao mới hỏi vì sao.”

“Ngay từ đầu, vụ của con trai ngài.”

Kobayashi chợt sững người.

“Số liệu các vụ bắt cóc là cao nhất trong thời gian ngài còn hoạt động ở tầng 24 cùng với Yamashita Tomohisa. Thế nào lại có người dùng chính thủ pháp đã từng sử dụng trong mấy vụ trước mà bắt cóc con trai ngài? Tốt xấu gì, sếp Kobayashi đây cũng đứng đầu tổ chống khủng bố. Giao tiền chuộc là ngài, nhận tiền chuộc cũng là ngài. Phát hiện túi không, rồi lại tìm đến một lớp khác trong túi.”

“Tao không đảm nhiệm vụ án kia. Năm đó...”

“Nhưng báo cáo là do ngài viết. Ký tên là ngài rõ ràng. Tôi đã xác minh rồi.” Ueda thần nhiên ngồi xuống ghế. “Dưới tay Tomohisa có rất nhiều vụ bắt cóc, ngài chọn ra ba vụ mình không tham gia nhưng đảm nhận viết báo cáo. Cần trọng như thế nên ngài rất yên tâm, chẳng phải sao?”

“Chỉ với mấy điều đó mà mày cho là tao?”

“Đương nhiên khi án mới bắt đầu, không thể kiểm chứng. Từ đầu tới cuối ngài không ra mặt, cũng không để lại dấu vết nào. Nhưng đến vụ của Kazuya, ngài xem ra hơi thiếu kiên nhẫn. Tôi đã điều tra, ngài không có việc gì, lại chạy tới nhà Kamenashi tham gia hoạt động, chỉ một mình, thế này chẳng phải rất đáng nghi sao? Được rồi, ngài có thể nói là ngài quan tâm vụ án đi, nhưng ngài không hề nói gì với bọn tôi a—“ Ueda rướn người, hướng gần tới Kobayashi. “Ngài muốn bố trí hiện trường, chẳng phải sao?”

“Chỉ với nửa dấu vân tay?... Vậy động cơ là gì? Tao dám giết cả con tao—“

“Dù gì đứa con trai chỉ là bình phong với xã hội rằng ngài là một người đàn ông bình thường thôi.”

Lời Ueda vừa thốt lên, toàn thân Kobayashi lập tức cứng đờ.

“Cũng khó hiểu a, chẳng lẽ đồng tính luyến ái là bệnh tật gì sao?”

“Mày... mày nói gì?”

“Chỉ vì Yamashita Tomohisa mà làm tất cả, rốt cuộc, ngài thích người đó bao lâu rồi a?” Ueda ngả người, thả lỏng toàn thân, “sếp Kobayashi, lần đó ngài nhường vị trí tổ trưởng cho người ta, chính mình đi tổ chống khủng bố. Bây giờ lại vì người đó mà cả con mình cũng giết.”

“...”

“Hay để tôi tóm tắt một lượt lại cho ngài?” Ueda đứng dậy. “Đầu tiên, ngài tìm được Ikuta Toma ở Ý. Vì cái chết của Yamashita có điều mập mờ, ngài hoài nghi sự thực không phải như thế, nên đã ra sức tìm hiểu, dùng ngày nghỉ phép của mình để đi Ý một chuyến. Tôi không biết ngài dùng cách nào, nhưng cái tên Ikuta khờ khạo kia lại đem mọi chuyện kể hết cho ngài. Bởi lẽ đó mà ngài hận thù không dứt, nhắm thẳng vào Kamenashi Kazuya. Kamenashi Kazuya là hung thủ. Nếu không có Kamenashi Kazuya, Yamashita Tomohisa đã không phải chết. Ngài đã nghĩ vậy, đúng không? Thế nên ngài bày ra một màn kịch. Lúc nào thì ngài quyết định đưa con trai mình vào kế hoạch ấy? Ngay từ đầu? Hay chỉ để tự vệ?”

“Người tao muốn trả thù không chỉ là Kamenashi Kazuya.” Kobayashi nghiêng rằng, cắt lời Ueda. “Mà nguyên tầng 24 bọn bay.”

“A, vậy sao?”

“Một lũ khốn nạn! Quảng Tomohisa vào ngục, sau đó lại để người đó không đầu không đuôi mà chết. Bọn bay đều là hung thủ!!! Đồng đội? Anh em? Tao khinh! Thời điểm mấu chốt, ai nấy đều bán đứng! Khi phải lựa chọn giữa Kamenashi Kazuya và Nakajima, người bọn bay muốn cứu nhất là ai? Kamenashi? Hay là thái tử của tầng 30? Từ đầu đã biết là người nội bộ gây ra, bọn mày cảm giác mắt mặt nên không điều tra rõ ràng mà tống Tomohisa vào ngục. Người kia còn chưa nhận tội mà đã bị xếp xó một bên. Rốt cuộc, lời đầu ra một Ikuta Toma phán xét hẳn bị tâm thần phân liệt. Bọn mày không nghĩ người phải chịu trách nhiệm là bọn mày sao? Vì sao Tomohisa chết một cách bí ẩn như thế mà cả Ikuta và Kamenashi đều không phải ngồi tù đền mạng? Bọn mày gọi đó là lẽ phải, công bằng sao?”

“Vậy ngài nói cái gọi là công bằng... chính là cái tư tưởng chỉ xoay quanh một người này à?” Ueda thần nhiên tiếp lời. “Nếu vậy thì thế giới này không công bằng chút nào. Nhưng nếu ranh con nhà tôi mà bị bom của ngài giết chết—”

Kobayashi ngẩng đầu nhìn Ueda.

“Tôi cũng không cho phép ngài còn sống mà hầu tòa!!!!”

Kobayashi thoáng chốc bị ánh nhìn của Ueda làm lạnh người, toàn thân không khỏi run rẩy. Hắn vội vàng xoay mặt đi chỗ khác.

“Ikuta Toma ở đâu?” Ueda đột nhiên hỏi. “Ngài hỏi xong thì người ở đâu?”

“Mày nghĩ tao sẽ để yên cho kẻ tự tay nổ súng giết Tomohisa sao?”

Ueda chợt bật cười.

“Có gì buồn cười?” Kobayashi liếc mắt nhìn Ueda.

“Giết người vì đó là hung thủ giết Yamashita, hay là vì—”

Kobayashi nuốt nước miếng, gương mặt thoáng tái nhợt.

“Hay vì đó là người duy nhất Yamashita yêu trước khi chết? Ngài ghen tị? Giết Toma vì người ngài yêu lại yêu hắn. Huống hồ chuyện này lại không thể thay đổi. Mà nói đi nói lại, sau này, ngài chợt cảm thấy không thể đối mặt với người đã khuất là Yamashita Tomohisa. Giết người hắn yêu, Tomohisa còn tự nguyện bị Toma giết nga. Thế nên ngài tự tìm lấy một động cơ. Đúng vậy a, giết Toma vì hắn là hung thủ. Như vậy chưa đủ, hung thủ không chỉ một Toma, còn có Kazuya, có Jin, có cả tầng 24— dừng lại không được, nếu dừng lại, thì chúng tỏ ngay từ đầu chính mình đã sai. Thế nên ngài không muốn dừng— trừ phi giết sạch tầng 24, diệt gọn đồng đội ngày xưa của mình cùng tình địch!”

“Câm mồm!!!” Kobayashi đột nhiên kích động.

Uchi càng nắm chặt khẩu súng.

“Bằng không, ngài dám ngồi tù sao? Chỉ cần ngài dừng lại thì sẽ nghĩ tới nạn nhân đầu tiên của ngài, nghĩ tới Yamashita Tomohisa rồi sẽ tha thứ cho ngài sao nếu ngài đã giết người hắn yêu.”

“Câm mồm!! Câm mồm!!! Câm mồm!!!!!!”

Cửa đột nhiên bị phá. Takizawa và Imai xông vào—

“A... chuyển giao.” Ueda nhún vai, giơ cao hai tay, rồi lên mình bước ra ngoài.

“A!!! Tatsuya!! Dừng bỏ lại tôi!! Cậu nói bao tôi một châu no nê còn gì!!!” Uchi bỏ mặc tội phạm ở một bên mà nhanh chân đuổi theo.

xOx

“Tôi nghĩ phép!” Ueda nói vào di động, không đợi đối phương trả lời thế nào, hắn liền cúp máy.

“Tatsuya, chờ tôi a!” Uchi rút cuộc đuổi tới nơi. “Đi nhanh thế làm gì!”

“Không đi nhanh thì sẽ bị đè đầu bởi bản báo cáo dày như cuốn bách khoa toàn thư a!!!” Ueda meo meo, ngược mắt nhìn chiếc phi cơ đang bay trên trời. “A... tôi muốn qua châu Âu gặp chồng yêu~~”

“Nghỉ phép à?” Uchi huých nhẹ vào hông Ueda. “Tính đi bao lâu?”

“Ba tháng. Ít nhất.”

“Ai da... ngắn thật a... Mà cậu cố ý phải không? Nói này nói nọ, chỉ là muốn Kobayashi tự sát. Thế mới xin nghỉ phép chứ gì? Bằng không sẽ bị đi gặp bác sĩ tâm lý, mà không sao, tôi giúp cho~”

“... Đẹp đi, cậu thật nhìn chả đáng tin như Ikuta Toma.”

“Nhưng Tatsuya này, cần gì phải làm vậy? Gián tiếp giết Kobayashi như thế— kỳ thật hẳn cũng muốn đền tội còn gì—”

“Đây là nguyên tắc của tôi. Ai bảo hẳn động tới thuộc hạ của Ueda Tatsuya a.” Ueda thở dài. “Xem ra mình vẫn may mắn. Không hổ xuất thân từ tầng 24 bọn tôi. Dù là Đầu To hay đội phó, nếu không có thần may mắn ở bên thì cũng không phải đối thủ của hẳn. Người như thế để lại trên thế giới này chỉ tổ gây thêm họa. Tôi thuận tay trừ gian diệt bạo thôi.”

“Tatsuya vĩ đại thật nga~~ a a, tôi sùng bái cậu luôn!”

“Vậy cậu bao tôi một châu đi.”

“A...”

“Uchi... Tôi thân là người của luật pháp mà lại dùng miệng mình giết người như thế, hiện tại tôi thương tâm lắm a, lòng đau như cắt, ruột đứt từng miếng, từng miếng đây này.”

“... Tatsuya... cậu muốn ăn món gì?”

xOx

“T___T Bản báo cáo... dày như bách khoa toàn thư...” Akanishi meo meo nhìn Imai.

“Cậu tạm thời cách chức ba tháng đi. Không lương.” Imai nghiêm mặt.

“A...”

“Cậu đã hành nghề nhiều năm mà còn dám phạm cái sai lầm như thế, không phải suýt mất mạng người sao?” Imai hung hăng tặng cho Akanishi một cú đá.

“Em đã hiểu, thưa đội phó... Đừng đuổi em khỏi tầng 24 a

”

“Không đuổi.”

“Hô... Vậy cũng cách chức con rùa kia đi. Một mình em bị đình chỉ sẽ mất mặt lắm a...”

“Cần gì phải cách chức thằng bé, nó cũng đang tạm thời nghỉ công tác đấy thôi. Chuyện lần này động tới lão thái gia Kamenashi mà... Ai da... Jin... Haiz...”

“Sao tự nhiên sắp nhìn em như thể em sắp chết tới nơi vậy?”

“Cho cậu nghỉ ba tháng, ráng động não nghĩ cách nào mà bắt lại rùa vàng đi. Bây giờ lão thái gia Kamenashi ghét nhất cảnh sát a.”

“HẢ?????????????”

Di động Imai chọt vang lên. Là Takizawa.

Imai đón lấy, thuận tay đuổi Akanishi ra ngoài.

“Chuyện gì? Lần này không phải giao cho Koyama viết báo cáo à? Bị cúm gà thì vẫn viết được chứ.”

“Kobayashi tự sát trong tù.” Takizawa cắt lời Imai. “Ueda Tatsuya nói không sai. Nếu người đã muốn chết thì không cách nào ngăn cản.”

Imai thở dài, “muốn tôi viết báo cáo không? Chuyện đề cử Ueda Tatsuya lên chức rất miễn cưỡng. Người này làm việc hay cảm xúc...”

“Khi nào Nishikido Ryo đến rồi bàn tiếp.” Takizawa cũng thở dài. “Chính cậu ta đã xin tạm thời cách chức ba tháng.”

“Ikuta Toma thì sao?”

“Vẫn không có tin tức. Căn cứ theo lời của Kobayashi trước khi chết, có lẽ không hi vọng gì nhiều.”

Imai trầm ngâm một lúc, rồi lại lên tiếng, “Kazuya biết không?”

“Ueda nói sẽ nói với thằng bé.”

“Vậy lần này đình chỉ hoạt động của cả tổ B ba tháng đi! Ai nấy đều có lý do tạm thời nghỉ việc.”

“Báo cáo phức tạp như thế thì cậu viết cho rồi. Cậu nghĩ Koyama giỏi thuyết phục người thế à?”

“... Thực ra thì từ đầu tôi đã hi vọng đội trưởng đây sẽ gỡ ngón thu phục lòng người của mình a...”

“=____=”

xOx

“Báo cáo, em mới học thành tài trở về. Kusano Hironori.” Kusano hồ hởi khom người chào Takizawa. “Hi vọng có thể tham gia tổ B của sếp Kamenashi.”

“A... À...” Takizawa quay đầu nhìn Imai, ngẫm nghĩ một lát, rồi nhắc điện thoại chuẩn bị gọi Koyama, thế nhưng nhớ ra tên này đang hoạt động ở ngoại thành, thế là đành tự mình đối phó với thái tử gia, “chuyện này... được rồi... cậu vào trước đi, dọn dẹp lại nội vụ của tổ B cho tốt vào.”

“Yes sir!!”

Kusano hào hứng ôm chiếc thùng bảo bối của mình, lòng đầy nhiệt huyết, bước vào văn phòng tổ B.

“HẢ?”

Mọi người đi đâu hết cả rồi????

25. Quyển 2 - Chương 12-1: 100 Câu Hỏi Cho Cặp Đôi Jin/kame (1/2)

Beta: Hắc Mộc Tử Lam

xOx

Tatsuya: Xin chào quý vị khán thính giả. Tôi có mặt ngày hôm nay tại nơi này là để... Ê, đến đây làm gì? (nghe đầu hỏi khách quý Đầu To).

Đội Phó (Tsubasa): e hèm... dẫn chương trình.

Tatsuya: à à ừ, vâng, là để dẫn chương trình... À, có tăng lương không? (tròn xoe mắt nhìn đội phó).

Đầu To (Tackey): Mau vào chủ đề chính đi!!!! Hay muốn tôi nhào vào!!!!

Tatsuya: Hừ!... Chủ đề là gì? (quay ra trừng mắt với Đầu To).

Đầu To: NISHIKIDO RYO!!! MAU ĐEM UEDA TATSUYA KHUẤT KHỎI MẮT TÔI!!!!

Tatsuya: OK OK!!!! Tại người ta quên chứ bộ. 100 Câu Hỏi chứ gì?

Jin/Kame: ...

Kame: Đội trưởng, có một chuyện...

Đầu To: tăng lương, tăng lương hết cho cả bọn!!!! Ai tham gia thì đều được tăng lương!!!!!!

Jin: ...

Kame: thực ra em muốn hỏi mấy giờ thì tan sở.

Đầu To: =____=

Tatsuya: Xin chào quý vị khán thính giả

Tôi tên Ueda Tatsuya, đảm nhiệm dẫn chương trình của ngày hôm nay. Các vị đang theo dõi 100 Câu Hỏi Dành Cho Các Vợ Chồng của Tầng 24 kỳ 1. Nhà tài trợ chính là tập đoàn của ba Kamenashi đây. Xin cảm ơn

~Mọi người: ...

1/ Tatsuya: Cho hỏi tên hai cậu là gì?

Jin: sếp vui vẻ thì gọi tôi Jin, hững hờ thì gọi thằng nhãi con, muốn đem tôi làm bia đạn chịu tiếng xấu của thiên hạ thì gọi Akanishi-kun.

Tatsuya: Giỏi nhỉ.

Kame: Kame, Kazuya, thằng nhãi con, Kamenashi-kun.

Tatsuya: cậu cũng giỏi nhỉ. Đừng có bắt chước tên này!

2/ Tatsuya: Tuổi? Cảm ơn.

Jin: nhỏ hơn sếp.

Kame: nhỏ hơn các sếp.

Tatsuya: bảo vệ đâu, mau ra giải quyết...

Đầu To & Đội Phó: khoan, khoan, khoan... (đồng loạt xông lên)

Đầu To: cậu ngoan ngoãn dẫn chương trình cho tôi!!!! Đừng có xắn tay áo lên như thế!!!! Bỏ xuống!!!

Đội Phó: hai người các cậu trả lời thành thật một chút!!! Làm sớm, xong sớm, được về nhà sớm!!! Bằng không ngày mai, cả hai người cuốn gói đến bộ giao thông nhận nhiệm vụ!!!!

3/ Tatsuya: giới tính? Mỗi người chỉ được nói một câu.

Jin: ... không cần trả lời.

Kame: khác với tổ trưởng Uehara, thuộc về giới tính số đông của đội.

Uehara: ...

4/ Tatsuya: a, câu này... tôi thích!! Tính cách của các cậu như thế nào?

Kame: ... giống nhân viên công vụ.

Jin: tôi “chuẩn man”

Đầu To: Kame, cậu trả lời như thế không sợ bố cậu khóc lụy giường à? Ông nhất định hi vọng cậu có được phong thái của một hoàng tử!

Ryo: nhìn kỹ lại cái bộ dáng của cậu ta đi!!!! Nếu thế giới này còn có gương soi, cho dù được hun đúc thành hoàng tử thì cậu ta vẫn chỉ cỡ thằng gù nhà thờ Đức Bà thôi!!!

Tatsuya: Cũng nhờ còn có gương soi trên thế giới này nên sếp Nishikido đẩy mới thành loại biến thái như ngày hôm nay.

Ryo: A~~ Ueda Tatsuya, bênh cho thằng ranh con nhà cậu à? Muốn đánh sao???

Đầu To: A

cái tên Nishikido Ryo kia. Giải cho cậu dám ra mặt thách thức mấy thằng nhóc nhà tôi. Lại đây cho tôi dạy một bài học! Để cậu biết thế nào là lễ độ!!!

Đội Phó: vì lý do mâu thuẫn nội bộ, chúng tôi xin dừng lại trong chốc lát. (đưa tay túm lấy Đầu To, rồi thuận chân đá một cước).

5/ Tatsuya: hừ ~ mất cả hứng với cái tên này! Lại đây hai nhãi con kia, vấn đề nóng bỏng, trọng tâm mà mọi người muốn biết bắt đầu đây! Theo cậu tính cách của đối phương như thế nào? Lần này các cậu muốn trả lời bao nhiêu thì trả lời, phát biểu một tràng đến sáng mai cũng được.

(Jin và Kame quay ngoắt người, trừng mắt nhìn nhau)

(Đầu To và Phó Đầu vừa cắn hạt dưa vừa tròn xoe bốn mắt chờ đợi)

Jin: đồng tính luyện ái!

Kame: Anh không phải? Anh không phải? Anh không phải? Anh không phải? Anh không phải? Anh không phải?

Jin: Nếu không, sao tôi với cậu có thể thành đồng tính luyện ái????

Kame: Tôi mà cho anh đụng tới tôi nữa thì cứ viết ngược tên tôi đi!!!!

Jin: a~~ muốn nổi loạn nữa à? Quên tôi có tài bẻ khóa rồi sao? Ha ha~ chẳng phải mấy tối, cậu khóa chặt cửa cả trên lẫn dưới nhưng vẫn không phòng bị được tôi sao, Shiro-chan

~~?? (Shiro = trắng. Tổ nghĩ ý nói Kame là da mặt trắng, hay đỏ ngượng).

Tatsuya: Kazuya, muốn kiện tên này tội hiếp dâm không? Vừa lúc có mọi người ở đây làm chứng. Hay để chuyên gia pháp án đến nhà các cậu lấy chứng cứ đi? OK chứ, tổ trưởng Koyama?

Koyama: Được!

Jin/Kame: ĐI CHẾT ĐI!!!!

Tatsuya: Xi!!! Kazuya-chan, thể tính cách của Akanishi Jin thế nào?

Kame: Nửa thân dưới phát triển quá mức cần thiết, nửa thân trên thoái hóa quá mức cần thiết.

Jin: Đi chết đi! Tôi so với cái đầu óc mê gái của cậu mà lại thua thiệt sao??? Không có tôi, cậu còn sống tới hôm nay à?

Đầu To: Mau dừng chương trình lại. Cám ơn... Đem khẩu súng lại đây! Hai người các cậu mà không dằn hoành thì dừng trách sao tôi lỡ tay. Muốn đi Hokkaido điều khiển giao thông hả??

6/ Tatsuya: Hai người gặp nhau lần đầu lúc nào?

Jin: Ngày đầu tiên tên này đến báo danh. A, ở cái cửa kia kìa, cái mà hồi đó bị đội mình phá nát đấy. Bị hư mấy năm nay rồi, nên cửa bị đóng chặt, phải dùng sức mới mở ra được. Ngày đầu tiên hắn tới, đứng ở đó mở cửa. Lúc đầu lịch sử đưa tay mở bình thường, thấy không nhúc nhích gì cả, thế là dùng sức hơn, kéo đi kéo lại cả nửa ngày trời mà cánh cửa không hề mở ra. Rốt cuộc phải dùng toàn thân tông cửa. Đến tận lần thứ ba mới phá được. Tôi lúc đó còn nói với sếp, hê rồi, lần này tới là một tên cả đời chỉ biết viết lách. Nghìn vạn lần cũng đừng phân tới tổ mình. Cả khí lực bóp chết một con kiến còn không có. Không biết thế nào lại thi đậu vào đội. Rơi vào tay tôi thì có mà bị tôi dần chết.

Kame: ...

Tatsuya: Kazuya thì sao? Lần đầu tiên thấy Jin là lúc tới báo danh à?

Kame: Không phải. Trước đó có hợp tác với sếp Akanishi trong một lần điều tra.

Jin: Ha? Sao tự nhiên lại gọi tôi “sếp Akanishi”?

Kame: hừ!

7/ Tatsuya: Thế ấn tượng đầu tiên về đối phương của các cậu như thế nào?

Jin: Rơi vào tay tôi thì có mà bị tôi dần chết.

Kame: Muốn thi vào tầng 24.

Tatsuya: aaa

ra là Kame-chan thâm thương trộm nhớ Jin nha...

Kame: Không có à. Tatsuya, anh mau hỏi ấn tượng thứ hai đi!!! Anh nhất định thích nghe!

Tatsuya: thứ ha—

Đầu To: Bắn!! Bắn hết cả bọn cho tôi!!!!!! Nhìn đồng hồ giùm tôi cái đi!!!!!! Muốn không ăn cơm hả? Đúng là chỉ giỏi làm trò!

8/ Tatsuya: Thích điểm nào nhất của đối phương?

Jin: ... chưa từng nghĩ tới... nếu phải trả lời thì... nấu ăn ngon?

Kame: Anh đi chết đi! Hoàn toàn không có! Trừ bỏ gương mặt kia thì cái gì cũng không được!

Jin: hừ!

Kame: hừ!!!

Jin: Ít nhất tôi còn nói một ưu điểm của cậu, có chút nhân tình thì nói một cái đi?

Kame: Tôi có ám chỉ nha. Tại anh nghe không kỹ, chẳng phải đã nói trừ bỏ gương mặt à?

Jin: =____= vậy khác nào nói kỹ thuật chặn gối của tôi không tốt??? Chẳng phải lần nào cậu cũng sung sướng đến run người à????

Đội Phó: Đây không phải chương trình đêm khuya, các cậu giữ chút đạo đức một người cảnh sát giùm tôi cái.

Tatsuya: A~ các cậu chưa gì đã muốn nhảy tới phần 2 à? 50 câu hỏi của phần sau cấm trẻ em dưới 18 lắm đấy.

Đội Phó: Gì? Không phải nói chương trình dành cho giờ cao điểm à???

Đầu To: Không phải, là giờ cao điểm đêm khuya. Sau 12 giờ đêm.

Đội Phó: T__T TAKIZAWA HIDEAKI!!! Dù gì báo cáo không phải do cậu viết, nên cậu mới thế phải không????

Đầu To: Cũng có phải cậu viết đâu. Ba, năm, bảy, tìm Kamenashi. Hai, tư, sáu tìm Koyama Koichiro. Chủ nhật thì mang về nhà cho tôi viết, cậu ký.

Tatsuya: Hay các cậu cũng làm một kỳ 100 Câu Hỏi đi. Cam đoan giúp đội 24 mình nổi danh như cồn đấy.

Đầu To/ Đội Phó: ...

9/ Tatsuya: Ổ ồ ồ đến rồi, đến rồi, vấn đề tôi thích là đây!!! Các cậu ghét điểm nào nhất ở đối phương?

Jin: ...

Kame: ...

Tatsuya: ... chi mà các cậu im lặng đến nổi da gà như thế?

Jin: không hẳn là ghét điểm nào cả... Thoạt nhìn không có gì không được... đôi lúc có hơi trẻ con nhưng chuyện khó tránh khỏi thôi... khiến người ta lo lắng vô cùng... ai bảo cậu ta nhỏ tuổi hơn tôi làm gì? Hay giả giọng đàn anh với cậu ta là thật... mọi người thiên vị cậu ta như thế, tôi cũng chẳng thấy có gì tức tối bất bình cả...

Tatsuya: Akanishi Jin, thằng nhóc là con cậu à?

Kame: ... không đặc biệt chán ghét điểm nào cả. Nếu thực ghét, đã không ở chung với người này.... A!!!
Thối phong lưu ngày trước... có chút không cam lòng.

Tatsuya: ... ngày trước...

Đầu To/Đội Phó: ... ngày trước...

Kame: đương nhiên là ngày trước! Giờ theo tôi rồi mà còn dám giở thói trăng hoa à?

Jin: Theo cậu? Cái gì mà theo cậu??? Tối nào cũng bị tôi hầu hạ đến ngã rạp cả trên giường van xin mà dám nói tôi theo cậu? Muốn lời chuyện cũ à? Tôi còn chưa nói vụ cậu với Ikuta Toma đấy?

Kame: Toto thì thế nào? Chẳng phải cậu có nguyên cả một hàng chị em gái đằng sau à?

10/ Tatsuya: các cậu cảm thấy đối phương cùng giới tính với mình là được chứ? Vấn đề nhầm nhí, không cần trả lời. Dù gì các cậu đều có quá khứ cả, hay thế này... Akanishi phải trả lời ăn nằm với đàn bà hay Kame thì thích hơn? Kame, với cậu, đề Ikuta Toma hay bị Akanishi Jin đề thì khoái hơn? Ôi, sao mình lại thông minh thế này?

Đầu To: ai đó dán cái miệng tên này lại cho tôi...

Đội Phó: dù là chương trình đêm khuya, nhưng chúng ta thân cảnh sát, không nên mất hình tượng như thế...

Ryo: ...

Jin: ... thích với Kame hơn...

Kame: Cho qua câu này.

Jin: SÚNG ĐAU? MANG LẠI ĐÂY CHO TÔI!!! TÔI PHẢI “NGHIÊM HÌNH BỨC CUNG” (dùng cực hình để bắt đối phương khai)!!!!

Kame: Anh nói coi, thân là một thằng đàn ông, thích đề người khác hay bị người khác đề???? Nếu anh đề tôi đề thì tôi lập tức trả lời là anh!

Jin: Cậu không nói, tôi mặc cậu, cho dù Ueda Tatsuya có bức cung cậu... cũng ráng mà chịu đựng à!

Tatsuya: Anh các cậu đây không phải hạng biến thái. Bức cung cái gì?

11/ Tatsuya: ai da, sao lại hỏi nhầm thế này. Các cậu xưng hô thế nào với đối phương? Câu hỏi gì mà... ai cũng biết! Đối, đối, các cậu lúc “mần” (làm) nhau thì gọi đối phương thế nào?

Mọi người: O_____O

Jin: Không nhớ... Lúc đó chẳng phải rất cao hứng sao? Toàn la lối cả thôi...

Kame: gọi bừa.

Tatsuya: tên này có gọi cậu là bảo bối không?

Kame: Không có à... gì mà sến súa thế? Bình thường chỉ là “Kazuya” thôi...

Tatsuya: xì, không thú vị chút nào...

Jin: cậu ta gọi tôi Jin...

Tatsuya: cũng không thú vị... Ai, đội trưởng, lúc đó cậu gọi đội phó là gì?

Đầu To: hmmm vậy ra bọn tôi cũng không thú vị... Khoan đã! Mắc mớ gì tôi phải nói cho cậu biết?

Đội Phó: Ryo, tôi sắp chịu hết nổi rồi. Cậu mau mau vào cuộc đi.

Ryo: Cậu quản không được, sao tôi có thể? Bộ muốn khi tàn cuộc, xác chết phơi đầy phòng à?

Đội Phó: ... quên đi.

12/ Tatsuya: các cậu muốn đổi phương gọi mình thế nào?

Jin: Đàn anh.

Kame: ... tôi gọi anh suốt mấy năm, anh nghe chưa sướng à?

Jin: dễ nghe hơn lúc cậu gọi tôi Akanishi Jin!!!!

Kame: Kazu-chan...

Jin:!!!!!!

Kame: ... không muốn gọi thì thôi. Ba tôi thích gọi tôi là Kazu-chan.

Jin: ... bộ cậu muốn làm con tôi thật à?

Kame: Anh đi chết đi!!!!

Jin: Kazu-chan

đường nóng, đường nóng. Lát về nhà sẽ hôn yêu, hôn yêu.

Kame: Xi-tốp!!!!!!!!!!!!!! Tôi mắc ói.

Jin: Mình còn chịu không được mà đòi người ta gọi thế.

Kame: Jinjin

lại đây chơi đi

hôn yêu

>

Jin: ...

Kame: cho anh cái bao để ới đó. Ăn miếng trả miếng.

Tatsuya: Cậu cho nó khăn giấy thì đúng hơn, tôi thấy thẳng nhỏ sắp chảy máu cam tới nơi rồi. Người ta gọi cậu với cái giọng sến súa thế, cậu cũng đừng trưng cái mặt bé nai ngây thơ mà trả lời... A, may là tôi chưa từng đề ai, cứ nhìn đội trưởng với Nishikido thì thấy...

Đội Phó (quay ra nói với Đầu To): Đừng nhìn tôi à, có đánh chết, tôi cũng không nói thế với cậu đâu.

Ryo: Đại gia tôi khỏe lắm. Không cần mấy phản ứng sinh lý như thế!!!

Tatsuya: ... nếu có, tôi cũng chẳng buồn nói với cậu.

13/ Tatsuya: nếu so sánh với một loài vật, các cậu thấy đối phương giống con nào nhất?

Jin: Rùa. Ấn tượng đầu tiên.

Kame: Theo dõi tình nghi giống chó. Đợi lệnh giống báo. Hay lẻn vào phòng tắm của tôi giống hồ ly. Ăn giống heo.

Tatsuya: ô giống nhiều như thế. Kazuya, khả năng quan sát của cậu thật không sai chút nào.

Jin: Bỏ cái câu cuối đi!!!!!!

14/ Tatsuya: Nếu tặng quà cho đối phương, cậu sẽ tặng gì?

Jin: Nhà cậu ta nhiều tiền như vậy, hình như không có gì tôi có thể tặng được à...

Kame: Anh tự trói chính mình theo hình con bướm rồi tặng tôi đi!!!!!!

Jin: Sao phải tự trói?

Kame: Không trói lại thì sao tôi có thể đề anh ra mà ăn sạch??!!!

Jin: Hê ~ bộ tưởng tôi ngốc thế à?

Tatsuya: Yên tâm đi Kame. Sinh nhật năm nay, bọn tôi sẽ tặng cậu tên này. Cột đứng chuẩn hình con bướm cho cậu lược gọn luôn!

Kame: ~ > <~ tatsuya,=" em=" yêu=" anh=" >

Đầu To: NÓI!!!!!! Sinh nhật đội phó các cậu năm ngoái, đánh ngất xỉu tôi, đem trét bơ rồi tặng cho đội phó là cậu phải không, Ueda Tatsuya?????

Tatsuya: ... chuyện như vậy đâu phải chỉ mình tôi nghĩ ra, biết bao người muốn làm. Sao cậu không lập một tổ chuyên án để điều tra? Một năm rồi, ai nhớ nữa? Đội phó người ta ngày ngày ngoan ngoãn để cậu đè, mới bị đè lại có một lần mà đã bai bãi, thật không có thành ý gì cả! Kame, cậu sẽ tặng Jin cái gì?

Kame: ... tắm sạch rồi... cái kia... cái kia...

Jin: Trét bơ hay mật?

Đội phó: Mật ngon hơn.

Tatsuya: OK! Đội phó, lần sau sẽ trét mật!!!

Đầu To: UEDA TATSUYA!!!! QUẢ NHIÊN LÀ THẮNG KHỈ GIÓ CẬU ĐÂY!!!!!!

Tatsuya: Là tôi, là tôi a

~ Lại đây mà giết tôi này, ăn thịt tôi này

~Đầu To: Hôm nay tôi mà không giết cậu —

Đội Phó: e hèm!

Đầu To: ... Quên đi!!! Không thêm so đo với cậu làm gì!

15/ Tatsuya: A, câu hỏi này phiền nha! Muốn đối phương tặng quà gì... Hai người các cậu không cần trả lời. Chẳng phải là đem tên kia trói chặt rồi trét bơ hay mật gì à? Hỏi các sếp là hơn. Đầu To, đừng nói tôi không cho cậu một cơ hội, cậu muốn Đội Phó tặng quà sinh nhật thế nào?

Đầu To: ... Vị bơ không ngon à? Thấy được mà...

Mọi người: O _____ O

Tatsuya: Đã hiểu. Còn đội phó muốn ngâm mật Đầu To phải không?

Ryo: Đây là chương trình đêm khuya...

16/ Tatsuya: Có điểm nào bất mãn với đối phương không? Chẳng phải đã trả lời ở trên sao? Ai da, các cậu nói một điểm đi nào.

Jin: Nếu nấu cơm cho tôi, đừng lẫn lộn chuyện ăn uống và tức giận nhỉ? Lần nào trừng phạt cũng để bụng tôi đói meo cả, không chút nhân đạo gì hết.

Kame: tại sao cậu đi vệ sinh xong lại không tắt đèn?

Mọi người: O _____ O

17/ Tatsuya: Tật xấu của cậu là gì?

Jin: Ha? Tôi không hề có!

Kame: Tuy tôi không thuộc hàng hoàn mỹ, nhưng tên này không có tật xấu, sao tôi lại có?

Tatsuya: Hai cậu đi chết đi. Đầu To, mau liệt kê tật xấu khi làm việc của hai tên này cho chúng mở mang tầm mắt xem nào.

Đầu To: Cái này trực thuộc lĩnh vực của Đội Phó.

Đội Phó: ... nói tới Jin thì về phương diện làm cảnh sát, không có gì đáng nói cả. Làm việc theo tiến độ của chính mình, khả năng nắm bắt tình hình rất khá. Nếu tích lũy đủ kinh nghiệm, có thể là một viên cảnh sát

rất có tương lai. Về Kazuya, vì xuất thân phía sách vở, nên còn nhiều khiếm khuyết về phương diện thực chiến, nhưng làm việc có trách nhiệm lại cẩn thận. Hai người này không có điểm nào tệ cả.

Tatsuya: ... tôi sao?

Ryo: còn có mặt mũi mà hỏi câu đó nữa? Đừng có mà quậy phá chuyện thanh tra cuối năm đây!!!

Tatsuya: Cậu không phá chuyện điều tra của tôi, tôi cũng chẳng hơi đâu đi phá thanh tra cuối năm!!!!

18/ Tatsuya: ồ ồ, câu hỏi hay lại tới đây! Cậu nghĩ đối phương có tật xấu gì?

Jin: ... không nấu cơm cho tôi.

Kame: đi vệ sinh xong, không tắt đèn.

Tatsuya: thật miễn cưỡng.

19/ Tatsuya: Đối phương làm gì sẽ khiến cậu khó chịu?

Jin: Buổi sáng, cậu ta từ trên giường bước xuống, rồi mặc quần áo... khiến tôi có chút khó chịu.

Kame: buổi sáng anh ta đi vào nhà vệ sinh, xong xuôi lại không chịu tắt đèn... Tôi khó chịu!!

Tatsuya: Kame, cậu thành người tiên phong trong chiến dịch tiết kiệm năng lượng từ hồi nào thế? Đi vệ sinh xong, quên tắt đèn mà cậu cũng không khoan dung độ lượng? Hết câu này đến câu khác toàn trả lời là đi vệ sinh xong, không tắt đèn... bộ nếu tên này chịu tắt đèn sau khi giải quyết thì thành người đàn ông hoàn hảo à?

Kame: ai....

20/ Tatsuya: Cậu làm chuyện gì có thể khiến đối phương khó chịu.

Jin: trừ chuyện gọi điện thoại cho phụ nữ... không còn nữa?

Kame: T_____T còn! Anh đi vệ sinh xong, không chịu tắt đèn...

Tatsuya: ...

Kame: Anh ta nói “tối nay vào phòng cậu.” Tôi không chịu vì phải chuẩn bị cho cuộc thi thăng cấp hôm sau. Đối phương liền khó chịu.

Tatsuya: Đương nhiên sẽ khó chịu!!! Cậu thăng cấp rồi, trên vai sẽ cao hơn tên này mấy sao!

Jin: Không hề! Tại muốn gây sự nên mới vờ khó chịu.

21/ Tatsuya: Quan hệ của các cậu đã đến mức nào? Câu hỏi gì mà thừa thãi!

Jin: Dư hiểu biết.

Kame: Thích tôi khóc. Lúc quan hệ, chỉ cần tôi khóc nước mắt, anh ta hưng phấn vô cùng.

Tatsuya: Kazuya, cậu hào phóng thật nha! Vẫn chưa tới mấy câu hỏi cấm trẻ dưới 18 mà!

22/ Tatsuya: Lần đầu hẹn hò ở đâu?

Jin: Chưa từng hẹn hò...

Kame: Ngày đầu đi làm, ở trên xe.

Jin: Bộ cái lúc đó cậu xem nhiệm vụ với tôi là một cuộc hẹn hò à?

Kame: Không phải. Chỉ là nghe câu “chưa từng hẹn hò” có chút... khó chịu.

23/ Tatsuya: Bầu không khí thế nào? Hôm đó đấy.

Jin: Rất đặc ý. Lần đầu mang theo một nhai con dưới mình.

Kame: hồi hộp.

24/ Tatsuya: Lúc đó nghĩ gì?

Jin: Tan sở rồi sẽ lên giường với ai...

Kame: Bác sĩ Ikuta mời ăn cơm, mặc gì mới đẹp...

Tatsuya: ... Thế mới nói đây không phải cuộc hẹn hò đầu tiên của hai cậu.

Jin: Chẳng lẽ muốn bọn tôi nói lần đầu hẹn hò là ở trên xe cậu, cái lần tên này bị người ta bỏ thuốc, rồi bọn tôi làm tới sáng? (chương 6 phần 2 xD)

Tatsuya: Kame, nói ba cậu đền cho tôi một chiếc Rolls-Royce!!!!!!!!!!!!!!

25/ Tatsuya: Địa điểm hẹn hò thường xuyên?

Jin: Trên xe.

Kame: Không phải ở nhà, cũng không phải văn phòng, mà là trên xe.

Tatsuya: Thật không sáng tạo gì cả. Đầu To, Đội Phó, giáo dục hai nhai con này thế nào gọi là tình yêu một chút xem nào.

Đầu To: ở siêu thị nhĩ...

Đội Phó: ở hai siêu thị khác nhau, chọn mua đồ rẻ, liên lạc qua điện thoại.

Tatsuya: ... không hỏi hai người nữa!!! Hai con người gì mà... chẳng phải lương các cậu cao hơn tôi à????

26/ Tatsuya: Bình thường có tặng quà gì cho đối phương không? Quên đi, các cậu...

Kame: Có tặng nha!!! Tôi có tặng a!!!

Jin: ... Mua quần áo tặng người ta mà lại mua theo size của anh mình!! Ông anh của cậu to hơn tôi đấy! Tôi cũng có tặng nha! Thí dụ như là đầu đạn mà tội phạm bắn tôi nhưng không trúng...

Đầu To: thiệt là lãng mạn

~~Đội Phó: Mấy đầu đạn đó à? Nhà tôi cũng có một hộp, đều là đội trưởng các cậu tặng cho.

Tatsuya: ...

Ryo: Cậu nhìn tôi làm gì? Chẳng phải cũng có một hộp ở nhà sao? Chia tay rồi, đừng nói đã ném đi chứ?

Tatsuya: Hừ!!! Tôi trả lại đạn cho cậu, rồi đổi lấy của Maru!!!!

Ryo: Cậu đi chết đi!!!!!!

Kame: Đừng hù dọa các vị khán thính giả như thế... không phải ai cũng có cuộc sống mưa bom bão đạn như chúng ta.

27/ Tatsuya: Là ai thổ lộ trước?

Jin: Tôi...

Kame: Hấn...

28/ Tatsuya: Phản ứng của đối phương?

Kame: Ôm chặt rồi cắn...

Jin: ... muốn phản công nhưng bị tôi đè.

Mọi người: O_____O

Tatsuya: Ai da

nhớ năm xưa ở bên cạnh Ikuta Toma... ra chỉ là một tên seme nhỏ nhắn ngu ngơ.

Kame: T_____T

29/ Tatsuya: Thích đối phương tới mức nào?

Jin: Chính mình có thể bị thương nhưng cậu ta không thể. Vừa nhìn đã muốn ôm lấy, đặc biệt là ôm từ đằng sau, vì ôm từ đằng trước sẽ bị đánh.

Tatsuya: Cả câu hỏi thế này mà cậu cũng không trả lời nghiêm túc được à?

Kame: Nếu ở cùng một chỗ bên người này, sẽ không nghĩ đến bất cứ chuyện nào khác, chỉ muốn quan sát anh ta.

Tatsuya: Đầu To, hay cậu tách hai tên này ra đi? Ảnh hưởng năng suất làm việc!

Đầu To: Nếu cấp trên chịu tách tôi và Đội Phó nhà cậu ra.

30/ Tatsuya: Ồ câu hỏi này được này! Đối phương nói gì sẽ khiến cậu không dần được lòng?

Jin: Đau quá... ra đi...

Mọi người: O_____O

Kame: LỪA ĐẢO!!!!!! Mỗi lần nói vậy, anh có bao giờ rút ra đâu!!!!!!!!!!

Jin: nhưng người ta đau lòng....

Kame: ...

Tatsuya: Kame-chan? Kame-chan thì sao?

Kame: Kazuya thơm quá...

Mọi người: O_____O

Jin: ... đừng bắt chước giọng điệu của tôi....

Kame: không bắt chước thì sao có hiệu ứng?

Jin: Cậu không dần được lòng lúc nào? Cái lúc đó được tôi hầu hạ sung sướng, còn biết trời trăng gì???

Kame: Tại anh không phát hiện ra thôi!!!! Mỗi lần anh nói cậu đó, chẳng phải chân tôi mở lớn ra sao? Nếu là lúc đầu, đời nào tôi chịu để yên!!!!

Mọi người: O_____O

Ryo: Đêm khuya. Đêm khuya. Trẻ nhỏ nên đi ngủ.

Tatsuya: Đầu To sao? Đội Phó nói gì khiến cậu “rút quân”?

Đầu To: Tại sao tôi phải nói cho cậu biết? Đại gia đây đã làm thì chỉ có tiến, chứ không có rút!!!!

Đội Phó: Sáng mai ngủ dậy cậu còn muốn được giải quyết không? Nếu cậu chịu nín từ đầu đến cuối, tôi lập tức nghe theo lời cậu.

Mọi người: O_____O

Tatsuya: Đội Phó, cậu thật dã man...

Đội Phó: Bằng không, sao có thể trị được Đầu To nhà các cậu???

Tatsuya: Thế Đầu To nói gì sẽ khiến cậu không dần được lòng?

Đội Phó: ... “T___T người ta đi tắm nước lạnh... rồi sẽ ra ngủ ở sô-pha... Tsuba-chan, đừng nhớ đắp chăn cản thận, cửa cũng khóa cho kỹ...”

Tatsuya: ... Rốt cuộc rồi cậu vẫn bị ăn gọn???

Đội Phó: Nhưng không phải lần nào tên này cũng tắm nước lạnh!!!!

Đầu To: Sau này sẽ tắm thường xuyên hơn mà...

Đội Phó: ...

Jin: Mọi người phải trả lời. Sếp Ryo, vợ cũ Tatsuya nói gì sẽ khiến sếp không dần được lòng?

Ryo: ... Tên đó nói gì, tôi cũng rút cả.

Tatsuya: Ngày mai tôi với cậu hợp tác, cậu cẩn thận đấy. Không khéo tôi lỡ bắn lạc đạn, ghim vào óc sếp Nishikido Ryo đây thì đừng trách sao súng đạn vô tình!!!

Mọi người: O_____O

Ryo: Hừ! Đem trói lại rồi hiếp sạch!

Mọi người: O_____O

Kame: ngựa quen đường cũ a...

31/ Tatsuya: Nếu đối phương có biểu hiện thay lòng đổi dạ, cậu sẽ làm thế nào?

Jin: Cậu ta dám????

Kame: Anh ta không dám.

32/ Tatsuya: Có thể tha thứ đối phương thay lòng đổi dạ không?

Jin: Tình cảm không còn như xưa thì có gì tha thứ hay không tha thứ, rốt cuộc chia tay thôi...

Kame: Tôi không thể đâu, ngoan ngoan

~Jin: ...

Kame: Tuyệt không tha thứ.

Jin: ...

33/ Tatsuya: Nếu hẹn họ mà đối phương đến trễ một giờ thì thế nào?

Jin: Không đâu. Nếu vậy thì cậu ta bị đuổi việc mất rồi.

Kame: Bình thường hai bọn tôi như hình với bóng, tình huống thế này là bất khả thi. Huống hồ, nếu anh ta đến trễ một tiếng, tôi sẽ nộp đơn xin đổi cộng sự!

34/ Tatsuya: Thích bộ phận nào nhất trên cơ thể đối phương?

Jin: Chỗ nào cậu ta nhạy cảm, tôi đều thích... À, còn nữa, thất lưng!

Kame: Ánh mắt. Lúc làm việc, đặc biệt là khi tra tấn khảo cung.

Tatsuya: Kazuya, cậu thiết là lãng mạn nha. Thích anh đây ở chỗ nào?

Kame: Ánh mắt ~~>

~Tatsuya: Thích Đầu To ở chỗ nào?

Kame: Ánh mắt ~~>

~Tatsuya: ... Cậu là tên cuồng ánh mắt à?

35/ Tatsuya: Biểu tình nào của đối phương là động tình nhất?

Jin: ... Lúc cậu ta khóc... méu máo, nấc cụt... khiến người ta rất muốn khi dễ...

Kame: Lúc làm việc...

Jin: Bộ cậu mỗi lần lên xe là một lần động dục à?

Kame: Hừ!

36/ Tatsuya: Khi nào thì đối phương khiến tim cậu đập mạnh liên hồi?

Jin: Ai da, cái này vẫn còn nhớ như in nha!!!! Lần đó!! Lần đó!!! Cái lần mà cậu ta bị cột lại như cái bánh chưng, còn có quả bom hẹn giờ trước ngực!!!! Tim tôi không có bệnh mà suýt nữa phải trụ đi vì con rùa này!!! Còn lần kia nữa...

Kame: Còn lần kia nữa không cần huých tọt ra hết cả!

Mọi người: O____O

Tatsuya: Kame chuyên nghiệp thật nha! Đầu To, lúc nào Đội Phó khiến tim cậu đập mạnh?

Đầu To: Lúc cầm bộ hồ sơ bước về phía tôi...

Đội Phó: ... Lúc tôi mở cửa bước vào phòng.

Đầu To: Sao sao? Cậu đã đem toàn bộ công việc quảng cho tầng 29 à? Ôi, được a!!! Yêu cậu nhất trên đời.

Đội Phó: Không phải, trên tay là hóa đơn mua hàng.

Tatsuya: Đầu To, cậu còn chuyên nghiệp hơn Kame nữa a...

37/ Tatsuya: Có từng nói dối với đối phương bao giờ chưa? Giải về mặt này không?

Jin: Hừ!!!! Phải đem cái danh hiệu Đệ Nhất Lừa Gạt cho cái tên Kamenashi Kazuya này đi! Tôi trước giờ tưởng cậu ta là một thân mồ côi cả cha lẫn mẹ. Hừ, làm tôi uống cái lòng thương cảm của tôi, với tư cách là một người đàn ông mẫu mực, sợ cậu ta cô đơn nên dọn đến ở chung cho có bè có bạn. Nào ngờ tên này lại có đến ba người anh em—

Kame: Tôi quả thật mồ côi cả cha và mẹ! Đây là bác và anh em nuôi cơ mà! Ngu ngốc!!!

Jin: ...

Kame: Chuyên gia hỏi cung nào mà chẳng thích nói dối.

Jin: Nhưng tôi chưa từng nói dối với cậu à!!!!

38/ Tatsuya: Đối phương làm gì sẽ khiến cậu hạnh phúc?

Jin: Làm tình.

Kame: =____=. Được làm việc cùng anh ta, cảm thấy rất hạnh phúc.

Tatsuya: Nhìn kìa, nhìn kìa. Kame nhà chúng ta trả lời thật đúng đắn và nghiêm túc!

Kame: Cảm giác những lúc làm việc, người này rất để ý, quan tâm tới tôi.

Jin: ... Có thể sửa đáp án không? Kỳ thật mỗi ngày cậu ta nấu cơm cho tôi, bản thân thấy hạnh phúc vô cùng.

Đầu To: Tsuba-chan, những lúc nào cậu thấy hạnh phúc nhất?

Đội Phó: Những lúc tôi giao việc cho cậu mà cậu đều răm rắp làm, không chút cự tuyệt, tôi hạnh phúc vô cùng.

Đầu To: T____T cậu đổi câu trả lời đi. Bộ muốn bóc lột sức lao động của tôi đến tận cùng luôn à?

39/ Tatsuya: Các cậu từng cãi nhau chưa?

Mọi người: ...

Tatsuya: Câu này không cần trả lời. Cả hai cậu chịu ngồi yên không cãi mới đáng nói.

Jin: Đây là phương thức trao đổi tình yêu của bọn tôi!!!

40/ Tatsuya: Vì sao lại cãi nhau?

Đầu To: Không thể tưởng tượng.

Tatsuya: Cãi bừa.

Kame: Ý kiến không đồng nhất nên cãi thôi.

Jin: Ý chí muốn phân biệt cao thấp. Không thể thua trong bất cứ chuyện nào.

41/ Tatsuya: Sau đó làm thế nào để giảng hòa?

Đầu To: Tiếp tục không thể tưởng tượng.

Tatsuya: Tiếp tục làm bữa.

Jin: Không có gì đặc biệt. Lúc ăn cơm thì giảng hòa.

Kame: ... Ý chí phân biệt cao thấp, từ nay về sau tôi là seme!

Jin: Ha?

Kame: Bằng không tôi bỏ đói anh tới chết luôn!!!!

Jin: Thà chết chứ không chịu khuất phục!!!!!!

42/ Tatsuya: Kiếp sau còn muốn làm người yêu của nhau?

Jin: Ai cần con người này!!!! Mỗi ngày trăm phương nghìn kế nghĩ cách làm thế nào để người yêu của mình. Kiếp sau cậu ta nên làm phụ nữ, cho tôi đỡ mệt!!!

Kame: ... Kiếp sau anh mới nên làm đàn bà!!!! Tôi có chết cũng phải cưới anh về làm vợ, ngày ngày chà đạp!!!!!!

Mọi người:

Tatsuya: Jin, cậu đừng có mà khinh địch. Kame nhà mình dù làm nữ cũng rất dã man a...

Jin: Không sao!!! Kiếp sau nếu cậu ta là đàn ông, tôi sẽ tự mình đem cậu ta đi giải phẫu chuyển đổi giới tính!!!

Kame: Tôi mới là người đưa anh đi thì có!!!!!!

Tatsuya: ... Tù ý các cậu thôi!

43/ Tatsuya: Thời điểm nào cảm giác bản thân mình được yêu? Mà nói này, bộ các cậu từng có cảm giác đó hả?

Jin: Có! Chưa từng hoài nghi gì cả.

Kame: Từ lúc nào thì anh bắt đầu?

Jin: Từ lúc cậu gọi tôi hai chữ “đàn anh”. Trước kia là tình yêu đồng sự, bây giờ thì tình yêu đồng tính.

Tatsuya: Lời này ai dạy cậu nói thế?

Jin: =____=

Kame: Mỗi lần thi hành nhiệm vụ, so với công tác trước mắt, người này để ý đến tôi nhiều hơn... Cảm giác chính mình rất được yêu.

Tatsuya: Kazuya, tôi cũng yêu cậu này. Tình yêu của cấp trên, cảm nhận được không?

Jin: Dẹp cái mặt cậu đi!!!!

44/ Tatsuya: Phương thức thể hiện tình yêu là thế nào?

Kame: Để anh ta để tôi đã đủ chứng minh tôi thương hắn như thế nào rồi!!!!

Jin: Làm xong thì ẵm cậu ta đi tắm...

Tatsuya: ... hừ, không nhắc gì tới tôi đây cả!

45/ Tatsuya: Lúc nào thì cảm giác đối phương không yêu mình?

Jin: Chưa từng cảm giác như thế...

Kame: Không có...

46/ Tatsuya: Cảm thấy đối phương giống loại hoa nào nhất?

Jin: Hoa mồm chó!!!!

Kame: Hoa thủy tiên hay tự kỷ!!!! Anh mới là hoa mồm chó á!!!!

Jin: Chứ cậu muốn làm gì? Hoa hồng à?

Kame: Tôi không phải hoa mồm chó!!! Mau đổi!!!

Jin: Hoa quế ~~>

~Tatsuya: Tại sao?

Jin: Vì làm xong, người cậu ta vẫn rất thơm...

Kame: O____O

47/ Tatsuya: Hai người từng giấu nhau chuyện gì chưa?

Jin: Tôi không có. Ít nhất là không cố ý giấu giếm! Nhưng con rùa này thì có!!!!

Kame: Chẳng phải bây giờ anh đã biết rồi sao?

Jin: Nhưng cậu vẫn không thẳng thắn với tôi!!!!

48/ Tatsuya: Nguyên nhân cảm giác tự ti về mình?

Kame: Dây thần kinh tự ti của người này bị đứt rồi!

Tatsuya: Bộ cậu ta với chuyện nhà cậu có tiền không cảm giác gì sao?

Jin: Không có a!!!! Bọn tôi đều tự sống bằng tiền lương của mình mà!

Kame: Từ đầu cảm thấy vì chính mình nghiêng về sách vở, nên cảm giác tự ti, sợ mọi người không tín nhiệm. Nhưng mọi người quan tâm tôi như thế, cảm giác ấy không còn nữa... Hơn nữa, Đối Phó trước đây cũng xuất thân khoa Giám Chứng!

Ryo: Bị ảo tưởng che mắt rồi hả Kame? Cái năm của cậu, ai vừa nghe tới tổ của Ueda Tatsuya là đã chạy dài, không muốn bước vào đấy!

Kame: Muốn dùng cố gắng và nỗ lực của chính mình để mọi người thừa nhận! Hiện tại đã làm được phần nào!

Đội Phó: Ê, chiếu máy quay phim kê mặt cậu ta đi! Có khi ba cậu ta gấp đôi tiền cát-xê đấy ~~>

~49/ Tatsuya: Quan hệ của hai người công khai hay bí mật? A...

Jin: Từ hôm nay xem như mọi người đều biết?

Koyama: Cần gì tới hôm nay? Mấy lần hai cậu ở phòng pha cà phê, không có chút tự giác gì mà hôn nhau là mọi người dư biết rồi.

Kame: =____=

Jin: Nếu mọi người đều đã biết cả, thế sau này nhà vệ sinh có tiếng động gì thì...

Đầu To: Đừng có mà được đăng chân, lên đăng đầu!!!!!!

50/ Tatsuya: Cảm thấy tình yêu với đối phương có thể duy trì mãi mãi?

Jin: Có. Cậu ta thẳng thắn như thế thì không có vấn đề gì cả.

Kame: Cứ xem là có...

Jin: Ba chữ “cứ xem là” có ý gì????

Tatsuya: Có ý muốn cậu nỗ lực hơn đấy mà.

Đạo diễn: Cắt!!!! Mọi người nghỉ ngơi một lát.

Mọi người: Ai da....

Jin: Ăn cơm, ăn cơm!

Đầu To: Ăn cái gì mà ăn, mau đi thanh toán mấy case trong tay cậu đi!!!! Lãng phí tôi đây phải đích thân vào phòng hỏi cung.

Tatsuya: Nghe đồn tôi được tiền cát-xê cao nhất nhỉ?

Ryo: Cậu bớt mơ tưởng đi.

26. Quyển 2 - Chương 12-2: 100 Câu Hỏi Cho Cặp Đôi Jin/kame (2/2)

Beta: Hắc Mộc Tử Lam

xOx

Tatsuya: Hoan nghênh mọi người trở lại~ Tôi tên Ueda Tatsuya, tổ trưởng tổ B kiêm người dẫn chương trình của ngày hôm nay ~> <~. còn=" " nguyên=" " nhân=" " vì=" " sao=" " lúc=" " này=" " tôi=" " lại=" " hồ=" " hỏi=" " như=" " vậy=" " thì=" " xin=" " mỗi=" " vị=" " khán=" " thính=" " giả=" " hãy=" " tự=" " tưởng=" ">

Mọi người: T__T

Tatsuya: OK. Tiếp sau đây là 50 câu hỏi mang tính chất đêm khuya tức không dành cho trẻ nhỏ. Mọi người hãy chuẩn bị sẵn sàng ~ >

~Đầu To: Mặt trước cũng có mấy câu đêm khuya, có gì phải kích động như thế?

Tatsuya: Mặt sau có cả kịch đêm khuya của cậu và Đội Phó. Sao lại không kích động cho được?

51. Tatsuya: Cho hỏi ai là seme, ai là uke?

Jin: Nhìn là biết ngay.

Kame: Bọn tôi đều là seme.

Jin: Này, cậu có lầm không đấy? Cười là cười, không vì thế mà cho là seme! (Cười là nằm trên nhưng vẫn là uke chịu a~)

Mọi người: ...

Tatsuya: Không sao. Đây là chương trình đêm khuya, khán thính giả đều có thể hiểu được những thuật ngữ. Kazuya, cái lúc cười ấy, người nằm dưới là seme cứng à.

Đầu To:!!!!!! Nếu mọi người đều biết cả thì cậu cần gì phải giải thích rõ ràng!!!!!! Đừng để mọi người nghĩ cảnh sát Tokyo đầu không có mà chỉ thấy một động trai!!!

Tatsuya: Quay phim, mau quay lại cảnh này lần nữa. Nói thật, tôi vẫn nghĩ nhóm mình là động trai mà.

Mọi người: ... (người quay phim không nói nên lời)

Đầu To: Lần sau phỏng vấn, tất cả mặc đồng phục cho tôi!!!!

Tatsuya: Thế thì giống động trai đang chơi cosplay.

Đội Phó: Các cậu còn muốn có lần sau???!!!!!!

Kame: Đời này tôi không đề được Akanishi Jin, tôi thề không mang tên Kamenashi Kazuya!!!!!!

Jin: A, ra cậu thích tư thế cười vậy sao?

Kame: Anh câm miệng cho tôi!!!

52/ Tatsuya: Làm thế nào để quyết định seme và uke?

Jin: Nhìn là biết ngay!

Tatsuya: Cậu xài câu nào mới hơn được không?

Jin: ... không muốn phí hơi...

Kame: Chiến dịch phân chia seme và uke vẫn chưa tới hồi kết!!!!!!

Jin: Tỉnh lại đi! Vừa bị tôi sờ tới là đã mềm nhũn cả ra, thế mà còn lớn tiếng...

Mọi người: ...

53/ Tatsuya: Ha ha! Câu hỏi này tôi thích nha!!! Akanishi Jin không cần trả lời câu này. Kazuya-chan, cậu có hài lòng với tình huống hiện tại?

Kame: Không hài lòng!!!!

Jin: Tôi cũng không hài lòng!!!!

Tatsuya: ...???? Cậu không hài lòng cái gì?

Jin: Tôi muốn chơi SM mà cậu ta không cho.

Kame: Chẳng phải anh thường xuyên còng tay tôi sao????

Jin: Năm xưa Ikuta Toma chỉ dạy cậu nhiều đó thôi?? SM là còng tay???

Kame: Năm xưa là tôi dạy cậu ta!!!!

Tatsuya: Hai người các cậu quên đi. Phần lớn các bạn uke đều chờ mong được phản công. Nhưng cơ bản mà nói, càng về sau, hi vọng càng xa vời. Thế nên Kazuya, cậu phải nắm cho chắc cơ hội trước mặt. Bằng không sau này lại thành như Đội Phó, chỉ mong tới ngày sinh nhật, lễ tình nhân hay lúc bị thương, ý tôi là khi Đầu To hoặc Đội Phó bị thương.

Đầu To: Tôi giết cái miệng quạ đen nhà cậu!!!!!!

Tatsuya: Huống hồ, thằng seme của cậu lại không ôn nhu như Đầu To nhà mình. Mà cậu lại không có bản lĩnh đem seme mình ra luộc gọn như Đội Phó. Thế nên cơ bản mà nói, sinh nhật hay lễ tình nhân là vô vọng rồi. Còn lúc cậu bị thương thì phải biết nước mắt nước mũi tèm nhem xin nó. Nó bị thương thì cậu khỏi trông mong gì hết. Thằng nhỏ nước mắt nước mũi tèm nhem là cậu lại “ngựa ta ta cười” hết lần này tới lần khác.

Kame: ...

Jin: Leader, vì sao nhìn đi nhìn lại vẫn thấy cậu rất thỏa mãn chuyện làm uke?

Ryo: Năm đó bị tôi đè nên liền chấp nhận số phận. Trường kỳ phản kháng đều không có kết quả!

Tatsuya: Cậu cầm miệng cho tôi!

54/ Tatsuya: Lần đầu quan hệ... ở đâu?

Đầu To: Sao cậu lại nghiêng răng ken két thế kia?

Tatsuya: Để tôi trả lời cho hai tên trời đánh này!!! Ở trên chiếc xe bảo bối của tôi!!!!!! (Chương 6 phần 2 xD)

Mọi người: ...

Đầu To: Không hổ danh là hai thằng ranh con do cậu nuôi. Lá gan cũng to như sếp của bọn nó.

55/ Tatsuya: Cảm giác của các cậu khi ấy thế nào? Có sợ không?????

Kame: Bị bỏ thuốc... ngoại trừ cảm giác rất thích thú, còn lại không thấy gì hết.

Jin: Cảm giác không tệ, nên mới làm hết lần này đến lần khác.

Mọi người: ...

Tatsuya: Đền cho tôi một chiếc Rolls-Royce!!!!!!!!!!!!!!!!!!

56/ Tatsuya: Thật sự là không hồi nể nữa!!!! Lúc ấy bộ dáng đối phương thế nào?

Kame: Bị bỏ thuốc nên không nhìn rõ lắm... Chắc là giống dã thú...

Jin: Cậu đi chết đi!!!!

Kame: Gì chứ???

Jin: Đại gia tôi cố gắng như thế mà cậu dám hô là không nhìn rõ???

Kame: Tatsuya, xe của anh chiếu sáng không được tốt cho lắm. Em nhìn không rõ bộ dáng của anh ta.

Tatsuya: SÚNG ĐAU??? Mang lại đây cho tôi!!! Tôi hôm nay phải bắn chết hai tên này!!!

Ryo: Đừng đùa, bộ cậu ngắm chuẩn lắm à? Không khéo nhắm bắn Akanishi Jin và Kamenashi Kazuya mà lại thành mìn sát Đầu To và Đội Phó nhà cậu.

Tatsuya: Tôi nhắm ai cũng không bỏ sót cậu đâu, yên tâm!!!! Akanishi Jin, trả lời đi, lúc đấy Kamenashi Kazuya thế nào?

Jin: Leader, xe của cậu chiếu sáng quả thực là tệ lắm đấy.

Tatsuya: Mau mang khẩu AK47 lại đây! Tôi phải bắn chết cái đôi Akanishi Jin và Kamenashi Kazuya này!!!!

Ryo: Cho cậu khẩu G3 của Pháp thì cậu ngắm cũng lệch thôi.

57/ Tatsuya: Buổi sáng sau đêm đầu tiên, câu nói đầu tiên của cậu là gì?

Kame: “Hả? Hả? ... A a a a a a a a a a!!!!!!”

Đầu To: Cái này... nghe như đang bị SM thế.

Jin: Bởi vì lúc đó tôi nói với cậu ta một câu như sét đánh ngang tai.

Đầu To: Cậu gì?

Jin: “Kazuya... anh sực nhớ... chiếc xe... bị bọn mình biến thành hiện trạng này... là của Ueda Tatsuya!”

Mọi người: ...

Tatsuya: Hừ, còn biết điều đấy.

57 bis/ Tatsuya: Quan hệ mấy lần vào cuối tuần?

Jin: Cái này là tùy vào leader đấy.

Tatsuya: Liên quan gì tới?

Jin: Nếu sếp vẫn cứ kéo bọn tôi đi làm giờ giấc thất thường như thế, thằng nhỏ sao chịu để tôi lược gọn?

Đội Phó: Kame, cho cậu huy chương khen thưởng nghiêm túc trong công việc.

Kame: Sếp phát Ueda Tatsuya cái huy chương “cấp trên ngược đãi tổ viên nhất” đi.

Tatsuya: Này này hai cậu, tôi chính là tổ trưởng nhân hậu nhất trong cả cái tầng 24 này đấy.

Ryo: Còn mặt mũi mà nói câu đó?

58/ Tatsuya: Lý tưởng nhất là thế nào, mỗi tuần mấy lần? Câu hỏi vô nghĩa, tên Akanishi Jin này làm càng nhiều càng khoái chứ còn gì nữa.

Jin: Đây là sếp nói. Tôi không thú vật như thế à.

Kame: Anh mà không phải thú vật như thế? Anh thú vật hơn tôi với Toto ngày trước nhiều!!!!

Tatsuya: Kazuya, chính xác trong tiềm thức cậu đã là một uke rồi.

Kame: T_____T

59/ Tatsuya: Khi quan hệ, điều gì lý tưởng nhất?

Jin: Làm tới khi cậu ta khóc.

Kame: Đừng làm tôi khóc.

Tatsuya: A a a mâu thuẫn nội bộ trỗi dậy nha

~~Kame: Tôi khóc thì có khoái cảm gì mà anh thích thú như thế?

Jin: Cậu không biết à? Có phải đàn ông không đấy? Là đàn ông thì sẽ hiểu cảm giác đó, rất là khó tả... Lời nói suông không thể diễn đạt hết được.

Kame: ... thú vật...

Ryo: Cái này tôi hiểu nha.

Tatsuya: ...

61/ Tatsuya: Chỗ nào trên cơ thể đối phương là mẫn cảm nhất?

Jin: Kame, tôi mẫn cảm chỗ nào?

Kame: Muốn chỉ à? Cái này phải cởi quần áo mới thấy được.

Mọi người: O_____O

Ryo: Chương trình này chiếu lúc mấy giờ?

Jin: Thế lấy Kame làm ví dụ đi. Chỗ mẫn cảm của cậu ta không cần cởi quần áo. Ở sau tai.

Tatsuya: Không cần cởi quần áo nhưng lỡ cậu ta động dục ngay tại đây thì thế nào? Chẳng lẽ phải dừng chương trình ngang xương để các cậu đi giải quyết nhu cầu sinh lý?

Kame: Này, cái chỗ kia của anh, lúc tôi liếm hay dùng tay thì có khoái cảm hơn?

Jin: Cần gì? Chỉ cần cậu khóc là khoái cảm hơn liếm hay cả chục lần. Đương nhiên nếu cậu vừa khóc vừa liếm thì tôi nguyện dốc toàn bộ sức lực trong người để thỏa mãn cậu.

Kame: Lần trước chẳng phải tôi vừa khóc vừa liếm anh à?

Jin: Chẳng lẽ lần đó cậu không thỏa mãn?

Tatsuya: Các cậu còn để chúng tôi trong mắt không đấy?

62/ Tatsuya: Dùng một câu để diễn tả bộ dáng đối phương khi quan hệ.

Kame: Dã thú!!!!

Jin: Đáng yêu hơn bình thường rất nhiều...

Tatsuya: Thật sự là không có sáng tạo gì hết. Đầu To, cho bọn nhỏ biết sáng tạo là thế nào đi.

Đầu To: Nếu bình thường cũng nghe lời như thế thì tốt biết đường nào.

Đội Phó: Tối nay có vụ của tầng 20, Đội Trưởng như cậu một mình lo liệu đi.

Đầu To: Ha?

Đội Phó: Có mấy tư liệu tiếng Ả Rập đấy.

Đầu To: Bộ tôi hiểu à?

Đội Phó: Ngoan, tôi sẽ mua cái kim từ điển cho cậu.

Đầu To: T__T

63/ Tatsuya: Nói thẳng xem nào, có thích quan hệ tình dục không?

Jin: Cậu ta thích.

Kame: Anh ta cũng thích.

Mọi người: ...

Tatsuya: Tự mình trả lời!!!

Jin: Tôi chẳng phải được mệnh danh là loài động vật sống vì tình dục à?

Kame: Căn cứ vào phân tích của các nhà tâm lý học, con người thích những gì không dễ dàng có được. Chúng ta làm trong cái ngành này, thời gian và sức lực để quan hệ tình dục là rất khó có được, thế nên tôi thích.

Tatsuya: ... Các cậu bớt giải thích nhảm nhí được không?

64/ Tatsuya: Thường quan hệ ở chỗ nào? Đừng nói là trên xe thôi nha?

Jin: Leader, sắp hạn dai thật đấy. Mới có một lần mà đã...

Tatsuya: Hừ, thế thì đổi cách hỏi, các cậu thích quan hệ trên xe lắm à?

Kame: Đương nhiên là trong nhà!!!

Jin: Nếu mà phải ở trên xe, chẳng phải vì quỷ hút máu cậu đây bắt bọn tôi làm việc quên ngày quên đêm!!!!

Tatsuya: Ha!! Xem ra các cậu vẫn thích ở trên xe hơn nhỉ?

Jin/Kame: ...

Tatsuya: Đừng có mà viện cớ. Bọn tôi có gấp rút mấy cũng chẳng làm tại trên xe như các cậu!

Jin: Phải rồi. Các người chỉ thích ở trong phòng làm việc thôi. Đặc biệt là căn phòng dành riêng cho mấy tổ trưởng!

Đầu To: Ueda Tatsuya!!! Dạy lại đám ranh con nhà cậu đi!!!

Tatsuya: Ai bảo hai sếp lớn tiếng quá làm gì?

Mọi người: ...

65/ Tatsuya: Muốn thử quan hệ tình dục ở đâu?

Jin: Xe của leader Ueda Tatsuya ~ >

~Đầu To: Akanishi Jin, cậu là M thật à?

Jin: ... Lần đầu luôn là lần khó quên nhất!

Kame: Jin! Jin!

Jin: Sao kích động thế?

Kame: Đợi khi bọn mình thăng chức, thử làm trong văn phòng của mấy tổ trưởng đi!!!

Mọi người: ...

Tatsuya: Cậu quả là một thanh niên có chí cầu tiến a

~65/ Tatsuya:Ồ!!! Cậu hỏi này thú vị nha. Trước hay sau khi quan hệ thì đi tắm?

Jin: Ở trên xe thì làm sao mà tắm?

Mọi người: O_____O

Tatsuya: Quả nhiên các cậu rất thích làm ở trên xe!

Kame: Ở nhà thì trước sau đều phải tắm. Trên đường thì...

Mọi người: O____O

Đầu To: Tại sao các uke giống nhau cả ở những thói quen thế nhỉ?

Tatsuya: Văn phòng các cậu chẳng phải có phòng tắm riêng à?

Đầu To: Cậu tò mò cái gì?

Tatsuya: Tôi thích tắm cùng nhau a

~67/ Tatsuya: Khi quan hệ thì có hứa hẹn gì không?

Kame: Miệng thì toàn hứa với chả hẹn sẽ không làm tôi khóc đâu, không làm khóc đâu...

Jin: ... Cái đấy không phải hứa hẹn, mà là chiến lược!

Mọi người: ...

Đội Phó: Này, Đội Trưởng của bọn nhỏ.

Đầu To: Gì?

Đội Phó: Lần trước cậu hứa mua nhà, đấy là chiến lược hay hứa hẹn?

Tatsuya: Hai người các cậu hưởng thụ thì cứ hưởng thụ, ngay cả lúc làm mà cũng đề cập mấy chuyện này?

Đội Phó: Với tôi đấy là chiến lược. Mà với cậu ta, đấy là hứa hẹn.

Mọi người: ...

68/ Tatsuya: Ồ, tôi cũng thích câu hỏi này! Có thể hiện với đối phương trước mặt người khác không?

Mọi người: ...

Jin: Mọi người đều biết rồi, cần gì phải trả lời?

Tatsuya: Tôi không hỏi các cậu, tôi hỏi Đầu To và Đội Phó ~ >

~Đầu To: ...

Đội Phó: ... không hẳn.

69/ Tatsuya: Nếu không chiếm được lòng, thì thân thể cũng có thể, với một ý nghĩ như thế, các cậu tán thành hay phản đối?

Jin: Là sao?

Tatsuya: Trả lời câu hỏi đi. Lắm lời quá.

Jin: Hiếp dâm ngồi tù đó.

Tatsuya: Sao đột nhiên cậu có tự giác của một cảnh sát thế? Đổi cách hỏi vậy. Nếu có một ngày Kamenashi Kazuya bỏ trốn theo Ikuta Toma, cậu làm thế nào?

Jin: Cậu ta dám????? Dem xử bắn!

Tatsuya: Vậy coi như tán thành.

Kame: Em chưa trả lời!

Tatsuya: Câu hỏi này rõ ràng là hỏi các seme, cậu không cần trả lời.

Kame: T____T

70/ Tatsuya: Nếu đối phương bị làm nhục, cậu sẽ làm gì? A, câu hỏi này uke có thể trả lời.

Kame: Cười lớn tiếng vào mặt anh ta rồi bảo “Anh cũng có ngày hôm nay!!!”

Jin: Hiếp dâm con rùa này để bù lại.

Mọi người: ...

Tatsuya: Đồ ngốc!!! Đang hỏi thái độ của cậu nếu Kamenashi Kazuya bị cưỡng hiếp!!!

Jin: Các cậu còn để yên cho tên kia để đến lượt tôi xử à?

Tatsuya: A... có lý.

71/ Tatsuya: Trước khi hay sau khi quan hệ thì cảm thấy ngượng ngùng? Hai người các cậu làm ngay trên xe người khác có biết xấu hổ không?

Mọi người: ...

Đầu To: Kazuya, mau bồi thường một chiếc Rolls-Royce cho cái tên Ueda Tatsuya này trước, rồi chúng ta tiếp tục.

Jin: Không hề =__=

Kame: Lúc bắt đầu thì có. Sau đó thì không. Vì khi đó chỉ tức giận chính mình lại bị dè nên tranh cãi với Akanishi Jin về chuyện seme, uke. Hai bên cứ thế cãi nhau.

Jin: Sau mỗi lần làm, chẳng phải mặt cậu rất đỏ à?

Kame: Đấy là bị anh luộc tới mức như vậy!

Jin: Thế mới nói, cậu không đánh bại được tôi đâu.

Kame: Tại sao? Có quan hệ gì à?

Jin: Seme có da mặt rất dày.

72/ Tatsuya: Nếu một người bạn tốt nói với cậu, “tôi đang rất cô đơn, nên chỉ tối nay thôi...” Sau đó yêu cầu quan hệ tình dục, cậu có chịu không?

Jin: Đâu ra người bạn tốt như thế?

Kame: =__=. Toto có tính là bạn tốt không?

Jin: Cậu dám???!!!!

Kame: Thuận miệng hỏi thôi mà.

Jin: Mấy câu như “chỉ tối nay thôi” thường có âm mưu đằng sau, đấy là loại phụ nữ không nên đụng vào. Sau khi quan hệ, không khéo cô ta lại bám theo mà đòi phí phụng dưỡng nữa thì mệt.

Kame: Tiền lương của Toto cao hơn tôi, sẽ không đòi phí phụng dưỡng, không sao.

Jin: Cậu vẫn nhớ chuyện xưa đúng không?

Kame: ...

73/ Tatsuya: Nếu nghe được có người nói với đối phương, “tôi đang rất cô đơn, nên chỉ tối nay thôi...” Sau đó yêu cầu quan hệ tình dục, cậu có chịu không?

Jin: Sao tôi được nghe được a?

Kame: Mang cả hai đi ngâm lồng heo!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Jin: Này! Tôi còn chưa chịu!!!!

Kame: Anh còn muốn chịu???!!!!

Jin: Cậu dám chịu Ikuta Toma, tôi sẽ chịu người khác!!!!

Tatsuya: Nếu là tôi thì sao?

Jin: Bất kể là cấp trên!

Mọi người:

Jin: Nếu bị tôi S so với bị sếp S thì tôi vẫn còn hiền hơn nhiều!

Tatsuya: Akanishi-kun, tôi là uke a.

Mọi người: O__O

Kame: Tatsuya, anh sẽ không đề nghị thế với Akanishi Jin đâu.

Tatsuya: Vì sao?

Kame: Vì xếp hàng cũng không tới lượt tên này! Maru rồi sếp Ryo đứng chắn ở đầu hàng, còn có em nữa, làm gì tới phiên anh ta.

Ryo: Không cần nhắc tên tôi!!!!!!

Tatsuya: Cậu không nên kích động như thế. Có uống rượu say, tôi cũng không thêm tìm cậu.

Ryo: Thế lần trước, cậu giải thích sao?

Tatsuya: Đây là uống rất rất say.

Jin: Có “ẩn cơ” nha.

Kame: Hứng khởi cái gì? Bộ anh muốn bỏ mình tại đây à?

Mọi người: ...

74/ Tatsuya: Có nghĩ mình rất am hiểu tình dục không?

Jin: Chứ chẳng lẽ uống phí bao năm đại gia tôi lăn lộn trên tình trường?

Kame: Rất hiểu!!! Tôi không phải trai tơ!

Tatsuya: Mọi người ở đây, ai nghĩ mình không am hiểu tường tận thì giờ tay.

Mọi người: ...

Tatsuya: Nishikido Ryo, sao cậu không giờ tay?

Ryo: Tại sao tôi phải giờ tay???!!!!

Đội Phó: Ồ, ra đây là nguyên nhân ly hôn của hai cậu?

Tatsuya/Ryo: Không phải!!!!!!

75/ Tatsuya: Đối phương thì sao?

Jin: Cứ cho là... am hiểu nhỉ?

Kame: Tại sao giọng điệu anh lại chần chừ như thế???

Jin: Cậu chỉ toàn với đàn ông, không thể so sánh!

Kame: Hừ, coi như tạm tha cho anh.

Jin: ... Đây cậu không thấy là tôi rất mệt à?

Kame: Tôi không giống Tatsuya. Tôi không ngâm lồng heo đâu.

Tatsuya: Coi như tôi không có ở đây.

76/ Tatsuya: Khi quan hệ, muốn đối phương nói câu gì?

Jin: “Phá nát em cũng không sao!! Nhanh hơn nữa...” Đại loại như thế.

Kame: CẦM THỨ!

Mọi người: ...

Kame: “Anh sẽ ôn nhu.”

Jin: Có nói mà!!!

Kame: Nhưng anh toàn nói chứ không có làm!!!!

Jin: Nói là đủ rồi, cần gì làm?

Kame: T___T có một câu anh không thể không nói được không?

Jin: Câu gì?

Kame: Như là “sáng mai ăn cái gì?”

Jin: ...

77/ Tatsuya: Khi quan hệ, thích nhìn bộ dáng nào của đối phương?

Jin: Cậu ta khóc.

Kame: Tôi khóc.

Mọi người: ...

Tatsuya: Akanishi Jin, cậu đúng là S!!!

Jin: Cậu ta khóc thút thít thôi, nhưng lại khiến lòng tôi nôn nao vô cùng. Cảm giác động tâm ấy.

Tatsuya: Cậu quả thật là siêu siêu siêu S!!!

Mọi người: ...

Kame: Khi ấy mắt anh ta dán chặt vào môi tôi.

Tatsuya: Kamenashi Kazuya, cậu thật là một tên cuồng ánh mắt!

Ryo: Ueda Tatsuya, cậu là một tên cái gì cũng cuồng!!!!

78/ Tatsuya: Cậu nghĩ sao về chuyện ăn nằm với người khác?

Kame: Akanishi Jin! Anh nhất định đồng tình với chuyện này!!! Chẳng phải trước kia anh từng nói, quan hệ tình dục không có nghĩa là người yêu!

Jin: Đại gia tôi từ khi ăn nằm với cậu không còn đụng chạm tới ai khác cả!!!!!!

Kame: Tôi không đồng tình với chuyện như thế ~ >

Tatsuya: Kamenashi-kun, sao cậu đột nhiên cao giọng vui vẻ thế?

Ryo: Cậu không cần miêu tả như thể trực tiếp như thế, bọn tôi có mắt có tai, nhìn được, nghe được.

79/ Tatsuya: Có hứng thú với SM không?

Kame: Anh ta rất thích!

Jin: Nhưng tôi vẫn chưa dùng roi đánh cậu!!!!

Kame: Vậy sao anh toàn còng tay tôi thế?

Jin: Ai bảo cậu lộn xộn, lại hay đòi phản công!!

Kame: Làm đàn ông, ai chẳng mong phản công!

Tatsuya: Tôi không hề.

Ryo: Thế mới nói cậu không bình thường.

Tatsuya: Được!!! Lần sau đại gia tôi phản công cho cậu xem!!!

Ryo: Được! Lần sau tôi dùng tới còng tay!!

Kame: Đây, hai người nói nhỏ xem, còn vương vấn gì nhau à?

Tatsuya: Vương vấn gì cái tên nọc rắn phun phì phì ấy?

Mọi người: ...

80/ Tatsuya: Nếu có một ngày, đối phương bỗng nhiên không có hứng thú với thân thể của cậu, cậu sẽ làm gì?

Kame: Dẫn anh ta đến bệnh viện để kiểm tra. Nhất định là do bất lực.

Jin: Cậu đi chết đi!!!!!! Tôi sẽ chuốc say cậu ta. Khi say rồi, cậu ta sẽ hứng thú trở lại, có khi còn dữ dội hơn bình thường.

Kame: O____O

Tatsuya: Đây quả nhiên là ranh con một tay tôi dạy bảo!

Ryo: Điên loạn như thế.

Tatsuya: Cậu nói gì đó?

Jin: Cách này hữu hiệu lắm nha!

Kame: Anh đi chết đi!!! Từ nay... không bao giờ uống rượu với anh nữa!!!

Jin: Thế mới nói, cậu uống sao bằng tôi!

Kame: Nói gì đó hả? Xong cái này, anh dám đọ với tôi một phen không?

Mọi người: ... (mới chẳng bảo không uống nữa sao?)

Đội Phó: Tối này các cậu làm gì thì làm, ngày mai không được đi làm trễ!

81/ Tatsuya: Cậu nghĩ sao về chuyện cưỡng bức?

Jin: A, cái này phải tùy đối tượng.

Kame: Phạm pháp đó.

Đầu To: Đồng tính luyến ái không phải bằng chứng thiết thực trong vụ này.

Mọi người: ...

Đội Phó: Cậu đang châm biếm đấy à?

Mọi người: ...

Koyama: Cũng có thể. Bằng chứng không phải vấn đề ở đây, quan trọng các cậu chịu làm nhân chứng à?

Đội Phó: Tổ trưởng Koyama có lý.

Jin: Tôi chưa từng cưỡng bức cậu à. Mấy lần cậu không chịu, chẳng phải tôi ra sức tận tình phục vụ, rốt cuộc không chịu vẫn thành chịu à?

Kame: ... Cũng vậy!

Mọi người: ...

82/ Tatsuya: Khi quan hệ, đau khổ nhất là chuyện gì?

Jin: Còn phải hỏi nữa sao? Đương nhiên là bị phá rồi!!!

Kame: Anh ta luôn làm tôi khóc.

Jin: Cậu rõ ràng ưa khóc như thế!!

Kame: Nhưng mỗi lần tôi khóc, đều cảm thấy chính mình thật vô dụng!!!

Jin: Bài ca này cậu xài bao nhiêu lần rồi?

Tatsuya: Các cậu từng bị phá rồi à? Thế mà tôi cứ tưởng dù trời đất có sập, Akanishi-kun đây vẫn cứ thản nhiên ăn thịt rùa.

Jin: Nếu có một người đứng ngoài đập cửa rầm rầm, hăm dọa không chịu mở thì sẽ phá cửa xông vào, mang theo chiếc máy quay phim thì cậu nói xem, tôi có rút quân hay không?

Tatsuya: Người đầu mà nhỏ mọn. Tôi mới đùa với các cậu có một lần... chi mà nhớ dai thế?

Mọi người: O_____O

Đội Phó: Tatsuya, cậu còn chơi cái trò đấy à? Chẳng phải cậu với Ryo bị tôi với Đầu To chơi một vỏ tương tự rồi sao?

Tatsuya: Hừ!!! Không thể trả thù hai người các cậu thì tôi trút giận lên con đẻ của cậu!!!! Đòi cha ăn mặn, đòi con khát nước a!

Kame: Đội phó... T_____T

83/ Tatsuya: Nơi mạo hiểm nhất mà các cậu từng quan hệ tình dục? Phải trên xe tôi không?

Jin: Trên xe cậu thuận tiện như thế, có gì mà mạo hiểm? Nói về cái này thì có lẽ phải là văn phòng của Đội Trưởng và Đội Phó nhỉ? Đang làm giữa chừng thì chẳng hiểu sao hai người đấy lại quay về. Thế là bọn tôi vội vàng vàng chui xuống bàn trốn, đợi có cơ hội thì lén ra ngoài. Mà khi đó nhá, “thằng em nhỏ” của tui vẫn còn trưởng lớn trong người con rùa này này. Chưa hết, tình thế nguy cấp là thế, cậu ta lại hô hấp không chịu nổi rồi!!! Cũng may Đội Trưởng với Đội Phó bận rộn gì đấy trong phòng tắm rất lâu, bọn tôi xong xuôi mà vẫn chẳng thấy hai người đấy bước ra.

Đầu To: CÁI GÌ???? Hai cậu dám ngang nhiên chạy vào văn phòng của bọn tôi????!!

Jin: Thì chỉ có văn phòng của mấy sếp mới có phòng tắm... Có mỗi cái phòng mà đã la lối như thế, người đầu mà keo kiệt...

Mọi người: ...

Kame: Ai da, nghĩ lại chuyện cũ mà kinh người.

Đầu To: TÔI PHẢI ĐỔI KHÓA!!!!

Đội Phó: Cậu dẹp bỏ ý định đó đi. Cậu quên thằng Jin nhà mình có thể bẻ cả khóa FBI như chơi à?

Mọi người: ...

84/ Tatsuya: Có lần nào uke là người chủ động đề xuất tình dục không?

Jin: Cậu ta có phải cây cỏ đầu mà không?

Kame: Có...

Tatsuya: Thông thường vào những dịp nào?

Kame: Khi tâm trạng vui vẻ.

Jin: Khi cậu ta đủ tự tin chính mình có thể phản công.

Tatsuya: Ai da, Kazuya, lại đây cho anh xoa đầu cái nào.

Kame: Okay! ~ > <~ mà=“” sếp=“” xoa=“” đầu=“” em=“” làm=“”>

Tatsuya: Em lúc nào cũng lập bao mưu mẹo để phản công, lâu ngày như vậy mà vẫn không thành. Thế nhưng, lòng quyết tâm không hề suy giảm...

Kame: Anh đi chết đi!!!!!!!

85/ Tatsuya: Khi đó biểu tình của seme thế nào?

Jin: “Gì? Cho cậu đề? Cậu nghĩ sao vậy? Đợi thêm một tỷ năm nữa đi!”

Kame: Gương mặt anh ta khi đó vừa giống già dê, vừa giống khỉ đột.

Đầu To: Với tôi đấy là lúc Đội Phó của các cậu muốn giao cho mấy vụ kỳ quái...

Đội Phó: Ai đánh mà cậu khai thế?

Đầu To: ...

86/ Tatsuya: Seme có bị cho là hay cưỡng bức?

Kame: Cái này thì phải xem lại định nghĩa của “cưỡng bức”.

Jin: Tôi là người cưỡng bức một cách yêu chiều!!!

Kame: T___T Tatsuya, càng lúc em càng cảm thấy chính mình vô dụng...

Tatsuya: Cần gì phải cảm thấy? Sự thật rành rành trước mắt.

Đội Phó: Kazuya, ngoan, lại đây cho Đội Phó xoa đầu.

87/ Tatsuya: Phản ứng của uke khi đó?

Kame: ...

Jin: Tôi không hề cưỡng bức cậu ta mà!!!!!!

88/ Tatsuya: Đối với bản thân các cậu, đối tượng làm tình lý tưởng nhất là thế nào?

Jin: ... Tên này.

Kame: Akanishi Jin. Đây, tôi có tên à!

Jin: Kamenashi Kazuya.

Kame: Ngoan. Tối nay về sẽ thưởng.

Jin: ... Thưởng gì?

Kame: Tối nay không đòi phản công.

Jin: Nhưng nếu cậu giẫy dụa thì phần khích hơn nhiều...

Tatsuya: Càng nghe càng thấy cậu biến thái!

89/ Tatsuya: Đối phương rất phù hợp đối tượng lý tưởng của cậu? Câu hỏi nhảm nhí, thật là tốn giấy quá đi.

Mọi người: ...

90/ Tatsuya: Khi quan hệ, từng sử dụng qua những dụng cụ gì?

Jin: Còng tay.

Kame: Thuốc trơn.

Jin: Đạo này có xài tới khăn vải.

Tatsuya: Thật không sáng tạo gì cả.

Jin: Tôi không phải hạng biến thái!!!!!!!!!!!!

91/ Tatsuya: Lần đầu tiên quan hệ tình dục là khi nào?

Jin: 15 hà hà!

Kame: Thú vật!!!!!!

Tatsuya: Lần đầu của cậu nhất định trẻ hơn tên này...

Kame: 17...

Tatsuya: Ở đây ai bắt đầu quan hệ năm 17 thì giờ tay.

Mọi người: ...

Tatsuya: A, ra là con rùa Kazuya nhà mình phát triển chậm hơn mọi người, phát dục cũng trẻ hơn

~~Kame: T___T vì nhà em rất nghiêm khắc...

Tatsuya: Phát dục tuổi dậy thì liên quan gì tới gia giáo?

Kame: T_T

92/ Tatsuya: Khi đó có phải với đối phương? A, không cần trả lời. Chắc chắn không phải trong trường hợp của các cậu. Mà Kazuya này, lần đầu là với Toto à?

Kame: Không hề. Với bạn nữ chung lớp.

Mọi người: O____O!!!!

Kame: Lúc 17 tuổi là một thằng con trai bình thường!!!! Khi đó còn chưa quen biết Toto mà!

Jin: Hiện tại có tôi là được rồi!

93/ Tatsuya: Cậu thích được hôn ở đâu?

Kame: Miệng. Mắt.

Tatsuya: hà hà hà em trai chậm lớn quả nhiên thiệt ngây thơ trong sáng!!

Jin: Hôn ở phía dưới, càng xuống dưới càng tốt.

Tatsuya: =____= còn cậu thì chẳng trong sáng tí nào cả!

94/ Tatsuya: Cậu thích hôn chỗ nào của đối phương?

Jin: Phía dưới.

Kame: Miệng và mắt. =____=

Tatsuya: Hai cậu đổi câu trả lời cho nhau đi là vừa.

95/ Tatsuya: Khi quan hệ, hành động nào có thể lấy lòng đối phương?

Kame: Khóc...

Jin: Lúc cậu ta còn tỉnh táo thì ôn nhu một chút. Đến khi cậu ta động dục rồi thì kịch liệt bao nhiêu đều okay hết!

Kame: Tôi đá anh!!!!

Jin: ... Đá vào chân là tôi động dục đấy!

Kame: Đá vào đùi anh! Nếu không, thiệt thòi cho tôi quá!

Mọi người: ...

96/ Tatsuya: Khi quan hệ, cậu suy nghĩ những gì?

Jin: Làm thêm một lần =____=

Kame: Mình thật vô dụng!! Lần sau nhất định phải phản công!!

Tatsuya: T__T Kazuya-chan, lại đây cho anh xoa đầu thêm cái nào.

Kame: Anh hả? Miễn! Muốn Đội Phó xoa!

Đầu To: Lại đây, tôi xoa cho cậu.

Kame: Không cần!!! Đầu To rất S!

Đầu To: T__T tôi rõ ràng là M...

97/ Tatsuya: Một đêm quan hệ mấy lần?

Jin: Bình thường cậu ta không chịu nổi tới lần thứ tư.

Kame: ...

Mọi người: ...

Ryo: Tổ B các cậu rảnh rang quá nhỉ? Một ngày mà làm tới ba lần.

Mọi người: ...

Kame: Không hề à!!! Cái đó chỉ là ban đêm thôi!!!! Thế mới nói anh ta là thú vật!!!!

Tatsuya: Kazuya, ba cậu mà nghe được sẽ khóc lút giường mất thôi. Lần sau về nhà, không khéo ba cậu dận dò đầu bếp tắm bồ cho cậu đấy.

Kame: Vấn đề này dừng ở đây. Mau hỏi câu tiếp theo!

98/ Tatsuya: Khi quan hệ, tự mình cởi quần áo hay đối phương giúp?

Kame: Cả hai. Tùy vào bộ đồ đang mặc.

Jin: Thông thường là tôi giúp cậu ta cởi.

Kame: Thỉnh thoảng chơi tù tù cởi đồ. A!!! Jin, lần sau tù tù phân chia trên dưới đi!!!

Jin: Ý cậu là tù tù quyết định có nên chơi tư thê cười không à?

Kame: ...

Tatsuya: Lại đây cho anh xoa đầu cái nữa nào, Kazuya.

99/ Tatsuya: Với cậu, làm tình mang ý nghĩa gì?

Jin: cách thể hiện và xác định tình yêu.

Kame: Anh cũng biết suy nghĩ cao siêu như vậy?

Jin: Đây là để dụ dỗ cậu. Thế nào, thỏa mãn chưa?

Kame: T__T. Được, đây là cách thể hiện tình yêu. Đừng nhìn tôi à, lừa người thôi.

Jin: T__T Ngoan, tối nay cho cậu đè, được chưa?

Kame: Tôi không muốn tư thế cười ngựa!!!!!!

Jin: @____@. Đề xuất đã quá thời hạn. Bãi bỏ.

Kame: Cái gì? Cái gì? Anh mới nói cái gì?

Mọi người: ...

Tatsuya: Kazuya...

Kame: Không cho anh xoa đầu nữa!!!!!!

Tatsuya: Anh chỉ muốn nói là... ngốc như thế nhưng cũng ráng mà sống, em ạ.

Mọi người: ...

100/ Tatsuya: Nếu có thể nói một lời với đối phương, cậu sẽ nói gì?

Kame: Đừng bãi bỏ đề xuất mà!! Quá thời hạn cái gì chứ!!! Chúng ta bàn bạc lại đi!!!

Jin: Cậu quên đi.

Tatsuya: Hừ, tới cuối rồi mà các cậu không lãng mạn chút được à?

Kame: Đây là do người dẫn chương trình!!! Ai bảo anh khoái chạy lan man, đừng trách bọn tôi!!!
Jin!!!!!! Bàn bạc đi!!!!!!

Jin: Cậu đi chết đi.

Tatsuya: Đã hỏi xong

Tiền thưởng của tôi đâu?

Đổi Phó: Giảm một năm tiền tăng ca của cậu!!!!!!

Tatsuya: ... Hừ, không sao. Tôi sẽ đi tìm ba của Kamenashi Kazuya để đòi chiếc xe mới.

Đầu To: Chết đói mất. Cùng đi ăn cơm nào!!! Trễ hết sổ sách công việc của tôi cả, các người vừa lòng chưa????

27. Quyển 2 - Chương 13-1: 100 Câu Hỏi Cho Cặp Đôi Ryoda (1/2)

Đầu To: xin chào quý vị khán thỉnh giả, tiếp sau đây là cuộc phỏng vấn cặp vợ chồng “cũ” RyoDa do tôi chủ trì...

Đội phó: ...

Jin/Kame: ...

Ryo:

Tatsuya: ...

Đầu To: này này, sao ai nấy lù xù thế kia? Mấy thằng ranh con, vui vẻ lên nào!! Lần phỏng vấn mang tính chất “đêm khuya” lần trước của tầng 24 thu được không ít phản hồi a, không ít người viết thư đến yêu cầu tầng 24 cho cặp tiếp theo lên đĩa. Thế nên...

Tatsuya: Thế nên sếp mới dụ dỗ bọn tôi đến để bàn bạc về chính sách cấm vận súng mới nhưng thực chất là làm cái trò này? (áp suất trong phòng chợt giảm xuống với vận tốc không kể) Nhưng vì sao lại là tôi và con độc xà, mà không phải sếp và đồng lõa đội phó chuyên gia cấu kết bày trò kia??

Đội phó: nguyên nhân đơn giản lắm a. Bởi vì cặp được bình chọn đồng đảo nhất là cậu và Ryo, chứ không phải tôi và Đầu To— điều này chứng minh các khán thỉnh giả không nghĩ hoặc chưa nhìn thấy mức sát thương của hai cậu nên mới yêu cầu cả hai công khai hợp tác.

Đầu To: Keiichiro, Shigeaki và Yokoyama lại đây tóm lấy cái tên này, đem cất bao tay quyền anh bên cạnh nó cho tôi!!!

Uchi: Tự nhiên kêu Kei-chan, Shige với Yoko, còn cả tôi đến đây nữa là sao hả sếp?

Đầu To: Nhắm nhí không, các cậu không ở đây thì ai chạy vặt cho tôi?!

Uchi/Koyama/Shigeaki/Yokoyama:

Jin: Kame-chan...

Kame: gì?

Jin: hình như tính xấu độc mồm độc miệng của đội phó đang phát tác a...

Kame: Cái câu “ đồng lõa đội phó chuyên gia cấu kết bày trò”... cũng không...

Đạo diễn: CUT!!! Mấy người nghiêm túc cho tôi!!! Không phải đã nói tắt cả cất súng đi à? Sao giờ còn nháo nhào thế này?? Còn nữa, lần này thưởng công là một chảo thịt nướng, số lượng gấp đôi lần trước đó nha! Ai không muốn ăn ngon thì cứ việc ra ngoài!!

Tatsuya: (gương mặt lập tức trở về bình thường) sao không nói sớm

>

Mọi người: = =|||||||

Ryo: đừng trách tôi không nhắc nhở cậu, Maru yêu dấu nhà cậu giờ đang ngao du ở châu Phi a. Nếu bảo hiểm còn hạn thì cứ việc mua vé máy bay mà đi phụng dưỡng chồng ở rừng Amazon, làm thức ăn cho muỗi đi. Nghe đồn chỗ đó ít ra cũng có vài người sống a.

Đầu To: Ryo, cậu qua đây ngồi cạnh tôi và đội phó! Đừng có mắt to trừng mắt nhỏ với yêu tinh kia!

Tatsuya: (tay quăn tóc, vẻ mặt rất miễn cưỡng) hừ!

Đội phó: ... có thể bắt đầu rồi chứ?

Đầu To: Xin chào quý vị khán thính giả, cuộc phỏng vấn cặp vợ chồng “cũ” RyoDa hôm nay sẽ do tôi chủ trì. E hèm, Takizawa Hideaki. Nhà tài trợ chính vẫn là tập đoàn của lão thái gia Kamenashi. Xin cảm ơn nhà tài trợ!

Tatsuya: (huých nhẹ vào thắt lưng Kame) >< kame,=“” kame,=“” nghe=“” đầu=“” to=“” gọi=“” đại=“” đầu=“” (sếp=“” lớn)=“” của=“” mình=“”>

Kame: ...

Đội phó: Tatsuya, cậu... (giữ chặt Đầu To, người đang hùng hùng đứng dậy)

1/ Đầu To: Hừ... tên của hai người.

Tatsuya: tôi, Ueda Tatsuya. Cục kia, da đen, chân ngắn, rắn độc, còn đồ Kansai, trai nhảy...

Đầu To: ... Cậu nói tên mình thôi được rồi.

Ryo: bộ cậu nghĩ khán thính giả là thiếu năng ngu dần hết sao mà phải nói lại tên tôi? Mấy câu hỏi dở hơi này mà đội trưởng như cậu cũng hỏi, đúng là thiếu chuyên nghiệp.

Đội phó: (lại giữ chặt Đầu To)... Hai người các cậu bớt nói lại một chút.

Đầu To: T___T Tsuba-chan...

Đội phó: ... Được rồi, được rồi, để tôi hỏi.

2/ Đội phó: Tuổi của hai người?

Tatsuya: Sinh ngày 4 tháng 10 năm 1983.

Ryo: Nhỏ hơn tên đó một năm.

Tatsuya: Là một năm 30 ngày a >

Ryo: Ăn ít hơn cậu một năm cơm thôi mà cần gì phải phẫn khích như thế?

Jin: (nhỏ giọng) ngày sinh mà còn nhớ rõ như thế, vậy mà hô là khắc tinh...

3/ Đội phó: Giới tính, cảm ơn.

Ryo: Đàn ông, còn cái tên suốt ngày mơ mộng tiền chồng đang ngồi đối diện thì bán nam bán nữ.

Tatsuya: ... Có mơ cũng không đến lượt cậu a, thật ngại quá

~4/ Đội phó: tính cách của hai người... (nhú mày)

Jin: (chỉ) S! (chỉ) Độc tài!

Kame: (chỉ) keo kiệt! (chỉ) độc mồm độc miệng!

Koyama: (chỉ) hay trêu người! (chỉ) độc đoán!

Shigeaki: (chỉ) thư ký của Pythagoras (cha đẻ của môn Toán Học)! (chỉ) hỏa tiễn!

Yokoyama: (chỉ) thù dai! (chỉ) xối nước lạnh vào người khác!

Uehara: ...

(mọi người: cô không đi lo vũ khi kia đi, ở đây làm gì?)

Đầu To: (vẻ mặt thâm trầm) hội nghị kiểm điểm hai vị đây a.

RyoDa:

5/ Đội phó: ... tính cách đối phương...

Tatsuya: a... độc tài, độc mồm độc miệng, độc đoán, hỏa tiễn, hay xối nước lạnh... Còn gì nữa ta... a... nhiều năm như vậy mà kỹ thuật giường chiếu không tiến bộ gì cả.

Ryo:!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Koyama: (ánh mắt đau thương) Ryo... Nhiều năm như vậy sao... tôi đã hiểu sai cho cậu!! (cầm lấy hai tay Ryo)

Đầu To: ... Tatsuya lại đây, đội trưởng an ủi cậu lát. Thì ra khuynh hướng S của cậu vì vậy mà phát triển a...

Shigeaki: ... Đầu nói seme giỏi là nhờ uke.... Ryo, hay là cậu...

Yokoyama: nhờ Toto cố vấn một chút thế nào?

Jin: Ai da,nếu mặt này không hài hòa được thì tình cảm vợ chồng cũng vỡ mất.

Kame: (anh a, đừng có lúc nào cũng đòi làm T_T)

Ryo: (đập bàn) các cậu coi tôi là người chết hết à??!!!!!!!!!! Để xem đại gia tôi về nhà trừng trị cậu thế nào!!!!!!!!!!!!!!

Mọi người:

Tatsuya: Mọi người không cần trưng cái mặt “luôn luôn lắng nghe, luôn luôn thấu hiểu” đấy đâu.

Đội phó: Hình như cái này không liên quan tới “tính cách” cho lắm...?

6/ Đội phó: Lần gặp mặt đầu tiên ở đâu?

Tatsuya: chuyện này ai nhớ chứ~~ (ngáp)

Uchi: Ha? Tatsuya, trong người cậu có bệnh à? Một nửa dữ liệu của tầng 24 chẳng phải đều nằm trong đầu cậu à?

Tatsuya: trí nhớ của tôi có khả năng sàng lọc a, thiệt ngại quá.

Uchi: ...

Ryo: Lễ khai giảng cấp hai.

Đầu To: các cậu quen nhau sớm thật a...

7/ Đội phó: Vậy ấn tượng đầu tiên là gì?

Tatsuya: Cái cục đen thui trưng mặt hắc ám khiến người người ghét là ai?!!

Ryo: Tại sao đại diện học sinh lại là một đứa con gái nhảu nhỏ như con lừa?

Tatsuya: (hắng giọng) ai da, thế ra sếp Nishikido trao thân cho một con lừa a, ngại quá nha...

Ryo: (trùng mắt) thế không phải cậu lăn lộn trên giường nhiều năm với cục đen thui trưng mặt hắc ám à? Ngại ghê ta ời.

Koyama: Ra là hai cậu tiến triển nhanh như vậy, uống công hồi đó tôi và Jin còn cá cược với nhau...

Đầu To: Hai người các cậu dè chừng một chút, bộ tướng đây là chương trình “đêm khuya” nên bạo lực đâm máu, cấm trẻ em gì các cậu đều xổ ra hết à?

8/ Đội phó: Thích... đối phương điểm nào nhất? Hình như câu hỏi hơi đốt giai đoạn a...

Tatsuya: Trên người tên này mà có cái gì đáng giá thì tôi đã không ly hôn. OVER.

Jin: Vậy lúc trước mắc gì kết hôn với Ryo-chan?

Ryo: (quắc mắt một phát) Ryo-chan là để cậu gọi à?

Jin: T____T tuy tôi không biết vì sao sếp kết hôn với người này... nhưng tôi đã hiểu vì sao sếp ly hôn hẳn ...

Ryo: ...

Tatsuya: Jin, để anh lớn dạy cậu một chút, thế giới này chẳng phải có câu “Thùng rỗng kêu to” à?”

Ryo: (chột lên tiếng) kêu to cũng không bằng cậu.

Kame: ... Tổ trưởng Ryo móc họng người rất tài ba nga...

9/ Đội phó: ai, xem như tôi chưa hỏi câu đó... A, các cậu ghét đối phương điểm nào nhất? Dù gì hai người cũng khắc khẩu như thế, để tôi nói hộ. Tatsuya ghét tất cả về Ryo. Ryo cũng ghét tất cả về Tatsuya. Xong, sang câu mới được chưa?

Tatsuya: Không đúng >

~~Đầu To:??????????

Tatsuya: Người ta không ghét viên đạn nào nhắm thẳng vào tên này a

!!

Ryo: Cậu đang mong chờ tôi chết sớm rồi siêu thoát phải không?

Đầu To: Tatsuya quả nhiên mong cậu sớm về chiều a...

Đội phó: Đầu To, nhớ không lầm thì mấy viên đạn hồi xưa bắn vào Ryo là do cậu ta chắn cho Tatsuya nhé?

Tatsuya: (ng nghiêm mặt) được rồi, được rồi, sếp Nishikido có cần trả lời câu hỏi này không? Nếu không thì qua đi, qua đi. Trời nóng quá, lẹ chân lẹ tay lên để tôi còn đi ăn đá bào >

Ryo: ... chỉ giỏi cho mình là đúng.

Tatsuya: đúng sai gì cũng khá hơn cậu nha sếp Nishikido!

Ryo: Vậy cái người vô trách nhiệm, rảnh rồi không gì làm, đi động bọn côn đồ không phải cậu chắc?

Tatsuya: ai da, Tatchan thấy người ta hiền lành mà, người ta mời tôi đi ăn a.

Ryo: Thế nên cách cậu trả ơn là hiến thân à????

Tatsuya: Tôi nói cho cậu biết a, người ta ai sờ tôi cũng được chứ tôi đây không đời nào làm vợ nhà cậu!!!!

Đội phó: ... Đầu To, cậu ra đi, dạ dày tôi sắp lủng tới nơi rồi...

10/ Đầu To: Tôi nói cho các cậu biết, tôi không ưa gì cái vị trí này đâu. Thế nên hợp tác với nhau một lát, nói ít đi vài câu... Câu hỏi lần này là, chuyện đối phương đồng tính với mình có được không? Trả lời gọn gàng, dứt khoát!

Tatsuya: không.

Ryo: được.

Mọi người:!!!!!!!!!!!!!!

Ryo: Nhìn cái gì? Tôi ăn ngay nói thật a!

Mọi người: (khe khẽ nói nhỏ) quả nhiên Ryo không thỏa mãn được Tatsuya a.

Ryo: = = +

11/ Đầu To: tiếp tục nhanh gọn lẹ. Xưng hô đối phương thế nào?

Tatsuya: sếp Nishikido.

Ryo: cậu.

Kame: Tổ trưởng Ryo trả lời ngắn gọn quá mức a...

12/ Đầu To: ồ ồ câu này, muốn đối phương gọi mình thế nào?

Tatsuya: Tôi muốn tên này cả đời đừng nhìn tới tôi!

Ryo: Tôi muốn cả đời không phải gọi tên này!

Jin: A a a thấy chưa, thấy chưa, vợ chồng cũ ăn ý ghê chưa!

Kame: Ngốc. Người ta gọi đó là khôn ngoan nhanh trí cho khỏi bẽ mặt.

Tatsuya: Hai người các cậu chán sống rồi hả? Được rồi, trừ phi ranh con Jin có bản lĩnh giữ nhà như FBI, còn không sớm muộn gì tôi cũng gom đồ ở nhà hai cậu đem đi bán!!

Jin/Kame: T____T

13/ Đầu To: Dùng một loài vật để miêu tả đối phương. Cấm chì chiết.

Uchi: ha ha~ để tôi trả lời hộ luôn cho, Ryo-chan sẽ nói con lừa, Tatchan sẽ nói rắn độc!

Koyama: ... đã bảo là không được chì chiết.

Tatsuya: được rồi, để tôi xem... Sếp Nishikido đáng yêu như một “con mèo nhỏ” a

~Mọi người:!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Ryo: Đôi khi xảo quyết giống hồ ly, nhưng lúc khác thì... té bào sinh vật? (bị Đầu To đá một cước) a, thật ra tôi nghĩ từ miêu tả chính xác nhất là mỹ nữ a.

Đội phó: ... đàn bà không phải loài vật. Thận trọng lời nói, đừng tưởng tổ trưởng Uehara không có mặt thì cậu muốn chì chiết phái nữ thế nào thì chì chiết.

Ryo: Đầu To, sao tự nhiên đội phó thành người tuyên truyền nữ quyền thế?

Đầu To: ... chắc là vì lần trước ở trong phòng sinh đẻ...

Tatsuya:??? Đội phó sinh con đầu lòng?

Đầu To: =__= đưa em gái đi đẻ!

Đội phó: (lạnh lùng) đội trưởng, cậu muốn tôi đi mua kim từ điển tiếng Ả Rập cho cậu không?

Đầu To: T~T

14/ Đầu To: Hm, tặng quà gì cho đối phương?

Ryo: Quần áo phụ nữ.

Mọi người:!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Jin: >< kame,=“” kame,=“” tôi=“” cũng=“” muốn=“” thấy=“” cậu=“” mặc=“” đồ=“” con=“”>

Kame: Câm miệng, anh muốn tôi ly hôn với anh không?

Jin: T____T

Đội phó: Đầu To, cậu đừng nhìn tôi như vậy, nếu cậu không muốn phải ôm cái kim từ điển tiếng Ả Rập kia. Mà nói tới nói lui, tôi thấy cậu hợp với đồ đàn bà hơn tôi a.

Đầu To: //////////////////////////////////

Tatsuya: Bom.

Đầu To: ... lại nữa.

15/ Đầu To: tiếp tục, tiếp tục... Muốn nhận quà gì?

Tatsuya: A, cái này tôi nhận được rồi

~~Koyama: Cái gì thế?

Tatsuya: Đơn xin ly hôn a

~ >////

Kame: ... Tatsuya, anh nói thế sẽ đả kích tổ trưởng Ryo lắm lắm a.

Ryo: Tôi cũng nhận được rồi.

Uchi:??? Ô ồ cái này tôi muốn nghe >

Ryo: Lần đầu của sếp Ueda.

Mọi người:!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Tatsuya: hừ.

16/ Đầu To: Bất mãn điều gì ở đối phương... A cái câu này sẽ châm ngòi thuốc nổ, không được, vậy các cậu trả lời hài lòng điểm nào ở đối phương đi? Hợp tác chút đi, ít ra cũng phải nói một cái a!

Tatsuya: ...

Ryo: ...

Đầu To: động não, động não lên!

Tatsuya: ... tôi đang động não đây này.

Ryo: ...

Tatsuya: a, có, nấu ăn.

Ryo: Lúc bị tôi đề cũng không phản công.

Tatsuya: Thật ngại qua, tôi chưa từng có ý định phản công với ai hết a.

17/ Đầu To: tật xấu của mình...

Ryo: đại gia tôi không có tật xấu!!!

Tatsuya: tôi lười trả lời. Đây là tật xấu của tên này— một trong những tật xấu.

Ryo: Còn khá hơn cậu!

Tatsuya: nhưng Tatchan đáng yêu thế cơ mà

~~Đầu To: ... Nếu muốn biết đáp án khách quan thì xin đọc lại câu số bốn.

19/ Đầu To: A, câu này nhất quyết phải trả lời. Tật xấu của đối phương...

Tatsuya: Nhiều lắm, kể không hết.

Ryo: Nhiều hơn thế, không muốn nói.

Đầu To: ... ô hô sao tự nhiên trả lời ăn ý thế kia?

19/ Đầu To: Đối phương làm gì thì khiến cho cậu không vui...

Tatsuya: Lúc cậu ta đồng ý ly hôn, tôi mừng hết lớn a.

Ryo: hừ.

Jin: Ai da, không khí lạnh a

~~20/ Đầu To: Cậu làm gì sẽ khiến đối phương không vui...

Ryo: Tự cho mình đúng... đại khái là thế.

Tatsuya: cái chữ “đại khái” của cậu làm tôi rất không vui.

Tatsuya: quyết định ly hôn.

Ryo: hừ.

21/ Đầu To: Quan hệ hai người tiến triển... A, thực ra tôi trước giờ luôn tò mò, hai người các cậu có chơi SM chưa?

Tatsuya: ... Thế cậu với đội phó có chơi không?

Ryo: Bọn tôi chỉ thích cái gì kích thích một chút thôi.

Đầu To: có chơi qua nển rồi...

Tatsuya: chẳng phải chỉ là trò chơi kích thích một chút à?

Jin: ...

Kame: ... đừng nhìn tôi như vậy, vô ích a!

Jin: ... tôi biết cậu sợ đau...

Đội phó: thật ra thì...

Tatsuya: Ranh con Jin, nển không phải chỉ để chảy sáp, có thể để đốt dây trói nữa.

Đầu To: tư thế này nghe hơi đáng sợ a...

Đội phó: Mỗi người ít lời lại cho tôi!!!! Mới có câu 21 thôi a!!!! Đừng tưởng chương trình “đêm khuya” là không có trẻ vị thành niên coi!!!!!!!!!!!!

22/ Đầu To: (rất vô tình) Lần đầu hẹn hò ở đâu?

Ryo: Quên rồi.

Tatsuya: Tiệm bánh cạnh trường cấp hai.

Uchi: ai cha? Tatchan nhớ rõ a?

Tatsuya: ...

23/ Đầu To: (tiếp tục rất vô tình) không khí, không khí lúc đó a...

Tatsuya: rất mê man...

Ryo: rất hồi hộp...

24/ Đầu To: (đột nhiên phấn chấn) tới mức độ nào?!

Tatsuya: Lúc đó tôi còn ngây thơ mà.

Ryo: Tôi cũng rất ngây thơ a.

Yokoyama: ha ha ha ha! Tôi đang nghe chuyện cười đấy à? Đại lưu manh Kansai mà mở miệng nói mình rất ngây thơ hahaha!

Ryo: ... Thế nên mới nói con người không biết chữ “ngây thơ” viết thế nào như sếp Yokoyama đây thì mãi mãi không được lên chức.

Yokoyama: = =+ chẳng phải cậu cũng vậy sao!!

Ryo: Cậu nghĩ là không có tôi, tên Tatsuya này ngồi yên ổn ở vị trí sau đội phó được à?

Đầu To: Sau lưng một uke vĩ đại đều có bóng dáng của một seme chịu nhục... Ai da, người anh em, tôi hiểu lòng cậu...

Đội phó: ...|||

25/ Đầu To: địa điểm hẹn hò?

Tatsuya: Lần cuối mần nhau là ở nhà tôi.

Đầu To: = =++++ hẹn hò, hẹn hò a!!!! Đừng có dùng cái loại đầu óc của thú vật mà trả lời như thế!!

Tatsuya: Hẹn hò là gì a?

Ryo: Là mấy lần tôi dắt cậu đi mua sắm đồ phụ nữ rồi rảnh rỗi thì sáng sớm đi ăn sáng, buồn buồn giết thời gian theo cậu đến phòng tập quyền anh đấy.

Kame: ... khó tưởng tượng được tổ trưởng Ryo là người chu đáo vậy nga.

Uchi: > < chính="” xác,="” chính="” xác,="” ryo-chan="” là="” người="” rất="” ôn="” nhu="”>

Mọi người: (khó tưởng tượng được)

26/ Đầu To: bình thường tặng quà gì cho đối phương. A, lần trước không phải trả lời rồi à, đạ a...

Tatsuya: A phải rồi, bao giờ cậu trả đạ lại cho tôi, tôi còn tặng cho Maru nữa.

Ryo: Đợi tới ngày tôi chết đi.

Đầu To: lãng mạn thiệt nga...

Mọi người: = =+

Koyama: thật ra hồi đó ở trường cảnh sát hay thấy Ryo xếp hàng ở tiệm bánh lắm nha.

Shigeaki: Còn có ai kia tự nhiên hứng thú đột xuất với nhần nữa!

Yokoyama: Lễ tình nhân năm nào đấy có người kiên quyết lời tôi trèo tường ra ngoài mua hoa hồng nữa.

Uchi: ...

Ryo: Hiro đầu heo, cậu dám mở miệng bon chen với bọn họ đi!!!

Uchi: Kei-chan T_T!!!! Ryo-chan gọi tôi Hiro đầu heo...

...

Đội phó: Uchi, ngoan, lại đây cho đội phó ôm cái, nói nhỏ coi, hồi đó Ryo kêu cậu làm gì?

Uchi: T_T vị dẫu, vị sôcôla, vị bạc hạ, cái nào cũng một tá.... (nếu ta không lầm thì đấy là BCS hoặc lube =)))

Đầu To:!!!!!!!!!!!!!!

Đội phó: lại đây để tôi xoa đầu thêm cái nữa...

Koyama: (lạnh lùng) dám kêu thằng bé chưa thành niên đi mua mấy cái này... cậu đúng là không biết xấu hổ mà.

Tatsuya: Chưa hết, còn xài mấy cái đó với tôi cũng là người chưa thành niên nữa a.

Ryo: //////////////////////////////////

27/ Đầu To: Tổ tình thế nào? A, cái này không cần phải hỏi cũng biết là Ryo-chan... Mà tôi tò mò lúc đó bộ dáng tên này thế nào a?

Tatsuya: Ngại quá, năm xưa tên này không hề tỏ tình a.

Ryo: hừ.

Tatsuya: (nghiến răng nghiêng lợi) chưa được tỏ tình mà đã bị luộc gọn... năm xưa mình thật là ngây thơ vô tội, trẻ người non dạ mà...

Kame: T_T

Jin: Khóc cái gì? Chẳng phải tôi cũng tỏ tình rồi còn gì!

Kame: T__T đấy là trên giường bệnh... sau đó vẫn bị mần T_T.

28/ Đầu To: phản ứng của đối phương?

Tatsuya: không tỏ tình nên cũng chả phản ứng gì.

Ryo: Chẳng phải đấy là một trong những nguyên nhân cậu cứ canh cánh trong lòng?

Tatsuya: hừ.

29/ Đầu To: ... chán ghét... đối phương... thế nào... Ai da, nhầm, nhầm, thích đối phương thế nào?

Tatsuya: Đầu To, sắp muốn tôi trả lời câu hỏi đó thật à?

Ryo: ... thích hay không thì không muốn trả lời. Nhưng không muốn thấy tên này bị người khác quấy rầy, cũng không cho phép cậu ta bị thương trước mặt tôi.

Đầu To: (vỗ vỗ) Ryo-chan thắng thần thành khẩn thế là tốt...

Tatsuya: (vô cùng bình tĩnh) cậu sớm nói với tôi như thế thì tôi đã không ly hôn.

30/ Đầu To: Bỗng nhiên có loại thương cảm trong lòng... đối phương nói gì thì làm cậu buông tay chịu trôi?

Tatsuya: (ngáp) chẳng phải lần trước trả lời rồi à?

Ryo: câu tiếp, câu tiếp.

Tatsuya: (chợt lên tiếng) nếu mà nói tới người yêu tôi thì khi nhìn tôi khóc, người ta sẽ buông tay chịu trôi.

Ryo: ... trừ cái lần đó ra, cậu chưa bao giờ khóc nữa.

Tatsuya: Tại cậu không thấy được thôi.

Đầu To: ... bầu không khí mỗi lúc một kỳ lạ a.... Quả nhiên hai người không bình thường khi đã tụ lại thì mọi chuyện cũng không bình thường, đáng sợ nga

~31/ Đầu To: ... tôi vốn không muốn phá vỡ bầu không khí nên không nghĩ hỏi câu này... Ai da, nếu đối phương thay lòng đổi dạ.

Tatsuya: Thiến thẳng tay.

Ryo: = = Người thay lòng đổi dạ không phải tôi a!

Đầu To: vậy cậu trả lời đi, phản ứng thế nào?

Ryo: ... Đại gia tôi đây sao phải đau lòng vì một người đã thay lòng đổi dạ a???

Tatsuya: ... xem xem cái bộ dáng khăng khăng như thế... tôi mặc cậu.

32/ Đầu To: ... Vậy có tha thứ đối phương thay lòng đổi dạ không? (Hai người tính tái hôn không?)

Ryo: (khẽ mỉm cười cô đơn) cũng không phải con nít, nói gì tới tha thứ hay không tha thứ...

Tatsuya: ... Tại sao cậu cứ kiên quyết cho rằng chỉ có cậu mới muốn như vậy????

Ryo: (đưa tay xoa đầu Tatsuya) nếu đối phương không làm đau lòng Tatchan thì tha thứ hay không cũng có quan hệ gì đâu.

Tatsuya: (hung hăng tung một cước) tôi nói rồi mà, tôi ghét cậu cái tính ấy!!!! Lúc không cần thì tự tin phách lối, lúc cần tới thì một tí tự tin cũng không có!!!

Đầu To: Tôi thương cảm... T_T

Đội phó: ... cái tên này...

33/ Đầu To: Nếu hẹn hò mà đối phương trễ một tiếng, cậu sẽ...

Tatsuya: Luộc gọn!!! À không, trước hết phải tắm rửa rồi mới ăn sạch!

Jin: ... Tatsuya đáng sợ thiệt nga... T^T

Kame: ... Tatsuya nổi giận... T^T

Jin Kame: Đội trưởng, bọn em xin nghỉ phép ngày mai!!!!!!

Ryo: Đi tìm cậu ta.

34/ Đầu To: ha ha ha câu này hay, thích nhất phần nào trên người đối phương?

Ryo: ... môi, cả mắt nữa.

Tatsuya: da đen, chân ngắn, gầy lòi xương, cười toét đến mang tai, mắt tí tởn, a a, phải rồi, tôi thấy lúc mang giày cậu ta trông cũng khá lém.

Mọi người: ...

Tatsuya: Tatsuya quả nhiên giận rồi...

35/ Đầu To: biểu tình tình cảm nhất của đối phương...

Ryo: hai mắt nhắm lệ, hơi mơ màng.... Nhịn không được nên phải làm thêm lần nữa...

Kame: cầm thú = += Đàn ông đều là cầm thú!!!!!!!!!!!!!!

Đội phó: ... Kame-chan, cậu giới tính gì?

Tatsuya: Lúc ngẩng đầu 45 độ nhìn mặt trời.

Đầu To: ... tôi cứ tưởng người như vậy là bị thiếu năng...

Ryo: == đừng có nhìn tôi, tôi không có bị vậy đâu a!!!

36/ Đầu To: đối phương làm gì khiến tim cậu đập không thôi...

Ryo: Nói mấy câu như là đem mình nhử mồi...

Tatsuya: lúc chuẩn bị tiến vào (khi mằn nhau a~)

Jin: ... Tuy đây là tiết mục “đêm khuya” nhưng Tatsuya, sếp đừng nói huych toét ra thế, bọn tôi ngưỡng a.

Tatsuya: cái người lần đầu tiên mằn nhau là ở trên xe người khác mà cũng biết “ngưỡng ngừng” viết sao à?

Kame: == chẳng phải ba em đã đền cho sếp cái xe mới còn gì...

37/ Đầu To: ... Có từng nói dối với đối phương? Cậu biết nói dối à?.

Ryo: Đại gia tôi không bao giờ nói dối!!!!!!!!!!

Tatsuya: Đây là vì trước giờ trí thông minh của cậu không đủ cao để mà nói dối a.

Ryo: ==

Tatsuya: Tôi thích nói dối mà không có ác ý.

Đầu To: Tatsuya, cậu nên suy nghĩ kỹ càng lại, mấy lời nói dối không ác ý của cậu thể nào cũng hại chết cả tầng 24...

38/ Đầu To: ai da, không thú vị gì cả, mau mau đến 50 câu hỏi sau đi nè. Đối phương làm gì khiến cậu hạnh phúc?

Tatsuya: ở bên cạnh tôi nhưng không chỉ nói suông...

Ryo: giống thế...

Đầu To: Hai cậu có thần giao cách cảm a? Dùng ngôn ngữ cảm mà trao đổi ý kiến à?

Uchi: T_T bộ sếp muốn hai người đẩy toàn phun độc quảng bom với nhau chắc? Lần nào cãi nhau, người chịu trận cũng là chúng ta a...

Đội phó: Chứ phải a, hai cái miệng độc này bớt nói một chút, chúng ta lại sống thọ thêm vài năm.

39/ Đầu To: ... câu hỏi đỡ hơi... các cậu cãi nhau bao giờ chưa?

Tatsuya: (ngiêng đầu) Tatchan là người biết điều~~ Tatchan không cãi nhau bừa bãi đâu

~~Ryo: Bớt bớt cái bộ dáng quái dị đầy của cậu đi.

Tatsuya: Cục than đen, đây là biểu hiện đáng yêu của người ta~~ >

Ryo: Biểu hiện đáng yêu của cậu chỉ làm tôi mắc ói.

Tatsuya: ai chà chà, sếp Nishikido đáng thương thật nha, đúng là đứa trẻ không có tuổi thơ mà, không biết cái gì gọi là non dai thơ trẻ hết!

Ryo: Bởi vì cái lúc tôi còn non dai thơ trẻ thì gặp phải người làm tôi mắc ói là cậu đây a!

Tatsuya: Haiz~ Tatchan nếu ngày xưa lúc thơ dại không gặp phải cục than đen mà bị dụ dỗ lên giường thì giờ chắc đã vợ con đề huề rồi... Tatchan thật đáng thương mà

Ryo: Làm gì có đàn bà nào chịu thằng đàn ông mặc đồ phụ nữ còn đẹp hơn mình!!!

Tatsuya: Cũng không có đàn bà nào chịu lấy thằng đàn ông lưu manh giả danh cảnh sát, miệng phun nọc độc, đen thùi lùi như cục than, còn luôn tự cho mình đúng nữa chứ!!!!!!

Ryo: Đại gia tôi hôm nay không dạy cho cậu một bài học thì cậu không biết thế nào gọi là uy quyền của chồng mà!!!!

Tatsuya: Tôi ly hôn cậu từ lâu rồi, đừng có ở đó mơ tưởng viễn vông!!!

Đầu To: ... ngồi xuống hết cho tôi!!!!!!!!!!!! Bỏ tay áo xuống!

Jin: ... Vậy cũng xem là một cách thể hiện tình yêu chứ?

Kame: ... cứ cho là vậy đi...

40/ Đầu To: tiếp tục... vì sao mà cãi nhau... ai, câu này khích người quá đi, cãi nhau một trận ở câu này rồi, ai cũng hiểu.

41/ Đầu To: a, câu này nhưng lại hay, sau đó giảng hòa thế nào?

Tatsuya: ...

Đội phó: Tatchan im lặng thật nga.

Ryo: hừ.

Đầu To: Tsuba-chan, không cần hỏi, tôi tin tưởng hai người này cũng thuộc dạng ngoài giường cãi nhau, lên giường thì...

Jin: Thế mới nói, yêu là mẫn, chính xác quá rồi!!

Kame:... cảm thú, ta khinh!

42/ Đầu To: ai cha, kiếp sau còn muốn làm người yêu không?

Tatsuya: sếp không thấy bọn tôi ly hôn rồi sao? Sự thật chứng minh đời này bọn tôi không hợp nhau, nói gì tới kiếp sau?

Ryo: Cậu tưởng đại gia tôi đây là M nguyên con à?

43/ Đầu To: ... Khi nào cảm thấy mình được yêu... Câu này hỏi cặp vợ chồng đã ly hôn thì hơi kỳ a...

Tatsuya: Trước khi tôi bị tội phạm đánh chết thì đánh chết tội phạm.

Ryo: Cậu đi chết đi!!! Nếu tôi không phải cảnh sát thì tôi đã cho cậu một súng về châu rồi!!

Tatsuya: Vậy được rồi, nguyện ý tự tay đánh chết tôi.

Mọi người:

Đội phó: Tatchan, cậu sốt đến ngu người rồi à? Có bị ảo tưởng không?

Tatsuya: Nếu tôi chết thì sếp Nishikido, người đã tự tay đánh chết tôi, sẽ hối hận ôm thi thể của tôi mà cùng nhau nhảy xuống biển. Có thể, tôi mới thấy mình được yêu a.

Ryo: = =

Jin: Sao phải nhảy xuống biển...?

Tatsuya: ... bí mật.

44/ Đầu To: Vậy cách biểu hiện tình yêu của hai người... cãi nhau à?

Ryo: Mần nhau.

Tatsuya: ...

45/ Đầu To: e hèm. Vậy khi nào thì cảm giác đối phương không yêu mình?

Tatsuya: Tên này tới giờ vẫn chưa nói yêu tôi a, sao tôi biết được?

Ryo: ... Đầu óc cậu không phải chuyên gia phân tích à? Không phân tích được cái gì gọi là hàm số tình yêu hả?

Tatsuya: hahahah!!! Mấy chữ “hàm số tình yêu” từ cái miệng độc tài của cậu ra nghe sao mà nực cười!!!

Đầu To: Mau lên, mau lên, mấy người còn phá nữa thì thịt khét hết cả...

46/ Đầu To: Đối phương khiến liên tưởng tới hoa gì, một câu thôi!

Ryo: Hoa cúc.

Tatsuya: Làm gì có hoa nào khó coi như cái tên này a!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Cậu ta phải là con giun bò nhưng nhúc trên đồng mới đúng! Dưới quê chỗ nào cũng một đồng!!!!

Ryo: ...

47/ Đầu To: Hai người có giấu nhau chuyện gì không?

Ryo: Không có.

Tatsuya:!!!! Cậu không có thì sao tôi lại ly hôn với cậu!!!!

Ryo: Đây là cậu nghi vớ nghi vẩn!!!

48/ Đầu To: Đói bụng rồi a... cảm giác tự ti, hai người các cậu có từng trải qua?

Tatsuya: Tôi không có à...~ nhưng mà tên kia thì lại lùn mà đen nữa...

Đội phó: (cắt lời) không cần nói lại.

Tatsuya: ... Sếp Nishikido có tự tin không á?

Ryo: Lùn mà đen như tôi nên mới lấy được tên vợ đứt dây thần kinh tự ti rồi a

~Tatsuya: ...

49/ Đầu To: Quan hệ của hai người công khai hay bí mật?

Tatsuya: Công khai? Công khai mần nhau à?

Ryo: Kết hôn cũng công khai, ly hôn cũng công khai, mần nhau cũng công khai, bọn tôi không có gì giấu diếm á.

Mọi người: //////////////////////////////////////

50/ Đầu To: Câu hỏi cuối trước khi giải lao, cảm thấy tình yêu với đối phương có thể vĩnh cửu hay không?

Tatsuya: Mấy câu này cứ hỏi đi hỏi lại, chẳng phải tôi đã bảo bọn tôi ly hôn rồi còn gì?

Ryo: Tôi thương cậu ta với chuyện cậu ta yêu tôi thì liên hệ gì nhau??!!!

Đạo diễn: ...

Đầu To: Đạo diễn, chết đói cả lũ rồi, ăn cơm thôi!!!

Đạo diễn: ... cắt đi mấy đoạn bạo lực với mần nhau này nọ thì không biết còn lại bao nhiêu phút a...

28. Quyển 2 - Chương 13-2: 100 Câu Hỏi Cho Cặp Đôi Ryoda (2/2)

Đầu To: Được rồi, hiện tại chúng ta có thể đến với năm mươi câu hỏi mà mọi người trông chờ này giờ. Hai vị khách quý nhất định biết gì sẽ nói, mà đã nói thì không dừng >

~Đội phó: ... nói gì thì nói, năm mươi câu hỏi này chẳng phải đã chi tiết lắm à?

Tatsuya: Vậy còn bày ra năm mươi câu sau này làm gì?

Đầu To: Nhưng các vị khán thính giả muốn ngoạn một màn xôi thịt a.

RyoDa:

51/ Đầu To: Ai seme, ai uke?

Tatsuya: uke.

Ryo: seme.

Jin: Học hỏi leader nhà mình đi kìa!! Ngoan ngoan chấp nhận nằm dưới a!

Kame: nếu tôi được S như leader nhà mình thì tôi cũng chấp nhận làm uke a, anh chịu không?

Jin: = =+

52/ Đầu To: Vì sao lại quyết định như thế... A, cái này lần trước trả lời, trường kỳ áp chế?

Tatsuya: Nguyên nhân rất nhiều, nhưng đại khái cũng chỉ có một.

Ryo: Là nguyên nhân chính yếu nhất!!

Tatsuya: Giờ tôi hỏi mấy người, có ai muốn đè một bộ xương khô đen như cục than không?

Ryo: ...

Tatsuya: (nghiêm mặt) làm uke có gì thiệt thòi? Tiết kiệm được thể lực— không nói tới tư thế cưỡi, nhưng vừa đặt lưng nằm xuống là có người hầu hạ, buồn buồn thì quất roi mấy cái, rất ngẫu đời a~ >

Kame: Lời tuyên ngôn của sếp chỉ có thế? Nhưng thế giới này không phải chỉ có nữ vương thụ thôi a!!! Còn có cường nhược thụ, dụ thụ, M thụ, tiểu thụ... không phải ai trên giường cũng ngẫu đời như sếp đâu T_T!!

Jin: ...

Uchi: Ai cha, Kame-chan đang bày tỏ lòng mình sao? Ra cậu là dạng đó nga.

Jin: ... Cậu ta là tổng thụ.

Kame: = =+++ heo mập! Anh quăng cặp đôi KameToma đâu rồi???

Jin: Tôi biết ngay là cậu còn vương vấn cái tên Ikuta Toma kia mà!!!!

Kame: ... tôi chia tay với người ta rồi mới tới lượt anh a!! Biết cái gì gọi là trật tự trước sau không?!!

Jin: Vậy cậu đi mà giải bày nỗi nhớ “dấu lìa ngó ý còn vương tơ lòng” với cái tên đó đi a!! Dắt nhau lên giường luôn đi a!!!

Uchi: (quay đầu) Ryo-chan, hình như lời Jin nói rất giống với cậu và Tatchan a~?

RyoDa: //////////////////////////////////

Đầu To: Tsuba-chan >////////////////////////////////

Đội phó: ... đừng nhìn tôi với ánh mắt dụ thụ như thế. Ngoan đi, tối nay sẽ lấy roi ra hầu hạ cậu.

Đầu To: T_T

53/ Đầu To: T_T hai người có hài lòng với hiện trạng này?

Tatsuya: ui, sao mắt đội trưởng ngân ngấn nước mắt thế kia...

Ryo: Bởi vì đội phó yêu dấu đã quyết định vùng lên làm nữ vương công...

Đầu To: T_____T

Đội phó: =+++++++ e hèm.

Tatsuya: ai chà chà, vừa lòng a. Cục than kia cũng không ý kiến.

54. Đầu To: T__T vậy hai người lần đầu làm ở đâu?

Đội phó: ...

Ryo: ... lâu lâu mới bị S có một lần mà cậu đã sợ thành M nguyên con. Mau mau dẹp cái gương mặt tiểu thụ kia đi!!

Đầu To: (xắn tay áo) Ranh con Ryo, hôm nay ông nội tôi không dạy bảo cậu một trận, cậu quên mất ai đứng trên đầu cậu hả?

Đội phó: (trùng mắt một cái, thuận tay kéo Đầu To trở về) trở lại vấn đề chính.

Đầu To: T__T... Tsuba-chan không thương tôi...

Jin: ... Tatsuya, sắp sướng thật nga... Đợi đội phó từ từ dạy bảo đội trưởng xong, vị trí đứng đầu không khéo rơi vào tay sắp đây...

Đầu To: =+++

Tatsuya: ne~ lần đầu của Tatchan là ở kho hàng bị bỏ hoang a...

Ryo: (sắc mặt không được tự nhiên cho lắm) ui... khi đó, e hèm, khi đó còn chưa có khái niệm đi thuê phòng...

Koyama:!!!! Mau mau quay cận cảnh!!!! Người dụ dỗ trẻ vị thành niên đi mua đồ tình dục cho mình cư nhiên đổ mặt vì lần đầu quan hệ a!!!

Tatsuya: ... Cậu ta không phải đổ mặt vì nguyên nhân đó.

55. Đầu To: Không nói tới cái vị trí mấy cậu chọn... cảm giác lúc đó thế nào?

Ryo: ...

Tatsuya: (liếc xéo) cậu nói a, nói a!! Nhất định phải nói a!!!!

Ryo: ...

Đầu To: Ái chà chà, xem ra có “ẩn cơ” ở đây nga

~Jin: ... Sếp đổi nghề làm bà tám từ khi nào vậy?

Ryo: Đàn ông con trai phải luyện tập nhiều thì mới khá lên được!! Đại gia tôi cũng không ngoại lệ!!

Tatsuya: ...

Uchi:??? Luyện tập nhiều là sao?

Kame: Chắc là rất đau a...

Jin: Hoặc là cả hai đều bị đau...

Tatsuya: Thật ra thì... (Bị Ryo cắt lời)

Ryo: Chuyện này có gì hay ho mà cậu khoái khoe thế hả???

Đầu To: Rốt cuộc là chuyện gì?

Tatsuya: Tên này bị chặn ở “vòng ngoài”, không vào được.

Mọi người:: JZ

Ryo: ... Nhưng mà cuối cùng tôi cũng vào được!!!!!!!!!! Này này, ánh mắt của mấy người vậy là sao!!!!!! Đừng tưởng mấy người không cười thì tôi không biết trong lòng mấy người đang nghĩ gì!!! Súng đâu, đưa đây cho tôi!!!!!!!!!!!!!!

Tatsuya: Sếp Nishikido nổi sùng

~56. Đầu To: (nín cười) Vậy... bộ đáng đội phương thế nào...?

Tatsuya: ... Mấy người không sợ sếp Nishikido đem tôi ra phân thây thì tôi sẽ nói a

~Kame: T__T tôi có thể tưởng tượng.

Jin: ... Tôi cũng có thể...

Tatsuya: ... Ai da, ra thất bại lần đầu không chỉ có mình cậu đâu a, sếp Nishikido.

Đội phó: (nín cười, liếc nhìn Tatsuya) bớt cãi nhau một chút...

57. Đầu To: ... Ryo, ranh con bình tĩnh lại chưa? Không thì trả lời lại từ đầu.

Ryo: ... hừ.

Đầu To: Được rồi, xem ra đã tỉnh táo... Vậy câu nói đầu tiên sáng sớm hôm sau?

Ryo: Bọn tôi làm buổi chiều, tối về nhà, không có sáng hôm sau.

Đội Phó: Ai cha, Ryo-chan sau khi phải nhớ lại kỷ niệm đau thương của mình đã trở nên tích cực hẳn a.

Ryo: = = đừng tự kết luận theo ý mình như thế a!

Tatsuya: Ngại ngần gì nữa mà không trả lời đi cục than đen!!!

Ryo: ... Chẳng phải lúc đó cậu cứ khẳng khẳng đòi về nhà à?

Tatsuya: ... nghĩ đi nghĩ lại lúc đó tôi không còn sức, vậy mà cậu nỡ để một người cậu mới gặp không lâu, cưỡng bức người ta rồi để người ta về nhà một mình!!

Uchi: ... cưỡng bức...

Kame:!!! Cưỡng bức!!!

Jin: Tổ trưởng Ryo, tôi khinh cậu...

Ryo: ... mấy người tin cậu ta nói bậy à? Thứ nhất, cậu ta tự nguyện! Thứ hai, cậu ta cũng bắn mà!!!

Đội phó: Bởi thế nên mấy cậu không hứng thú gì với xôi thịt bình thường mà phải SM mới chịu?

Đầu To: Ai S, ai M thế?

Ryo: T__T các người...

Tatsuya: theo số đông thôi.

58. Đầu To: Mỗi tuần mần nhau mấy lần?

Tatsuya: Chưa từng đếm.

Mọi người: ...

Tatsuya: = = đâu phải lần nào cũng kích thích giống cưỡng bức đâu a... Tôi nói thiệt!

Ryo:!!!!!! Sao cậu không thêm chữ “giống” vào câu hỏi này hả??? (để Ryo tội nghiệp bị nghi oan là cưỡng bạo con người ta =)))

Mọi người:!!!!!!!!!!!!!!

59. Đầu To: ... Tốt nhất là một tuần mấy lần? Câu này hay để tôi trả lời?

Jin: Nói là một chuyện, làm được mới là chuyện khác...

Đội phó: Được rồi, để tôi nói, tỉ lệ phản công thành công của tôi là 1 trên 7.

Đầu To: ... Vậy làm 6 lần là được rồi T_T

Ryo: ... Thê nô.

60/ Đầu To: xôi thịt thế nào?

Tatsuya: vô cùng kích thích.

Ryo: ...

Đội phó: SM?!

Ryo: ... không phải mà!!

Koyama: Thỉnh thoảng tôi thấy trên cổ Ryo-chan có vết cào, môi thì bị nứt, lâu lâu trời nóng như lửa mà cậu ta mặc áo sơ mi cài tới nút trên cùng... Ai chà, thật khó mà tưởng tượng được... haiz.

Đầu To: ... Các cậu quả nhiên khoái mấy trò mạo hiểm kích thích a...

Tatsuya: ...

61/ Đầu To: chỗ mẫn cảm...

Ryo: Dùng đầu lưỡi liếm cổ thì cậu ta sẽ đỏ cả mặt, ngón tay rờ rẫm nhẹ nhẹ thì cậu ta sẽ rên khẽ, dùng răng cạ đầu vú thì cậu ta vô cùng hưng phấn mà giường cờ khởi nghĩa, nếu lấy tay...

Mọi người:!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Đầu To: Tôi không cần cậu miêu tả chi tiết đến vậy đâu a!!!! Cậu không thấy quanh cậu một đám toàn đã thú hết à??? Nói một hồi nữa thì người người nghĩ cả đám là ngôi sao khiêu dâm hết bây giờ

Đội phó: Mau mau tách hai đứa Jin và Kame ra... Mà chuyện đội mình, ai cũng biết rồi mà?

Tatsuya: ... Nếu tôi dùng móng tay cạ vào chỗ kia thì cậu ta sẽ mẫn cảm.

Uchi: Nghe thấy rợn người thế nào...

62/ Đầu To: Dùng một câu miêu tả đối phương khi mẫn nhau.

Tatsuya: đã thú pha cảm thú.

Ryo: ... S chuẩn quốc tế.

Đầu To: Đời sống tình dục của hai cậu nghe đã man thật a...

63. Đầu To: Vậy hai cậu thích mẫn nhau không... Ly hôn rồi mà vẫn kịch liệt như thế thì xem ra hai cậu cũng nên mừng cho mình.

Ryo: Cậu ta thích S tôi.

Tatsuya: bởi vì chỉ có ở trên giường, cậu ta mới đàn áp nổi tôi.

Mọi người: ...

64/ Đầu To: Vậy thường mẫn nhau ở đâu... câu hỏi này...

Đội phó: để tôi trả lời giùm luôn cho, cái văn phòng cũ khi tụi mình vẫn là tổ trưởng, toilet, rồi có lần tôi thấy hai tên đó ở trong xe...

Tatsuya: Còn có phòng họp của tầng 28, phòng trà, phòng tách biệt, à còn bãi đỗ xe nữa.

Ryo: Chỉ còn lại hai tầng cuối của sở mình nhưng cao quá nên lười đi thử.

Đầu To: ==+++++++ các cậu như thế không sợ người khác phát hiện à???

65/ Đầu To: ... Cái câu này tôi chả muốn hỏi... còn chỗ nào mà hai người các cậu chưa mẫn nhau?

Tatsuya: Nhiều lắm mà, điển hình như ghế đá ở công viên đối diện chỗ bọn tôi ở trước kia.

Ryo: Cái xích đu ở đó nữa.

Đầu To: ... nói cái đó, tôi cũng muốn thử...

Đội phó: Tôi trên, cậu dưới?

Đầu To: == thôi khỏi!

66/ Đầu To: Vậy tắm trước hay sau khi quan hệ?

Đội phó: Hai cậu ấy màn nhau mọi lúc mọi nơi như thế thì nghĩ gì tới chuyện tắm?

Uchi: ... phải ở cho sạch thì mới sống lâu a...

Ryo: Bởi thế nên trên người cậu ta lúc nào mà chẳng có bao cao su.

Tatsuya: chính xác >< có="” cả="” thuốc="” trơn="” và="” khăn="” giấy="”>

~~Đầu To: các cậu chuẩn bị kỹ thật a...

67/ Đầu To: Lúc quan hệ thì có hứa hẹn gì không?

Tatsuya: Không rảnh mà nói.

Ryo: Chính xác.

Đội phó: xem ra hai cậu chiến rất kịch liệt.

RyoDa: = =

68/ Đầu To: (vẻ mặt hớn hở khi người gặp họa) ai chà chà, vậy hai người có phát sinh quan hệ với ai khác không?

Đội phó: Tatchan không cần trả lời câu này...

Ryo: ...

Đầu To: A? Vậy để tôi nhờ đại lão gia Rùa lập cho Ryo-chan cái bàn thờ trình tiết?

Tatsuya: (giọng điệu lạnh nhạt) không cần cho cậu ta.

Ryo: ...

Đội phó: Xem ra tôi đoán được phân nửa nguyên nhân hai người ly hôn rồi a...

Tatsuya & Ryo: Không phải!!!

69/ Đầu To: Vậy với suy nghĩ “không chiếm tinh thần thì phải cũng phải vớt được thể xác”, hai cậu...

Tatsuya: (soi móng tay một cách chán chường)

Ryo: Dù gì tôi cũng chiếm được cả hai.

Tatsuya: Ai da, sếp Nishikido tự tin quá ha.

Đội phó: Tuy câu hỏi không nói nhưng tôi tò mò nha, với hai người mê mấy màn kích thích mạo hiểm như mấy cậu, thể xác và tinh thần khác nhau lắm à?

Kame: Đúng nga, đàn ông đều thuộc loại cầm thú!

70/ Đầu To: Nếu đối phương bị cưỡng bức, phản ứng của cậu là...?

Tatsuya: Tôi không tin có người mất thẩm mỹ kém tới mức chịu cưỡng bức một bộ xương khô đen thùi lùi!!

Mọi người: ...|||

Ryo: Khó tưởng tượng được với thân thủ như cậu ta mà còn bị ai cưỡng bức... Nhìn mấy vết thương hồi đó của tôi là đủ hiểu...

Koyama: Hay cậu không phải người?

Uchi: đúng nga >< thế=“” nên=“” mới=“” nói,=“” tatchan=“” là=“” thích=“” ryo-chan=“” nên=“” mới=“” chịu=“” để=“” ryo-chan=“” cưỡng=“” bức=“”>

~Tatsuya: ... Ai đó đem thằng ngố này ra ngoài giùm tôi cái.

71/ Đầu To: Lúc quan hệ có thấy ngược ngừng? Các cậu mà biết ngược ngừng là gì à?

Ryo: Câu kể đi.

72/ Đầu To: Nếu có người bạn thân nào nói với cậu “tôi cô đơn quá, nên chỉ đem nay thôi...” rồi yêu cầu quan hệ, cậu sẽ thế nào?

Tatsuya: Ai trong các cậu cô đơn à?

Mọi người: (có cô đơn, bọn tôi cũng không tự ngược mình mà gọi cậu)

Ryo: Tôi không có bạn như thế.

Tatsuya: không cần giấu giếm đâu sếp Nishikido

~Ryo: Đã nói tôi và Yamashita Tomohisa không liên quan gì hết!!!!!!!!!!

Tatsuya: Động thủ cả với tôi mà nói không liên quan??? Khó tin a

~~Ryo: hừ.

73/ Đầu To: Nếu nghe được có người nói với đối phương, “tôi cô đơn quá, nên chỉ đem nay thôi...” rồi yêu cầu quan hệ, phản ứng của cậu thế nào?

Tatsuya: Không phải cậu ta vẫn sống nhăn răng đấy à? Tôi không phản ứng gì hết.

Ryo: = = Đã bảo tôi và Yamashita Tomohisa không phải quan hệ như thế!!!!!!!!!!!!!!

Tatsuya: Vừa gọi điện một cái là cậu biến mất ba ngày, không về nhà. Sếp Nishikido nói dối cũng nên biết chừng mực một chút a?

Ryo: ... chẳng phải cậu từng đọc qua vụ án đó à? Đó là công việc, công việc a!!! Đừng có trưng vẻ mặt oán chồng như thế được không???

Tatsuya: Bởi thế tôi mới bảo cậu muốn yêu ai, mần ai thì tùy cậu, không liên quan gì tới tôi!!!!!!!!!!!!!!

Đội phó: ... hình như tôi hiểu được sự tình a...

Đầu To: ... bí mật dần dà được bật mí... Vậy Ryo-chan sao?

Ryo: Làm tới mức cậu ta không còn sức mà xuống giường!!!!!!

Mọi người: ...

74/ Đầu To: Có nghĩ rằng mình rất kinh nghiệm trong chuyện tình dục?

Tatsuya: Hiểu a. Còn tên kia thì đề nghị xem lại câu hỏi thứ năm.

Ryo: ... Nếu không phải lần nào cậu cũng khoái mấy trò kích thích thì cần gì mỗi lần quan hệ xong, cả hai đều nằm chết dí?

Tatsuya: Tôi không thích người khác nắm quyền chủ động a.

Ryo: Tôi thì không thể mặc cậu muốn làm gì thì làm!!!

Tatsuya: Đến lượt tôi hầu hạ cậu, cậu có gì phàn nàn chắc?

Ryo: Vậy mỗi lần tôi hầu cậu, cậu có gì không hài lòng à?!!

Tatsuya: Tôi không thích quay lưng lại!!! Đã nói rồi mà cậu không nghe à?

Ryo: Nhưng chẳng phải cậu nói tư thế “cưỡi” làm hao tổn sức lực của cậu à????

Tatsuya: tư thế bình thường không thỏa mãn được cậu chắc? Chân tôi chẳng phai banh rất rộng a??

Ryo: ... Nhưng mỗi lần làm tư thế bình thường, cậu toàn nhắm hai mắt, căn môi không rên tiếng nào... Bởi thế tôi mới phải tìm cách để tiến sâu hơn mà thỏa mãn cậu a...

Tatsuya: ... Nhưng không có nghĩa cậu phải miễn tôi đến mức khóc!!!

Ryo: Bình thường cậu cũng khóc đâu a!!! Nếu ngay từ đầu đã khóc thì tôi cần gì phí công tốn sức như thế!!!!

Đầu To: nữ vương thụ và bá đạo công... mâu thuẫn khó giải quyết a...

75/ Đầu To: Vậy đối phương... A, câu này hồi nãy trả lời rồi...

Đạo diễn: CUT!!!!

Đầu To: sao thế?

Đạo diễn: giải lao trong chốc lát... đoàn làm phim máu mũi chảy hết cả ra rồi...

Tầng 24: ...

Đầu To: Ai da... mấy cảnh tượng ở trên rất sinh động a... Tầng 24 chúng ta đã đạt tỉ lệ người xem cao hơn cả phim giờ vàng... Lần này cả đám được người người biết đến chắc rồi...

Mọi người: ...

76/ Đầu To: a~ câu hỏi này a, hai cậu bình tĩnh, đừng kích động. Khi quan hệ thì muốn đối phương nói điều gì?

Tatsuya: Đã bảo không rảnh nói chuyện cơ mà...

Ryo: Cậu ta chỉ cần khóc, không cần nói gì hết...

Jin: ... hai vị leader đều thuộc hàng dã thú hết a...

77/ Đầu To: Vậy khi quan hệ, thích nhìn bộ dáng nào của đối phương?

Tatsuya: Có quay đầu thì mới thấy được a.

Mọi người:???

Tatsuya: Bình thường thì tôi nhắm mắt, quay lưng lại thì tôi không thấy, tư thế “cưỡi” thì tôi bị miễn tới chảy nước mắt... còn thấy rõ cái gì nữa?!!

Ryo: ... nhìn cậu ta mơ màng hai mắt, ở dưới tôi mà rên rỉ, da ửng hồng...

Đạo diễn: (tay cầm khăn)!!!! Đã bảo không cần hàng nóng như thế mà!!! Các cậu đừng chi tiết quá được không???

78/ Đầu To: ... Vậy chúng ta đối không khí một chút, các cậu chấp nhận đối phương quan hệ với người khác được à?

Tatsuya: Tôi không có quan hệ với người khác a... Maru là bạn trai tôi, có cưới hỏi đằng hoàng.

Ryo: Ó, còn dám nói là cưới hỏi đằng hoàng??? Đại gia tôi còn là chồng của cậu a!!!!

Tatsuya: Thật ngại quá, chồng cũ thôi a. Bây giờ cậu với tôi là “cưỡi ngựa xem hoa” thôi!

Ryo: ... “Cưỡi ngựa xem hoa” mà làm còn nhiều hơn người cậu cưới hỏi đằng hoàng????

Tatsuya: Cái này thì đi mà trách tác giả a. Tuy rằng tôi không phải người như thế, nhưng trứng chọi đá thì tôi cũng bó tay thôi.

79/ Đầu To: Các cậu thích SM không... Ai da, phải nói là rất rất rất thích mới đúng chứ gì?

Tatsuya: Chỉ là giỡn đùa một chút thôi, kích thích xiu cho nó thú ầy mà.

Ryo: Kiểu như nên chỉ nên dùng để đốt dây thôi.

Uchi: ... Tôi tò mò cái này... Ryo-chan, cậu là M đúng nghĩa, phải không...?

Ryo:!!!!!!!!!!!!

Yokoyama: Thà bị cào tới rách da chứ không xài tới còng tay... Ai da, uống công cậu làm cảnh sát quá đi...

Tatsuya: Yokoyama, cậu nói nữa là tăng 30 xuống tước mất danh hiệu gia đình văn hóa của cậu luôn a!

Ryo: ... Tôi mà còng cậu ta lại thì sau đó bị thương tích không chỉ có mình cổ tôi và cái còng...

Tatsuya: hừ. Đã bảo tôi không thích người khác nằm quyền kiểm soát mà lại.

80/ Đầu To: ... Nếu đối phương không còn hứng thú với cơ thể cậu thì cậu sẽ...?

Tatsuya: A, vậy đến lượt tôi đè cậu ta? Nhưng làm seme mệt lắm a >

Ryo: ... Quên đi, ngày đó không bao giờ tới đâu mà ham.

Đầu To: ... Vậy Ryo-chan sao?

Ryo: Ra ngoài tìm người khác!

Tatsuya: tôi thiên cậu...

81/ Đầu To: A, câu hỏi này thừa hơi quá, các cậu khoái mấy màn kích thích như thế thì chắc không kỳ thị gì chuyện cưỡng bức đâu a?

Ryo: Tôi không cưỡng bức cậu ta à.

Tatsuya: Cậu dụ dỗ gian dân... cái này còn tởm hơn cưỡng bức!!

Đầu To: dụ dỗ gian dân, đồng tính luyện ai... Ai da, tìm chứng cứ mấy vụ này mệt a...

Koyama: = =+ Sếp, về sau lỡ có vụ như thế thì đừng kêu tôi đi... ||||

Đầu To: ...

82/ Đầu To: Vậy khi quan hệ, khổ nhất là?

Ryo: Thí dụ như cái lần bị Đầu To và Đội phó chơi cho một vố?

Tatsuya: Không sao, dù gì tôi cũng đã trả thù >

~Kame: T^T Đội phó, em thấy mình là ngây thơ vô tội, rất ư là vô tội a~~ đáng thương, thật đáng thương mà... (để hiểu cái này thì đọc lại phần của Jin Kame xD. Nói nôm na là bị phá đám xDD)

Tatsuya: Phản công trường kỳ mà đều thất bại nhưng vẫn kiên trì như Kamenashi đây chẳng phải là người chịu khổ nhất à?

Kame: ... T__T Thật tuyệt tình mà...

Jin: ... vợ hiền, lại đây ôm một cái... Tội mình dừng lại gần hai con người bạo lực này...

83/ Đầu To: = =+ chỗ nào quan hệ thì kích thích nhất? Ai da, khó mà tưởng tượng a...

Tatsuya: ... để tôi xem... mấy chỗ như thế thì nhiều lắm.

Ryo: Nhưng tôi thích nhất một lần a

~Tatsuya: Lần nào?

Ryo:

cái lần cậu mặc đồ con gái rồi hai đứa mần nhau trong toilet đó

Tatsuya: ... ai da, nhớ lại chuyện này có hơi khó chịu a.

Đầu To: a... thời xa xưa của Tatchan...

Đội phó: nghĩ lại mà tôi thấy hơi ăn năn...

Tatsuya: Chính xác, chính xác!!! Các cậu ăn năn sám hối đi!!! Vì các cậu mà một Tatchan lịch lãm lại trở thành S chuẩn quốc tế đấy!!!

84/ Đầu To: Vậy uke có từng chủ động yêu cầu quan hệ?

Ryo: đương nhiên.

Tatsuya: Có.

85/ Đầu To: Biểu tình của seme khi đó?

Tatsuya: Giống lần đầu tiên.

Ryo: ...

86/ Đầu To: a, seme lại có hành vi cưỡng bức sao? Câu hỏi thế này chẳng phải dẫn mặt seme có hành vi “giống” cưỡng bức à?

Tatsuya: Không phải “giống” nữa, đích thực là cưỡng bức a.

Ryo: Tôi tưởng cậu thích nên mới thế!!!!!!

Tatsuya: Vậy cậu có cần tới bơi trơn cũng không thêm???? Có ai lại “đường ta, ta tiến” như thế???

Ryo: Mấy cái nhờn nhớt lạnh lạnh như thế đem so với tinh dịch của cậu thì cần gì??? Mà chẳng phải đau đốn một chút mới làm cậu thêm hưng phấn à???

Tatsuya: ...

Jin: Hai người này nói chuyện tàn bạo thế mà mặt tỉnh queo vậy a...

87/ Đầu To: Biểu tình của uke khi đó?

Ryo: Cậu thật, thật, thật muốn tôi trả lời à?

Đầu To: ... Cậu trả lời thế nào cho nó nhẹ nhàng một tí... Mặc dù tôi biết cậu đọc sách khiêu dâm còn nhiều hơn sách giáo khoa...

Ryo: Hừ, được rồi, rất quyến rũ.

88/ Đầu To: Vậy với hai người, đối tượng quan hệ tuyệt vời nhất là ai?

Tatsuya: > <>

Ryo: =+++++

Kame: ... Tatsuya, rốt cuộc sếp cũng nhớ tới sự tồn tại của Maru a...

Jin: ... Giờ thì đã hiểu vì sao mỗi lần Maru bước ra khỏi nhà Tatsuya là gương mặt đau đốn, khổ sở...

Đội phó: Hiển nhiên là Nakamaru không thích ứng được mấy trò của Tatsuya a...

Đầu To: Tôi hình dung được cảnh Maru hai tay bị trói ở đầu giường, Tatsuya ngồi trên người cậu ta, tay nắm tóc, miệng hô lên, “Mau lên, mau nữa lên”...

Mọi người: (sao thấy cảnh này rất thực a...)

Kame: ... Ai da, áp lực tâm lý a...

Tatsuya: Cái gì áp lực tâm lý? Đi mà hỏi thăm Ikuta Toma thì biết áp lực hay không.

Kame: ... Bọn tôi cũng không có áp lực a!!!! Với lại tôi với Toto cũng chưa từng chơi cái tư thế “cưỡi” đó mà...

Jin:!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Kame: Mà Tatsuya, tôi tò mò xịu, nếu Maru bị trói lại rồi thì... ai giúp sếp bơi trơn đằng sau?

Tatsuya: ... Rùa ngoan hiền, bộ cậu chưa từng nghe cái tư thế gọi là 69 à?

Ryo: ... Cậu xem tôi như người chết rồi hả??? Về tới nhà rồi tôi cho cậu biết tay!!!

89/ Đầu To: Thế người hiện tại có phù hợp với hình mẫu trong lòng? A câu này...

Tatsuya: Mọi người chờ tôi năm phút. Cám ơn.

Đầu To: Cậu muốn làm gì?

Tatsuya: Gọi điện hỏi tác giả, người yêu của tôi hiện giờ rốt cuộc là ai a.

Đội phó: Cần gì lằng nhằng như thế, giờ tay biểu quyết đi, ai cho là Nakamaru thì giờ tay!

Đầu To: Kame, tuy anh trai Maru rất thương cậu nhưng nếu cậu không muốn chết sớm thì... nên biết điều với Ryo-chan một chút.

Kame: T_T

Đội phó: Rồi, không ai. Vậy cứ cho Ryo-chan là người yêu hiện tại của cậu mà trả lời.

Tatsuya: Nếu cục than đen biết điều mà bớt ý chí chiến đấu một chút thì cũng hợp a...

Mọi người: ...

Ryo: Cứ như bây giờ là được.

Uchi: Tôi nói xú, Ryo-chan, cậu thật sự thích bị S vậy à?

Ryo: = =

90. Đầu To: Khi quan hệ có từng xài qua dụng cụ gì? A, nén?

Tatsuya: Hình như cả bọn đều trả lời câu này trong lần trước rồi a?

Đầu To: Tuy hai bọn tôi không muôn màu muôn vẽ như các cậu, nhưng ít ra cũng đủ sáng tạo hơn ranh con Jin và Kame.

Đội phó: e hèm.

Đầu To: ... ui... tóm lại là = = như mọi người, như mọi người cả.

Ryo: Nói chứ dạo này tôi thấy bàn chải đánh răng bằng điện cũng khá lắm a...

Đầu To: a a a Tsuba-chan, bọn mình về thử xài cái đó xem >

Đội phó: ... ừ.

Đầu To: (hoài nghi) Sao cậu trả lời dứt khoát thế...?

Đội phó: Vậy không thử nữa

~Đầu To: T_T

91/ Đầu To: Tsuba-chan, cậu đừng như thế được không? Xem cái mặt đầy thỏa mãn của Tatsuya kia...

Đội phó: Cậu muốn tôi trưng mặt thỏa mãn với bàn chải đánh răng hay với cậu?

Đầu To: ... a, vậy thôi. Hai người lần đầu quan hệ khi nào?

Ryo: Tôi 15, cậu ta 16.

Koyama: Nghe nói thời buổi này trung bình bọn nhỏ là 14 tuổi a...

Tatsuya: cá nhân tôi tự thấy đây là chuyện không có gì đáng tự hào...

92/ Đầu To: Vậy người kia có phải là đối phương hiện tại? Các cậu mà trả lời không thì mới lạ a...

Tatsuya: Vậy cậu sao? Còn đội phó nữa?

Ryo: ... đừng thử giới hạn của đội phó nhà cậu.

Đội phó: Nói nôm na thì tôi chấp nhận a.

Ryo: Vậy là với Đầu To từ đó giờ à?

Tatsuya: Thế nên tôi mới muốn nói với đội phó một câu...

Ryo: Biết có hôm nay thì lúc trước sao còn...

Đội phó: ...||||||||||||||||

93. Đầu To: Thích nhất được hôn ở đâu?

Tatsuya: Tên cầm thú này miệng mềm tuy không hay ho nhưng răng khỏe lắm a.

Ryo: ... Cậu ta thích ở cổ, xương quai xanh, lưng, đầu vú, rốn, háng, đùi trong, ngón chân.

Đầu To: ... vậy còn chỗ quan trọng nhất?

Tatsuya: Cậu ta thích cái chỗ đó.

Đầu To: ...

94/ Đầu To: Vậy cậu thích đối phương hôn thế nào?

Ryo: Cậu ta thích cắn răng đá lưỡi...

Tatsuya: Cậu ta toàn chèn ép tôi đến mức còn hơi mà hôn.

95/ Đầu To: Khi quan hệ, có thể quật ngã đối phương bằng cách...?

Ryo: ...

Đội phó: Ryo-chan, cậu không cần miêu tả tường tận đâu.

Tatsuya: Phải khóc a. Không những thế mà phải nói mấy câu như “Ryo-chan... a... to quá... a a.”

Đội phó: =++++ Không cần cậu giả cả ngữ điệu như thế a!!!!

Đầu To: ... Khá... khá a.

Ryo: ... Tôi tò mò một câu “khá” của Đầu To là sao a. Đội phó còn ngồi cạnh cậu kia kìa.

Đầu To: =++++ bọn tôi cũng giống cậu thôi!!!

96/ Đầu To: Khi quan hệ thì suy nghĩ điều gì?

Tatsuya: Thoải mái a~ cứ vậy đi~ được a~~ >

Ryo: Thích thật... thêm lần nữa...

Mọi người: ...

97/ Đầu To: Một đêm làm mấy lần?

Tatsuya: Mỗi tuần tính ra khoảng bảy lần...

Ryo: Bình thường cậu ta thích hai lần, tôi thì một lần...

Jin: Tổ trưởng Ryo, sao sếp không xài dây thừng hay mấy cái còng?

Ryo: Cậu ta chịu thì tôi cũng xài rồi.

Jin: (nhún vai) các sếp thật thiếu sót khi không xài còng a.

Tatsuya: Mấy màn kích thích thì càng đa dạng càng tốt... Jin, cần tôi dạy cậu vài trò không?

Jin: ...

98/ Đầu To: a... sắp xong rồi. Khi quan hệ thì tự mình cởi áo hay đối phương cởi giùm?

Tatsuya: A, thú tính của cậu ta có bốc phát hay không thì còn tùy vào tôi đang mặc đồ gì.

Ryo: Mấy bộ dữ dội nhất thì cởi hơi lâu.

Đầu To: Tsuba-chan cởi đồ chậm lắm T_T

Đội phó: ... chẳng phải vì thế mà lần nào cậu cũng làm sút nút áo của tôi?

Kame: ... Seme đều là cầm thú...

99/ Đầu To: ... Với cậu, quan hệ tình dục tượng trưng cho điều gì?

Tatsuya: Nhu cầu sinh lý.

Ryo: Cả nhu cầu tâm lý nữa.

Đội phó: tình dục mà không có tình yêu thì không đẹp...

Đầu To: Tôi cảm thấy mối quan hệ của hai người thì cần gì tình dục để minh chứng a...

Uchi: > < ryo-chan=" " với=" " tatchan=" " là=" " yêu=" " nhau=" " lắm,=" " cần=" " nhau=" " đau=" ">

~100/ Đầu To: ui~ rốt cuộc đã tới câu cuối, các cậu được tự do mà tôi cũng tự do. Nói với đối phương cái gì đi.

Ryo: ... Cái này...

Tatsuya: Đói bụng... Tối nay ăn cái gì?

Ryo:!!!!!!!!! Cậu đi chết đi!!!!!!!!!

Tatsuya: Biết rồi. Vậy bao giờ thì tái hôn?

Ryo: Ngay lập tức! (nắm Tatsuya kéo đi)

Đội phó: Khoan đã a~ đội trưởng các cậu đãi tiệc!! Ăn mừng tái hôn cho hai cậu nên sẽ linh đình chút

~Đầu To: T__T Tsuba-chan, tại sao cậu...

Đội phó: Chẳng phải cậu nhận được tiền cát-xê nhiều lắm a? Tiền riêng đâu? Lấy ra đãi một chầu đi a

~Đầu To: T^T

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/no-24>